மெய்கண்ட சாத்திரம்

பதினான்கு

மெய்கண்ட சாத்திரம்

பதினான்கு

863

சென்னை,

சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர்

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

எழுதிய

புத்துரையுடன்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி & சென்னை

சோதனைக்கு அன்பளிப்பு

Published by

*The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society Tinnevelly, Limited.
Tinnevelly and Madras
November, 1925*

Printed by C. Munisawmy Mudaliar & Sons, Madras

பொருளடக்கம்

திருவுருவப்படங்கள்

பதிப்புரை

சைவசமய ஆசிரியர்கள் சமயாசாரியர்களென்றும் சந்தானாசாரியர்களென்றும் இருவகைப்படுவர். அவர்களுள் சமயாசாரியர்கள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளென்னும் நால்வருமாவர். சந்தானாசாரியர்கள் மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியரென்னும் நால்வருமாவர். சமயாசாரியர் நால்வரும் தேவாரம் திருவாசகமென்னும் அருணூல்களைத் தமிழிலே தோத்திர வடிவமாக அருளிச்செய்து சைவசித்தாந்த ஞானத்தை நிலைநிறுத்தியருளினார்கள். சந்தானாசாரியர் நால்வரில் மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதமென்னும் ஒரு நூலையும், அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞான சித்தியார், இருபாவிருபஃதென்னும் இரண்டு நூல்களையும், உமாபதி சிவாசாரியர் சிவப்பிரகாச முதலிய எட்டு நூல்களையும் தமிழிலே சாத்திரவடிவமாக அருளிச்செய்து சைவசித்தாந்த ஞானத்தை நிலைநிறுத்தி யருளினார்கள். ஆகவே சைவசித்தாந்தம் இப்பொழுது வழங்கிவரும் முறையில் நிலைபேறடைந்தமை இவ்விருவகையாசிரியர்களின் அருணோக்கம் பற்றியேயாமென்பது நன்கு தெளியப்படும்.

தோத்திர வடிவமாகவும் சாத்திரவடிவமாகவும் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய இருவகை நூல்களுள் தோத்திரவடிவமான தேவார முதலிய அருணூல்கள் தம்மை மெய்யன்போடு விதிப்படி நியமமாக ஓதிவருபவர்களுக்கு அவரவர் விரும்பிய இம்மை மறுமை வீடென்னும் முத்திறப்பயன்களையும் அருளுவன. அவற்றிலே சித்தாந்த ஞானம் அனுபவமுறையாக ஆங்காங்கே சிதறுண்டு காணப்படும். ஆதலின் அவற்றை யோதுவோர் சித்தாந்த ஞானத்தை எளிதிற் பெறுதலும் பெற்று அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவருதலும் இயலாத காரியங்களாம். ஆனால் சாத்திர வடிவமான சிவஞானபோத முதலிய

நூல்கள் சித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் பொருள்களை அளவைநூன் முறைப்படி பிரமாணம் இலக்கண மென்னுமிரண்டானும் ஆராய்ச்சி செய்து நிறுத்திப், பின்னர் உயிர் இறைவனுடைய பேரானந் தப் பெருஞ் செல்வத்தை நுகர்தற்குச் செய்ய வேண்டிய சாதனத் தையும் அச்சாதனத்தைச் செய்து முற்றிய உயிர் அடையும் மேலாம் பயனெனப்படும் பாசநீக்கம் சிவத்துவ விளக்கமென்பன வற்றையும் தெளிவுபெற ஒழுங்கு படுத்தி விளக்கிக் கூறும். ஆத லின் இந்நூல்களை இலக்கணம் தருக்க மென்னும் இரண்டு நூல் களினும் பயின்ற பொதுவறிவோடு திருவருட்கண் கொண்டு காண் போர் சைவசித்தாந்தப் பொருள்களை எளிதின் அறிந்து சைவ சித்தாந்த ஞானம் எளிதிற் கைவரப்பெற்று வீட்டின்பம் அடைவார் கள்; இடையிட்ட பயனாக ஏனையவும் அவர்களாற் பெறப்படும்.

இஃதன்றியும் தேவார முதலிய அருணூல்களின் மெய்ப் பொருள் சிவஞானபோத முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஓதி யுணர்ந்தார்க்கே புலனாகும். இச்சித்தாந்த சாத்திரங்களை யுணராது தேவார முதலிய அருணூல்களின் பொருள் தெரியப் புகுவோர் 'கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார்.' இக்காரணம் பற்றியே போலும் பண்டை ஆன்றோர் பலரும் தேவாரமுதலிய அருணூல்களுக்குப் பொருள்கூற லாகாதெண விதித்தனர்.

இக்காரணங்களால் சாத்திர வடிவமாகச் செய்தருளப்பட்ட சிவஞானபோத முதலிய நூல்களின் பெருமை அறியப்படும்.

தமிழ் மொழியிலே சாத்திரவடிவிற் செய்யப்பட்ட ஞான நூல்கள் பதினான்காகும். அவையாவன:—க. திருவுந்தியார், உ. திருக்களிற்றுப்படியார், ௩. சிவஞானபோதம், ௪. சிவஞானசித்தி யார், ௫. இருபா விருபஃது, ௬. உண்மை விளக்கம், எ. சிவப்பிர காசம், அ. திருவருட்பயன், ௯. வினாவெண்பா, ௰. போற்றிப் பஃ றொடை, கக. கொடிக்கவி, கஉ. நெஞ்சுவிடுதூது, க௩. உண்மை நெறி விளக்கம், க௪. சங்கற்ப நிராகரணம் என்பனவாம்.

'உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவிஞ போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று'

எனவரும் வெண்பாவால் மேற்கூறப்பட்டமை விளங்கும்.

இவற்றுள் திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியா ரென்னும் இரண்டு நூல்களும் காலத்தால் மிக்க பழமை வாய்ந்தன. திருவுந்தியார் தென்னாடுசெய்த தவத்தானே வடநாட்டினின்றும் எழுந்தருளித் திருவிசலூரில் வீற்றிருந்தருளிய மகா சிவயோகியாராகிய உய்யவந்ததேவ நாயனாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவ்வுண்மை

'வைய முழுது மலக்கயங் கண்டிடு
முய்யவந் தானுரை யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ந்தாரென் றுந்தீபற'

எனவருந் திருவாக்கானறியப்படும். திருக்களிற்றுப்படியார் திருவுந்தியாரருளிச் செய்த உய்யவந்ததேவ நாயனாரது மாணக்காராகிய திருவிசலூர் ஆளுடையதேவ நாயனாரது மாணாக்காராகிய திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாராலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வுண்மை

'என்னறிவு சென்றளவில் யானின் றறிந்தபடி
யென்னறிவி லாறிக வென்றொருவன்—சொன்னபடி
சொல்லக்கே ளென்றொருவன் சொன்னா னெனக்கதனைச்
சொல்லக்கே ளுனக்கச் சொல்'

எனவும்,

'ஆளுடையா னெந்தரமு மாளுடையா னேயறியுந்
தாளுடையான் றொண்டர் தலைக்காவ—லாளுந்
திருவியலூ ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து'

எனவும் வரும் திருவாக்குக்களான் அறியப்படும். உண்மைவிளக்க மென்னும் நூல் திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவ நாயனாரது மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்த நாயனாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இம்மூன்று நூல்களும், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், இருபாவிருபஃது, சிவப்பிரகாசமுதலிய எட்டு ஆகிய பதினொருநூல்களும் சேர்ந்த தொகை பதினான்காம். இப்பதினான்கு நூல்களும் மெய்கண்ட சாத்திரமெனவும், சித்தாந்த சாத்திரமெனவும் ஆன்றோர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிற்கு வடநூற் கடலும் தமிழ் நூற் கடலும் நிலை கண்டுணர்ந்த மாதவச் சிவஞான யோகிகள் முதலிய பெரியோர்கள் உரைவகுத்திருக்கின்றார்கள்.

இச்சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனையும் சித்தாந்த சைவரிற் பலர் நியமமாகப் பூசை பாராயண மென்பன செய்துவருகின்றார்கள். அவ்வாறு பூசை பாராயண மென்பன செய்தற்கு மூலமாத்திரமுள்ள புத்தகம் மிகுந்த பயன்படு மென்பதனை அனைவரும் அறிவார்கள். சித்தாந்தசாத்திரமூலம் இதற்குமுன் திருவாளர் மதுரைநாயகம் பிள்ளையவர்களாலும் திருவாளர் சிங்காரவேலு முதலியாரவர்களாலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பொழுது அம்மூலபாடப் பிரதிகள் கிடைத்தலரிதாகலின், யாங்கள் சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கன் மூலபாடத்தை இதுபொழுது சைவ உலகத்திற்கு மகிழ்ச்சியோடு வெளியிடுகின்றோம். இவ்வெளியீட்டில் மெய்கண்ட தேவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் உமாபதி சிவாசாரியரென்னும் மூவர் திருவுருவப் படங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எங்களுடைய இப்புதிய பதிப்பில் பல அருமையான பாடங்கள் காணப்படும். அவற்றை யெல்லாம் விவரமாக எழுதின் பதிப்புரை விரியுமாதலின் ஒன்றிரண்டு மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகின்றோம்.

திருக்களிற்றுப்படியாரின் ௫௨-வது செய்யுள்

'கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக்—கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
றாரறியு மன்பன் றது'

என்று அச்சிட்ட பதிப்புக்கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது. எங்களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலும் 'மற், றியாமறியு மன்பன் றது' என்ற பாடமே காணப்படுகின்றது. இப்பாடம் எதுகைநயம் பொருள்நயமென்பன அமைந்து விளங்குதலின் அவ்வாறே பாடம் குறித்திருக்கிறோம்.

சிவப்பிரகாசத்தின் ௨௪-வது செய்யுள் ஈற்றடி

'சடத்திரளும் கர்த்தாவாய்த் தனக்கொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே'

என அச்சிட்ட பதிப்புக்கள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றது. எங்களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளில்,

'சடத்திரளு மகர்த்தாவாய்த் தனக்கொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே'

எனப்பாடம் காணப்படுகின்றது. ஞானராஜதானியாகிய திருவாவடுதுறையாதீனத்திலே மூன்றாவது மகாசந்நிதானமா யெழுந்தருளியிருந்து உலகுடைய நாயனார் முதலிய அடியார்களுக்குச் சிவதீக்ஷை செய்து பலஞானநூல்களும் உரைகளும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகசுவாமிகள் 'சிவப்பிரகாச சிந்தனை'யில் மேற்காட்டியவாறு 'அகர்த்தாவாய்' என்று பாடங்கொண்டு 'அகர்த்தாவாகிய தனக்கெனவோரறிவில்லாத ஆன்மாவும்' என்று உரையருளிச் செய்திருக்கின்றார்கள். மதுரைச் சிவப்பிரகாசரும் தாமியற்றியருளிய சிவப்பிரகாசவுரையில் 'அகர்த்தாவாய்' என்றே பாடங்கொண்டு 'கர்த்தாவல்லனுமாய்த் தானே யறிகைக்கோ ரறிவில்லாத ஆன்மாவும்'

என்று உரைகூறினர், ஆதலின் எங்கள் பதிப்பில் இப்பாடமே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கற்பநிராகரணத்தில் அகவல்கள் உ௰ என்று பதிப்புக்கள் அனைத்தும் கணக்கிடுகின்றன. ஐக்கியவாதி சங்கற்ப நிராகரணத்தின் ஈற்றடி 'ஆயினை யமையு மருணிலை கேண்மதி' என்றிருக்கின்றது. இவ்வடி பொருண்முடியாமையின் செய்யுளி னிறுதியாகாது. பாடாண வாதி சங்கற்பமுஞ் சேர்ந்தே செய்யுள் முற்றுப்பெறுகின்றது. இவ்வாறே பின்வருவன அனைத்துமாம். அன்றியும் பாயிரத்தில் 'எண்மர் நிரையிலிருப்ப, மயங்கு வாத மாயா வாதி, முயங்கிட வொருதலை முதுவெதிர் மணிசேர், பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதிதிகழ், மெய்கண் டவனருள் கைகண் டவர்களி,லொருவ ரொருதலை மருவி யிருப்ப' எனப்பதின்மர் பொற்றே ராலயத் திருந்தமை கூறப்படுகின்றது. ஆகவே பதின்மர் கூற்றுச் செய்யுட்கள் பத்தும், கடவுள் வணக்கம், பாயிரம் செய்யுளிரண்டும் ஆகச் செய்யுட்கள் பன்னிரண்டேயாகும். இவ்வாறு கணக்கிட்டு எங்கள் பதிப்பிற் குறித்திருக்கின்றோம். மேலும் காணப்படும் விவரங்கள் பல.

இவ்வகை அரிய பாடங்கள் கிடைத்தற்குத் துணையாயிருந்தவை, சூரியனூர் கோவி லாதீனம் ஸ்ரீமத் இலக்கணம் முத்துக்குமார சுவாமித் தம்பிரானவர்களும், திருநெல்வேலி திருவாளர் S. பால்வண்ண முதலியாரவர்களும் உதவிய ஏட்டுப் பிரதிகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளுமேயாம். அவ்விருவர்களுக்கும் எங்கள் புதிய பதிப்பிற்கு முன்னுரையாகச் 'சந்தானாசாரியர் வரலாறு' எழுதி யுதவிய சென்னை அட்வகேட் திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M.A., M.L., அவர்கட்கும், பிரதிகள் பலவற்றையும் ஒப்பு நோக்கிப் பாடபேதங்களைக் குறித்துச் செப்பஞ் செய்த திருநெல்வேலி இந்துகலாசாலைத் தமிழ்ப் போதகாசிரியர் திருவாளர் வி. சிதம்பர ராமலிங்க பிள்ளையவர்கட்கும் யாங்கள் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சென்னை நியாய கலாசாலைப் பேராசிரியர்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதிய

முன்னுரை

சைவ சித்தாந்த சந்தானாசாரியர்களும் அவர்களது அருள் நூல்களும்

முழுமுதற் கடவுள் சிற்றுயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் முறை பலவாக இருப்பினும் அவற்றுள் இருமுறைகள் தெளிவாக விளங்குகின்றன. அவர், ஒவ்வொரு மக்கட் பிரிவி னர்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வடிவங்கள் வாயிலாக அருள் செய்திருக்கின்ற முறைமை பல சமய வரலாற்றினும் நன்கு அறியலாகும். கிறிஸ்துமதம், மகமதிய மதம் முதலிய கடவுள் உண்டென்று கூறும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவ்வச்சமயப் பெரியார் வாயிலாகவே சமய அறிவு புகட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம். அத்தகைய சமயங்களில் கடவுளையும் அவரது திருவருளையும் தொழுது போற்று மரபும் காணப்படுகின்றது. ஆதலினாலன்றோ,

> " வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையு
> நூறுநூ றாயிர மியல்பின தாகி
> ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
> கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளி "

என்று மணிவாசகப் பெருமான் கீர்த்தித் திருவகவலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியதூஉ மென்க. அங்ஙனம் அருள் செய்த முறைகள் பலவும் இரண்டு வகையின் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்தல்கூடும். அவ்வகைகள் அன்பு வழியும் அறிவு வழியும் ஆகும். சிறந்த அன்பு நெறியிற் பயின்ற பண்டை நற்றவத்தினர்க்கு இறைவன் தானே வெளிப்பட்டு ஞானம் நல்கி வீட்டின்பத்தை அருளுவன். சைவசித்தாந்த சமயத்தில் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் பெரியோர்க்கும் ஏனை அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க்கும் அருள்செய்த முறையால் அஃது இனிது விளங்கும்.

"பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் செருகுப்பன்"

என்ற சிவஞானசித்தித் திருவாக்குங் காண்க. அங்ஙனம் அன்பு வழியிற் செல்வதன்முன் அறிவினாலே கடவுள், உயிர், உலகம் என்பவற்றின் இயல்பையும் தொடர்பையும் பற்றிய உண்மையை யுணரவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுண்மை ஞானத்தைக் கடவுள் தக்க தவத்தினர்க்கு முதற்கண் உணர்த்தி அவர்கள் பரம்பரை வாயிலாக ஏனை உயிர்கள் அதனை யுணர்ந்து உய்யுமாறு கருணை செய்யுமுறை அறிவு வழிப் பாலதாகும். இந்த அறிவுமுறையைச் சிவபெருமான் முதன் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு ஓர் ஆலநீழற் கீழ்க்காட்டி யருளியதாகத் திருமுறைகள் முழங்குகின்றன. அஃது

"ஓரானீழ லொண்கழ லிரண்டு முப்பொழு
தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி காட்டினை"

என்ற ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவெழு கூற்றிருக்கைத் திருவாக்கினால் இனிது விளங்கும். அந்நான்கு முனிவர் உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்திய நெறி திருநெறி யென்றும் மறைவழி யென்றும் பொதுநெறி யென்றும் கூறப்படும். அஃது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நான்கினையுந் தருவது. அந்நெறிக்குரிய கருத்துக்கள் பலவும் பிற்காலத்தில் தமிழிலே சித்தர் நூல்களுள் வரையப்பட்டன.

இனி வீட்டின்பத்தையே விழைந்து அதற்குரிய நெறியை அறிய விரும்பிய ஐந்து பெரியோர்க்குத் தென்றமிழ் நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கிய பெருமணிமலை யென்னும் மகேந்திரத்தில் சிவபெருமான் அந்நெறியை உணர்த்தினதாகத் திருவாசகம் கூறுகின்றது.

"மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

"மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்."

(கீர்த்தித் திருவகவல்.)

என்றமையால் அது விளங்கும். (இதைப்பற்றிய விரிந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு நமது கழகப் பதிப்பாகிய தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் - நச்சினார்க்கினியம் - முகவுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.) அவ்வைம் முனிவரது மரபில் வந்தோரே பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பார் என்ற பெயர்பெற்றுச் சிறந்தனர். அம்மரபினர்க்கு இக்காலத்து ஆதிசைவர் என்ற பெயர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவர்களது நெறியே ஆகம நெறியாகும். அவ் ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குத் திருப் பெருந்துறையில் சிவபெருமான் ஞானோபதேசஞ் செய்த முறையும் ஆகம முறையே யாகும். அவ்வாறே திருக் கைலாய மலையின்கண் சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர்க்கு அறிவு நெறியினை அருளிச்செய்து அவர் வாயிலாக எண்ம ருக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் ஞானத்தை நல்கி யருளினார். அவ்வெண்ம ராவார்: சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், சிவயோகமாமுனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிர பாதர், திருமூலர். அது,

நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடி-
னந்திக ணல்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிர
ரென்றிவ ரென்னோ டெண்மரு மாமே

என்ற திருமூலர் திருவாக்கானும் உணரப்படும். இவருள் சனற்குமார மகா முனிவரே மெய்கண்ட சந்தானத்திற்குத் தலைவர். இவரையே சமயப் பொதுக் கழகத்தார் (Theosophical Society) தங்கள் பெரியோர் உட்கழகத் (Esoteric Society) திற்குத் தலைவராகக் கொள்ளுகின்றார்கள். வெள்ளி மலையில் அவரும் அவரைச் சார்ந்தாரு மிருப்பதாக நமது புராணங்கள் கூற வெள்ளி மண்டலத்தில் அவன் னோர்கள் இருப்பதாக அக்கழகத்தார் கூறுகின்றார்கள். இவர் வாயிலாக விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என்ற இரண்டு பரம்பரை முதற்கண் ஏற்பட்டுப் பின் பலவாயினவென்று அறிகின்றோம். அப் படியே திருமூலர் முதலிய பிற எழுவர் வாயிலாகவும் பல

மெய்கண்டதேவர்.

பரம்பரைகள் உலகத்தில் சைவசித்தாந்த ஞானத்தை வெவ்வேறு காலங்களில் பரவச் செய்தன. அவற்றின் விவரம் கீழ்க்குறித்த அட்டவணையிற் காண்க.

திருமூலதேவராற் பிரமதேவர், இந்திர தேவர், விஷ்ணு தேவர், உருத்திர தேவர், கந்துரு மகா விருடிகள், காலாக்கினி யுருத்திரர், கஞ்சனூர் மலையமான் என எழுவர் சந்தான மேற்பட்டன.

வியாக்கிரபாத முனிவரால் சத்தியோஜாத தேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

பதஞ்சலி முனிவரால் நிறைந்த நாயனூர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சிவயோக முனிவரால் வாமதேவர் சந்தானம் ஏற்பட்டது.

சனதனராற் பிரமதேவர் சந்தானமும், சிங்கநாத தேவர் சந்தானமும் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனந்தனராற் சிவமண்ணிய தேவர் சந்தானம், பரமதேவர் சந்தானம், சிவானந்தபோதர் சந்தானம் என மூன்று ஏற்பட்டன.

சனற்குமாரரால் விஞ்ஞான தேவர் சந்தானம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

சனகராற் சப்பு சந்தானம், மலையமான் சந்தானம் என இரண்டு ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய எட்டு நூற்றாண்டுகட்குமுன் இத்தமிழ் நாட்டிலே தோன்றி நிலைபெற்ற மெய்கண்டதேவர் சந்தானமே நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். உலகந் தோன்றிய

காலந்தொட்டுப் பலபல காலங்களில் பலபல சந்தானங்கள் சித்தாந்தஞானத்தை உலகிற்கு விளக்கிய போதிலும் அதன் ஒளி பல காரணங்களால் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்னே நமது நாட்டிற் குன்றுவ தாயிற்று. புத்தசமயம் மிகுந்த காலத்தே ஸ்ரீமணிவாசகப் பெருமான் தோன்றி யருளி தமது அருள்நூலாலும் அருள் வாழ்க்கையாலும் சித்தாந்தஞானத் தைத் தமிழ்நாட்டிலே நிலைநாட்டினர். தேவார முதல்வர்கள் அன்பு நெறியில் நின்று தமது திருவருட் பாடல்களினாலே சித்தாந்த சமயத்தை நிலைநாட்டிச் சமண சமயத்தால் வந்த இடர்களை நீக்கியருளினார்கள். அவர்க்கு முன்னோ பின்னோ திருமூலமா முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரது பரம்பரையில் நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்தில் வந்த ஞானமிர்த நூலாசிரிய ராகிய வாகீச முனிவரும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்த இயற்றிய நூல்கள் இன்றும் உள்ளன.

ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின்னை, வேத வியாசரியற்றிய பிரம சூத்திரத்திற்குச் செய்யப்பட்ட நால்வகைப் பேருரைகளாகிய நீலகண்ட பாடியம், சங்கர பாடியம், இராமாநுஜ பாடியம், மாத்துவ பாடியம் என்னும் மாறுபட்ட விரிநூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே பரவி சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பெருங் குழப்பத்தைக் கிளப்பினை மையால் சைவ நன்மக்கள் திருமுறைகள் முதலிய சித்தாந்த நூல்களின் உண்மைப் பொரு ளுணராது அலமந்தனர். ஆதி மறைக் கருத்துக்களைச் சிறுபான்மை யுள்ளடக்கிய வடமொழி உபநிடதங்களுட் போந்த அத்துவித மென் னும் சொல்லிற்குப் பொருள் இன்னதென்று தெரியாமல்

அறிவுநூல் கற்போர் பலரும் மயங்கித் தியங்கினர். அம்மயக்கந் தீர்த்தற் பொருட்டும் திருமுறைப் பெருமையை உலகில் நாட்டற் பொருட்டும் சிவபெருமானது திருவருளினால் மெய்கண்ட சந்தானம் இத்தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம்.

'நல்வியாத முனியுரைசெய் சூத்திரத்தின்
பாடியமோர் நான்குங் கொண்ட
சொல்வாய்மை பொருள் வாய்மை தெளிதலுற்ற
தோராது சோக முற்றோ
ரெல்லாரு மத்துவித சுத்தநிலை
யிணிதெய்திச் சோக மெய்தப்
பொல்லாத சமயிகளு மதிசயிப்பப்
புவனிமிசைப் போத மேற.'

என்று ஸ்ரீமெய்கண்டார் பிறப்பிற்குக் காரணங் கூறும் சந்தானாசாரிய புராணசங்கிரகத் திருப்பாட்டால் அது இனிது விளங்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனரால் சித்தாந்த ஞான பரம்பரை இந்நிலவுலகிலே பிறசந்தானங்கள் மறைவெய்தியபின் நிலைநாட்டப்பட்டது. அப்பரம்பரையி லுள்ளோர் மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

மெய்கண்ட சிவாசாரியர் புராணம் பதினெண்புராணத்துள் பவிடிய புராணத்துள் கூறப்பட்டதாகச் சந்தானசாரியர் புராண சங்கிரகம் என்னும் நூலியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரவர்கள் தெரித்துள்ளார்.

"பம்பிட நவில் புராணம் பதினெட்டுள் பவிடியத்தி
லெம்பெரு மக்கள் காதை யிணையன திகழுமன்றே."

பவிடியத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படுவதற்குக் காரண மில்லை. மெய்கண்ட தேவர் காலம் ஏறக்குறைய 800-ஆண்டு கட்கு முன்னரென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் தமது சங்கற்பநிராகரணத்துள் அந்நூல் இயற் றப்பட்ட காலம் "ஏழஞ்சு இருநூறெடுத்த வாயிரம், வாழு நற்சகனம் மருவா நிற்ப" என்ற விடத்துச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1235-வது ஆண்டெனக் குறித்துள்ளாராகலின் அவர் காலத்திற்குச் சுமார் இரண்டல்லது மூன்று தலை முறைக்குமுன் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் ஞானவொளி பரப் பத் தொடங்கினர் என்பது தெளிவாம். ஆயின் அவர் காலத்திற்குப் பின் பவிடிய புராணத்துள் அவர் வரலாறு கேட்கப்படக்கூடியது அவர் காலத்திற்கு முன்னேயே பவிடியம் அவரது வரலாற்றோடு தோன்றியிருக்குமென்று கோடல் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமானதல்ல. எதிர்காலத்துச் செய்திகளை முற்கூறல் சோதிட நூலுக்கே பெரிதும் பொருத்தமாம். பவிடியபுராணம் சோதிட நூலு மல்ல. பாரத முதலிய சில நூல்களுள் கால வியல்பு முத லியவற்றைக் கூறியிருத்தல் காலத்தின் பொதுவியல்பு கூறிய தாகுமேயன்றி வருங்கால மக்கள் சரித்திரங்களை விதந் தோதிய தாகாது. தமிழ்ப் பெரியோரது சாத்திரங்கட்கு வடநூன் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கை சில நூற்றாண்டுகளாக நம்மவர் மனதில் புகுந்து நிற்பதே இங் ஙனம் மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தான குரவர் சரித்தி ரத்திற்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறியதற்குக் காரணமா கும். இவ்வாறே உண்மையில் வடநூல் மேற்கோளில்லாத தலமான்மியங்களுக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறும் பொய்

நெறியும் நமது நாட்டில் நிலவுதலாயிற்று. இங்ஙனம் தமிழையும் தமிழ்ப் பெரியோரையும் வடநூலுக்கும் வடநூலாசிரியர்க்கும் தாழ்ந்த நிலையில் வைத்துப் பேசும் பொய் வழக்கத்தைத் தமிழ்ப் பற்றுடையார் கைவிடுதல் வேண்டும். உண்மையாக வடநூலிலுள்ளவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதானால் அம்மொழி பெயர்ப்புக்கு வடநூல் மேற்கோள் கூறுதலைப்பற்றி ஒருவருங் குறைகூறார். வடநூல்களிலில்லாததைத் தமிழினின்றும் அதனுள் மொழி பெயர்த்து அவ்வடநூல் மொழிபெயர்ப்பையே தமிழ்மூலத்திற்கு மூலம் என்று கூறுதலே அறிவுடையாரால் கடியப் படத்தக்கது. தில்லையம்பலவ ரடியெடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியையுங் கருவியாகக் கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகளருளிச் செய்த பெரிய புராணம் முதனூலாக விருப்பவும் அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபமன்னிய பத்த விலாசம் அதற்கு முதனூலென்று கூறும் பொய்யுரையும், அவ்வாறே சிவரகசிய மென்னும் வடமொழி நூலுள் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரங்களைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார்க்குத்தெரிவித்ததாகப் புகுத்திக் கூறுங் கட்டுமொழியும் உண்மைக்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெருமைக்கும் நேர் பகையாம். ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவாசாரியரவர்கள் சிவப்பிரகாச அவை யடக்கத்துள் "தொன்மையவா மெனும் எவையும் நன்றாகா இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதை நம்மவர்கள் கடைப் பிடிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கடைப்பிடித்துத் தமிழுக்கு உண்மையிலுள்ள பெருமையைக் காவாவிடின் திருவள்ளு

வர் குறள் முதலியனவும் வடநூலின் திரிபென்னும் பொய்க் கொள்கையானது தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிடும். அதற் கிப்பொழுதே பலர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்ற னர். ஔவையாரது ஆத்திசூடிக்கும் கொன்றைவேந்தனுக் கும் திருவள்ளுவரில் ஒருபகுதிக்கும் ஆரியத்தில் (வட மொழியில்) மொழிபெயர்ப்புகள் ஏற்பட்டு விட்டன. இப் பொழுது அவை மொழி பெயர்ப்பு நூலென்றே கூறப்படு கின்றன. இன்னுஞ் சிலகாலந் தமிழ் மக்கள் தூங்குவார்க ளென்றால் அம்மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமிழ் மூல நூல் களுக்கு மூல நூலாதலுங் கூடும். இது நிற்க.

சைவசித்தாந்த சந்தானகுரவர் வரலாறு புராண வடி வமாகத் திருவாரூர் சுவாமிநாத தேசிகரவர்களால் இயற் றப்பட்டதென்று மேற்கூறினும். அவர் காலம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. சந்தான குரவரைப்பற்றித் தருமபுர ஆதீனத்தைச்சார்ந்த சண்முக சுவாமிகள் என்பவர் சந் தானதேசிகர் போற்றிக் கலிவெண்பா வென்னும் நூல் செய்துள்ளார். சந்தானகுரவர் நான்மணி மாலை யென்ற நூல் காலஞ்சென்ற திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையால் பாடப்பட்டது. சந்தானகுரவர் தோத்திரம் பல புராணங்களுள்ளும் காணப்படுகின்றது. முதற்கண் மெய்கண்ட தேவர் சரித்திரமாராயற் பாலது.

மெய்கண்டதேவர் புராணம்

தொண்டை நாட்டிற்குஞ் சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே யுள்ளதாய்த் திருநாவுக்கரசு நாயனாருஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருந் தோன்றியிலங்கிய திருமுனைப்பாடி என்னும்

நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடம் என்னுமூரிலே சைவ வேளாள குலத்திலே அச்சுத களப்பாளர் என்னும் குல திலகருக்குத் தவப்புதல்வராக ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் தோன்றி யருளினர். பண்டைத் தமிழரது செந்நெறிக் கொள்கையாகிய சித்தாந்த ஞானத்தை உலகில் நிலைநாட்டுவான் வந்த அருட்பேராசிரியர் பண்டைத்தமிழ் மக்களது சிறந்த நாகரிகத்தைப் பழுதுபடாவண்ணம் போற்றிவரும் சைவ வேளாளர் மரபிலே உதித்தல் மிகவும் பொருத்த முடையதே அவர் தவங்கிடந்து பெற்ற தனிப்புதல்வரென்பது யாங்ஙனமெனின், கூறுதும்.

நாயனாரது தந்தை அச்சுத களப்பாளர்க்குப் பன்னாளாகப் பிள்ளைப் பேறில்லாக் குறை யேற்பட்டிருந்ததால் தமது குலகுருவாகிய திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று அக்குறை நீங்குதற் பொருட்டுச் செய்வது யாதென அவர் வினவினர். அப்போது ஆசிரியர் திருமுறையைப் பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்த்தனர்.

"பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே"

என்னுந் திருப்பாட்டு அகப்பட்டது. அச்செய்யுளுள் திருவெண் காட்டிலுள்ள முக்குள நீரில் நீராடுபவர்க்குப் பிள்ளையினோடு எண்ணிய யாவும் கைவருமென்று அறுதியிட்டுக் கூறியிருத்தலின், ஆசிரியர், அச்சுத களப்பாளரைத் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் முழுகி

அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையை யும் வழிபட்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டார். அக்கட் டளையைச் சென்னி மேற்கொண்டு அச்சுத களப்பாளர் தமது மனைவியாரோடும் திருவெண் காட்டிற்குச் சென்று ஆசிரியர் விதித்தபடி யொழுகி அறங்கள் பலவுஞ் செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் ஓராண்டு அவர் வதியுங் காலத்து ஒரு நாள் அவருக்குக் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி 'அன்ப, இப்பிறவியில் மகப்பேறெய்துதும் பான்மை நினக்கு இல்லை' என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட அச்சுத களப்பாளர் 'ஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவருட் பாடலை நம்பி ஈண்டுத் தவங் கிடந்ததின் பெரும்பயனாக இம்மையிலேயே நற்புதல்வனை நீவிர் அடியேற் கருளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பன்முறை பணிந் தனர். அப்போது அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து 'ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின்கண் உறுதி வைத்து எம்மை வழிபட்டமையால் அன்னவன் போன்ற மகவினை நீவிரும் பெற்று வாழ்திர்' என்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட அச்சுத களப்பா ளர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி யடைந்து தவவொழுக்கத்தின் முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகுவாராயினர்.

கனவிற் கண்டதெல்லாம் பொய்யென்று ஒதுக்கி விடு தல் தவறு. கனவென்பது நுண்ணுடம்பின் நுகர்ச்சியாக வுள்ளது. நமது கண்ணிற்குப் புலனாக நின்ற வுடம்பே தூல வுடம்பென்று கூறப்படும். அவ்வுடம்பு கொண்டு நன விலே உயிர் போதல் வருதல் முதலியன செய்யும். தூங்

கும்போது கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பு பலவித நுகர்ச்சி களை யடைதல் கூடும். அருந்தவத்தினரது கட்புலனுக்கு அருள் செய்யுங் கடவுள் அவரது நுண்ணுடம்பிற்கு மாத் திரையே புலனாகும் வண்ணம் தோன்றுதலு மியல்பே. தமது நுண்ணுடம்பைப் பருவுடம்பினின்றும் வேறு பிரிக்கு மாற்றலுடைய யோகிகள்கூட ஏனையோரது நுண் ணுடம்பிற்குப் புலனாகும் வன்மை யுடையாரென்பது இவ் வாராய்ச்சியில் (Psychic Research) வல்ல மேலைநாட்டுப் பண்டிதர் சிலரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதே. நனவிற் கண்டது கனவில் உருவெளித் தோற்றம்போல் புலனாவது இதனின் வேறாகும். கடவுளும் யோகிகளும் கனவில் தோன்றும் முறை வேறு. பின்னது பிற்பயன் விளைப்பது, முன்னது கைகண்ட பயனொன்றும் விளைப்பதில்லை. கனவில் தோன்றிய பெருமக்கள் தாம் அங்ஙனந் தோன்றியதை நனவில் உரைத்தல் கூடுமாதலின் அன்னவர் தோற்றத் தைக் கனவின் பொய்த் தோற்றத்தோடு பிறழக்கொள்ளு தல் தவறாகும். இதன் நுட்பங்கள் இவண் விரிக்கிற் பெரு கும். இது நிற்க, வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை நோக்கு வோமாக.

பின்னர், அச்சுத களப்பாளரது மனைவியார் வயிறு வாய்த்ததறிந்து பத்துத் திங்களிலும் செய்யற் பாலனவா கிய சடங்குகளனைத்தையும் அவர் உவகையோடு செய்து முடித்தனர். சைவசித்தாந்த இளஞ் செஞ்ஞாயிறாகிய மெய் கண்ட தேவர் நல்வேளையிலே நிலவுலக முய்ய உதித்தருளி னார்.

பண்டைமறை வண்டாற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
　　பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
　　கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
　　மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
　　பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

(சிவஞானசித்தியார்-பரபக்கம்)

அக்காலத்துச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை முடித்துத் திருவெண்காட்டடிகளிடம் விடைபெற்று, சுற்றத்தார் புடைசூழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுத களப்பாளர் திருப்பெண்ணாகடஞ் சென்று தமது மாளிகையில் வதிந்தனர். அவ்வூராரெல்லாம் பிள்ளைப் பேறெய்திய நற்செய்தி கேட்டுக் களிப்படைந்தனர். அவ்வருட் குழந்தைக்கு முதலில் சுவேதவனப் பெருமா ளென்று திருவெண்காட்டடிகள் திருப்பெயரிடப் பெற்றது. சிலநாட் சென்றபின் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள நன்மாமனார் குழந்தையை எடுத்துத் தமதில்லத்திற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளிலே சுவேதவனப் பெருமாள் முற்பிறவியிலேயே சரியை கிரியை யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞான மடைதற்குரிய பெருந்தவத்தினராதலின் இரண்டு வயதளவிலே 'அடிசேர் ஞானம்' அடைதற்குரிய சாமுசித்திக நிலை எய்தினர். முற்பிறவியில் உறுதியாகப் பயின்ற கல்வி இப்பிறவியில் இளமையில்

எளிதாகத் தழைத்தோங்கி ஒளிர்வதை இயற்கையிலேயே கணித நூல் வன்மை பெரிதும் படைத் திலங்கும் சில பிள்ளைகளிடம் கண்கூடாக இன்றுங் காண்கின்றோம். இலக் கியங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வயதில் படித்துப் பொருள்கூறும் குழந்தை ஒன்று சமீபகாலத்தில் பர்மா வில் தோன்றியதாகக் கேள்விப்படுகிறோம்.

“ ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு
எழுமையு மேமாப் புடைத்து ”

என்றார் திருவள்ளுவர். ஒரு பிறவியிற் கற்ற கல்வியின் பயனாகிய நல்லறிவு பல பிறவிகளிலும் உயிரோடு கலந்து வளர்ந்து நிலைபெறுதல்போல பல பிறவியிற் கற்ற பெரும் பயன் ஒரு பிறவியிலே இளம்பருவத்திலேயே அளவிலடங் காது பொங்கி மிளிர்தல்கூடும். அத்தகைய கல்விபோல பல பிறவிகளிற் கடவுள் மாட்டு அன்பு செலுத்தி இயற்றப் படும் அருந்தவமானது ஒரு பிறவியிலே அத்தவத்தின் எல்லையற்ற பயனாகிய கடவுளது அருட்காட்சியை யளிக்க வல்லது. சைவசித்தாந்த சமயத்திற்கு முதற்றலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் சித்தாந்த ஞான பரம்பரைக்கு முதற்றலைவராகிய மெய்கண்ட தேவநாயனாரும் உலகுமுய் யவே தோன்றி யருளினார் என்பது அவர்கள் குழவிப் பரு வத்திலேயே உலக நெறி செல்லாது கடவுளது அருண் ஞானநெறியிலேயே நிற்கும் உயர் நிலை எய்தினமையால் விளங்கும்.

சுவேதவனப் பெருமாள் திருவெண்ணெய் நல்லூரி லிருந்த காலையில் திருக்கைலாயத்திலிருந்து சனற்குமார

முனிவரது ஞானப்புதல்வராகிய சத்திய ஞான தரிசனிக ளிடம் உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என்பார் ஆகமத்தலைவராகிய ஐம்முனிவருள் தலைசிறந்த அகத்திய முனிவர் வீற்றிருக்கின்ற பொதியமலை நோக்கிச் செல்லுங் காலத்தில் அவரது ஒளிவிமானமானது திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு நேராக வந்தவுடன் நின்று விட்டது. அதன் குறிப்பை யுணர்ந்த பரஞ்சோதியார் சுவேதவனப் பெருமாளைக் கண்டு அவருக்கு மெய்யுணர்வளித்து மெய்கண்டார் என்ற தமது ஞானத் தந்தையின் திரு நாமத்தைச் சூட்டி யருளினர்.

சிவபெருமான் தக்க பக்குவமுடையார்க்குக் குருவாய் வந்துணர்த்துவது பெரும்பான்மையும் தமது பேரன்பரை நிலைக்களமாகக் கொண்டேயாம். பரஞ்சோதிமா முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கு மெய்யுணர் வளித்தகாலை அவர் கடவுளோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையினின்று அருள் செய்தாராகலின் சிவபெருமானே நமது நாயனாருக்கு உண்மைப் பொருள் உணர்த்தியதாகக் கொள்ள வேண்டுமே யொழிய பரஞ்சோதி முனிவர் தாமே அவ்வாறு உணர்த்தினர் என்று கோடல் பொருந்துவதன்றாம். இவ்வாறே உபமன்னியர் கண்ணனுக்கு உபதேசஞ் செய்ததாகவும் கண்ணன் பார்த்தற் கறிவுறுத்தியதாகவுங் கூறுப.

மெய்கண்டார் கலைஞானமனைத்தையும் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனர். பின் அவர் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டுமென்ற திருவுள்ளக் கருத்தால் சிவஞான போதமென்னும் சைவசித்தாந்தத் தலை

அருணந்தி சிவாச்சாரியர்

டணி ஞானநூலினை இயற்றி யருளினர். அச் சிவஞான போதநுண்பொருளை அவர்பால் கேட்டுத்தெளிந்தோர் நாற் பத்தொன்பது மாணவராவர். அந்நாற்பத்தொன்பதின்மரது பரம்பரை வாயிலாகவே இத்தமிழ் நாடெங்கும் சித்தாந்த அறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் ஒளி நிலையங்களாகிய திருமடங் கள் ஏற்பட்டன. முதல் மாணவர் பரம்பரையில்வந்த ஸ்ரீநம சிவாய தேசிகரால் நிலைபெறெய்திய மடம் திருவாவடுதுறை யாதீனமாகும். அதே பரம்பரையில் வந்த ஞான சம்பந்த தேசிகரால் தருமபுர வாதீனம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவருடைய மாணவருள் முதல் நின்றவர் அவரது தந்தையார்க்குக் குல குருவாகிய அருணந்தி சிவா சாரியார் என்பது அவர் வரலாற்றுள் விரித்துரைக்கப்படும். பதினான்கு சித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்றாகிய உண்மை விளக்க மெரிரியராகிய மனவாசகங்கடந்தவரும் அவர்க ளுள் ஒருவர். சிற்றம்பலநாடிகளும் அவருள் ஒருவரென்ப. மெய்கண்ட தேவநாயனார் தமது மாணவருக்கு உண்மைப் பொருளுணர்த்திய பின்னர் நனவிலேயே அதீதத்தைப் புரிபவராய் இடையறாது சமாதி நிலையிலிருந்து ஐப்பசித் திங்களில் சோதி நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய பரமுத்தியை யடைந்தனர்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் புராணம்

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஆதிசைவ மரபினர். அவர் நடுநாட்டிலேயுள்ள திருத்துறையூரிலே வதிந்தவர். அவர் மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய தந்தையார்க்குக்குல குரு வென்றும் மெய்கண்ட தேவர் பிறப்பதற்குக் காரண

மான தேவாரத் திருப்பாட்டினைக் கயிறு சாத்திக் கண்டவர் என்றும் முன்னமே கூறப்பட்டது. அவர் சிவாகமங்களனைத்தையுங் கற்றுத் துறைபோகியவராதலால் சகலாகம பண்டிதரென்னும் உயர்ந்தபட்டம் பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழியில் வேத முதலிய கலைகள் யாவற்றையும் நன்கு கற்றதனோடமையாது செந்தமிழிலேபன்னிரு திருமுறைகள் முதலிய பன்னூல்களையும் நுட்பமாக ஆய்ந்து தெளிந்தவர். அவருக்குத் தேவாரத்தின்கணிருந்த பெரும்பற்று அச்சுத களப்பாளர் பிள்ளை வேண்டிய காலத்து வேறு வடநூல்களில் கயிறு சாத்தாது ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமுறைக்குறிப்பினை உணரப்புகுந்தமையால் இனிது விளங்கும். இற்றைக் காலத்திலே திருக்கோயில்களில் பூசனை புரியும் குருக்களாகிய ஆதிசைவர்களிற் பலர் தேவாரத் திருமுறைகளிற் சிறிதும் பற்றிலாதவராய் ஆகமநூல் கிடந்த மூலையுந் தெரியாதவராய்த் தம் பெருமை யுணராது காலங்கழிக்கும் நிலை எத்துணையோ பரிதாபத்திற் கிடமாகவிருக்கிறது! அவர்கள் தங் குலமுதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளது சரித்திரத்தைக் கருத்துடன் கற்பார்களாயின் தமது நிலையைத் திருத்திக் கொள்ள முயல்வது திண்ணம். சைவ சமயத்திற்கு ஆசிரியர்களாய் விளங்கும் இவர்கள் இழிந்த நிலையிலிருப்பதனாலேயேதான் அச்சமயத்திற் பிறந்த பலருந் தந்நெறி யீதெனஉணராது புறச்சமயங்களைத் தம்மதமெனக்கொண்டு மயங்குவதற்கு ஏது வாயிற்று. அகத்தியர் முதலிய பெருமுனிவர்களும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்முதலிய சமயாசாரியர்களும் ஆதிசைவ மரபைச் சார்ந்தவர்க

னென்பது இக்காலத்திலுள்ள சைவக் குருக்கள் மனதில் பதியவேண்டியதொன்று.

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தம் நாட்டிலுள்ள சைவர்கள் பலருக்கும் குலகுருவாக இருந்து ஐந்தெழுத்து ஓதுவித்தும் தமது பெரும்போதனையால் சைவநெறி நிலை நாட்டியும் சைவசித்தாந்தத்திற்கோர் தலைவராய் விளங்கினார். அவர்பால் ஞான நூல்களைப் பாடங் கேட்டவர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். எவ்விடத்திற்குச் சென்றாலும் தமது மாணவர்க்கு நல்லது போதித்தற் பொருட்டும் சித்தாந்த வுண்மைகளை நிலை நாட்டுதற் பொருட்டும் சிவாகமங்களைத் தனி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போவதாக அவர் புராணங் கூறுகின்றது. அவர் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென்னும் நான்கு பாதங்களையுங் கூறு மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் பாது காத்ததுபோல அவர்க்குப் பின் வந்தோர் பாது காவாமையால் இப்போது ஆகம இலக்கிய முழுதும் அகப்படாமலும் வெளிப்படாமலு மிருக்கின்றது. மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு. உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு. இவற்றுள் சிற்சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பகுதியே அச்சிற்கு வந்துள்ளது. காமிகம், காரணம் முதலிய மூலாகமங்களுள் கிரியாபாத மாத்திரமே அச்சுவாகனம் ஏற்றப்பெற்றன. ஏனைய பகுதிகள்கிடைக்கப் பெறவில்லை. உபாகமங்களுள் பௌஷ்கரம், மிருகேந்திரம், சர்வ ஞானோத்திரம், சிவதருமோத்திரம் என்னுஞ் சில நூல்களே வெளிவந்துள்ளன. வடநூல்களை அச்சிடுவோர் தமிழில் அவற்றிற்குச் செம்மையான மொழிபெயர்ப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்துதல் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும்பயன் விளைக்

காது. சிவாகம சங்கங்கள் ஆகமநூல்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தெழுதி அவற்றைச் செவ்வையான மொழிபெயர்ப் போடு திருத்தமான அச்சில் வெளிப்படுத்த முயலுமானால் தமிழ் மக்களுக்கு அது பேருதவியாகும். வைதிகப்பக்கத் திலே நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாப்பார்களைப் பார்த்து ஆகமிகளும் அவ்வாறு தங்கள் நூல்களைப்போற்ற ஊக்கங் கொளல் வேண்டும். வைதிகப்பக்கத்திலே வேத நான்கும் ஆயுர்வேத முதலிய உபவேதங்களும் வேதாந்த நூல்களும் வேதாங்கங்களும் உபநிடதங்களும் மிருதி பதினெட்டும் பதினெண் புராணங்களும் அவற்றைச்சார்ந்த பிறநூல்களும் பெரும்பாலும் செம்மையான அச்சில் வெளிப்பட்டு விட் டன. வேதாந்த சூத்திரமும் அதன் பாடியங்களும் பெரும் பான்மையும் மொழி பெயர்ப்போடு வெளிவந்துள்ளன. இவைகளால் தமிழ் மக்களுக்குப்பெரும்பயன் விளைவதில்லை. தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களிலுந் திருமடங்களிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் யாவற்றிற்கும் சைவர்கள் வீட் டிற் செய்யப்படும் எவ்வகைச் சடங்குகட்கும் ஆதாரமாகிய ஆகமங்களும் பத்ததிகளும் வெளிவராமலிருப்பது மிகவும் பரிதாப மெய்துதற்குரிய நம் நிலையைக்காட்டுகின்றது. அரு ணந்தி சிவாசாரியரைப்போல ஆகமக்கடலைக் கரைகண் டுணர்ந்த ஒருவர்கூட இக்காலத்தில்லை. இனியேனும் சைவர்களும் ஆதிசைவர்களும் ஒருங்குகூடி ஆகமங்க ளைப் பாதுகாக்க முயலவேண்டும். ஆகமங்கள் யாவற்றையு மொழிபெயர்த்து, கடவுட்டன்மை வாய்ந்த நமது செந் தமிழிலேயே சடங்குகள் யாவற்றையும் நிகழ்த்துதற் குரிய முறைகளை வகுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாத

தொன்று. 'என்றுமுள தென்றமிழி'லே ஆகமங்கள் நிலை பெறுமாயின் அவைகள் சிதைவுண்டு பழுதுபடா. தமிழ் மக்களும் அவற்றின் நலனை யுணர்ந்து போற்றுவர்.

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சரியை, கிரியை, யோகங்களில் தலைநின்றவராய்த் தமது மாணவ ராகிய அச்சுதகளப்பாளரின் அருள்ஞானப் புதல்வராகிய மெய்கண்டாரிடம் ஞானோபதேசம் பெறும் பான்மை யுடையவரா யிருந்தார். ஆசிரியர் மெய்கண்டார் குழவிப் பருவத்தினராயிருந்தும் மாணவர் பலர்க்கும் ஞானநூல் கற்பிக்கின்றார் என்பதை ஆதி சைவ திலகர் கேள்வியுற்று வியப்புக்கொண்டு தூதர் சிலரை முன் விடுத்துத் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குத் தமது பரிவாரங்களோடும் விருதுகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பதியிலுள்ள சைவ வேளாளர் யாவரும் தெருக்களெங்கும் வாழை, கமுகு, தெங்கு என்பவற்றால் தோரணம்நாட்டி வீடுதோறும் பூரணகும்பமெடுத்து மங்கலவாத்தியங்களொடு தங்கள்குருவை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். மெய்கண்ட முதல்வர் மாத்திரம் அருணந்தியார் வரவை எதிர் கொள்ளாது தமது இருக்கையில் வீற்றிருந்தனர். அதைக்கண்ட சிவாசாரியார் மெய்கண்டார் பால் நேரேசென்று அவர் தமது மாணவர்க்கு ஆணவ மலத்தினியல்பினை எடுத்துமொழிவதைக்கேட்டு அவ் வருள்ஞானச் செம்மலை நோக்கிச் செருக்குஞ் சீற்றமும் உடையவராய் ஆணவசொரூபமாவ தென்னை என்று அதிர்ச்சியோடு கேட்டவுடனே மெய்கண்டார் இன்முகத் தோடு அருணந்தியாரை நேர் நோக்கித் தமது விரலால் சுட்டிக் காட்டி அவர் தாணின்ற நிலையில் ஆணவவடி

வத்தை விளக்கினர் என்பதைக் குறிப்பித்தருளினர். அந்தச் சிவஞானக் கதிரவனது அருளொளி நோக்கால் மலவிருள் அகலப்பெற்றாராய் உண்மையுணர்ந்து அச்சைவ நாதரது திருவடியில் தாழ்ந்திறைஞ்சி தமக்கு ஞானம் நல்கவேண்டுமென்று குறையிரந்தார். அவ்வாதி சைவமுதல்வற்கு நமது சைவ குலதிலகர் உடனே திருநீறளித்து மெய்யுணர் வருளி சிவஞான போதப்பொருள் தெரித்துத்தமது நாற்பத்தொன் பது மாணவருள் முதன் மாணவராகும் பெற்றி நல்கினர். மெய்கண்டார் தமக்குச் செய்தபெருநன்றியை அருணந்தி சிவம் தாம் சிவஞான போதத்திற்கு வழி நூலாக இயற்றிய சிவஞான சித்தியார்ப் பாயிரத்துள்ளும் இருபா விருபஃது என் னும் சித்தாந்த நூலினுள்ளும் மிகவும் அழகுபெற வியந்து துதித்துள்ளார்.

இவரியற்றிய சிவஞான சித்தியார் பதினான்கு நூல் களுள்ளும் விரிந்தநூலாய் புறச்சமய மறுக்கும் பரபக்கமும் அகச்சமயம் விளக்கும் சுபக்கமுமுடையதாய் தாயுமானர் முதலிய பெரியோர்களால் பெரிதும் போற்றப் பெற்றதா யுள்ள அருந்தமிழ்நூல். அதன் பாயிரத்துட் புகுந்த செய்யுள் பின்வருமாறு :

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டி
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றாம்'

(சித்தியார் சுபக்கம் - செய்யுள்-உ.)

சில காலங்கழித்து, சிவாசாரிய மூர்த்திகள் தமது மாணவர் களுட் சிறந்தவராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கு

உமாபதி சிவாசாரியர்.

ஞானோபதேசஞ் செய்தபின் பரசிவோகபாவனையால் அகண்ட பூரணமானநிலைமை எய்தினர்.

மறைஞான சம்பந்தர் புராணம்

திருப்பெண்ணாகடத்தில் பராசரமுனிவர் பரம்பரையில் தோன்றி மறைகளனைத்தையுங் கற்றுத் தெளிந்தமையால் மறைஞான சம்பந்தரெனப் பெயர் பெற்ற அந்தணர் தலைவர் ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியாரிடம் சென்று 'அடிசேர் ஞானம்' பெற்றுத் தில்லையில் ஞானபூசை இயற்றியிருக்கு நாளில் ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியாரது பக்குவங்கண்டு அவர்க்குச் சித்தாந்த ஞான முணர்த்தியபின் அத்தலத்திற்கு வடமேற்றிசையிலுள்ள திருக்களாஞ் சேரியில் வீற்றிருந்து சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர். ஞானநூல் போதித் தலையன்றித் தாமாக அத்தகைய நூலொன்றும் இவரியற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்

தில்லைப்பதியிலே வாழ்கின்ற திருவுடையந்தணர் மரபினில் உமாபதி சிவாசாரியர் பிறந்து வளர்ந்து, பொன்னம் பலவர்க்குப் பூசனைபுரியும் பேறுபெற்றுத் திகழ்ந்தனர். தில்லை மூவாயிரவருள் சிறப்பாக இவர் ஒருவரே சித்தாந்த ஞானத்தை உலகர்க்கு விளக்கினோராவர். தில்லையானது நாவலந்தீவிற்குச் சுழுமுனை நாடிபோன்றது. அதன் பிங்கல நாடி இமய நோக்கிச் செல்லும். இடைநாடி இலங்கைக்கு நேரே போகும். சுழுமுனைநாடியே நாடிகள் மூன்றினுஞ் சிறந்து ஐந்தெழுத்தும் நிலைபெறும் ஆதாரங்களை ஒருமைப்

படுத்தி நிற்கும் சிறப்புவாய்ந்தது. ஐந்தொழிலு மியற்று வதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளி நிலைய மாகத் தில்லை விளங்குவதால் அதனை எல்லாத் தலங்களினு முயர்ந்ததாகச் சைவநூல்கள் கூறும். இறைவன் தனது சத்தியையே நிலைக்களமாகக்கொண்டு ஐந்தொழில் நடாத்து தலாலே தில்லையானது சிவபெருமான் நடஞ்செய்யும் ஞானு காசமாகத் துதிக்கப்படும். இத்தில்லையின்கண் வியாக்கிர பாதருக்கும் பதஞ்சலி முனிவருக்கும் சிவபெருமான் திரு நடனங் காட்டியகாலத்தே அத்திரு நடனங் காணவிரும்பி மூவாயிரம் தாபதர்கள் அம்முனிவர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார் கள். அவர்களும் திருநடனங்கண்டு தில்லையில் தங்கினுர்கள். இங்ஙனம் பெருமுனிவர்களைச் சூழ்ந்து தாபதர்கள் பலர் வீட்டு நெறி நின்றொழுகுதல் தமிழ் நாட்டு வழக்கமென் பது "அறுவகைப்பட்ட" என்னு முதற்குறிப்பையுடைய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில்

"மறுவில் செய்கை மூவகைக் காலமு
நெறியி னாற்றிய வறிவன் றேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்"

என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையால் விளங்கும். "நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்" என்ப தற்கு "அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழி நின்று வீடு பெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துள் தவம் புரியும் கூறும்" என்று பொருள் கூறப்பட்டது. திரு நடனங் கண்ட பெரியோரைக் கூறுமிடத்துச் சிவ பெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் வைதிகரை யும் தாபதராகிய மூவாயிரவரையும் வேறு பிரித்துக் கூறி

ஞர் கோயிற் புராண முடையார். அது நடராஜச் சருக்கம் 24-ம் பாட்டில்

"நாரணன் வேதா வாசவன் வானோர் நவைசேரா
வாரண மேலோர் தாபதர் மூவா யிரவோர்நற்
சாரணர் தாவா நாரதர் பூதா திகளாசைக்
காரண ரேனோ ராடலை நேரே கண்டார்கள்"

என்ற அடிகளால் விளங்கும். இதனால் தாபதராகிய மூவா யிரவரும் ஆகமநெறி நின்ற தமிழந்தண ரென்பது தெளி யப்படும். திருநடனங் கண்டதின் பயனாக இவர்கள் சிவ சாரூபமுடையவராய்க் கணநாதரானார்கள் என்று புராணங் கூறும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அவர்கள் சிவ கண நாதராய்த் தோன்றினரென்பது பெரியபுராணத்திற் கூறப்பட்டது. அத்தன்மையைச் சம்பந்தப் பெருமான் திரு நீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார்.

"நீலத்தார் கரியமிடற்றார் நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணினார்பற்று
சூலத்தார் சுடலைப்பொடி நீறணிவார் சடையார் [தொழக்
சீலத்தார் தொழுதேத்து சிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற் கழற்சேவ டிகை
கோலத்தா யருளாயுன காரணங் கூறுதுமே"

(கோயில்)

என்ற திருப்பாட்டினால் அவரது வடிவங் கூறப்பட்டது காண்க. சிவவடிவம் பெற்றமையால் அவருள் தாமு மொருவராகக் கூத்தப் பெருமான் இரணியவன்ம னென் னும் அரசனுக்குத் தம்மைக் காட்டினதாக அறி கின்றோம். தில்லைத் திருநடனங்கண்டு அவண்வதிந்த மூவாயிரவரும் வடநாட்டில் அயன் செய்த வேள்

விக்கு அத்தேவன் அழைக்கச்சென்று மீண்டார்க ளென்று கோயிற் புராணம் கூறுகின்றது. அதற்குப் பின்பு அவர்கள் முத்தீ யோம்புதலைக் கைக்கொண்டு சிவநெறிச் சார்பாகிய வைதிக நெறியினையும் பொது நன்மைக்காகப் போற்றிவந்தார்களென்று அறிகிறோம். இவ்வாறு சைவ நெறியுங் குற்றமற்ற வேள்விநெறியுங் கைக்கொண்டமை யால் அவர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் முதலியோர் மிகுதி யாகப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வீடுபேற்றிற் கேதுவாகிய திருநீற்றில் மிக்க அன்புடையவராய் உலகின் துன்பம் நீங்குவதற்கு மழைபெய்யும் பொருட்டுக் கேடிலா வேள்வி செய் யந்தணராய் அவர் விளங்கினமையால்

"மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொள்ளு முள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்"

(பெரிய புராணம்-தில்லைவா ழந்தணர் சருக்கம்.)

என்று துதிக்கப் பெற்றனர்.

இத்தகைய தில்லைவா ழந்தணர்கள் பலருந் தற்காலத்தே தம்பெருமை யுணராது தமது உண்மை நெறி சிவாகமநெறி யென்று முணராது சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஊன்பயிலா வேள்வி இயற்றும் உயர்மறை நெறியையும் தழுவி நில்லாது சுமார்த்த மதத்தினரது கொள்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முயன்று வருவது மிகவும் இரங்கத் தக்க செய்கையாம். இவர்கள்தங் குலமுதல்வராகிய உமாபதி சிவத்தின் உயர்திரு வாக்கினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவா

ராயின் சைவப் பெருமையை உலகில் நாட்டினவ ராவர். இது நிற்க.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவாகமங்களெல்லாம் இனிது கற்றுத் தவநெறிஒழுகி இறைவரது ஒப்பற்ற திருவருள் பதிதற்குரிய பருவம் வாய்ந்திருந்தார். அவர் ஒருநாள் கூத் தப் பெருமானுக்கு வழிபாடு முடித்துத் தமது வீட்டிற்கு வழக்கமாக அமைந்த விருதுகளோடு சிவிகைமேற் செல் வாராயினர். அங்ஙனஞ் செல்லுங்கால் வீதியிலே ஒரு திண்ணையில் மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர் தமது மாண வரோடு வீற்றிருந்தனர். அவர் தமது சீடரை நோக்கி "பட்ட கட்டையிற் பகல் குருடு ஏகுதல் பாரீர்" என்று சொன் னார். இச்சொற்களைக் கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியர் சிவி கையினின்று விரைவில் இழிந்து மறைஞான சம்பந்தர் திருவடியைப் பேரன்பொடு தொழுது அவர் சொன்ன வாக் கியத்திற்குப் பொருள் கேட்டார். அவர் அதன் பொருள் தெரித்த பின்பு அவர் திருவடித்தொண்டு பூண்டு உமாபதி சிவம் ஒழுகலாயினர். (பட்டகட்டை என்றது சிவிகை.) பகலினும் உபசார விருதாக விளக்கெடுத் துச் சென்றதன் காரணமாகப் பகற்குருடு என்ற வாக்கிய மெழுந்தது. அதனால் நிலையாமை உணர்த்தியவாறும். ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் சிவஞானப் பேற்றொன்றனையே விரும் பிச் சாதி குலம் பிறப்பென்னும் தடஞ்சுழியைக் கடந்து நின்றார். ஒருநாள் சீடருடைய பக்குவ மறிதற் பொருட்டு மறைஞான சம்பந்தர் கைக்கோளர் தெருவிற் சென்று பாவிற் செலுத்திய கூழின் மிச்சத்தை விடாய் தணித்தற் பொருட்டு வாங்கி உண்டார். அப்போது அவர் புறங்கை

யில் ஒழுகிய மிச்சத்தை உமாபதிசிவம் ஏந்திப் பருகினர். உடனே மறைஞான சம்பந்தர் அவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவஞானபோதப் பொருள் உரைத்தனர். இவர் இங்ஙனம் மரபு கடந்து ஞானம் பெற்றதின் சிறப்பை யுணராது ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் இவரைக் குலமுறை பிறழ்ந்தவராகக் கொண்டு நடேசப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தகுதியற்றவ ரென்றிகழ்ந்தனர். ஆதலினால் அவர் சிதம்பரத்திற்குக் கீழ்த் திசையிலுள்ள கொற்றவன் குடியென்னும் ஊருக்குச்சென்று அங்கே மடமொன்று அமைத்து அதில் தமதடியார் சூழச் சிவபெருமானை விதிப்படி வழிபட்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் பொன்னம்பலவருக்குப் பூசை செய்தற்குரிய நாள் வரவும் சிற்சபைக்கு அவரைச் செல்லவொட்டாமல் ஏனையோர் தடுத்துவிட்டபடியால் அவர் தம்முடைய மடமெய்தித் தளர்வுற்றிருந்தார். ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்கள் திருமன்றிற் சென்று அழகிய சிற்றம்பலமுடையாரது பேடகத்தைத் திறந்து பார்க்கவும் அங்கே திருவடிவத்தைக் காணாமையால் அச்சமுற்றுப் பெருங் கவலை யுற்றனர். அப்போது யாவருங் கேட்க வானில் ஒலித்த மொழியாவது: "நம்மைப் பூசையாற்றுந் தகுதி யுடையவன் உமாபதியாதலால் அவன்பா லமர்ந்தோம்" என்பது. இதைக்கேட்டவுடனே யாவரும் ஒருங்குகூடித் தாயிடஞ்செல்லும் கன்றுகள்போல உமாபதிசிவத்தின் திருமடத்திற்கு ஓடிச்சென்று அவரிடம் தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தில்லைப்பெருமானைப் பூசைசெய்தல் வேண்டுமென்றும் குறையிரந்து நின்றார்கள்.

அவர் அவ்வாறே அம்பலஞ்சென்று கடவுட் பூசைமுடித்துத் தன் திருமடத்திற்கு மீண்டனர்.

அவர் தமது சீடர் பலருள்ளும் புலையர் குலத்திலுதித்த பெற்றான் சாம்பான் என்பார்க்கு முத்திகொடுத்த வரலாறு மிகவும் அதிசயமானது. பெற்றான் சாம்பான் என்பவர் முற் பிறவியிலேயே பெருந்தவம் ஆற்றியும் சிறிது வழுவினால் தாழ்குலத் துதித்தனர். அவர் நடராஜப் பெருமானிடம் அன்புடையவராய்த் திருக்கோயிலுக்கு விறகு வெட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பதையே தமது பணிவிடையாகக்கொண்டார். அவருக்குக் கனவில் நடேசப்பெருமான் தோன்றித் தன்பால் பேரன்புடைய உமாபதியாருக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் அவ்வாறே சென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளது திருமடத்திற்கு விறகு கொடுத்துவந்தார். ஒருநாள் பெருமழையினாலே அவர் விறகுகொண்டுவரத் தாழ்த்தமையால் மடத்தில் அமுது சமைக்கக் காலந்தாழ்த்தது. அப்போது அதற்குக் காரணமென்னவென்று சுவாமிகள் தமது மாணவரை வினவச் சாம்பனாரது விறகுவாராமையால் தடையேற்பட்டது என்று அவர்கள் விடையளித்தார்கள். மறுநாள் அவர் வந்தவுடன் தனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று உமாபதி சிவம் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மறுநாள் சாம்பனார் மடத்திற்கு விறகுகொண்டு வருவதற்குமுன் கடவுள் ஒருபெரியவர் வடிவம்போல் அவருக்குத்தோன்றி ஒரு சீட்டுக்கொடுத்து அதை உமாபதியாரிடம் அளிக்கும்படி பணித்தனர். மறுநாள் திருமடத்திற்கு இரட்டைப்பங்கு விறகு கொண்டுவந்தவுடன் அங்குள்ள மாணவர்கள் உமாபதி

சிவத்திற்கு அவர் வரவை அறிவித்தார்கள். அப்போது உமாபதிசிவம் அவர் யாரென்று வினவ, அவர் பெரியவர் கொடுத்த சீட்டை அவரிடம் கொடுத்தார். அந்தத் திரு முகத்தைப்பார்த்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு உடம் பெங்கும் புளகங்கொண்டு கூத்தப்பெருமானது திருவருளை வியந்தனர். அந்தச்சீட்டில் எழுதியிருந்த பாட்டாவது:

"அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை."

இத்திருப்பாட்டின் கருத்தின்படி பெற்றான் சாம்பனுக்கு ஞானதீக்கை செய்யத் தொடங்கவும் அப்போதே அவர் வீடெய்துதற்குரிய பக்குவமுடையவராக விருந்தமையால் அதற்குத்தக்க முறையாக சுவாமிகள் அருள்செய்தவுடன் அவர் முத்தியடைந்தார். இதன் உண்மையுணராத சாம்பனாது சுற்றத்தாரும் மனைவியும் மனங்கலங்கி அரச னிடஞ்சென்று அவரைச் சுவாமிகள் தீயால் எரித்துவிட்ட தாகக் குறைகூறித் துயருழந்தார். அப்போது அரசன் சுவாமிகள்பால் சென்று அதைப்பற்றி உசாவியபொழுது சுவாமிகள் தீக்கையின் மேன்மையை யெடுத்து விளக்கினார் கள். அரசன் அங்ஙனமாயின் மற்றொரு தீக்கை அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். அப் போது தமது அடியார் குழாத்தைநோக்கி அவருள் சத்திநி பாதம் பெற்றவ ரிலராகவே சூழ்ந்து பார்த்துச் சிவபெரு மானது திருமஞ்சன நீராலே வளர்ந்ததாய்க் கோமுகையின் பக்கத்தேயிருந்த முள்ளிச்செடியைத் தக்கது என்று கண்

டார். தமது அருட்பார்வையால் அம்முள்ளிச்செடியைப் பார்த்தவுடன் அது ஒளிமயமாகி ஒரு பிழம்பாக வானில் எழுந்து மறைந்து சிவனோடு கலந்தது. அப்போது அதனைக்கண்ணுற்ற அரசன் எல்லையில்லாத வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து சுவாமிகளுடைய திருவடிகளைவணங்கி அவருக்குப் பொன்னுடை மாலை முதலியன கொடுத்துத் தன் பிழை பொறுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு தன் அரண் மனைக்கேகினன்.

பின்னர் ஒருநாள் சிதம்பரத்தில் திருவிழாவிற்குக் கொடியேற்ற அங்குள்ள அந்தணர்கள் முயன்றபோது கொடியெழாமை கண்டு அவர்கள் கவலையுற்றனர். அப்பொழுது விசும்பில் 'உமாபதி வந்தக்கால் கொடியேறும்' என்ற திருவாக்கு எழுந்தது. உடனே சுவாமிகளிடம் எல்லோரும் போய் வேண்டினர். அவர்களும் அப்படியே விரைவில் தில்லைக்குச் சென்று கொடிக்கவியென்னும் அழகிய சிறுநூலிலுள்ள முதற்பாட்டைப் பாடியவுடன் கொடி தானுக ஏறிற்று.

சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசமென்னும் சிவஞானபோதச் சார்புநூலொன்றும், உண்மைநெறி விளக்கம், நெஞ்சுவிடு தூது, வினாவெண்பா, திருவருட்பயன், சங்கற்ப நிராகரணம், போற்றிப்பஃறொடை என்னும் பிற ஏழு சித்தாந்தநூல்களும் இயற்றியருளினார்கள். கோயிற்புராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக்கோவை முதலியனவும் இவரால் இயற்றப்பட்டன என்ப. வடமொழியில் பௌட்கரம் என்னும் உபாகமத்திற்கு இவர் இயற்றிய விரிவுரை ஒன்றுண்டு. மாணவர்க்கு ஞானநூல் கற்பித்தலும்

பதிநூல் இயற்றுதலும் தக்கவருக்கு முத்திப்பேறு உதவுத லும் ஆகிய பேருபகாரங்களைச் செய்தலையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்து பின் சமாதி நிலையில் நின்று சித்திரையத்த நாளில் சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

"சத்திய ஞான னந்த தத்துவ வநுப வத்தாற்
பத்திசெய் யடியார் போற்றப் பரனடிக் கமல மெய்தி
நித்திய சுபாவ முத்த நிராகா ரமூர்த்தி யான
சுத்தவத் துவிதா னந்த சொரூபமே யாகி நின்றார்."
(உமாபதி சிவாசாரியர் புராணம்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்

"உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று."

ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவஞான போதம் இயற்றுவதற்கு முன்னமேயே திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் என்கிற இரண்டு சைவசித்தாந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. திருவுந்தியாரென்பது திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவநாயனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது வீடு அடைவதற்குரிய நெறியையும் அடைந்தோர் தன்மையையும் ஆசிரியரது சுவானுபவத்தையும் சுருி கலித்தாழிசையால் விளக்குகின்ற அருமையாகிய சிறப்பு நூல். திருக்களிற்றுப்படியாரென்பது திருவுந்தியாரியற்றிய ஆசிரியரது மாணாக்கரின் மாணாக்கராகிய திருக்கடவூர் - உய்யவந்த தேவநாயனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இது திருவுந்தியாரின் கருத்தை

இனிது தெள்ளிதின் விளக்கும் சிறப்புநூல். இது நூறு வெண்பாக்களையுடையது. இது பொன்னம்பலத்தி லுள்ள திருக்களிற்றுப்படியிலே வைக்கப்பட்டபொழுது அப்படியிலேயுள்ள களிற்றின் கையானது நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி நடேசப்பெருமான் திருவடியில் கொடுத்தமையால் **திருக்களிற்றுப்படியார்** என்று அதற்குக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது. இந்நூலின்கண்ணே அறுபத்துமூன்று நாயன் மார் அற்புத நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான **வல்வினை, மேல் வினை**யைப்பற்றிய விவரமும் **திருவள்ளுவ நாயனாரது** குறள் கள் சிலவற்றை மேற்கோளாகக்கொண்டு அவற்றின் பொருளை விளக்கிய பகுதியும் பிற அரிய சித்தாந்த முடிபுகளும் சிறப்பாக உற்றுநோக்கத்தக்கன. அவையாவன:—

* **சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி** னென்றமையாற்
சார்புணர்த லொன்னே தியானமுமாஞ்—சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. (செ. ௩௪)

† **வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை** யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால் (செ. ௪0)

அன்பின் சிறப்பைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் வருமாறு:—

---

* குறள்-மெய்யுணர்தல். ௯.

† ,, அவாவறுத்தல். ௨.

'அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழிய—மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான்.' (செ - ருரு)

இவ்விரு நூலும் வடநூன் முறையைப் பின்பற்றுது தமிழ் முறைக்கேற்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளின் உண் மையையும் இலக்கணத்தையும் கூறும் பொதுப்பகுதி இவைகளுள் குறிப்பாக அறியக் கிடப்பதே யன்றித் தெளி வாகக் கூறப்படவில்லை.

ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞான போதம் முப்பொரு ளின் உண்மையையும் இலக்கணத்தையுங் கூறும் பொதுப் பகுதியும், வீட்டிற்குரிய ஞான நெறியினையும் அந்நெறி நின்ருர் பெறும் பயனையும் கூறுஞ் சிறப்புப் பகுதியையு முடைய முழுமுதல் நூலாகும். தமிழ் மொழிக்குப் பன் னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் போல இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடையது. ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் கருத் துரை கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அச்சூத்திரத்தின் பகுதி களைக் காரண வுதாரணங்களோடு கூடிய அதிகரணங்களாக அமைத்து நூல் செய்யப்பட்டுளது. உதாரணங்களாகக்கூறப் பட்ட செய்யுட்கள் எண்பத்தொரு வெண்பாக்கள். அவை யடக்கம் ஒரு வெண்பாவாலும் காப்பு ஒரு வஞ்சித்துறையா லும் கூறப்பட்டுள்ளன. முதன்மூன்று சூத்திரமும் பிரமாண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் இலக்கண வியல்; அடுத்த மூன்று சூத்திரமும் சாதனவியல்; இறுதி மூன்றும் பயனியல் எனப்படும். முதற் சூத்திரத்துள் கடவுள் உண்

மையும் அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத் தோற்றுவிக்கும் முதற்பெருமானாகிய சிவபெருமானென்பதும், இரண்டாவது சூத்திரத்துள் கடவுள் உயிர்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகட்கு வினைப்பயனை ஊட்டுமுறைமையும் உயிர்கட்கு மலபந்தத்தால் பிறப்பிறப்பு நிகழு முறையும், மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினால் உயிர் உண்மைக்குக் காரணமும் விளக்கப்பட்டன. உலகந்தோன்றி ஒடுங்குவதற்குக் காரணமாகிய இருவகை மாயை உண்மையும் ஆணவமல உண்மையும் முதற் சூத்திரத்துள்ளும் இருவினையுண்மையை இரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கூறப்பட்டன.

இனி, நான்காஞ் சூத்திரத்தே உயிரினது இலக்கணம் இயம்பப் பெற்றது. அது மலமறைப்பால் அறிவு விளங்கப் பெறுதபொழுது கேவல அவத்தையில் நிற்பதாயும், தத்துவங்களோடு கூடியவழி சகலாவத்தையில் நிற்பதாயும், மலமற்றவிடத்து சுத்தாவத்தை யுடையதாயும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் கனவு,நனவு, துயில், துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து நிலைகளை யுடையது. ஐந்தாஞ் சூத்திரத்துள் தத்துவங்களெல்லாம் இவ்வைந்தவத்தைக்குள்ளாகும் உயிர்க்குத் தொழில் செய்வதற்கண் கருவியாகி நிற்குந் தன்மை கூறுமுகத்தான் பாசவியல்பு கூறப்பட்டது. இச்சூத்திரத்தே உயிர்க்குயிராய் நிற்பவன் கடவுளென்பதை யுணர்த்தி அடுத்த சூத்திரத்தே அக்கடவுளின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது. ஆறாஞ்சூத்திரத்தே தோன்றிநின்றழியு முலகம் சுட்டி யறியப்படுவதாகலின் அது அசத்து என்றும் அங்ஙனஞ் சுட்டி யறியப்படாது சுட்டிறந்து உணரப்படும் பரம்பொருள் சத்து என்றும் ஆசிரியர் மிக

நயம்பெற விளக்கியுள்ளார். முதல் ஆறு சூத்திரமும் முப் பொருள்களது பொதுவியல்பு உணர்த்துதலால் பொது வெனப்படும். பின் ஆறு சூத்திரமும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுதலால் உண்மை யெனப்படும்.

ஏழாஞ்சூத்திரத்துள் அசத்தாகிய உலகத்தையும் சத் தாகிய பரம்பொருளையும் அறியவல்லதாய் அசத்தைவிட் டுச் சத்தைப் பற்றக்கூடியது உயிர் என்று உணர்த்து முகத் தான் சாதனத்திற்குரிய அதிகாரியின் தன்மையை ஆசிரியர் குறித்தனர்.

உயிர் ஐம்புலன் வழிச்செல்லுதலால் தன்னையும் தலை வனையும் அறியாது நிற்பதாகலின் அவ் வைம்பொறி வழி யிற் பற்றுவிட்டுத் தவநிலையில் நின்றால் பரம்பொருள் குரு வாய் வந்து நல்லறிவு அளிக்க அது அவன் கழல் எய்தும் என்று விளக்குமுகத்தான் இருவகைப் பற்றும் அறுதற் கேதுவாகிய தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமாமென்பதும் அதனால் பெறுஞ் சிவஞானம் வீட்டிற்குச் சிறந்த சாதனமா மென்பதும் அத்தகைய ஞானம் சிவபெருமானே ஆசிரிய னாய் வந்து அருளற் பாலதென்பதும் எட்டாஞ் சூத்திரத் துள் வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிவவடிவத்தைக்கண்ட மாத்திரையே தன்னைக் காண் கின்ற ஆன்மா அம்முதல்வனை அவனளித்த ஞானக்கண் கொண்டு காணுமிடத்து ஆன்மசுத்தி எய்தும். அவ்வான்ம சுத்தி நிலைபெறுதற்பொருட்டு விதிப்படி திருவைந் தெழுத் தைக் கணித்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்பதாஞ் சூத்திரத் துக் கூறப்பட்டது. இனி பத்தாவது சூத்திரத்தே மல நீக்கமும், பதினொன்றாவதில் சிவப்பேறும் கூறப்பட்டன.

மலநீக்கத்திற்கு முற்படுவது 'ஏகனாகி இறைபணி நிற்றல்' ஆதலின் அது பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் விதந்தோதப்பட்டது. அயரா அன்பினை யுடையோர்க்கு உணர்வில் நேர் வருஞ் சிவபோகமானது ஐம்பொறி யளவினும் வருதலால் ஐம்பொறிக்கு அது புலனாகப்பெறும். அன்பர் கூட்டுறவும் அவரது திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் முதல்வன் எனக்காணும் வழிபாடும் சிவப்பேற்றினை நிலை நிறுத்துவான் நிகழுமென்பது பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாலே கேட்டலும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாலே சிந்தித்தலும், பத்தாஞ் சூத்திரத்தினாலே தெளிதலும், பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தினாலே நிட்டை கூடுதலுந் தெரிக்கப்பட்டன.

இனி, சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலானது சிவஞான போதத்தின் வழி நூலாய் புறச்சமயங்களின் நிலையினைத்தெனை அளவிடும் பரபக்கமும் சித்தாந்த சமயத்தின் மெய்ப்பொருள் தெரிக்கும் சுபக்கமும் ஆகிய இரண்டு பெரும்பகுதியை யுடையது. சிவஞான போதத்துள் அவையடக்கங்கூறிய ஒரு திருப்பாட்டினையே பரபக்கம் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சுபக்கம், சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் பொருளைப் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களில் விரித்துவிளக்கும் நூலாகும். பரபக்கத்துள் புறப்புறச் சமயங்களையும் புறச்சமயங்களையுமே ஆசிரியர் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டார். அவைகள் யாவும் சிவாகமப் பிரமாணத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் புறச்சமயங்களெனப்பட்டன. வைதிகச்சார்பில்லாத சமயங்களை புறப்புறமெனவும் வைதிகச்சார்புடைய சமயங்களைப் புறமெனவும்

வகுத்துக்கூறினார். புறப்புறச் சமயிகளுள் நாற்பூதங்களை மாத்திரம் உள்பொருளெனக் கொள்ளும் உலோகாயதரும்; சௌத்திராந்திகர், யோகாசாரர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர் ஆகிய நால்வகைப் பௌத்தரும்; நிகண்டவாதி, ஆசீவகன் என்ற இருவகைச் சமணரும் அடங்குவர். புறச்சமயத்துள் பாட்டாசாரியன் மதம், பிரபாகரன் மதம் என்று இருவகை மீமாஞ்சக மதமும்; சத்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம், பாற்கரியவாதம், மாயாவாதம் ஆகிய நால்வகை ஏகான்மவாதமும்; சாங்கிய மதமும், பாஞ்சராத்திர மதமும் அடங்கும். தருக்க மதம், நியாயமதம், யோகமதம் என்றமூன்றும் புறச்சமயத்துள் ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகளாலே வைத்து ஓதப்படினும் அவை ஒரு முதல்வனையுடைமையால் சிறப்பாக எடுத்துக் கண்டிக்கப்படவில்லை. சிவஞான போதப்பொருளே சுபக்கத்தில் விரித்தோதப் படுதலின் அதுபற்றிய விபரம் இவண்கூறாது விடுக்கின்றும். ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் "பாதி விருத்தத்தால் இப் பார்விருத்த மாகஉண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாரும்நாள் எந்நாளோ?" என்று இந்நூலாசிரியரை வணங்கினமையால் இந்நூற் பெருமை அளவிடப்படாதது.

'பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஓர்விருத்தப் பாதி போதும்'

என்றதுங் காண்க.

சிவஞானசித்தியார் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் முப்பதாவது பாட்டில் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய வுண்மையே இங்கு சுட்டப்பட்டது.

" அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்......"

இப்பகுதியுள் உலகச்சார்பு தொலைதற் கேதுவாகிய பாச நீக்கமும் திருவருளினாலே மெய்ப்பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியு நிலையும் விளக்கப்பட்டன. சுபக்கத்துள்ளடங்கிய திருவிருத்தங்கள் ௩௨௮, பரபக்கத் துள்ளவை ௩௦௧.

இருபா விருபஃது என்னும் நூல் வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னு மிருவகைப் பாக்களால் யாக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பாக்கள் கொண்ட ஓர் அழகிய நூல். இது மெய்கண்ட தேவரைத் துதிக்கு முகத்தால் சித்தாந்த வுண்மைகளையும் அருணந்தி சிவாசாரியரது சிவானுபவத்தையும் தெளிவு படுத்துவதாகும்.

உண்மை விளக்கமென்பது மெய்கண்ட தேவரது மற்றொரு மாணவராகிய மனவாசகங் கடந்தார் என்பவராலியற்றப்பெற்றது. அது ஐம்பத்துமூன்று வெண்பாக்களை யுடையது. அது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆணவம், இருவினை என்பவற்றினியல்பையும் ஆன்மாவி னியல்பையும், கடவுளி னியல்பையும், ஐந்தெழுத்தின் உண்மையையும் தமது ஆசிரியரிடத்துத் தமக்கு விளக்கும்படி வினவ ஆசிரியர் விடையளித்ததுபோ லியற்றப்பெற்ற நூலாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல் பதினான்கனுள், எட்டு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பெற்றன. அவ்வெட்டி

னுள்ளும் சிவப்பிரகாசமானது சிவஞான போதத்திற் குச்சார்பு நூலாகவுள்ளது. அதன் பாயிரத்துள் தனக்கு முன்னுள்ள திருக்கைலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்னு ரென்பதும், சைவநூல்களினியல்பும், தீக்கைவகைகளும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. அதன் அவையடக்கத்தே நூல்களை ஆராய்ந்து உண்மை தெரியு முறையை ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழமைபற்றி யொன்றை நன்றென்றும் அஃதின்மைபற்றியே மற்றொன் றைத் தீதென்றும் கொள்ளுதல் தவறென்று குறித்தமை உற்று நோக்கத்தக்கது.

"தொன்மைய வாமெனும் எவையும் நன்றாகா
இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா."

இந்நூலானது பொதுவென்றுஞ் சிறப்பென்றும் இரு பகுதியுடையதாய் நூறு விருத்தங்களாலாயது. சிவஞான போதத்திற்குச் சார்பு நூலாதலின் இந்நூலினைப் பன்னி ரண்டு சூத்திரப் பகுதிகளாகவும் பிரித்துக் கூறுவது மரபு. பாயிரம் பன்னிரண்டு பாக்களாலாயது. பாயிரத்திற்குப்பின் வந்த முதற் சூத்திரமாகிய ஆறு பாட்டினுள் பதியிலக்கணங் கூறப்பட்டது. அதற்கடுத்த முப்பத்திரண்டுபாக்கள் இரண் டாஞ் சூத்திரமாக அமைகின்றன. அதனுள் பசு விலக்கண மும், பாச விலக்கணமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பசு வின் பொது விலக்கணம் ஒருபாட்டாலும், எஞ்சிய பாட்டுக் களினாலே பாச விலக்கணமும் கூறப்பட்டது. ஆக முதல் ஐம்பது பாட்டும் பொது வியலாகும். பின் ஒரு பாட்டால் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுவனவற்றைத் தொகுத்துச் சுட்டியுள்ளார். பின் எட்டுப்பாட்டுக்களும் மூன்றுஞ் சூத்

திரமெனப்படும். அதனுள் உயிரின் ஐந்தவத்தை இலக்கணம் தெளிவாக நாட்டப்பட்டுள்ளன. அடுத்த மூன்று பாட்டுக்களும் நான்காஞ் சூத்திரமாகும். அதனுள் கேவல, சகல, சுத்தமென்னு மூன்று அவத்தைகளின் றன்மை நன்கு விளக்கப்பட்டது. அடுத்த ஐந்து பாட்டுக்களும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகும். அதில் இறைவன் உயிர்களை அறிவிக்குமாறும் உயிர் வினைப்பயனை நுகருமுறையுங் காட்டப்பட்டன. பின்னுள்ள ஆறுஞ்சூத்திரமாகிய ஒருபாட்டு ஒரு சூத்திரமாகும். அதன் கண் பரமசிவன் குருவாய் வந்து ஞானம் நல்கு முறை கூறப்பட்டது. ஏழாஞ்சூத்திரமாகிய அடுத்த இரண்டுபாட்டினுள் ஞானம் பெறுவதற்குரிய ஆன்ம நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. பின் ஐந்து பாட்டுக்களுள் ஞானத்தின் பயனுன ஆன்ம தரிசனம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி எட்டாஞ் சூத்திரமெனப்படும். ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய அடுத்த நான்கு பாட்டினுள் ஆன்மசுத்தி கூறப்பட்டது. பத்தாம் சூத்திரமென்னும் பகுதியுள் ஆன்ம லாபமாகிய பாசநீக்கமும் வாசனுமலம் நீங்குதற்குரிய ஐந்தெழுத்து அருள் நிலையுங் கூறப்பட்டன. பதினென்றும் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஐந்து பாட்டினுள்ளும், பன்னிரண்டாம் சூத்திரமாகிய அடுத்த ஒரு பாட்டினுள்ளும் அணைந்தோர் தன்மை கூறப்பட்டது. நூலின் இறுதிச்செய்யுளிரண்டினும் நூற்கருத்தும் அதனை அறிவுறுத்து முறைமையுங் கூறப்பட்டன. நூலின் மங்கல வாழ்த்து உட்பட பாட்டின் றொகை நூற்றொன்று.

திருவருட் பயனென்னும் அழகிய சிறு நூலானது திருவள்ளுவர் நூல்போலக் குறள் வெண்பாக்களாலாகியது. இது பத்து அதிகாரங்களுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்

திற்கும் பப்பத்துக் குறள்களுள்ளன. இறைவனது இயல்பு கூறும் முதலதிகாரம் பதிமுதுநிலை யென்னும் பெயருடைத்து. ஏனை அதிகாரங்களின் பெயர்களும் இவ்வாறே அவை கூறும் பொருளினியல்பை விளக்குந் தன்மையன. அவை உயிரவை நிலை, இருண்மல நிலை, அருளுரு நிலை, அறியுநெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர் தன்மை என்பன.

வினா வெண்பாவென்பது பதின்மூன்று பாக்களினாலாயது. அது ஆசிரியர் தமது குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சாத்திர வுண்மைகளை வினவுமுறையால் கூறப்பட்டுள்ளது.

போற்றிப் பஃறொடை யென்பது உயிர் தொழிற்படு முறைமை யுணர்த்தும் வாயிலாகத்தமக்குச் சிவஞானம் நல்கிச் சிவாநுபவ மீந்த குருமூர்த்தியைப் பஃறொடை வெண்பாவினால் வாழ்த்திய நூலாகும்.

கொடிக்கவி சிவமந்திரங்களி னியல்பு உணர்த்துவதாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டுப் பாடிய சிறு நூலாகும்.

நெஞ்சு விடுதூது என்பது ஆசிரியர் தமது திருவுள்ளத்தை மறைஞான சம்பந்தர் பால் மாலைவாங்கும்படித் தூது விடுமுகத்தான் பன்னூற்பொருள் முடிபையும் இனிது விளக்கும் கலிவெண்பாவினால் இயற்றப்பெற்றுளது.

உண்மைநெறி விளக்கமென்பது தத்துவரூபம், தத்துவக் காட்சி, தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம வடிவம், ஆன்ம தரிச

னம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் பத்துக் காரியங்களை இனிது விளக்கு நூலாகும்.

சங்கற்ப நிராகரணம் என்பது அகச்சமயங்கள் பலவற்றினது கொள்கைகளைக் கூறி அவற்றைச் சித்தாந்தப்பார்வையால் மறுக்கும் நூலாகும். சிவஞானசித்தியார் பரபக்கமும் இந்நூலும் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறாய சமயக்கொள்கை வேறுபாடுகளைத் தெரிதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்ற நூல்களாகும். இந்நூற்குக் காரணம்:—

சாலிவாகன ஆண்டு கஉகரு-ல் சிதம்பரத்தில் நடந்த ஆனித்திங்கள் ஆருவது திருவிழாவில் வெவ்வேறு அகச்சமயங்களின் [illegible] ஆசிரியர்கள் எட்டுப்பேர் தேர் மண்டபத்திலொரு புறமிருப்பவும், மாயாவாதியொருவன் ஒருபுறமிருப்பவும், ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் அடியாரொருவர் மற்ருெரு பக்கமிருப்பவும், உண்மை உசாவுவான் ஒருவன் தம்பிரானூர் திருவருள் எத்தன்மைத் தென்று மாயாவாதியைக் கேட்க அவன் சொன்னதை எட்டு ஆசிரியருள் ஒருவர் மறுக்கப் பின் அவருள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப் பேசித் தத்தங் கொள்கையை உசாவியோனுக்கு உரைத்தனர். அன்னோர் கூறிய கொள்கைகளை அவரவர் சங்கற்பங்களாக வைத்து அவற்றை உசாவியோனைத் தமது சிவப்பிரகாசங் கற்று உண்மை யுணரலாமென்று உமாபதி சிவம் அவனுக்கு அறிவுறுத்தியதே இந்நூலில் அடங்கிய பொருளாகும். இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயா வாதம், ஐக்கிய வாதம், பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசம

வாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசுர அவிகார வாதம், நிமித்த காரண பரிணாம வாதம், சைவ வாதம் என்பன. சைவ வாதமென்பது சுத்தசைவம் என்னும் ஓர் அகச்சமயமாகும், சைவசித்தாந்த சமயமல்ல. அது ஆன்மா சகலாவத்தையிலே அறிவா யறியுமென்றும் அந்த அறிவையே சரியை கிரியை யோக முற்றியவிடத்துக்கடவுள் உதவுகிறாரென்றும் கூறுவது. கேவலத்தில் ஆன்மா அறிவில்லாமலிருக்குமென்ற கொள்கை யுடையது. இச்சங்கற்ப நிராகரணம் செந்தமிழ் நயமிக்க இருபது அகவற் பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

சிவஞானபோதம் முதனூலுடையதா ?

மெய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களல்லவென்பதும் அவைகளை இயற்றிய ஆசிரியன்மாரின் அனுபூதி ஞானத்தின் பயனாக அமைந்துள்ளன வென்பதும் அவைகளைக் கற்பார் யாவர்க்கும் தெள்ளிதிற் புலனாம். அவற்றுள் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞான போதத்தை வடமொழியிலுள்ள இரௌரவாகமத்திலே பாவ விமோசனப் படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று இக்காலத்திலே பலர் கருதுகின்றார்கள். அது உண்மைதானா வென்ற ஆராய்ச்சி சைவநூல்களின் வரலாற்றினை அறியவிரும்பும் மாணவர்களது ஒரு தலையாய கடமையாகும். இவ்வாராய்ச்சி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், திருவாளர் பொன்னம்பலம் பிள்ளை முதலிய பெரியோர்களால் முன்னே செய்யப்பட்டுளது. இயைபுபற்றி ஈண்டும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழற்பாலது.

ஒரு நூலின் பொருளை ஆராய்வது வேறு; அது வந்த வரலாற்றினை ஆராய்வது வேறு. வரலாற்றினை ஆராயு முயற்சியானது இக்காலத்திலே சிறப்பாக நிகழ்வதுபோல முற்காலத்திலே நிகழ்ந்ததில்லை. முற்காலத்திலே பொருளாராய்ச்சியைச் சிறப்பாகவும் ஏனையவற்றை அத்துணை அவசியமில்லவாகவும் கருதப்பட்டதென்பது நமது நாட்டிற்கும் இலக்கியத்திற்கும் சரித்திர நூல் முன்னில்லாமைபற்றி

நன்கு ஊகிக்கப்படும். இதனைச் சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சி செய்வார் மனதில் நன்கு பதித்துக் கொள்ளவேண்டும். நூலின் பொருளினை ஆழமாக ஆராயும் வழக்கம் இற்றைக் காலத்தில் அவ்வளவு செம்மையாக நிலவாவிடினும் சரித்திரவாராய்ச்சி இற்றைக்காலத்திற்றான் சிறந்து விளங்குகின்றதென்பது திண்ணம். அதற்குக் காரணம் சரித்திரவாராய்ச்சியில் வல்ல மேலைநாட்டுக் கலைஞர் தொடர்பு இப்போது அமைந்திருப்பதுபோல முன்னாளில் அமையாமையே. சரித்திர வாராய்ச்சியினும் நூற்பொருளாராய்ச்சியே சிறப்புடையது என்பார் பின்னையதில் வல்லமையுடையவர் முன்னையதினும் வன்மையுடையாரே என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் தக்க வழக்கன்று. ஒன்றில் வல்லார் மற்றொன்றிலும் வல்லார் என்று கோடற்குத்தக்க காரணங்கள் வேண்டும். சித்திரமெழுத வல்லவன் அவ்வன்மை காரணமாக இசையிலும் வல்லவனா யிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறமுடியாது. அதுபோலப் பொருளாராய்ச்சியில் வல்லவன் சரித்திர வாராய்ச்சியிலும் வல்லவனாயிருத்தல் முடியாது. சித்திர வேலைக்காரன் இசைகற்றுத் தேறின் இசையிலும் ஓவியத்திற்போல வல்லவனாதல் கூடும். இசைகல்லாத காலத்தும் சித்திரம் எழுதத் தெரிந்த காரணமொன்று பற்றியே அவனை இசையிலும் வல்லனென்று கோடல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றாம். அவ்வாறே முற்காலத்தில் பொருளாராய்ச்சியில் மிக்க வன்மை யுடையவர்கள் சரித்திர வாராய்ச்சியில் பழகியிருந்தால் அதிலும் இக்காலத்தவர்களைப் பார்க்கிலும் மிக்க திறமை காட்டியிருத்தல் கூடுமென்பது கூறலாமே யொழிய சரித்திர வாராய்ச்சி செய்யாத

காலத்திலும் அவர்கள் அதில் வல்லவர் என்று கூறுவது அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றாம். சரித்திர வாராய்ச்சியி ஞலே பயனில்லையென்று கொள்ளினுங் கொள்ளுக. அவ் வாராய்ச்சி செய்யப் புகுந்த விடத்து அதனோடு பொருத்த மில்லாதவற்றை எடுத்து இயம்பி அதனை ஒதுக்குதல் ஆராய்ச்சி முறையன்றாம்.

சரித்திர வாராய்ச்சி முறைக்கேற்பச் சிவஞானபோத வரலாற்றினை முற்காலத்திலே ஒருவரும் ஆராய்ச்சி செய்த தாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனஞ் செய்யாமையால் முன் னிருந்தோர்களுக்கு இழுக்கு ஒன்றுமில்லை. இப்போது அதனைச் செய்யுங்கால் அதற்குப் பொருத்த மில்லாதபடி முன்னோர் கூறியதை நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

"தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்றாகா
இன்றுதோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா."

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்ற திருவாக்குக்களை யுற்று நோக்குக. பெருமுனிவர் களுங்கூட ஆராயாதபோது தவறுதலியல்பே. அவர்களும் ஆராய்ச்சிக்கு ஏது அமைந்த விடத்தேதான் அதனைச் செய் வார்கள். ஐயம் நிகழ்ந்த இடத்தேதான் முனிவரும் யோ கக் காட்சியால் உண்மை யுணரத் தொடங்குவதாகப் புரா ணங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. ஐயம் நிகழாதவரை அவர் கள் பார்வையும் ஏனையோரது போலவே யிருந்ததென்று

கருதுதற் கிடமுண்டு. இதுகாறுங் கூறியவை இந்நூலின் சரித்திர வாராய்ச்சிக்குத் தோற்றுவாயாகும்.

தமிழிலே மொழி பெயர்ப்பு நூல் செய்யப் புகுந்தார் யாவருந் தமது மேற்கோளை விளக்குவது மரபு. அது திரு விளையாடற் புராண முதலிய பல நூல்களிலுங் காணப்படும். ஒரு நூலின் ஆசிரியராதல், பாயிர முரைத்தோ ராதல், நூலாசிரியர் காலத்தே நூலினைப் பற்றி எழுதினோராதல் அது மொழிபெயர்ப்பென்று கூறாதவிடத்து அந்நூல் மொழி பெயர்ப்பல்லவென்பது நன்கு ஊகிக்கப்படும். பிற மொழி நின்று தமது மொழியிற் பெயர்த்ததை மறைத்துக் கூறும் வழக்கம் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்பால் யாண்டுங் காணப்படுவதில்லை. வடமொழி நூலோர்க்கு அங்ஙனஞ் செய்தல் இயல்பென்பது பெரிய புராணச் சரித்திரத்தால் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலிற்கு முதனூல் திருத்தொண்டத்தொகையும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியுமென்று கூறியிருப்பவும் அதனை வட மொழியில் மொழிபெயர்த்தோர் தமது மூலத்தைக் கூறாமை யாலும் தங்களுடைய மொழி பெயர்ப்பு நூலே தமிழ்நூற்கு மூல மென்று அபிமானம் பற்றி வாய்ப்பறை யறைந்தமை யாலும் அதனைக் கேட்டு மயங்கிய தமிழர் சிலர் பெரிய புரா ணத்தையே மொழிபெயப்பு நூலென்று கூசாது சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள். இது நிற்க.

சிவஞான போத மியற்றிய ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தமது நூலிற்கு மூலம் இரௌரவ வாகமம் பாவ விமோசனப் படலமென்று கூறவில்லை. முதற் சூத்திரத்தே "என்மனார் புலவர்" என்று கூறினாரே யன்றி, "என்றார் சிவபெரு

மான், "என்றூர் இரௌரவம்" என்று விதந்தோதிஞரில்லை. மங்கல வாழ்த்தும் அவையடக்கமுங் கூறிய ஆசிரியர் தமது நூற்கு மூலமிருந்திருப்பின் அதனைக் கூருது விடக் காரணமில்லை. கூறவேண்டியது அவசியமில்லையென்று சொல்லுவதும் பொருந்தமாகாது. என்னை? சிவபெருமானது திருவாக்கின் மொழிபெயர்ப் பென்றுதல் இரௌரவ சிவாகமத்தின் ஒரு பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பென்றுதல் ஆசிரியர் காட்டியிருந்தால் அது கற்போருக்கு மிக்க ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வல்லதாகும். ஆன்றோர் வழக்கின்படி நூன் மரபும் உரைத்தவாருகும். ஆசிரியர் நூற்கு மூலம் கூருமையாலே மூலமில்லை யென்றலே பொருத்த முடைத்து.

இன்னும் தமிழ்ச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தையும் வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்தையும் ஒத்துப் பார்ப்பின் தமிழ்ச் சூத்திரத்தின் பொருளைச் செவ்விதிற் றெரிக்கும் ஆற்றல் வட மொழிச் சூத்திரத்திற் கில்லை யென்பது புலனுகும். தமிழ்ச் சூத்திரத்தில் 'அவனவளது' என்று கூறியிருப்ப வடமொழிச் சூத்திரம் "பெண்ணுணலியின் ஆதித் தன்மையால்" என்று தொடங்குகின்றது. 'அவனவளது வெனும் அவை' யென்று பிரபஞ்சத்தை முக் கூற்றினுளடக்கிக் கூறியிருக்குஞ் சிறப்பு வடமொழிச் சூத்திரப் பகுதிக்கில்லை. பின்னையது முன்னையதற்கு மூலமா மெனின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் சிவபெருமானது வாக்கென்று சொல்லப்படும் வடநூற் சூத்திரத்திற் கியையத் தமிழ்ச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமையால் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் வழிவந்தது தமிழ்ச் சூத்திர

மல்லவென்று ஊகிக்கப்படும். தமிழ்ச் சூத்திரத்திலுள்ள 'மலத்துளதாம்' என்கின்ற சொற்றொடருக்குநேரான சொற்றொடர் வடநூற் சூத்திரத்தில் காணப்படவில்லை. உலகம் ஒடுங்குமென்பதற்கும் உயிர்களுக்கு ஆணவ மலபரிபாகத்தின்பொருட்டு மீளவும் அது தோன்றுமென்பதற்கும் 'மலத்துளதாம்' என்ற ஒரு சொற்றொடர் அமைத்த திறமை ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கே யுரியது. இவ்வகையான நயம் அமையாத வடமொழிச் சூத்திரத்தை மூலமென்றும் சிவவாக்கென்றுங் கூறுதலும் தமிழ்ச் சூத்திரத்திற்கேற்ப வடமொழிச் சூத்திரத்தை வலிந்து பொருள் கோடலும் சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த அபிமானத்தின் பயனே யன்றி வேறில்லை. இவ்வாறே ஏனைத் தமிழ்ச் சூத்திரங்களையும் வடமொழிச் சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு நடுவு நிலைமையோடு ஆயுமிடத்துத் தமிழ்ச் சூத்திரமே வடமொழிச் சூத்திரத்திற்கு மூலமென்பது தெளிவாகும். சுருக்கமாக அதனை ஈண்டுக் காட்டுதும்:—

வடமொழிச் சிவஞான போத முதற் சுலோகத்தே 'மூவினைமையின்' என்ற பொருளுள்ள சொற்றொடரில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் 'காரியம்' என்னும் சொல்லே அமைந்து கிடக்கின்றது. அது அத்துணைச் சிறப்புடையதல்ல வென்பது நன்கு விளங்கும். இனி 'அந்தம் ஆதி' என்ற சொற்றொடர்போல நயமான வாக்கியம் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'கர்த்தா ஒருவன் உளன். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கி உளதாக்குவன்' என்பது மாத்திரமே கூறப்பட்டது. 'என்மனார் புலவர்' என்பதற்கும் நேரான பதமில்லை.

இரண்டாஞ் சுலோகமானது ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானம் போலத் தோன்றுகிறது. 'அவையே தானே' என்பதற்குக் 'கர்த்தா வேறாயினும் வியாபகத்தினால் வேற்றுமையின்றி' என்னும் பொருளுள்ள சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. அது 'அவையே தானேயாய்' என்பது போல் அழகாக வமைந்த தல்ல. 'நீக்கமன்றி நிற்கு மன்றே' என்பதற்கு நேரான சொற்றொடர், 'அமைந்த வளவில் நில்லாது கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றான்' என்று பொருளுள்ள வாக்கியஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'போக்கு வரவுபுரிய' என்பதற்கு வடமொழிச் சுலோகத்தில் நேரான சொற்றொடரில்லை.

மூன்றாஞ் சூத்திரத்திலே 'உண்டி வினையின்மை' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை நன்கு விளக்கா[illegible]. ஒரு சொல்லே வடமொழிச் சுலோகத்திலமைந் துள்ளது. 'உணர்த்த' என்ற முக்கியமான சொல்லின் பொ[illegible] விளக்குமொழி சுலோகத்திலில்லாமை அதற்கு ஓ[illegible]கும். 'மாயாவியந்திர' என்னும் வாக்கியமும் அதனுளில்லை.

நான்காஞ் சூத்திரத்திலே 'சகசமலத்துணராது' என்பதன் சொல்லாற்றலை இனிது விளக்காது மலத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானங் கிரியையையுடைய ஆன்மா என்று பொருள்படும் வாக்கியமே வடமொழிச் சுலோகத்துளமைந்து கிடக்கின்றது. ஞானம் கிரியை என்பதற்கு ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் சூத்திரத்தில் சொல்லில்லை. ஞானமறைப்பே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டது.

இனி ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தே 'அளந்தறிந் தறியா' என்பதற்கு நேராகிய பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்தி

வில்லை. உயிர் அறிவிக்க இந்திரியங்கள் அறிவதுபோல சம்பு அறிவிக்க உயிர் அறியும் என்று அது கூறியதே யொழிய இந்திரியங்கள் எப்படி உயிரை அறியமாட்டாவோ அவ்வாறே உயிர்கள் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்துந் திருவருளையும் அறியமாட்டா என்னுங் கருத்தை விளக்கும் வாக்கியங்கள் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. முதல்வனது சிற்சத்தியால் என்னும் பொருள்படத் 'தமியருள்' என்று தமிழ்ச் சூத்திரத்திலிருப்ப, வடமொழிச் சுலோகத்துள் 'சம்புவினால் அறிகின்றன' என்று கூறப்பட்டது. 'காந்தங் கண்ட பசாசத்தவையே' என்பதில் 'அவையே' என்ற சொல்லாற்றலால் முதல்வன் விகாரியில்லை என்று ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்திருப்ப அதனை விரித்து அவன் விகாரியல்லன் என்று சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது.

ஆறுஞ் சூத்திரத்துள் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்தியதின் நயம் வடமொழிச் சுலோகத்தி லமையவில்லை. ஆசிரியர் அசத்து என்றதை வடமொழிச் சுலோகத்தில் சடமென்ற வார்த்தையால் தெரிவிக்கின்றார். 'சிவசத்து' என்ற சொற்றொடரின் பொருள்வளத்தைச் சம்புவின் ரூபமென்ற சுலோகப் பகுதி பெற்றிலது. 'இன்மையின்' என்பதன் பொருளை 'அசத்பாவக' என்ற சொல்லினால் சுலோகஞ் செய்தார் விளக்கினாரே யொழிய, சத்தும் அசத்தும் என்ற சொற்களை இனிதமைத்துச் சுலோகத்தை யாக்க அறிந்திலர். சூத்திரத்தில் 'இசைக்கு மன்னுலகே' என்பதற்கு நேராக 'ஞானிகள் கூறுவார்கள்' என்ற சொற்றொடரமைக்காது 'ஞானிகள் அறிவார்கள்' என்று பொருள்படும் வாக்கியமே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது.

அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரத்தே சத்து, அசத்து என்ற சொற்களின் பொருள்நய முணரப் பெறாது சித்து, அசித்து என்ற சொற்களை அமைத்தே வடமொழிச் சுலோகம் செய்யப்பட்டுளது. 'இருதிற னறிவுள' என்று சூத்திரம் சுருக்கிக் கூறியிருப்பதை, 'எவன் பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிவனையுமறிகின்றானோ' வென்று விரித்துக் கூறுகின்றது சுலோகம்.

எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் 'தம்முதல்' என்பதன் பொருளை இனிதுணர்த்துஞ் சொல் வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. அதனால் சிவபெருமான் குருவாய் வருகின்றார் என்ற வுண்மையை அச்சுலோகம் விளக்கவில்லை. அரன் என்பதற்கும் நேராகிய பதமில்லை. 'வளர்ந்து' என்பது போலச் 'சகஸ்தித்வா' என்ற சொல் நயமுடையதல்ல.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தே 'ஊனக்கண் பாசமுணரா' என்பதன் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. 'பாசம்' என்ற சொல்லிற்கு 'விருத்தி' யென்ற சொல்லே சுலோகத்திற் காணப்படுகின்றது. 'விதி' என்னும் பதப் பொருளை விளக்குஞ் சொல் அதில் காணப்படவில்லை.

பத்தாவது சூத்திரம் பாசக்ஷயம் கூறவந்தது. அதனை இனிது விளக்கும் 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே' என்பதன் கருத்தை விளக்குதலோடமையாது 'ஸ்வானுபூதிமான்பவதி' என்ற வாக்கியத்தைச் சேர்த்து வருஞ் சூத்திரத்தின் கருத்தையும் வடமொழிச் சுலோகம் விளக்குவதாயிற்று. 'வல்வினை' என்ற சொற்றொடருக்கு நேராகிய பகுதியில்லை. கூறவேண்டியதைக் கூறாது அவசியமில்லாத வாக்

கியத்தைச் சேர்த்து நிற்கின்றது அச்சுலோகம். 'இறைபணி நிற்க' என்ற அழகிய சொற்ருெடர் போல 'ததீன ஸ்வவிருத்திகம்' என்ற வாக்கியம் ஆற்றலுடையதல்ல.

பதிஞென்ருஞ் சூத்திரத்தே 'கண்டு காட்டலின்' என்ற சொற்ருெடரின் உண்மைப் பொருளை இனிது விளக்குமொழி சுலோகத்தில் இல்லை. காட்டுபவன் என்னும் பொருளையே சுலோகம் விளக்கிற்று. காண்பவன் என்பது தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை. 'காட்டலின்' என்ற சொல் லாற்றலினுலே ஆசிரியர் மெய்கண்டார் பெறவைத்த நுட் பத்தை 'ஆத்மோபகாரகே தாஸ்மின்' என்று வடமொழிச் சுலோகம் விரித்தது. 'அயரா' என்பதன் பொருள் நய மூணராது மேலான என்ற பொருளுள்ள சொல்லையே வட மொழிச் சுலோகத்தார் அதனைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். 'அரன் கழல் செலுமே' என்பதின் பொருளை விளக்கும் பகுதி வடமொழிச் சுலோகத்திலில்லை. மேலான பக்தியைச் செய்யவென்ற வளவில் சுலோகம் நின்றுவிட்டது.

பன்னிரண்டாவது சூத்திரத்திலே "செம்மலர் நோன் ருள் சேரவொட்டா அம்மலங்கழீஇ" என்கின்ற கருத்தை வடமொழிச் சுலோகம் விளக்கவில்லை. அதற்குரிய வாக்கி யமும் அதிலில்லை. 'அரனெனை' என்பதற்கும் நேரானசொல் லில்லை. "மாலற நேய மலிந்தவர்" என்பதற்குந் தெளிவான வாக்கியமில்லை. அஃதன்றியும் வடமொழிச் சிவஞானபோத இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதியடிக்கும் சரியான வாக்கியந் தமிழிலில்லை.

இவ்வேறுபாடுகளால் தமிழ்ச்சூத்திரங்களிலுள்ள நயங் களை வடமொழிச் சுலோகங்களிற் காண இடமில்லை யென்ப

தாம் ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூல் நயத்தைச் செவ்வி தின் உணர்ந்து அதனை வடமொழியில் இனிதமைக்கும் ஆற்றலில்லாத ஒரு வடமொழி வாணரால் வடமொழிச் சிவ ஞானபோதம் எழுதப்பட்டதென்பதும் இனிது விளங்கும். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது சூத்திரங்கள் மிக்க நயமுடையன வென்று கூறினால் அவையெல்லாம் வடமொழிச் சுலோகங் களில் தொக்கு நின்றனவென்று தமக்குத் தோன்றியவா அபிமானிகள் போலிச் சமாதானங் கூறுவர். ஆசிரியர் மெய்கண்டாரது நூலை மொழிபெயர்ப்பு என்று சொல்லு வது திருவாசகத்துக்கு போப்பையர் என்னும் பெரியோரால் அமைந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பைத் தனியே எடுத்து அது மொழிபெயர்ப்பு நூலென்று காட்டாது அச்சிடப்பட்ட பின் நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் சென்றால் ஆங்கி லப்பற்று மிக்கோர் போப்பையரது ஆங்கிலத் திருவாசகத் தையே மாணிக்க வாசகர் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டாரென்று கூறினாற் போலும். ஓவியச் சீர்மை வாய்ந்த ஒரு வடிவத்தையும் அது வாயப்பெறாத மற்றொரு வடிவத்தையும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலை வழிநூலென் றுரைப்பார்க்குக் காட்டினால், பின்னையதிற் புதைந்து கிடந்த தையே முன்னையது விளக்க எழுந்தது என்று அவர் கூறு வர்போலும். இங்ஙனஞ் சாற்றுவார் மயக்கத்திற்கு மருந் தில்லை. உண்மையை நுண்ணிதின் ஆயப்புகுவோருக்கு இதுகாறுங் கூறிய காரணங்களால் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் நூலே முதனூலென்பது அங்கை நெல்லியாம்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை வடமொழியிற் பெயர்த்தவர் அதனை வடநூற் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்

தில் குறிப்பித்துள்ளார். வடமொழிச்சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அதற்குப்பொருள் 'இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்டதென்றறிக' என்பதே. இந்த வாக்கியத்தில் 'சிவஞான போதே' என்ற சொல் உற்று நோக்கத்தக்கது. அந்தச் சொல் வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைச் சுட்டுவதல்ல. சுட்டுவதாயின் 'இச் சிவஞான போதத்தே' என்று கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குரிய சுட்டு அச்சூத்திரத்திலில்லை. இல்லாததை இருப்பதென்று கோடல் பொருத்தமில்லை. ஆதலால் அங்கு சிவஞானபோதமென்றது மெய்கண்டாரது நூலையே குறிக்கும். வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எழுதப்பட்ட காலத்தே சிவஞானபோதம் என்று பெயருள்ள நூல் ஒன்றுதானிருந்ததாகவின் அதனைத் தமிழ்ச் சிவஞான போதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமில்லை. தமிழிலுள்ள திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்திலே மொழி பெயர்த்த போப்பையர் அதனைத் தமிழ்த் திருவாசகமென்றும், தாது மொழிபெயர்ப்பை ஆங்கிலத் திருவாசகமென்றும் கூறினாரில்லை. யாண்டும் அவ்வாறே ஆகும். ஒரு மொழியிலுள்ள ஒருநூலை மொழி பெயர்ப்பவர் நூலின் பெயரொடுமொழிப் பெயரையும் இணைத்துக் கூறுவது வழக்கமில்லை. அவ்வாறே நூலாசிரியர் பேரையும் நூலினோடு இணைத்துக் கூறுதல் மரபன்மை யறிக. மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்றவிடத்து வியாசர் செய்த மகாபாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று* கூறுவது அவசியமில்லை. வியாசரைத்

தவிர வேறு யாராவது மகா பாரதஞ் செய்திருந்தால் வியாச மகா பாரதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமுண்டு. சிவஞான போதமென்பது ஒரே நூலாகவும் அது மெய்கண்டார் ஒருவராலே செய்யப்பட்டதாகவும் இருந்தமையாற்றான் வடமொழிச் சிவஞான போதம் எழுதினோர் 'சிவஞான போதே' என்ற அளவில் மெய்கண்டார் நூலையே குறித்தாரென்று கொள்க.

அன்றியும் வடமொழிச் சூத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்பு மெய்கண்டார் நூலின் பன்னிரண்டாவது சூத்திரமென்று கொண்டால் "ஏவம் வித்யாத் சிவஞான போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்" என்ற வாக்கியத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பு அதன்கண் ஏன் காணப்படவில்லை என்ற வினாவெழும். அதற்கு அவ்வாக்கியத்தை மொழி பெயர்த்தல் அவசியமில்லையென்றவிடை தக்கதன்றாம். சிவாகம முடிபினை அறுதியிட்டுச் சிவபெருமானாலே கூறப்பட்ட சொற்றொடரை அவசியமில்லையென்று ஒதுக்குவது ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மாட்டு ஏற்படுத்தப்படும் குற்றமாமன்றோ? அங்ஙனம் மெய்கண்டார் மேற் குற்றமேற்றுதல் தவறாகும். ஆதலால் மெய்கண்டார் நூல்செய்யுமுன் வடமொழியில் சிவஞானபோதம் ஏற்படவில்லையென்றே கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்து.

இன்னும் இரௌரவாகமத்துள் பல சுலோகங்களையுடைய பாவ விமோசனப் படலத்துள் பன்னிரண்டு சுலோகங்கள் மாத்திரமே சிவஞான போதம் என்ற ஒரு சாத்திரமாயிற்று என்று கோடல் அறிவிற்குப் பொருந்துவதன்றாம். அதன்கணுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை

வேருக எடுத்து அவற்றை மாத்திரம் சிவஞான போத மென்று கூறினுரென்று கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுள் இறுதிச் சூத்திரமே சிவஞான போதமென்ற வார்த்தையை யுள்ளடக்கி நிற்கின்றது. அவ்வார்த்தையுள்ள ஒரு சுலோகம் பாவவிமோசனப் படலத்துள் அமைந்து கிடக்குமாயின் பன்னிரண்டு சூத்திரத்திற்கும் சிவஞான போதமென்ற பெயர் வேருக ஏற்பட்டிருக்க இடமில்லை. ஒரு படலத்தினுள்ளே ஒரு சூத்திரம் அதற்கு முன்னுள்ள பதினெரு சூத்திரங்களையும் ஒரு சாத்திரமாகத் தோற்றுவாயின்றிக் கூறல் நூன் முறைக்கு முற்றுமாருகும். ஆகலான் வடமொழியில் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரமும் பாவ விமோசனப் படலத்தின் பகுதியென்று கொள்ள இடமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியென்று சொல்வதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் ஒன்றுமில்லை. இரௌரவத்தின் பகுதியெனப்படும் சில சுலோகங்கள் காலஞ்சென்ற செந்திநாதய்யரவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெற்றன. அச்சுலோகங்கள் தீக்கை செய்யு முறையைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுமிடத்துச் சீடன் கையில் சிவஞானபோதமென்னுஞ் சாத்திரத்தைக்கொடு என்ற பொருளுள்ள வாக்கியங் காணப்படுகின்றது.

“ பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம் ”

சிவஞானபோதமானது இரௌரவத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்குமாயின் தன்னின் வேருகிய ஒரு சாத்திரமாக இரௌரவம் அதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆகவே சிவ

ஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்பதற்கும் வெளிப்பட்ட சுலோகங்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் சிவஞான போதத்தை இரௌரவத்திலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கு மெய்கண்டார் காலத்திற்குப்பின் புதிதாக ஏற்படுத்திய சில சுலோகங்களே இப்போது இரௌரவ மெனப் படுதல் காண்க.

இனி ஸ்ரீமெய்கண்டாரது முதல் மாணவராகிய அருணந்தி சுவாமிகள் தமது நூல்வழிகூறுஞ் செய்யுள் கவனிக்கத் தக்கது. "போத மிகுத்தோர் தொகுத்த" என்னும் முதற் குறிப்பினை யுடைய பாட்டில் மிக்க ஞானமில்லாமலும் மிக்க பேதமையில்லாமலும் நடுத்தரமான நிலையில் நிற்போர்க்கு உய்திகூட நெறி எது என்று ஆராய்ச்சி செய்வோரின் பொருட்டு ஒரு வழியை இறைவன் நந்தி பெருமானுக்கருளிச்செய்ய அவர் அவ்வழியைச் சனற்குமாரருக்கு உபதேசிக்க அந்த நெறியை மெய்கண்டதேவர் கடைப்பிடித்து அருளிச்செய்த ஞானநூலின் வழித்தாயது சிவஞானசித்தியாரென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் விளங்குவது யாதெனில் சிவஞானபோதத்திற் கூறப்படும் ஞான நெறியானது இறைவனிடத்திலிருந்து நந்திதேவர் பரம்பரை வாயிலாக மெய்கண்டார்க்கு வந்ததென்று தெரிகின்றோம். உபதேச முறையால் பெற்ற அரும்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஸ்ரீமெய்கண்டார் செய்தருளிய ஞான நூலே சிவஞானபோதமென்று கொள்ள வேண்டுமே யன்றி நூல் தானே கைலாயத்திலிருந்து குவலயத்தில் இழிந்த தென்று கூற இடமில்லை. நெறி ஏது என்பவர்களுக்கு அதனை யுணர்த்த அவ்வழியைக் குருநாதன் கொண்டு நூல்செய்தா

ரென்பதே பொருந்துவதாகும். அது உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாசத்துப் பாயிரத்துள் நூன்மரபும் சந்தானமரபும் வேறுவேறாகக் கூறினமையாலே தெள்ளிதிற் புலனும். சிவப்பிரகாசம் ஐந்தாவது பாட்டினுள் சந்தான பரம்பரை திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமான் முதலாக மறைஞான சம்பந்தர் ஈறாகக் கூறப்பட்டது.

"தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறா
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே."

ஆயின் சிவப்பிரகாசம் பதினொன்றாவது பாட்டினுள் நூன் மரபு கூறப்படுமிடத்து ஸ்ரீமெய்கண்டார் சிவஞானபோதம் செப்பினர் எனவும் அவரது ஞானப்புதல்வராகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தியார் இயற்றினரெனவும் அவ் விரண்டு நூலையும் ஆகம நூலையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளத்தில் உறைகின்ற திருவருளையுங் கலந்து சிவப்பிரகாசமியற்றப் படுவதாகக் கூறுவது காண்க.

"தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
செப்பினர்பின் பவர்முதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுரை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு

மருந்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
மாசில்சிவப் பிரகாச மாகுமென்றே."

ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியர் இயற்றிய 'போத மிருத்தோர்' என்று தொடங்கும் சிவஞானசித்தி நூன்மரபுச் செய்யுளி லாதல், சிவப்பிரகாச நூன்மரபுச் செய்யுளிலாதல், இரௌ ரவ ஆகமத்திலிருந்தாதல் பிற ஏதாவது ஓராகமத்திலிருந் தாதல் சிவஞானபோதம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப் படவேயில்லை. 'தெரித்தகுரு' என்ற செய்யுளில் சிவ ஞான போதத்தையும் சிவஞான சித்தியாரையும் வேருகவும் இறைவன் நூலாகிய ஆகமத்தை வேருகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. இறைவன் நூலின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பென்று அங்கே ஆசிரியர் கூறிற்றிலர். நூன்மரபு கூறுமுன் சிவாகமத்தி னியல்பினை விரிந்த ஒரு செய்யுளில் [illegible]ம் அச்சிவாகமத்துள் ஒன்றினுடைய பகுதி யின் மொழிபெயர்ப்பென்று சிவஞானபோதத்தைக் குறித் துக் கூறவில்லை. சிவாகமமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகியவற்றைத் தெளிவுற உணர்த்துவதென்று நன்கு வகுத்துக்கூறிய வாசிரியர் அதற்கடுத்த பாட்டில் சிவஞான போதத்தை அச்சிவாகமத்தின் வழித்தென்று எளிதாகக் கூறியிருக்கலாம். இரௌரவப் பகுதியின் மொழிபெயர்ப் பாகச் சிவஞானபோத மிருக்குமாயின் ஆசிரியர் அங்ஙனங் கூறுதுவிடார்.

"கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மை
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குஞ்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கண்

மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
திருவருளொன் றென்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே.''

சந்தான குரவர் நால்வருள் நூல் செய்த மூவருஞ் சிவ ஞானபோதத்தை இரௌரவாகமப் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறிற்றிலராகலான் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் காலந்தொட்டு உமாபதி சிவாசாரியர் காலம் இறுதியாகச் சிவ ஞானபோதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலவவில்லை யென்பது திண்ணம். சந்தான குரவர் காலத்திற்குப் பின்னே சிவஞானபோதப் பெருமை தமிழுலகிற் பரவியகாலத்தே வடமொழியிற் சிவஞான போதம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னேயே அது இரௌரவாகமத்திலிருந்து வந்ததென்ற கட்டுக்கதை தமிழ்நூலுக்கு வடநூல் மூலம் வேண்டுமென்ற தப்புக் கொள்கையில் உற்பத்தியாயிருத்தல் வேண்டும். அதற்குச் சற்று முன்னேதான் சிவஞான போதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்ட பாயிரச் செய்யுட்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சிவஞானபோதமானது ஸ்ரீ மெய்கண்டாரால் இயற்றப் பட்டதென்று கூறியிருப்பவும் ''மலர்தலை'' என்ற பாயிரச் செய்யுளில் 'மயர்வு அறநந்தி முனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞான போத முரைத்தோன்' என்று கூறப்பட்டது. அவ்வாறே சிவஞானபோதத்தின் இறுதியின் கண்ணும் ''எந்தை சனற்குமா னேத்தித் தொழ வியல்பாய், நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்'' என்று கூறப்பட்டது. ''ஒட்

டக்கூத்தன் பாட்டிற்கு இரட்டைத்தாழ்' போலச் சந்தானகுரவர் காலத்திற்குப்பின் ஏற்பட்ட புதுக்கொள்கையை நாட்டுவதற்குச் சிவஞானபோதத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அதனை வலியுறுத்தும் பாயிரச்செய்யுட்கள் எழுந்தனபோலும். அங்ஙனமாயினும் அப்பாயிரச் செய்யுட்களில் சிவஞானபோதம் இரௌரவ ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறப்படவேயில்லை. நந்தி பெருமான் நூல் செய்தால் அது வடமொழியிற்றா னிருக்கவேண்டுமென்று துணிவதற்குக் காரணம் யாதோ விளங்கவில்லை. அல்லதூஉம் நந்தி பெருமான் உரைத்த நூலை ஆகமத்தின் பகுதியென்று கூறவும் போதிய பிரமாணம் யாதுமில்லை. ஆதலால் இச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்தும் சிவஞான போதம் இரௌரவத்தின் வழி நூலென்ற கொள்கை உலகத்தில் நிலைபெறவில்லை. இதனால் யூகிக்கப்படுவது யாதெனில் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்த காலத்திற்குப் பின்னேயே வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தை வைப்பதற் கிடமாக இரௌரவாகமப்பகுதியொன்றுஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்னேயே வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு விரிவுரை வகுத்த சிவாக்கிர யோகிகள் இரௌரவத்திலே சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்ற கருத்தைத் தமது பாடியத்துள் கூறுவாராயினர். சிவாக்கிர யோகிகள் காலந்தொட்டு சிவஞான போதம் மொழி பெயர்ப்பு என்ற கொள்கையானது வலி பெறுவதாயிற்று. திருவாவடுதுறையில் விளங்கிய உலகுடை நாயனு ரென்பாரும் அக்கர்ணபரம்பரைக் கட்டுக்கதையை நம்பினதாக அறிகிறோம். அவர்க்குப் பின்வந்த ஆசிரியர்

சிவஞான சுவாமிகள் இதனைப்பற்றிய சரித்திரவாராய்ச்சியிற் கவனஞ் செலுத்தாது ஐதிகவரலாற்றைத் தான்கேட்ட முறையாகவே தமது நூலிற் குறித்துவிட்டனர். அங்ஙனங் கூறினும் 'சிவஞான போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய் பயில்வாய்மை மெய்கண்டான்' என்ற விடத்துக் கைலாய பரம்பரையில் வந்தது சிவஞான போதநெறி யென்று குறிப்பித்தமை காண்க. 'காமிக முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகலறுத்து அவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தில் எழுந்தது சிவஞானபோதம்' என்ற வரலாறு ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியாரால் கூறப்படவில்லை யென்பது காண்க. அது அருணந்தி சிவாசாரியரது "போதமிகுத் தோர்தொகுத்த" என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்கில் நன்கு விளங்கும். அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுருக்கிக் கூறினதையே ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் விரித்துக் கூறினா ரென்று ஒரு சாரார் இரண்டிற்கும் பொருத்தங்கூற முற்படுவாராயின் அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியது சுருக்கமென்பதற்கும் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறியது விரிவு என்பதற்கும் தக்க பிரமாணங் காட்டவேண்டும். இரௌரவாகமத்திலாவது நந்தி பெருமானுக்கு மலைவுதீர்தற்பொருட்டுச் சிவஞானபோதம் கூறப்பட்டதென்று வரையப்பட்டுளதாவென்று ஆராய்ச்சிசெய்தால் அங்ஙனங்கூறும் இரௌரவாகமத்தின் பகுதி இதுவரை காணப்படவில்லை.

இன்னுஞ் சிலர் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குக் குருந்த மரத்தடியில் சிவபெருமான் குருவாயெழுந்தருளிய காலை அவர் கையிலிருந்த புத்தகம் சிவஞானபோத மென்று

கடவுண்மாமுனிவர் கூறியதைப்பெரிய பிரமாணமாக எடுத் துரைப்பார். அக் கடவுண்மாமுனிவர்தானும் சிவபெருமான் வைத்திருந்த சிவஞானபோதம் இரௌரவத்தின் பகுதி யென்று தெரிவிக்கவில்லை? கடவுண்மாமுனிவர் காலம் சங் கரனாசூரவர் காலத்திற்கு மிகவும் பிந்தியது. அவர் நூலுட் குறித்த சிவஞானபோதம் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் மொழி பெயர்த்த சிவஞானபோத மென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை. கடவுள் குருவடிவமாக எழுகின்றகாலை தமது திருக்கை யொன்றில் ஏடுவைத்திருத்தல் அவர்கொண்ட திருமேனி யின் இலக்கணத்தின்பாற் படும். அதனை ஒரு சாரார் வேத மென்பர். ஒரு சாரார் ஆகமமென்பர். ஒரு சாரார் சிவஞான போதமென்பர். அவர் கூறுவனவெல்லாவற்றிற்கும்பொருள் அபரஞானக்குறி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. "சீதளப் பளிக்குமேனியும்" என்ற திருவிளையாடற் செய்யுளில் வேத புத்தகம் என்ற வாக்கியங் காணப்படுகின்றது. அச்சொற் றொடரைக்கேட்ட துணையானே வைதிகர்கள் சிவபெருமான் திருக்கையில் வைத்திருந்தது 'எங்கள் வேதமே, எங்கள் வேதமே' என்று முழங்குதல் கூடும். வேதத்திற்குப் பொருளருளிச் செய்ய முன்வந்த பெருமான் எப்படித்தன் கையிலுள்ள வேதத்தை விரித்து ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் பொருள் கூறவில்லையோ அவ்வாறே அவர் குருந்தமரத் தடியில் எழுந்தபோதும் மணிவாசகப் பெருமானுக்குச் சிவ ஞான போதத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் விரித்துப் பொருள் கூறவில்லை. ஆதலால் அவர் திருக்கையி லிருந்த திருவேடு ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இயற்றிய நூலிற்கு முதனூலென்று கொள்ளப் போதிய சான்றில்லை. என்னி

ருயினும் அது இரௌரவப் பகுதியென்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் யாது மின்மை யறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் திருக்கைலாய பரம்பரையில் வந்த ஞான நெறியினை ஆசிரியர் மெய்கண்டார் உணரப்பெற்றுச் சிவஞானபோத நூலினை முதன் முதலில் இயற்றியருளினாரென்பதும், அவர் காலத்திலும் ஏனைச்சந்தான ஆசாரியர் காலத்திலும் அது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற கொள்கை ஏற்படவில்லையென்பதும், அவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னே வடமொழியிற் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்பதும், அதற்கு அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் இறுதிச் சுலோகத்தின் இறுதி யடியே தக்க சான்றாகுமென்பதும், சிவஞானபோத நூலே திருக்கைலையிலிருந்து வந்ததென்று கோடல் உமாபதிசிவாசாரியர் கூறிய நூன்மரபொடு முரண்படு மென்பதும், அக்கொள்கையை ஒருவாறு வலியுறுத்தும் சிவஞானபோதத்துச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்கள் எழுந்தபின்னையே இரௌரவாகமப் பகுதியொன்று வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தன்னகத்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும், அந்த இரௌரவத்தைத் தழுவிய சிவாக்கிரயோகிகள் காலந்தொட்டே ஸ்ரீமெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பென்ற பொய்க் கொள்கை உறுதிப்பட்டதென்பதும், அதற்குப்பின்னே வந்த கடவுண்மாமுனி முதலியோர் அக் கொள்கையை ஒருவாறு தழுவினரென்பதும், பின்னர் சிவஞான பாடியத்திலே அது இடம்பெற்றுத் தமிழ் மக்களால் அதற்குப் பின்னே சிலகாலத்திற்கு முன்வரை நம்பப்பட்டதென்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் முதனூ லல்லவென்ற தப்புக்கொள்கையை நிலை நாட்ட முன்வந்தாருள் மிக்க ஊக்கங்காட்டினவர் காலஞ்சென்ற யாழ்ப்பாணம் திருவாளர் சபாரத்ன முதலியார் என்பார். அவர் கூறு முதற்காரணம் அந்நூல் மொழிபெயர்ப்பென்ற கொள்கை பரம்பரைக் கொள்கை என்பதே. முன்னுள்ள உண்மையை மறைத்துப் பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைப் பரம்பரைக் கொள்கையென்று கூறுவது சைவப் பெருநெறிக்கு இடையூறு விளைவிக்க சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் எழுந்த ஏகான்மவாதத்தைக் கைக்கொண்ட நம்மவரிற் சிலர் அவ்வேகான்மவாதமே பரம்பரைச் சமயமென்றும் சைவசித்தாந்தம் நேற்று வந்ததென்றும் குழறுவதை யொக்கும். இது சரித்திர வாராய்ச்சியின்மையான் வந்த இழுக்கு. சந்தானகுரவருள் இறுதியில் நின்ற ஸ்ரீஉமாபதிசிவத்தின் காலத்தே சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்ற கொள்கை கிடையாது என்று மேலே காட்டினோம். அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட கொள்கையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் கைப்பற்றிக் கொண்டால் அது எவ்வாறு பரம்பரைக் கொள்கையாகும்?

இனி முதலியார் அகச்சாட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாக முன் வந்து, 'மலர்தலையுலகின்' என்று தொடங்குஞ் செய்யுளில் "நந்திமுனிகணத் தளித்த உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்" என்ற வாக்கியத்தையும் மற்றொருவிடத்தில் 'நந்தி யளித்த ஞான நூல்' என்ற வாக்கியத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவ்வாக்கியங்கள் உமாபதிசிவாசாரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்றும்

முன்னே காட்டப்பட்டது. அவைகளுள் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் நூல் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு என்று காட்டுவதற்குச் சொல்லில்லை. நந்தி சொன்ன நூலென்று கேட்டவுடனே அது வடமொழியிற்றானிருக்கவேண்டுமென்றும், 'உரைத் தார்' என்றதற்கு மொழிபெயர்த்தார் என்பது பொருளென் றுங் கூறுவது மிகத் தவறாகும். நந்திபெருமான் கூறியதை மெய்கண்டார் 'உரைத்தார்' என்ற விடத்து இருவரும் அச்செய்யுளின்படி வெவ்வேறு மொழியில் பேசினார்கள் என்று கருதுகிறவர்கள் சதாசிவமூர்த்தியிடத்தி லிருந்து ஆகமங்களை அனந்ததேவர் கேட்டு ஸ்ரீகண்டருத்திரர்க் குரைப்ப, ஸ்ரீகண்டர் கணங்கட்கும் முனிவருக்கும் அவற் றை அளித்தபோது அனந்தர் பேசிய மொழி வேறு, ஸ்ரீ கண்ட ருத்திரர் பேசிய மொழி வேறு, முனிவருந்தேவரும் வழங்கிய மொழி வேறு, என்று கூறாது எல்லாரும் வட மொழியிலேதான் பேசினார்கள் என்று கொள்ளுவதெப்படி? வடமொழியிலே ஆகமமிருத்தலினாலே அங்ஙனங் கூறலா மென்றால், தமிழிலே சிவஞானபோத மிருத்தலினாலே, நந்திபெருமானும் தமிழிலேயே பேசினாரென்று ஏன் கூறக் கூடாது? வடமொழியிலுஞ் சிவஞானபோதம் இருக்கிற தென்றால் அது தமிழினின்று மொழி பெயர்த்ததென்று சரித்திரவாராய்ச்சியால் மேலே விளக்கப்பட்டது. தமிழி லுள்ள ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலிய நூல்களை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தவர் தமது மூலத்தைக் கூறாதுவிட்டால் ஆத்திசூடியுங் கொன்றைவேந்தனுமே மொழி பெயர்ப்பு நூலாமென்று குருட்டு நம்பிக்கையுள்ள தமிழர் கூத்தாடுவதியல்பே. ஆனால் அது உண்மைக்கு

விரோதமா மன்றோ ? இவ்வாறுதான், கபடமும் அறிவு முள்ள மக்கள் கபடமும் அறிவுமில்லாத மக்களைத் தமது வஞ்சனையால் எளிதில் வென்றுவிடுவார்கள். இச்சூழ்ச்சி களை வெளிப்படுத்தித் தொலைக்கவே சரித்திர வாராய்ச்சி முறை மிகவும் பயன்படுகின்றது.

முதலியாரது மூன்றாவது போலிக் காரணமென்ன வென்றால் சிவஞான போதத்தில் வடசொற்கள் காணப்படு கின்றன என்பது. இது ஒரு காரணமாகுமா? அப்படி யானால் வடசொற்கள் சிறுபான்மையுடைய தேவார திருவா சக முதலிய எல்லா நூல்களையுமே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறநேரும். முதலியாரைப் போன்ற தப்பு வழக்காளிகள் அத்தகைய கூற்றையும் நிலைநாட்ட முன்வருவார்கள். அவ ரைப்பற்றிப் பேசிப் பயனென்?

நான்காவது காரணம் மந்திரங்கள் வடமொழியிலுள் ளன. அவற்றையும் அவற்றின் கருத்தையும் சிவஞான போதம் விளக்குதலால் சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பு என்பதே. மேற்காட்டிய காரணம்போல் இதுவும் தள்ளத் தக்கதே. மந்திரமென்பதின் இயல்பே இன்னதென்று அறியாது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் முதலியோர் தமிழில் மந்திரமுண்டு என்று கூறிய உண்மையையு மறியாது, தமிழானது மந்திரத்திற்குரிய மொழி யல்லவென்று தம் அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதே நாம் அவர்பால் இரங்கத்தக்க செய்கையாம். மந்திரம் யாவும் தமிழ்க்கே யுரியன என்பதைப்பற்றிப் பிறிதொரு இடத்திற் கூறப் பட்டது. ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுக்கின்றாம். அவர் கூறிய வண்ணமே அவை வடமொழியிலிருந்தாலும் அவற்றை

விளக்குவான் புகுந்த ஆசிரியர் தமிழில் முதனூல் செய்ய வியலாது என்று யூகிப்பதெப்படி? ஏதாவது ஒரு மந்திர நூலின் மொழிபெயர்ப்பாக சிவஞானபோதத்தைக் கூற முடியுமா? சிவாகமங்கள் பல மெய்கண்டார் நூலுக்கு முன்னிருந்தமையாலே அவற்றோடு ஒத்த கருத்தை யுடைய சிவஞானபோதத்தை அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு என்று எவ்வாறு கூற முடியும்? ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் இந்துதேச சரித்திரத்தை முதன்முதல் எழுதினால் அவர்கூறுஞ் செய்திகள் இந்திய நாட்டில் நிகழ்ந்தன எனவாமே யொழிய முதன் முதற் செய்யும் ஆங்கில சரித்திரத்திற்கு இந்திய நாட்டிலுள்ள வடமொழியில் மூலமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதெவ்வாறு பொருந்தும்? ஆனால் முதலியாரது மனப்போக்குள்ளவர்கள் பின்னுள்ள யாவும் முன்னுள்ளவற்றின் மொழிபெயர்ப்பென்று கூறத்தொடங்குவார்கள். அங்ஙனமாயின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணம் யாதுதானென்பது துணிய விடமில்லை. கண்ணனது கீதை மொழிபெயர்ப்பு கிறிஸ்துவின் மலைப்பிரசங்கமென்றும், வடமொழி நீதிசாரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழ் ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் முதலியவென்றும், கோரானின் (Quoran) மொழிபெயர்ப்பு விவிலியநூல் (Bible) என்றும், திருவள்ளுவரின் மொழிபெயர்ப்பு உரோமாபுரியிலிருந்த மார்க்கஸ் அரீலியஸ் (Marcus Aurelius) என்பவர் கட்டுரையென்றுங் கூறநேரும்.

முதலியாரது திரிபுணர்ச்சி இதனோடும் நிற்கவில்லை. ஏனெனில், 'சிவஞானபோதத்தை இறைவன் ஆகமங்களுட் புகட்டிவைத்திலனேல் அது அவர் காருண்ணியத்திற்குப் பெருங்குறைவு நாட்டிவிடும்' என்று குழறுகிறார். இவர்

தேவார திருவாசகங்களுக்கு மூலநூல் ஒன்றினை வட மொழி வேதத்துள்ளே சிவபெருமான் புகுத்திவையாத தற்கு அக்கடவுளை குறைகூறத் துணியாத காரண மென்னே விளங்கவில்லை. சிவஞானபோதக் கருத்துக்கள் தேவார திருவாசகத்துள்ளுங் காணப்படுகின்றன. கருத் துக்கள் உலகில் நிலவுமாயின் அவற்றை நூலுள் வகுத் தமைத்த பெருமை கூட ஆசிரியர் மெய்கண்டார்க்கு உள்ள தென்று ஒப்புக்கொள்ள மனக்கோட்டமுடைய முதலி யார்க்கு முடியாத தொன்றே. ஆகமத்தில் சிவஞானபோதத் தைச் சிவபெருமான் அமைக்காவிட்டால் மொழிபெயர்ப்பு மாத்திரஞ் செய்ய ஆற்றலுடைய ஸ்ரீ மெய்கண்டார் தமது நூலியற்றத் திண்டாடித் திகைத்திருப்பர் போலும். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை! இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங் கள் நகைத்தற்கிடந்தருமே யன்றிப் பிறிதென்னும்.

இனி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ மெய்கண்டார் இருவகைப் பாச் செய்யுட்களாலும் உரைச்செய்யுளாலும் நூலியற்றினமை யால் அது மொழிபெயர்ப்பா மென்பது முதலியாருடைய அடுத்தபோலிக் காரணமாகும். பல்வகை யாப்பாலும் ஒரு நூல்செய்யப் படலாமென்பதற்குப் போதிய எடுத்துக்காட் டுக்கள் உள்ளன. உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பது ஒருவகைத் தமிழிலக்கிய விசேட மென்பதனை இவர் உணர்ந்திலர் போலும். இதனை ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களும் நன்கு விளக்கி முதலியாரை மறுத் திருக்கின்றார்கள். சிலப்பதிகார முதலிய பெருங்காப்பியங் களையும் நால்வர் நான்மணி மாலை முதலிய பிரபந்தங்களை

யும் உற்று நோக்குவார் முதலியாரது போலிக்காரணத்தைத் தள்ளி ஒதுக்குவாரென்பது திண்ணம்.

சிவஞான சித்தியாருள் நூல் வழி கூறும் திருப்பாட்டைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பொருள் படுத்துகின்றார் முதலியார். அது தவறென்பதை முன்னே காட்டினோம். இவண் விரிக்கவேண்டிய தில்லை. அஃதன்றி எல்லா நூல்களும் 'அருமறை ஆகமத்தே அடங்கு' மென்று சொன்ன வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனாற் சிவஞானபோதமும் மொழி பெயர்ப்பே என்கின்றார். அருமறை யாகமங்களனைத்திற்கும் மூலநூல்கள் தமிழிலே இருந்தன வென்றும் அவையெல்லாம் உளவாதற்குக் காரணமாகிய ஓங்காரம் தமிழென்பதுங்கூறி அதனாலே சிவஞானபோதம் தமிழிலேயே யுள்ளது என்று பதில் விடுத்தலே முதலியார் கடாவிற்குத் தக்க விடையாகும்.

இறுதியாக, முதலியார் கூறுவதாவது தமிழிலே சிவஞானபோத மிருந்திருந்தால் மெய்கண்டார் காலத்திற்கு முன்னேயே அது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றாக விருக்கவேண்டுமென்கிறார். நந்தி பெருமான் கைலையிலுள்ளவர். அவரிடமிருந்து சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவருக்கு வந்ததென்று விளக்குவான் தாம் எடுத்துக்காட்டிய மேற்போந்த செய்யுட்களை நம்புவாராயின், அந் நூல் நிலவுலகத்திலே தமிழ் நாட்டிலே தமிழிலக்கியத்தோடு ஒன்றாயிருத்தல் வேண்டுமென்று குழறுவதற்கு என்ன நியாயம் புகல்வார்? இதனால் இவருக்குத் தாமெடுத்துக் காட்டிய செய்யுட்கள் கூறும் வரலாற்றில் நம்பிக்கையில்லை யென்பதே தெளிவாகும்.

தன் கண்ணிலே இருக்கின்ற உத்திரத்தை எடுக்க முயலாமல் அயலார் கண்ணிலேயுள்ள துரும்பைப் பார்த்து இரங்குவதுபோல அறியாமையைபற்றி வந்த தனது அபிமானக் கொள்கையைக் கைவிடாது தமிழாராய்ச்சி வல்லோரைத் துரபிமானிகளென்று முதலியார் இகழ்வது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆசிரியர் சிவாக்கிரயோகிகளது வாக்கியத்தையும் அவர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் கூறிய வாக்கியங்களையும் கடவுண்மா முனிவர் கூறியவற்றையும் காலஞ்சென்ற சேந்திநாதய்யர் வசனத்தையும் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு தன் கொள்கையை நாட்ட முயலின்றார். அவற்றிற்கெல்லாம் முன்னரே விடைகூறினும். வடமொழியில் சிவஞானபோத மிருத்தலே ஒரு காரணமாகக் கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்துவதன்றென்பதையும் முதற்கண் காட்டினும். இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் சபாரத்னமுதலியார் எடுத்துக்கூறிய காரணங்கள் யாவும் அவரது கொள்கையை நிலை நாட்டும் வலியுடையன வல்லவென்பது போதரும். ஈண்டுக் கூறியனயாவும் முதலியாரோடு ஒத்த கொள்கையையுடைய திருவாளர் பொ. முத்தைய பிள்ளை அவர்கள் விடுத்த போலிக் காரணங்களையுங் கண்டித் தொதுக்கப் பயன்படும்.

திருவுந்தியார்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார்

அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி
யுழப்புவ தென்பெணே யுந்தீபற
வொருபொரு ளாலேயென் றுந்தீபற.

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்
பிண்டத்தில் வாராரென் றுந்தீபற
பிறப்பிறப் பில்லையென் றுந்தீபற.

எங்கு னிருந்ததுதன் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகே
னங்கு னிருந்ததென் றுந்தீபற
வறியு மறிவதன் றுந்தீபற.

ஏகனு மாகி யநேகனு மானவ
னாதனு மானானென் றுந்தீபற
நம்மையே யாண்டானென் றுந்தீபற.

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற் றபின்னாதன்
றன்செய றானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற.

உள்ள முருகி லுடனாவ ரல்லது
தெள்ள வரியரென் றுந்தீபற
சிற்பரச் செல்வரென் றுந்தீபற. ௭

ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
மீதானத் தேசெல்க வுந்தீபற
விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற. ௮

ஆக்கிலங் கேயுண்டா யல்லதங் கில்லையாய்ப்
பார்க்கிற் *பரமதென் றுந்தீபற
பாவனைக் கெய்தாதென் றுந்தீபற. ௯

அஞ்சேயஞ் சாக வறிவே யறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
துய்ய பொருளீதென் றுந்தீபற. ௰

தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பர
நோக்கிற் குழையுமென் றுந்தீபற
நோக்காம னோக்கவென் றுந்தீபற. ௰௧

மூலை யிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்திற் றலைவரென் றுந்தீபற. ௰௨

ஓட்டற்று நின்ற வுணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற் றிடஞ்சிவ முந்தீபற
தேடு மிடமதன் றுந்தீபற. ௰௩

பற்றை யறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றிலப்
பற்றை யறுப்பரென் றுந்தீபற
பாவிக்க வாராரென் றுந்தீபற. ௰௪

---

* பரமதன்று என்பதும் பாடம்.

கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி யெழுப்பி
யுடந்தை யுடனேநின் றுந்தீபற
வுன்னையே கண்டதென் றுந்தீபற. ௰௫

உழவா துணர்கின்ற யோகிக ளொன்றோடுந்
தழுவாம னிற்பரென் றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோ லுந்தீபற. ௰௬

திருச்சிலம் போசை யொலிவழி யேசென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட வங்கேநின் றுந்தீபற. ௰௭

மருளுந் தெருளு மறக்கு மவன்க
ணருளை மறவாதே யுந்தீபற
வதுவேயிங் குள்ளதென் றுந்தீபற. ௰௮

கருது வதன்முன் கருத்தழியப் பாயு
மொருமகள் கேள்வனென் றுந்தீபற
வுன்ன வரியனென் றுந்தீபற. ௰௯

இரவு பகலில்லா வின்ப வெளியூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற. ௨௰

சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லனு யானுனென் றுந்தீபற
வம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற. ௨௧

காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு
ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற
வல்லாத தல்லலென் றுந்தீபற. ௨௨

கள்ளரோ டில்ல மூண்டயார் கலந்திடில்
வெள்ள வெளியாமென் றுந்தீபற
வீடு மெளிதாமென் றுந்தீபற. உரு

எட்டுக்கொண் டார்தமைத் தொட்டுக்கொண் டேநின்றார்
விட்டா ருலகமென் றுந்தீபற
வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற. உசு

சித்தமுந் தீய கரணமுஞ் சித்திலே
யொத்ததே யொத்ததென் றுந்தீபற
வொவ்வாத தொவ்வாதென் றுந்தீபற. உரு

உள்ளும் புறம்பு நினைப்பறி னுன்னுள்ளே
மொள்ளா வமுதாமென் றுந்தீபற
முளையாது பந்தமென் றுந்தீபற. உசு

அவிழ விருக்கு மறிவுட னின்றவர்க்
கவிழுமிவ் வல்லலென் றுந்தீபற
வன்றி யவிழாதென் றுந்தீபற. உஎ

வித்தினைத் தேடி முளையைக்கை விட்டவர்
பித்தேறி னார்களென் றுந்தீபற
பெறுவதங் கென்பெணே யுந்தீபற. உஅ

சொல்லு மிடமன்று சொல்லப் புகுமிட
மெல்லை சிவனுக்கென் றுந்தீபற
வென்றாலு மென்செய்கோ முந்தீபற. உகூ

வீட்டி லிருக்கிலென் னாட்டிலே போகிலென்
கூட்டில்வாட் சாத்திநின் றுந்தீபற
கூடப் படாதென் றுந்தீபற. ௩௰.

சாவிபோ மற்றச் சமயங்கள் புக்குநின்
றாவி யறுதேயென் றுந்தீபற
வவ்வுரை கேளாதே யுந்தீபற. ௩௧

துரியங் கடந்தவித் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரந்
துரியமாய் நின்றதென் றுந்தீபற
துறந்தா ரவர்களென் றுந்தீபற. ௩௨

பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாமங்கே
முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற
முளையாது மாயையென் றுந்தீபற. ௩௩

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியோ
டோரின்பத் துள்ளானென் றுந்தீபற
வுன்னையே யாண்டா னென்றுந்தீபற. ௩௪

பெண்டிர் பிடிபோல வாண்மக்கள் பேய்போலக்
கண்டாரே கண்டாரென் றுந்தீபற
காணாதார் காணாரென் றுந்தீபற. ௩௫

நாலாய பூதமு நாதமு மொன்றிடி
னாலா நிலையாமென் றுந்தீபற
நாதற் கிடமதென் றுந்தீபற. ௩௬

சென்ற நெறியெல்லாஞ் செந்நெறி யாம்படி
நின்ற பரிசறிந் துந்தீபற
நீசெயல் செய்யாதே யுந்தீபற. ௩௭

பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக் குழுவதே
னக்கொழு நீயறிந் துந்தீபற
வறிந்தறி யாவண்ண முந்தீபற. ௩௮

அதுவிது வென்று வனைத்தறி[வாரு
மதுவிது வென்றறிந் துந்தீபற
வவிழ்ந்த சடையாரென் றுந்தீபற. ௩௯

அவனிவ னான தவனருளா லல்ல
திவனவ னாகானென் றுந்தீபற
வென்று மிவனேயென் றுந்தீபற. ௪௰

முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற
வப்பழ முண்ணாதே யுந்தீபற. ௪௧

அண்ட முதலா மனைத்தையு முட்கொண்டு
கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே யுந்தீபற
குறைவற்ற செல்வமென் றுந்தீபற. ௪௨

காயத்துண் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ண மாட்டாதே
மாயக்க ளுண்டாரென் றுந்தீபற
வறட்டுப் பசுக்களென் றுந்தீபற. ௪௩

சிந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னுஞ்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற
மடவா ளுடனேயென் றுந்தீபற. ௪௪

வைய முழுது மலக்கயங் கண்டிடு
முய்யவந் தானுரை யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ந்தாரென் றுந்தீபற. ௪௫

மெய்கண்ட சாத்திரம்-உ

திருக்களிற்றுப்படியார்

திருக்கடவூர்

உய்யவந்ததேவநாயனார்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்களிற்றுப்படியார்

அம்மையப்ப ரேயுலகுக் கம்மையப்ப ரென்றறிக
வம்மையப்ப ரப்பரிசே வந்தளிப்ப-ரம்மையப்ப
ரெல்லா வுலகுக்கு மப்புறத்தா ரிப்புறத்து
மல்லார்போ னிற்பா ரவர். ௧

தம்மிற் றலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டுத்
தம்மிற் றலைப்படுத ருமுணரிற்-றம்மி
னிலைப்படுவ ரோரிருவர் நீக்கிநிலை யாக்கித்
தலைப்படுவர் தாமத் தலை. ௨

என்னறிவு சென்றளவில் யானின் றறிந்தபடி
யென்னறிவி லாறிக வென்றொருவன்-சொன்னபடி
சொல்லக்கே ளென்றொருவன் சொன்னா னெனக்கதனைச்
சொல்லக்கே ளுனக்கச் சொல். ௩

அகளமய மாய்நின்ற வம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போலுலகிற் றங்கி-நிகளமா
மாணவ மூல மலமகல வாண்டனன்காண்
மாணவக வென்னுடனாய் வந்து. ௪

ஆகமங்க ளெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
யோகங்க ளெங்கே யுணர்வெங்கே-பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு. ரு

சாத்திரத்தை யோதினர்க்குச் சற்குருவின் றன்வசன
மாத்திரத்தே *வாய்க்குநலம் வந்துறுமே-யார்த்தகடற்
றண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மை யாயிதனைச் செப்பு. சு

இன்று பசுவின் மலமன்றே யிவ்வுலகி
னின்ற மலமனைத்து நீக்குவதிங்-கென்று
முருவுடையா னன்றே யுருவழியப் பாயு
முருவருளா வல்லா னுரை. எ

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே
யண்டத்த தப்புறத்த தென்றுதே-யண்டத்தி
னப்புறமு மிப்புறமு மாரறிவுஞ் சென்றறியு
மெப்புறமுங் கண்டவர்க ளின்று. அ

அன்றுமுத லாரேனு மாளா யுடனுகிச்
சென்றவர்க்கு மின்னதெனச் சென்றதில்லை-யின்றிதனை
யெவ்வா றிருந்ததென் றெவ்வணஞ் சொல்லுகே
னவ்வா றிருந்த தது. கூ

ஒன்றுங் குறியே குறியாத லாலதனுக்
கொன்றுங் குறியொன் றிலாமையினு-லொன்றோ
டுவமிக்க லாவதுவுந் தானில்லை யொவ்வாத்
தவமிக்கா ரேயிதற்குச் சான்று. ய

* வாய்த்தவளம் என்பதும் பாடம்.

ஆற்று லலைகடற்கே பாய்ந்தநீ ரந்நீர்மை
மாற்றியவ் வாற்றன் மறித்தாற்போற்-றேற்றிப்
புலன்களெனப் போதம் புறம்பொழியி னந்த
மலங்களற மாற்றுவிக்கும் வந்து. மக

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்
காலனையன் றேவிக் காரங்கொண்ட-பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண். மஉ

தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
றூங்களே சட்ட வுறங்குவர்க-ளாங்கதுபோ
லைய னருட்கடைக்க ணண்டதற்பி னப்பொருளாய்ப்
பைய விளையுமெனப் பார். மங

உள்ள முதலனைத்து மொன்ற வொருவவரி
னுள்ள முருகவந் துன்னுடனந்-தெள்ளி
யுணருமவர் தாங்க ளுளராக வென்றும்
புணருவா னில்லாப் பொருள். மச

நல்லசிவ தன்மத்தா னல்லசிவ யோகத்தா
னல்லசிவ ஞானத்தா னழியும்-வல்லதனு
லாரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா
ணாரேனுங் காணு வான். மரு

மெல்வினையே யென்ன வியனுலகு ளோர்க்கரிய
வல்வினையே யென்ன வருமிரண்டுஞ்-சொல்லிற்
சிவதன்ம மாமவற்றிற் சென்றதிலே *செல்வார்
பவகன்ம நீங்கும் படி. மசா

* செல்வாய் என்பதும் பாடம்.

ஆதியை யர்ச்சித்தற் கங்கமு மங்கங்கே
நீதி நிறம்பலவுஞ் செய்வனவும்-வேதியனே
நல்வினையா மென்றே நமக்குமெளி தானவற்றை
மெல்வினையே யென்றதுநாம் வேறு. ௰எ

வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினு லன்றுகறி யாக்க-விரங்காதே
கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
வல்வினையே யென்றதுநா மற்று. ௰அ

செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை
யைய விதுவமுது செய்கென்று-பையவிருந்
தூட்டி யறுத்தவற்கே யூட்டி யறுத்தவரை
நாட்டியுரை செய்வதென்னே நாம். ௰௯

பாதக மென்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ்-சேதிப்பக்
கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
தண்டீசர் தஞ்செயலாற் றான். ௨௰

செய்யுஞ் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்
பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டா-ரையா
வுழவுந் தனிசு மொருமுகமே யாநு
விழவுண்டோ சொல்லா யிது. ௨௧

ஆதார யோக நிராதார யோகமென
மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே-யாதாரத்
தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமொன்
றூக்காப் பொருளேயொன் றாம். ௨௨

ஆக்கி யொருபொருளை யாதாரத் தப்பொருளை
நோக்கி யணுவி லணுநெகிழப்-பார்க்கி
லிவனுகை தானொழிந்திட் டேகமா மேகத்
தவனுகை யாதார மாம். உரு

கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறுசெயிற்
கொண்டதுவு மப்பரிசே கூறுபடுங்-கொண்ட
விருபொருளு மன்றியே யின்னதிது வென்று
தொருபொருளே யாயிருக்கு முற்று. உசு

அஞ்செழுத்து மேயம்மை யப்பர்தமைக் காட்டுதலா
லஞ்செழுத்தை யாருகப் பெற்றறிந்தே-யஞ்செழுத்தை
யோதப்புக் குள்ள மதியுங் கெடிலுமைகோன்
கேதமற வந்தளிக்குங் கேள். உஙி

ஆக்கப் படாத பொருளாயினைத்தினிலுந்
தாக்கித்தா னென்றுேடுந் தாக்காதே-நீக்கியுட
னிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய்
நிற்கை நிராதார மாம். உசு

காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே
காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக்-காண்கின்றார்
காண்பானுங் காணப் படும்பொருளு மன்றியே
காண்கையினுற் கண்டனரே காண். உஎ

பேசாமை பெற்றதனிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான்-பேசாதே
யெண்ணென்றும் வண்ண மிருக்கின்ற யோகிகள்பா
லுண்ணின்றும் போகா னுளன். உஅ

ஓட்டற்று நின்ற வுணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற்று நின்ற விடஞ்சிவமா-நாட்டுற்று
நாடும் பொருளனைத்து நாஞ விதமாகத்
தேடுமிட மன்று சிவம். உக

பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றைப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற-பற்றதனைப்
பற்றுவிடி லந்திலையே தானே பரமாகு
*மற்றமிது சொன்னே னறி. நய

உணராதே யாது முறங்காதே யுன்னிற்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கி-லுணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காத லுடனிருத்தி
காலங்கண் மூன்றினையுங் கண்டு. நக

அறிவறிவாய் நிற்கி லறிவுபல வாமென்
றறிவி னறிவவிழ்த்துக் கொண்ட-வறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தோகண் மானுடரின் மாணவகா
தாழ்ந்தமணி நாவேபோற் ருன். நஉ

ஓசையெலா மற்று லொலிக்குந் திருச்சிலம்பி
னோசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கி-லோசையினி
லந்தத்தா னத்தா னரிவையுட னம்பலத்தே
வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து. நந

†சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்
‡சார்புணர்த ருனே தியானமுமாஞ்-சார்பு
கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. நச

---

* மற்றுமிது சொன்னேன் மதி என்பதும் பாடம்.

† குறள். மெய்யுணர்தல். க. ‡ சார்புணர்வு தானே எ-ம் பாடம்.

அன்றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாதே
நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்குஞ்-சென்று
கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு
மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு. ௩௫

உண்டெனி லுண்டாகு மில்லாமை யில்லையெனி
னுண்டாகு மானமையி லோரிரண்டா-முண்டில்லை
யென்னு மிவைதவிர்ந்த வின்பத்தை யெய்தும்வகை
யுன்னிலவ னுன்னுடனே யாம். ௩௬

தூல வுடம்பாய முப்பத்தோர் தத்துவமு
மூல வுடம்பா முதனான்கு-மேலைச்
சிவமாம் பரிசினையுந் தேர்ந்துணர்ந்தார் சேர்ந்த
பவமாந் துரிசறுப்பார் பார். ௩௭

எத்தனையோ தத்துவங்க ளெவ்வெவகோட் பாடுடைய
வத்தனையுஞ் சென்றங் களவாதே-சித்தமெனுந்
தூதுதனைப் போக்கிப்போய்த் தூக்கற்ற சோதிதனிற்
பாதிதனைக் கும்பிடலாம் பார். ௩௮

சாம்பொழுதி லேதுஞ் சலமில்லை செத்தாற்போ
லாம்பொழுதி லேயடைய வாசையறிற்-சாம்பிதற்குச்
சொல்லுந் துணையாகுஞ் சொல்லாத தூய்நெறிக்கட்
செல்லுந் துணையாகுஞ் சென்று. ௩௯

* வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டினஃ தொன்றுமே வேண்டுவது-வேண்டினது
* வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால். ௪0

* திருக்குறள். அவாவறுத்தல். உ

அரண வுணர்வுதனி லவ்வுணர்வை மாற்றிற்
காணமுங் காலுங்கை கூடும்-புரணமது
கூடாமை யுங்கூடுங் கூடுதலுங் கூட்டினுக்கு
வாடாமை யுங்கூடும் வந்து. சுக

இன்றிங் கசேதனமா மிவ்வினைக ளோரிரண்டுஞ்
சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே-யென்றுந்தான்
நீதுறவ னுற் * சிவபதிதான் கைவிடுமோ
மாதொருகூ றல்லனோ மற்று. சுஉ

அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே
யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை-யநாதியே
யார்த்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங்
காத்த லவன்கடனே காண். சுங

தம்மிற் சிவலிங்கங் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்
தம்மன்பான் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்-தம்மையொரு
பூவாக்கிப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசித்தா
லோவாமை யன்றே யுளன். சுச

தன்னைப் பெறுவதன்மேற் பேறில்லை தானென்றுந்
தன்னைத்தான் பெற்றவன்று னென்னிற்-றன்னாலே
யெல்லாந்த னுட்கொண்டுகொண்டதனைக் கொள்ளாதே
யெல்லாமாய் நிற்கு மிவன். சுரு

துன்பமினி மெல்லாம் பரவசனாய்த் தான்றுவளி
லின்பமாந் தன்வசனா யேயிருக்கி-லென்பதனா
னின்வசனா யேயிருக்கி னின்னுடனா நேரிழையா
டன்வசனா யேயிருப்பன் றான். சுசா

* சிவாபதி என்பதும் பாடம்.

செத்தாரே கெட்டார் கரணங்கள் சேர்ந்ததனோ
டொத்தாரே யோகபர ராணவர்க-ளொத்தாலு
மாராத வக்கரணத் தார்ப்புண்டிங் கல்லாதார்
பேராமற் செல்வரதன் பின். ௪௭

கண்ணுங் கருத்துங் கடந்தவொரு பேறேயுங்
கண்ணுங் கருத்துங் களிகூர-நண்ணி
வடமடக்கி நிற்கும் வடவித்தே போல
வுடனடக்கி நிற்பர்கள்கா ணுற்று. ௪௮

வானகமு மண்ணகமு மாய்நிறைந்த வான்பொருளை
யூனகத்தே யுன்னுமதெ னென்றனையே-லேனகத்து
வாதனையை மாற்றும் வகையதுவே மண்முதலா
வாதனமே யன்றோ வதற்கு. ௪௯

கல்லிற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில்
வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச்-சொல்லு
மகமார்க்கத் தாலவர்கண் மாற்றினர்கா ணையா
சகமார்க்கத் தாலன்றே தான். ௫0

உள்ளும் புறம்பு நினைப்பொழியி லுன்னிடையே
வள்ள லெழுந்தருளு மாதினொடு-தெள்ளி
யறிந்தொழிவா யன்றியே யன்புடையை யாயிற்
செறிந்தொழிவா யேதேனுஞ் செய். ௫௧

* கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக்-கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்
றியாமறியு மன்பன் றது. ௫௨

---

* திருவாசகம். திருக்கோத்தும்பி. ௪.

அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வவிழை
யவிழ்ந்த மனத்தா லவிழ்க்க-வவிழ்ந்தசடை
வேந்தனுக் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனார் செய்த செயல். ருங

சாந்த திருமூலர்க்கே தூய*சிவ ஞானஞ்
சார்ந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்-சார்ந்த
தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு. ருச

அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறிவழியு-மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாஞ்
சாற்றும் பழமன்றே தான். ருரு

எல்லா ரறிவுகளின் றற்பரிய மென்னறிவு
செல்லு மிடத்தளவுஞ் சென்றறிந்தேன்-வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்று
ளோதமறக் கண்ட திது. ருசு

வித்துமத னங்குரமும் போன்றிருக்கு மெய்ஞ்ஞானம்
வித்துமத னங்குரமு மெய்யுணரில்-வித்ததனிற்
காணாமை யாலதனைக் கைவிடுவர் கண்டவர்கள்
பேணாமை யாலற்றார் பேறு. ருஎ

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானென்று-நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் றடியன்று தான். ருஅ

---

* திருஞானம் என்பதும் பாடம்.

செய்யாச் செயலையவன் செய்யாமற் செய்ததனைச்
செய்யாச் செயலிற் செலுத்தினா-லெய்யாதே
மாணவக வப்பொழுதே வாஞ்சைக் கொடிவளர்க்கு
மாணவழு மற்ற தறி. ௫௯

ஏதேனுங் காலமுமா மேதேனுந் தேசமுமா
மேதேனுந் திக்கா சனமுமா-மேதேனுஞ்
செய்தா லொருவனுமாஞ் செய்யாச் செயலதனைச்
செய்யாமற் செய்யும் பொழுது. ௬௰

செய்தற் கரிய செயல்பலவுஞ் செய்துபல
ரெய்தற் கரியதனை யெய்தினர்க-ளையோநாஞ்
செய்யாமை செய்து செயலறுக்க லாயிருக்கச்
செய்யாமை செய்யாத வாறு. ௬௧

இப்பொருள்க ளியாதேனு மேதேனு மொன்றுசெய்த
லெப்பொருளுஞ் செய்யா தொழிந்திருத்தன்-மெய்ப்பொருளைக்
கண்டிருத்தல் செய்யாதே கண்ட மனிதரெலா
முண்டிருப்ப தென்னோ வுரை. ௬௨

வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றாலு
நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்தாலுங்-கூட்டில்வாட்
சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனார் வேள்விசெய்த
மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து. ௬௩

சிவமுதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ்
சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ்-சிவனவன
தென்செயல தாகின்ற தென்று மிவையிற்றைத்
தன்செயலாக் கொள்ளாமை தான். ௬௪

இன்றிச் சமயத்தி னல்லதுமற் றேழையுட
னென்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரா-ரின்றிங்கே
யங்க முயிர்பெறவே பாடு மடியவரா
ரெங்குமிலை கண்டா யிது. ௬௫

விரிந்துங் குவிந்தும் விழுங்குவர்கண் மீண்டுந்
தெரிந்துந் தெரியாது நிற்பர்-தெரிந்துந்
தெரியாது நிற்கின்ற சேயிழைபா லென்றும்
பிரியாது நின்றவனைப் பெற்று. ௬௬

ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவனைச்
சேதனனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச்-சேதனனைச்
சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப
ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்று. ௬௭

தாமடங்க விந்தத் தலமடங்குந் தாபதர்க
டாமுணரி விந்தத் தலமுணருந்-தாமுனியிற்
பூமடந்தை தங்காள் புகழ்மடந்தை போயகலு
நாமடந்தை நில்லா ணயந்து. ௬௮

துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்-றுரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளு
மாக்குவிப்ப னன்பர்க் கவன். ௬௯

ஓடஞ் சிவிகை யுலவாக் கிழியடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலைநெய்த-லேடெதிர்வெப்
பென்புக் குயிர்கொடுத்த லீங்கிவைதா மோங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல். ௭0

கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலைதவிர்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடனீந்த-னல்ல
மருவார் மறைக்காட்டின் வாசறிறப் பித்த
*திருவாரூ ராளி செயல். எக

மோக மறுத்திடினு முத்தி கொடுப்பதென
வாகமங்கள் சொன்ன வவர்தம்மைத்-தோகையர்பாற்
றூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் றொண்டுதனை
யேதாகச் சொல்வே னியான். எஉ

பாய்பரியோன் றந்த பரமானந் தப்பயனைத்
தூயதிரு வாய்மலராற் சொற்செய்து-மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறுசெய்தான் கண்டாய்
திருவாத வூராளுந் தேன். எ௩

அம்மையிலு மிம்மையிலு மச்சந் தவிர்த்தடியா
ரெம்மையுமா யெங்கு மியங்குதலான்-மெய்ம்மைச்
சிவயோக மேயோக மல்லாத யோக
மவயோக மென்றே யறி. எ௪

மன்னனரு ளெவ்வண்ண மானுடர்பான் மாணவக
வன்ன வகைய தரனருளு-முன்னி
லடியவரே யெல்லாரு மாங்கவர்தா மொப்பி
லடியவரே யெல்லா மறி. எ௫

உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற் றின்ப
மடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கத்-தொடங்கி
முளைப்பதுமொன் றில்லை முடிவதுமொன் றில்லை
யிளைப்பதுமொன் றில்லை யிவர். எ௬

* திருவாகீ சன்றன் செயல் என்பதும் பாடம்.

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியுட
ணோரின்பத் துள்ளானை யுள்ளபடி-பேரின்பங்
கண்டவரே கண்டார் கடலுயிர்த்த வின்னமுத
முண்டவரே யுண்டார் சுவை. எஎ

நங்கையினை னுமனைத்துஞ் செய்தாற்போ னுடனைத்து
நங்கையினாற் செய்தளிக்கு நாயகனு - நங்கையினு
நம்பியாய்த் தானடவே நாட்டப் பெறுமிதுகா
ணெம்பெருமா னார்த மியல்பு. எஅ

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போ
லந்நிற மண்ணலு மம்பிகையுஞ் - செந்நிறத்த
ளெந்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு. எகூ

தாரத்தோ டொன்றுவர் தாரத்தோர் கூறுவர்
தாரத்தோ டெங்குந் தலைநிற்பர் - தாரத்தி
னாதாந்தத் தேயிருப்பர் *நற்றானத் தேயிருப்பர்
வேதாந்தத் தேயிருப்பர் வேறு. அ0

ஒன்றுரைத்த தொன்றுரையாச் சாத்திரங்க ளொன்றாக
நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவா - லின்றுரைக்க
வென்னை வியன்றிடுமோ வென்போல்வா ரேதேனுஞ்
சொன்னாற்றா னேறுமோ சொல். அக

யாதேனுங் காரணத்தா லெவ்வுலகி லெத்திறமு
மாதேயும் பாக னிலச்சினையே - யாதலினாற்
பேதமே செய்வா யபேதமே செய்திடுவாய்
பேதாபே தஞ்செய்வாய் பின். அஉ

---

* நாற்றானத்தே யிருப்பர் என்பதும் பாடம்.

நின்றபடி நின்றவர்கட் கன்றி நிறந்தெரியா
மன்றினுணின் றாடன் மகிழ்ந்தானுஞ்-சென்றுடனே
யெண்ணுறுமைம் பூதமுத லெட்டுருவாய் நின்றானும்
பெண்ணுறநின் றாடும் பிரான். ௮௩

சிவமே சிவமாக யானினைந்தாற் போலச்
சிவமாகி யேயிருப்ப தன்றிச்-சிவமென்
றுணர்வாரு மங்கே யுணர்வழியச் சென்று
புணர்வாரு முண்டோ புவி. ௮௪

அதுவிது வென்று மவனானே யென்று
மதுநீயே யாகின்றா யென்று-மதுவானே
னென்றுந் தமையுணர்ந்தா ரெல்லா மிரண்டாக
வொன்றாகச் சொல்வரோ வுற்று. ௮௫

* ஈறாகி யங்கே முதலொன்றா யீங்கிரண்டாய்
மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின்-வேறா
யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்
கடனா யிருக்கின்றான் காண். ௮௬

உன்னுதாத் தேகிடந்த கிட முறுவதெல்லா
முன்னுடைய தென்னுநீ யுற்றனையோ - மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செவ்வகையே நின்றசிவன் பால். ௮௭

அவனே யவனி முதலாயி னானு
மவனே யறிவாய்நின் றானு - மவனேகா
ணாணாகிப் பெண்ணா யலியாகி நின்றானுங்
காணாமை நின்றானுங் கண்டு. ௮௮

---

* திருஞான. தேவாரம். திருவீழிமிழலை. பண் நட்டபாடை. ௨.

இன்றுதா னீயென்னைக் கண்டிருந்துங் கண்டாயோ
வன்றித்தா ஞனுன்னைக் கண்டேனே-யென்று
லருமாயை யீன்றவடன் பங்கனையார் காண்பார்
பெருமாயச் சூழல் பிழைத்து. அகூ

கடலலைத்தே யாடுதற்குக் கைவந்து நின்றுங்
கடலளக்க வாராதாற் போலப்-படியி
லருத்திசெய்த வன்பரைவந் தாண்டதுவு மெல்லாங்
கருத்துக்குச் சேயனுய்க் காண். கூ௰

*சிவனெனவே தேறினன்யா னென்றமையா லின்றுஞ்
சிவனவனி வந்தபடி செப்பி-லவனிதனி
லுப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா
லப்படியே கண்டா யவன். கூக

அவனிவனுய் நின்ற தவனருளா லல்ல
தெவனவனுய் நிற்கின்ற தேழா-யவனிதனிற்
ரொன்றுமரப் புல்லூரி தொல்லுலகி லம்மரமா
யீன்றிடுமோ சொல்லா யிது. கூஉ

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருளென்னுங்-கத்தியினுன்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று. கூ௩

அகளத்தி லானந்தத் தானந்தி யாயே
சகளத்திற் றையலுடன் ரொன்றி-நிகளத்தைப்
போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென் புன்றலைமே
லாக்குவதுஞ் செய்தா னவன். கூ௪

---

* திருவாசகம். திருவண்டப்பகுதி. அடி. சுஉ.

குற்றமறுத் தென்னையாட் கொண்டருளித் தொண்டனே
னுற்ற தியானத் துடனுறைவர்-முற்றவரின்
மாட்சியுமாய் நிற்பரியான் மற்றொன்றைக் கண்டிடினக்
காட்சியுமாய் நிற்பார் கலந்து. கரு

ஆளுடையா னென்றாமு மாளுடையா னெயறியுந்
தாளுடையான் றொண்டர் தலைக்காவ-லாளுந்
திருவியலூ ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவினையை மாற்றினான் வந்து. கசா

தூலத் தடுத்த பளிங்கின் றுளக்கமெனத்
தூலத்தே நின்று துளங்காமற்-காலத்தாற்
றேளத்தந் தென்பிறவித் தாளை யறவிழித்தார்க்
காளன்றி யென்மா றதற்கு. கஎ

இக்கணமே முத்தியினை யெய்திடினு மியானினைந்த
வக்கணமே யானந்தந் தந்திடினு-நற்கணத்தார்
நாயகற்கு நாயகிக்கு நானடிமை யெப்பொழுது
மாயிருத்த லன்றியிலே னியான். கஅ

என்னை யுடையவன்வந் தென்னுடனா யென்னளவி
லென்னையுந்தன் னாளாகக் கொள்ளுதலா-லென்னை
யறியப்பெற் றேனறிந்த வன்பருக்கே யாளாய்ச்
செறியப்பெற் றேன்குழுவிற் சென்று. கக

சிந்தையிலு மென்றன் சிரத்தினிலுஞ் சேரும்வகை
வந்தவனை மண்ணிடைநாம் வாராமற்-றந்தவனை
மாதினுட னெத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க வென்பதலா
லேதுசெல்லி வாழ்த்துவே னின்று.

மெய்கண்ட சாத்திரம்-ந

சிவஞானபோதம்

திருவெண்ணெய்நல்லூர்

மெய்கண்டதேவர்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிறப்புப்பாயிரம்

நேரிசை யாசிரியப்பா

மலர்தலை யுலகின் மாயிரு டிமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் ணிருடீர்ந
தருந்துயர்க் குரம்பையி னுன்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
வுயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவராடி புனைந்த தலைமை யோனே.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரெம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

க. பொதுவதிகாரம்

க. பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோவெனின், சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாக வுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துத னுதலிற்று.

உரை வகை:—இதன் பொழிப்பு உரைத்துக் கொள்க.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, உளதாய் ஒருவனொருத்தியொன் றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத் தென்றது.

ஏது:—தோற்றமு மீறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்.

உதாரணம்:—

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்
பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையி—னோதாரோ
வொன்றொன் றிற் றோன்றி யுளதா யிறக்கண்டு
மன்றென்று முண்டென்ன வாய்ந்து.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி யில்லை யென்றது.

ஏது:—இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின், உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினை யின்மையின்.

உதாரணம்:—

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும்—இலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு.

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்றா ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவந் தான்கொடுத்துக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
றாக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவ—னாக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி லிற்றின்றாங் கட்டு.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, சங்காரமே முதலென்றது.

ஏது:—சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்கா ரத்தின் வழியல்லது சுதந்திரமின்றி நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

ஒன்றலா வொன்று ளுளதாகி நின்றவா
றொன்றலா வொன்றிலவை யீறுத—லொன்றலா
வீறே முதலதனி னீறலா வொன்றுபல
வாறே தொழும்பாகு மங்கு.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை—என்னுதலிற்றோ வெனின், புனருற்பவம் வருமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானே யாய் நிற்குமென்றது.

ஏது:—அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமெனில், ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவித மென்ற சொல்லே அந்நிய நாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு.

உதாரணம்:—

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றாங்—கொட்டி
யவனுளமா இல்லா னுளமவனு மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு.

ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணொன்றே பதிபசுவா
மொன்றென்ற நீபாசத் தோடுளேகா—ணொன்றின்று
லக்கரங்க ளின்று மகர வுயிரின்றே
லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா— மண்ணாு
ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றென்று
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு.

அரக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
லுருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
யானே யுலகென்ப னின்று.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வ னாணையின் வருமென்றது.

ஏது:—ஒரு நகரியைக் காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை அவனதாக்கினை யாகலான்.

உதாரணம்:—

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலி
னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்விளைக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று.

அவ்வினையைச் செய்வதனி லவ்வினைஞர் தாஞ்சென்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
போராம லூட்டும் பிரானி னுகாரே
லார்தா மறிந்தணைப்பா ராங்கு.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா
ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்.

மூன்றுமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வருமென்றது.

ஏது:—தோற்றமு மீறும் உள்ளதற் கல்லது உளதாதலின்மையான்,

உதாரணம்:—

கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தாடு வினையினாற்—கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச் சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற் றான்.

அரவுதன் றோலுரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும்—பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே யென்றது.

ஏது:—அவன் ஏகாநேக மிரண்டு மின்றிச் சருவவியாபியாய் நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

எங்குமுள னென்றளவை யொன்றன் றிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் றெவற்றெவனு—மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோ லீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆன்மப் பிரகாசமுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—ஈண்டு, * இலதென்றலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

பொழிப்புரை:—எவற்றினையும் அன்றன் றெனவிட்டு ஆன்மா இலதென்று நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

---

* "ஈண்டு மேற்கோளொன்றாயினும் எழுவகை மதங்களை வேறுவேறு மறுக்கும் ஏதுக்களேழாகலான், ஆன்மா வுளதென்னு

உதாரணம்:—

அன்றன் றெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றொன் றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:— இனி, எனதுடலென்றலின் ஆன்மா வுள தென்றது.

பொழிப்புரை:— என்பதி என்மனை யென்றாற்போல என்கை என்காலென நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம்:—

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்று
னதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்றிகா
ணுன்னிலவை வேறா முணர்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:— இனி, ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுள தென்றது.

மேற்கோள் அவற்றோடு தனித்தனி கூட்டியுரைக்கப்பட்டு ஏழதிகரணமாயிற்று இச்சூத்திரமென் றுணர்க. இச்சூத்திரத்திற்கூறிய ஏதுவே ஏது மேற்கோளு மதுவே யாகலின், ஏனைச் சூத்திரங் களுட் போல வேறே ஏதுக்கூறவேண்டாமையின் இவை ஏது வாமாறும் இவற்றான் மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறும் விளங்க வுணர்த்தி வலியுறுத்துதன் மாத்திரையே இவ்வதிகரணங்களுட் கூறப்படுவதென்க"—என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

பொழிப்புரை :—ஐம்புலனாகிய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ் வைந்தினாலும் ஐம்பயனு மறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ் வான்மாவாமென்றது.

உதாரணம் :—

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
யன்றும் புலனாய வஞ்செழுத்தை—யொன்றறித
லுள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
டுள்ளலவை யொன்றல்லை யோர்.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும் :—இனி, ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுள தென்றது.

பொழிப்புரை :—கனவின்கட் கனவு கண்டாமென்றுங் கண்டில மென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச்
செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறலுட னீயல்லை மற்று.

ஐந்தாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும்:—இனிக் கண்படில் உண்டிவினையின்மை யின் ஆன்மாவுள தென்றது.

பொழிப்புரை :—ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிக் கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து துன்பஞ் சீவியா நிற்பதுள தாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணுதே
யுண்டிவினை யின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா மொடுங்கா துடனண்ணி
னுள்ளதா முண்டிவினை யூண்.

ஆரூமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும் :—இனி, உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

பொழிப்புரை:—அவன் அறிந்தாங் கறிவனென் றறிவிக்க வறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

உதாரணம் :—

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தெதுவறியு மன்றுகு மெய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம்.

ஏழாமதிகரணம்

மேற்கோளும் ஏதுவும் :—இனி, மாயா வியந்திர தநுவினுள் ஆன்மாவுள தென்றது.

வேறும் ஓர் ஏது :—அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலான்.

உதாரணம் :—

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—வலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடி லதுதநுவாந்
தானத்தின் வேறாகுந் தான்.

௨. இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவு மது.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—ஈண்டு, இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களா யுள்ள மனோ புத்தி யகங்கார சித்தங்களி லொன்றன் றென்றது.

ஏது :—அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

உதாரணம் :—

மனமாதி யாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
மனமாதி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
லுதித்தொன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
லுதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து.

சிந்தித்தாய்ச் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்
புந்தியா யாய்ந்து மனமாகிப்—பந்தித்து
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறா
மவ்வேறும் போதுபோ லாங்கு.

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்து—பகாதிவர்மை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரம னதிதெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாச் சகச மலத்தி னுணர்வின் றென்றது.

ஏது:—அதுதான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு நிற்ற லான்.

உதாரணம்:—

மாயா தநுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதே
லாயாதா மொன்றை யதுவதுவாய்—வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றாங் காட்டம்போற்
றன்னைமல மன்றணைத ரன்.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனைய் நிற்கு மென்றது.

ஏது:—அதுதான் மல சொரூபத்தின் மறைந்து அருப சொரூபி யாய் நிற்றலான்.

உதாரணம் :—

ஒன்றணையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சென்றணையுஞ் சித்த மிதயத்து—மன்றவே
யையைந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு.

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ள
மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
யவ்வவ விந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—என்னுதலிற்றோ வெனின், இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகார முணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—ஈண்டு, ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்றது.

ஏது :—அவற்றினுன் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணினல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியாவாகலான்.

உதாரணம் :—

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற்ப
வைம்பொறிக ளுள்ள மறியாதா—மைம்பொறியிற்
காணாதேற் காணாது காணுமுளங் காணாதேற்
காணாகண் கேளா செவி.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்றது.

ஏது :—இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரு மிந்திரியங்களைப் போலத் தானுந் தன்னை யுணராது நிற்றலான்.

உதாரணம் :—

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த
தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்
கண்ணா வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா
ணெண்ணான் சிவனசத்தை யின்று.

வெய்யோ னொளியி லொடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனைக்
கண்டிடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமா னேய்ந்து.

ஆறாஞ் சூத்திரம்

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை :—சத்து மசத்தும் வரைசெய் துணர்த்துத லுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள் :—ஈண்டு, அறிவினு லறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது.

ஏது :—அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

உதாரணம் :—

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா
மசத்தாகு மெய்கண்டா னாயின்—அசத்தலாய்
நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு
மோரினவை யின்றாமா றொப்பு.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள் :—இனி, இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்றுணரற்பாற்று.

ஏது :—பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவ தின்மையானும் அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாச மின்மையானும்.

உதாரணம் :—

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்றா மென்றாலென்
கண்ணி யுளதென்றன் மெய்கண்டா—னெண்ணி
யறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்றா னாம்.

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தொன்றை
யுணருநீ தானுணரா யாயி—னுணருமெனிற்
றானிரண்டா மெய்கண்டான் றன்னோ டுணர்தலாற்
றானிரண்டாய்க் காணுன் றமி.

பாவகமேற் றானசத்தாம் பாவநா தீதமெனிற்
பாவகமா மன்றென்னிற் பாழுதுவாம்—பாவகத்தைப்
பாவித்த றானென்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபாமில் பாழ்.

அறிய விரண்டல்ல ஞங்கறிவு தன்னோ
லறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

அதுவென்னு மொன்றன் றதுவன்றி வேறே
யதுவென் றறியறிவு முண்டே—யதுவென்
றறிய விரண்டல்ல ஞங்கறிவு ணிற்ற
லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

உ. உண்மை யதிகாரம்

௧. சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், மேலதற்கோர் புற னடை யுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டுச், சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாசியா தென்றது.

ஏது:—மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

அந்நியமி லாமை யரற்கொன் றுணர்வின்றா
மந்நியமி லானசத்தைக் காண்குவனே—லந்நியமாக்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று.

உதாரணம்:—

தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றூர்சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கு
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவவரு ஞானத்தை வந்து.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதலே குருவுமாயுணர்த்து மென்றது.

ஏது:—அவன் அந்நியமின்றிச் சைதன்னிய சொரூபியாய் நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்.

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்
குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடென்
குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு.

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானை யாரறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று.

மூன்றுமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணராவென்றது.

ஏது:—அவைதாம் பளிங்கிலிட்ட வன்னம்போற் காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போ லிந்திரியந்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறாவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையுமென்றது.

ஏது:—ஊசல் கயிறற்றாற் றாய்தரையேயாந் துணையான்.

உதாரணம்:—

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து—சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று.

எவ்வுருவுந் தானென்னி லெய்துவா ரில்லைதா
னிவ்வுருவின் வேறே லிறையல்ல—னெவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தாசிவனை
யைம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி
னீங்கானீர்ப் பாசிபோ னீங்குமல கன்மம்வரி
னீஙகானை நீங்கு நினைந்து.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், ஆன்மசுத்தி பண்ணு மா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, அம்முதலை ஞானக் கண்ணாலே காண்க வென்றது.

ஏது:—அவன் வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் றேர்ந்தவகை—நாடியான்
றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
மென்று மெனவறிவா ரின்று.

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணா கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணா—காட்டிய
வுள்ளந் தலைக்காணா வுள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்றா னுள்ளத்திற் காண்.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:— இனி, * அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை; அசத்தென்றுகாண உளதாய் நிற்பது ஞானசொரூபமென் றுணாற்பாற்று.

உதாரணம்:—

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா நந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானா வறிவா யளவிறந்து தோன்றானோ
வானோ முதல்களையின் வந்து.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சட்ட வினியுளது சத்தேகாண்—சுட்டி
யுணர்ந்ததீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்.

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த
வூனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனி னெண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றான்.

---

* இதனுள் எது சொற்பல்காமைப் பொருட்டு ஏகதேசவுருவகமாக வைத்து உடம்பொடு புணர்த்து ஓதப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யம் பார்க்க.

மூன்றுமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்விடத்து ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்றது.

ஏது:—இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கொள்க.

உதாரணம்:—

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனுஞ் சேடனு மங்கு.

இந்துவிற் பானுவில் ராகுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணு—முந்தவே
காட்டாக்கிற் றோன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டானு மோதஞ் செழுத்து.

மண்முத னளமலர் வித்தை கலாரூப
மெண்ணிய வீசர் சதாசிவமு—நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்று ணோர்.

ச. பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், பாசக்ஷயம் பண்ணுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டுப், பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையான் அவனிடத்தேகனாகி நிற்க வென்றது.

ஏது:—அவ்வாறு நிற்கவே யானென தென்னுஞ் செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை யணையு மாகலான்.

உதாரணம்:—

நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத
றானெனவொன் றின்றியே தானதுவாய்—நானெனவொன்
றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்
தில்லென்று தானா மிறை.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இறைபணி வழுவாது நிற்க வென்றது.

ஏது:—அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாகவே அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியாவாகலான்.

உதாரணம்:—

நாமல்ல விந்திரிய நம்வழியி னல்லவழி
நாமல்ல நாமு மானுடைமை—யாமென்னி
னெத்தநுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன்.

சார்ந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு.

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்—பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே
யாயவத னாலுணரு மச்சு.

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி
யரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சென்று
மவர்திற நீங்கா ரதற்கு.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி
னிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக்—கதமிக்
கெரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தி
னருகணையார் சத்தணைவா ராங்கு.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், பரமேசுரனது ஸ்ரீபாதங் களை யணையுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரு மென்றது.

ஏது:—இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி யமைந்தொன்றையும் விடயியாவாகலான்.

உதாரணம்:—

ஐந்தையு மொக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தையும்போ னின்றுணரு மாகலா—னைந்தினையு
மொன்றொன்றாப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு
மொன்றொன்றாப் பார்க்கு முணர்ந்து.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினான்—ஏகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணானை யுள்குவா ருள்ளிற்றை
யுள்ளத்தாற் காணானே வற்று.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனிப், பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையுமென்றது.

ஏது:—அவன் அந்நியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

அருக்கனேர் நிற்பினு மல்லிருளே காணார்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணாற்
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர்.

மன்னு மிருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னு மரனே மலந்துரந்து—தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றான்.

நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
நசித்திலதே லொன்றாவ தில்லை—நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்றா மீசன் கழல்.

பொன்வாண் முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வானே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வாத்து.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே

என்பது சூத்திரம்.

வார்த்திகப் பொழிப்பு

கருத்துரை:—என்னுதலிற்றோ வெனின், அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

முதலதிகரணம்

மேற்கோள்:—ஈண்டு, ஆணவ மாயை கான்மிய மென்னு மலங் களைக் களைக வென்றது.

ஏது:—அவைதாம் ஞானத்தையுணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்து மாகலான்.

உதாரணம்:—

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமு மிம்மூன்று
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு.

இரண்டாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனிச், சிவபத்தர்களோ டிணங்குக வென்றது.

ஏது:—அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவாராகலான்.

உதாரணம்:—

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப்
பத்த ரினத்தனாய்ப் பானுணர்வி னாலுணரு
மெய்த்தவரை மேவா வினை.

மூன்றாமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனிப், பத்தராது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வென்றது.

ஏது:—அவன்மற் றிவ்விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாதவிடத் தப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.

உதாரணம்:—

தன்னுணர வேண்டித் தன்னுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—றன்னுணரு
நேசத்தர் தம்பா னிகழுந் ததிநெய்போற்
பாசத்தாற் கின்றாம் பதி.

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிவே
றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமாற்—கண்டவுருத்
தானதுவா யன்றானன் றானதுவாய்த் தோன்றானோ
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு.

நான்காமதிகரணம்

மேற்கோள்:—இனி, இவ்விடங்களின் வழிபடுக வென்றது.

ஏது:—நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும்புருடன் அவையாகாவாறு அப்புருடனு மாகலான்.

உதாரணம்:—

அதுவிது வென்ற தறுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றறையு மல்லான்—பொதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே
யத்துவிதி யன்பிற் றொழு.

வினையா லசத்து விளைதலான் ஞானம்
வினைதீரி னன்றி விளையா—வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே யதுநிகழு
மானத்தா லன்பிற் றொழு.

தன்னை யறிவித்துத் தான்றனைச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானேதா னச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி.

நூற்கு அதிகாரிகள்

சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்றாங் கன்வா சகத்திற்—சிவமுண்டா
மொன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கொண்குருவா
யின்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு.

சிறப்புப்பாயிரம்

எந்தை சனற்குமா னேத்தித் தொழவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் றாரணியோர் தாமுணர
வேதுதிருட் டாந்தத்தா லின்று.

சிவஞானசித்தியார்
பரபக்கம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசித்தியார்
பரபக்கம்

கணபதி வணக்கம்

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
 னால்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
 றருமொருவா ரணத்தின் றாள்க
ளுருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
 யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
 றோவென்னச் செய்யுந் தேவே.

பாயிரம்

சிவவணக்கம்

ஆதிநடு வந்தமிலா வளவில் சோதி
 யருண்ஞான மூர்த்தியா யகில மீன்ற
மாதினையு மொருபாகத் தடக்கி வானோர்
 மகுடசூ ளாமணியாய் வையம் போற்றப்
பாதிமதி யணிபவளச் சடைக டாழப்
 படரொளியம் பலத்தாடும் பரனார் பாதத்
தாதுமலி தாமரைகள் சிரத்தே வைத்துத்
 தளராத பேரன்பு வளர நிற்பாம்.

சத்திவணக்கம்

ஈசனரு ளிச்சையறி வியற்ற லின்ப
 மிலயமொடு போகமதி கார மாகித்
தேசருவ மருவுருவ முருவ மாகித்
 தேவியுமாய்த் தேசமொடு செல்வ மாகிப்
பேசரிய வுயிரையெலாம் பெற்று நோக்கிப்
 பெரும்போக மவையளித்துப் பிறப்பினையு மொழித்திட்
டாசகலு மடியருளத் தப்பனுட னிருக்கு
 மன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம். உ

விநாயகர்வணக்கம்

இயம்பலா விருந்தமிழின் செய்யு ளாற்று
 மிடையூறு தீர்ந்தினிது முடிய வேண்டித்
தயங்குபே ரொளியாகி யெங்கு நின்ற
 தலைவனார் மலைமாது தன்னோ டாடிப்
பயந்தவைங் கரனாற்றோண் முக்கணிரு பாதப்
 பரியவொரு நீள்கோட்டுப் பெரிய பண்டிக்
கயந்தனடிக் கமலங்க ணயந்து போற்றிக்
 கருத்திலுற விருத்திமிகக் காதல் செய்வாம். ௩

குமாரக்கடவுள் வணக்கம்

அருமறையா கமமங்க மருங்கலைநூ றெரிந்த
 வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருவை
திருமறைமா முனிவர்முனி தேவர்கடந் தேவன்
 சிவனருள்சேர் திருமதலை தவநிலையோர் தெய்வம்
பொருமறையார் கழல்வீரர் வீரன் கையிற்
 பூநீர்கொண் டோவாது போற்றுமடி யவர்கள்
கருமறையா வகையருளிக் கதிவழங்குங் கந்தன்
 கழலிணைக ளெஞ்சிரத்திற் கருத்தில் வைப்பாம். ச

குருவணக்கம்

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டவிரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம். ௭

அவையடக்கம்

மாலயன்மா மறையறியா வாதி மார்க்கம்
வையகத்தா கமவேத மற்று முள்ள
நூலையெலா முணர்ந்திறைவன் கழலே நோக்கு
நோன்மையருந் தவர்முன்யா னுவலு மாறு
வேலையுலா வுந்திரைகள் வீசி யேறி
வெறேழு மொன்றாகி நின்ற போது
சாலவுமான் குளப்படியிற் றங்கி நின்ற
சலமதுதா னேனென்னுந் தன்மைத் தாலோ. ௮

இதுவுமது

நீடுபுக ழுலகுதனின் மைந்தர் மாதர்
நேயமொடு தாம்பயந்த புதல்வர் வாயிற்
கூடுமொழி மழலையொடு குழறி யொன்றுங்
குறிப்பரிதா யிடினுமிகக் குலவிப் போற்றி
மாடுநமக் கிதுவென்று கொண்டு வாழ்வ
ரதுபோல மன்னுதமிழ்ப் புலமை யோரென்
பாடுகவிக் குற்றங்கள் பாரா ரிந்நூல்
பாராட்டா நிற்பாருட் பரிசி னாலே. ௯

நூற்சிறப்பு

சுத்தவடி வியல்பாக வுடைய சோதி
சொல்லியவா கமங்களெலாஞ் சூழப் போயு
மொத்துமுடி யுங்கூட வோரி டத்தே
யொருபதிக்குப் பலநெறிக ளுளவா றற்போற்
பித்தர்குண மதுபோல வொருகா லுண்டாய்ப்
பின்னொருகா லறிவின்றிப் பேதை யோராய்க்
கத்திமோன் மாக்களுரைக் கட்டிற் பட்டோர்
கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார். ௮

நூற்கதிகாரியும் - நூல்வழியும் - நூற்பெயரும்

போதமிகுத் தோர்தொகுத்த பேதை மைக்கே
பொருந்தினோ ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல
வேதுநெறி யெனுமவர்கட் கறிய முன்னா
ளிறைவனரு ணந்திதனக் கியம்ப நந்தி
கோதிலருட் சனற்குமா ரர்க்குக் கூறக்
குவலயத்தி னவ்வழியெங் குருநாதன் கொண்டு
தீதகல வெமக்களித்த ஞான நூலைத்
தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி யென்றே. ௯

நூற்கருத்து

இறைவனையு மிறைவனா லியம்பு நூலு
மீண்டளவும் பொருளியல்பும் வேண்டுஞ் செய்தி
முறைமைகளும் பெத்தமொடு முத்தி யெல்லா
மூதுலகி லெமக்கியன்ற முயற்சி யாலே
சிறையுலவும் புனனிலவத் தோன்றும் பேய்த்தேர்ச்
செய்கைபோ லுண்டாய பொய்கொண் மார்க்கத்
துறைபலவுங் கடாவிடையாற் சொல்லிப் போக்கித்
துகடீர விந்நூலிற் சொல்ல லிற்பாம். ௰

நூல்

உலகாயதன்மதம்

இந்திர புரோகித னியம்புமொரு நூலின்
றந்திர மெனுநெறி விரோடரு னிலாமற்
சந்தனை புயத்துமனை மாலைக ளியங்க
வந்தியுல கத்திலுலகாயத னுரைப்பான். க

கண்டளவை காட்சிமன மாதியிரு மூன்றாய்
வேண்டுமனு மானமுத லானபல வேண்டா
பூண்டபொருள் பூதமவை புகழ்கடின சீதந்
தீண்டரிய வெம்மைசல னத்தினொடு சேர்வே. உ

சாற்றுபெய ரானவை நலம்புனல் கனற்பின்
காற்றுமென லாமிவை கலந்தகுண மோதி
ஞாற்றமிர தம்முருவ நற்பரிச மாகும்
போற்றுமிவை நித்தவியல் பாமிவை புணர்ப்பே. ங

ஒத்துறு புணர்ச்சியி னுருக்கள்பல வாகும்
வைத்துறு கடாதிபல மண்ணின்வரு மர்போற்
புத்திகுண நற்பொறி புலன்களிவை யெல்லா
மித்தில்வரு நீரினி லெழுந்துமிழி யொத்தே. ச

பூதமதி னென்றுபிரி யப்புல னிறக்கு
நீதியினி னிற்பன நடப்பனவு முற்போ
லோதும்வகை யாகியுறு காரிய முலந்தா
லாதியவை யாமிதனை யறிவதறி வாமே. ரு

வேறு

இப்படி யன்றிக் கன்ம முயிரிறை வேறுண் டென்று
செப்பிடு மவர்க்கு மண்ணோர் செய்திடுங் குற்ற மென்னே
யொப்பிலா மலடி பெற்ற மகனொரு முயற்கோம் பேறித்
தப்பிலா காயப் பூவைப் பறித்தமை சாற்றி னரே. க

செய்திடுங் கன்ம மெல்லாஞ் செய்தவர் தம்மைப் பற்றி
யெய்திடு மென்னி னிங்கே மாய்ந்திடு மேய்வ தெங்ஙன்
மெய்தரு தூலங் கெட்டுச் சூக்கமாய் மேவு மென்னி
லையனே தீபம் போனா லதனொளி யாவ தூண்டோ. எ

மாய்ந்துபின் வயலி லிட்ட வைதழை பலிக்கு மாபோ
லேய்ந்திடுங் கன்ம மென்னி லிட்டிடத் திசைவு மேனி
யோய்ந்துவந் தவரை யுண்ணப் பண்ணுஞ்சே றுதாத் தற்றால்
வாய்ந்திடும் பலம்வ யிற்றிற் கொண்டிடும் வழக்கு வைத்தாய். அ

உருவமு முணர்வுஞ் செய்தி யொத்திரா கன்ம மென்னின்
மருவுகை விரல்க டம்மின் வளர்வுடன் குறைவுண் டாகி
வருவதிங் கென்ன கன்மஞ் செய்துமுன் மதியி லாதாய்
பெருகுபூ தங்க டம்மின் மிகுகுறைப் பெற்றி யாமே. கூ

இன்பொடு துன்ப மெல்லா மெய்துவ கன்ம மென்னி
னன்புனல் சந்தனாதி நணுகவு மணுக வொண்ணா
மின்பொலி யழலி னோடு மேவவு நன்மை தீமை
யென்செய்த தியம்பி டாய்நீ யிவையெலா மியல்ப தாமே. ம

காயத்தின் குணம தன்றிக் கண்டதான் மாவுண் டாயின்
மாயத்திற் சொல்லி டாதே மனமுத லாறி னுக்கு
நேயத்த தாக வேண்டு மன்றியே நிகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம் பெல்லை செப்புவோர் செய்தி யாமே. மக

அருவமே யிறைவ னாகி லறிவின்றாங் காய மாகு
முருவமே யென்னிற் பூதக் கூட்டத்தி னுளவ னாகு
மருவிய விரண்டுங் கூடி நிற்பவ னென்னின் மண்மேல்
விருவிசும் பொருகல் லேந்தி நிற்குமோ வியம்பி டாயே. ௰௨

பூதத்தே யன்ன மாகி யன்னத்தா லுடம்பு பத்தி
பேதித்தே மனமு மாகிப் பிரிந்தமை திருந்த வின்று
வேதத்தே யுரைக்க வென்றோ மேதினி யோர்க ளெல்லாங்
கேதத்தே வீழ்ந்து வேறு நெறியல கேட்கு மாறே. ௰௩

போகத்தை மண்ணிற் கண்டு விட்டுப்போய் விண்ணிற் கொள்ள
மோகத்த ராகி யல்லன் முயன்றுழன் மூட ரெல்லாந்
தாகத்திற் றண்ணீர் கண்டு விட்டுப்போய்த் தண்ணீர் கேட்டுச்
சோகித்தே யுண்ண வெண்ணித் துயருறு வார்க ளந்தோ. ௰௪

வாழவே வல்லை வாமி வலக்கைதா னென்னு யிர்க்குத்
தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண்டாய்
கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகளு மாதி கொண்டே
சூழும்வார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னாயே. ௰௫

ஈசனா ரயனார் மாலோ டிந்திரன் றெரிவை மார்பாற்
பேசொணா வகைக ளெல்லாஞ் செய்தன்றோ பெரியோ ரானா
ராசையா லவர்போ னாமு மாகவே வேண்டு மாயின்
வாசமார் குழலா ரோடும் வல்லவா கூடி வாழ்மின். ௰௬

தையலா ரூட லாடத் தாமவ ரோடுங் கூடிச்
செய்யதா மரையை வென்ற சீறடி செம்பஞ் சூட்டி
மெய்யெலாம் பாதஞ் சூடும் வேடத்தார் மெய்யிற் கூடா
மையன்மா னுடர்பொய்ம் மார்க்க வேடத்தே மாய்கின் றாரே. ௰௭

வாசமார் குழலி னார்கண் மணியல்குற் றடத்தே மூழ்கி
நேசமார் குமுதச் செவ்வா யமுதினை நிறைய வுண்டு
தேசுலா மணிமென் றோண்மேற் சேர்ந்துவீற் றிருந்தி டாதே
மாசுலா மனத்தோ ரெல்லா மறுமைகொண் டழிவர் மன்றே. ௰௮

மதிநிலா நுதலா ரோடு மணிநிலா முன்றி லேறி
முதிர்நிலா வெறிப்பச் செவ்வா யிளநிலா முகிழ்ப்ப மொய்த்த
கதிர்நிலா வடங்கொள் கொங்கைக் கண்கண்மார் பகல மூழ்கும்
புதுநிலா வியநன் போகம் விடுவர்புன் சமயத் தோரே. ௰௯

ஊடுவ துணர்வு துற்ற கலவிமங் கையரை யுள்கி
வாடுவ தடியில் வீழ்ந்து வருந்துவ தருந்த வம்பின்
கூடுவ துணர்வு கெட்டுக் குணமெலாம் வேட்கை யேயாய்
நீடுவ தின்ப முத்தி யித்தினின் றார்கண் முத்தர். ௨௰

வீட்டினை யுளதென் றோதி மெலிவதிங் கென்னை வீடு
காட்டுவோர் கண்டோர் கேட்டோர் கரியவை யுண்டேற் காட்டீர்
நாட்டினி லரச னாணைக் கிசையவே நடந்து நாளு
மீட்டிய பொருள்கொண் டிங்கே யின்பத்து ளிசைந்தி டீரே. ௨௧

உலகாயதன்மதமறுதலை

உள்ள தாவது கண்ட தென்றுரை
கொண்ட தென்னுல கத்துநீ
பிள்ளை யாய்வளர் கின்ற நாளுனைப்
பெற்ற தாயொடு தந்தையைக்
கள்ள மேபுரி கால னுருயி
ருண்ண வின்றொரு காளை யாய்
மெள்ள வேயுள தென்று கொண்டு
விரும்பு மாறு விளம்பிடே. ௧

இடித்து மின்னி யிருண்டு மேக
மெழுந்த போதிது பெய்யுமென்
றடுத்த தும்மகில் சந்த முந்தி
யலைத்து வார்புன லாறுகொண்
டெடுத்து வந்திட மால்வ ரைக்க
ணிருந்து கொண்டல் சொரிந்த தென்று
முடித்த தும்மிவை காட்சி யன்றனு
மான மென்று மொழிந்திடே. ௨

காண்ட லேயனு மான மாவதுங்
காட்சி முன்னதுங் காட்சியேற்
பூண்ட பூத வுடம்பி னுள்ளெழு
போத மென்னொடு கண்டனை
மாண்ட வாயின் மனங்கொண் ஞான
முணர்ந்த தும்மனு மானமன்
றீண்டு பூத மியைந்த திவ்வுட
லென்ப தென்பிர மாணமே. ௩

படுதி லாமறை கண்ட நூல்பழு
தின்றி யுண்டது பாரின்மேன்
மொழிவர் சோதிட முன்னி யின்னது
முடியு மென்பது முன்னமே
யழிவி லாதது கண்ட னம்மவை
யன்றி யுஞ்சில வாக மங்களி
னெழுதி யோர்படி யென்று கொண்டிரு
நிதியெ டுப்பது மெண்ணிடே. ௬

பூத மானவை நித்த மென்று
புகன்ற தென்னை யுருக்களா
யாத லோடழி வாகு மாதலி
னாக்கு வோர்வர வேண்டிடுங்
காத லோடு கடாதி மண்கொ
டியற்று வோருளர் கண்டனஞ்
சீத நீரி லெழுந்த கொப்பு
ளிகழ்ந்த மாருதச் செய்கையே. ௭

நீரின் வந்தெழு கொப்பு ளாரது
வாயெ ழுந்திகழ் பூதமு
மோரின் வேறுணர் வாயெ ழாவவை
பூத மாகி யுதித்திடுந்
தேரி னூறடை காய்செ றிந்தவை
சோர வேறு சிவப்பெழும்
பாரி னிற்பிரி யாது புந்தி
பழிப்பு டம்பு கிடக்கவே. ௮

கூறு சேர்வையின் வந்த போது
சிவப்ப னுங்குண மொன்றுமே
வேறு வேறு புலன்கு ணங்க
ளுடற்கண் வந்து விளைந்ததே

ஞானா காயமுடை கூடும் வெறொரு
வன்று ஞமென னெக்கிங்
தேற பூத செயற்கும் வேண்டு
மொருத்த னென்று தெளிந்திடே. ௭

ஆண வைம்பொறி யுண்டி நித்திரை
யச்ச மைதுன மாதியா
ஆனின் வந்திடு முன்பி லாதவை
யென்று ரைக்கி னூலுதைபோல்
வானின் வந்திடு மாத ரானவி
யாகி மானுட ராதியா
யோனி பன்மையு மின்று பூத
முடம்ப ணர்ச்சியொர் தன்மையே. ௮

ஐந்து நான்கொரு மூன்றி ரண்டு
மொன்ற தாயுட லங்களின்
வந்தி டாவணர் விந்தி யங்களும்
வன்ன பன்மையு மின்மையாம்
புந்தி போடிய வன்ன போக
குணங்கள் பூத புணர்ச்சிதான்
றந்தி டாதிவை பேத மாயிட
வந்த வாவினை தந்தவா. ௯

அறிவ பூதம தென்னின் வேறு
புறத்த றிந்தமை கண்டிலஞ்
செறிவு தானுட லத்தெ னிற்சவ
மான போதுட றேருமோ
குறிகொ ளாதுடல் வாயு வானது
கூடி டாமையி னென்னினீ
பிரித ராதுயிர் நிற்க ஞான
முறக்க மென்பிற வாததே. ௰

அறிவு டற்குண மென்னி லானைய
தாதி யந்த மெறும்பதா
மூறுமு டற்பெரி தான வற்றி
னுதித்தி டும்பெரி தாகவே
சிறுவு டற்செறி ஞான முஞ்சிறி
தாயி டும்பரி ணைமமும்
பெறுமு டற்சிறி தாவ தென்பெரி
தாவ தென்சில பேசிடே. ௰க

போத மும்மெலி வாகி யும்மலி
பூத மானவை கூடலிற்
பேத மோடு பெருத்து டற்கள்
சிறுத்த பெற்றிமை யென்றிடி
னேது டற்பெரி தான வுஞ்சிறி
தாயி டாசிறி தானவு
நீதி யிற்பெரி தாயி டாமுன
முள்ள தன்மையி னீடுமே. ௰உ

இயல்பு காணிவை யென்னின் வேறிசை
பெண்ணொ டாணிரு தன்மையாஞ்
செயல்கொ ளாவிவர் செய்தி காரண
மாக வந்து செனிப்பதெ
னியல்ப தாமுடல் பூத காரிய
மாவ தும்மிலை யாகுமான்
மயல தாம்வினை யாலொ ருத்தன்
வருத்த தன்மையின் வந்ததே. ௰ங

கார ணம்மவை யென்ற தென்னை
கடாதி போனிகழ் காரிய
நேர வைந்து சமைந்து நின்றிடு
மென்ப தும்மது நேர்கிலோம்

போர ணைந்திடு மொன்றொ டொன்று
   பொருந்து மாயின் வருந்தியு
நீர ணைந்தொரு தீயி னின்றது
   கண்ட தாயி னிகழ்ந்திடே. ௰௪

பூத மேவு புணர்ச்சி யேபுரி
   காய காரண மாகுமேற்
காத லாளொடு பெண்ணு மேவு
   புணர்ச்சி காரண மாவதே
னாதி யேயுல கத்தி லாளொடு
   பெண்ணு மாயவை காரிய
நாத னாயவி யோடு கூடி
   நயந்த காரண மென்பரே. ௰௫

கந்தம் வெம்மை கலந்தி டும்புனல்
   கன்ம மென்செய்த தென்றனை
சந்த னந்தழல் சார நீரிரு
   தன்மை யுற்றிடு மாறதோர்
தந்த கன்ம மிரண்ட னைந்து
   தருஞ்சு கத்தொடு துக்கமுஞ்
சிந்தி யாவெழு சீவ னுற்றிடும்
   வேறு டற்கிலை தேறிடே. ௰௬

இன்ப மெய்தி யிருந்து தீவினை
   யில்லை யிங்கியல் பென்றிடிற்
றுன்ப மெய்திடு வானென் மற்றிது
   சொல்லி டாய்சொல வில்லையேன்
முன்பு செய்திடு கன்ம மென்றறி
   கன்ம மும்முதல் [illegible]
தன்பி னுள்ளு விக்கு [illegible]
   ளுங்க [illegible]

அநாதி யேலமை வின்றெ னின்மல
மாயை கன்ம மணுச்சிவ
னநாதி கன்ம மணுக்கள் செய்ய
வறிந்து கன்ம முடற்செயா
வநாதி காரிய மாமு டல்க
ளசேத னம்மவை யாவறிந்
தநாதி யாதி யமைக்க வேண்டு
மமைப்பி னோடு மநாதியே. ௰௮

காரணா னுகர ணங்க ளுக்குயிர்
கண்டி டாமையி னின்றெனிற்
காணு மோகடங் கண்ட கண்ணினைக்
கண்டு நிற்பதுங் கண்ணதே
காரணா னதுயிர் தானு மிப்படி
கண்டி டுங்கர ணங்களைக்
காரணா னுகர ணங்க ளுக்குயி
ருண்மை யாவதுங் கண்டிடே. ௰௯

அங்கி யானது தானு மொன்றை
யணைந்து நின்று நிகழ்ந்திடும்
பங்கி யாதுயிர் தானு மிப்படி
பற்றி யல்லது நின்றிடா
தெங்கு மார்தயி லத்தை யுண்டெழு
தீப மான தெரிந்திடு
மங்க தாமுட னின்று கன்ம
மருந்தி யாருயி ராவதே. ௨௰

அறிவு தானுட லத்தின் வேறது
வாயி றந்து பிறந்திடி
னறிவு முன்புள திங்கு வந்து
மறிந்தி டாமைய தென்னெனி

னறிவை யோகன வத்து நீநன
வத்தை யன்றுத ரத்திருந்
தறியு மவ்வறி வோம யக்கறி
வாத லாலறி யாதுகாண். உக

இறந்தி டும்மறி வேபி றந்திடு
மென்ப திங்கிசை யாதெனி
னுறங்கி டும்பொழு தின்றி நின்றுணர்
விங்கு தித்திடு மாறதோர்
பிறந்த விவ்வுடல் போக வேறுடல்
பின்பு வந்தமை பேசிடின்
மறந்தி டுங்கன வத்தில் வேறுடல்
வந்த வாறு மதித்திடே. உஉ

காணம் வாயு விடத்த டங்க
வடங்கி வந்தெழு காரிய
மரண மான விடத்து மற்றிவை
மாய்ந்து பின்பு வருஞ்செயல்
கிரண மார்கலை கெட்டு திப்ப
விறப்பி னோடு பிறப்பையுந்
தரணி யோர்கண் மதிக்கு ரைப்ப
ருயிர்க்கு மிப்படிச் சாற்றிடே. உந

பூத மானவை காரி யங்கள்
பொலிந்து மன்னி யழிந்திடு
மாத லாலொரு நாத னிங்குள
னென்ற றிந்துகொ ளையனே
பேத மான கடாதி மண்ணினில்
வந்த வாறு பிடித்திடிற்
கோதி லாத குலால னல்வரு
செய்கை யென்று குறிப்பரே. உச

வேத ஞான ஞா ணம்மறி
யாவி ழுப்பொருள் பேதைபாற்
றாத னுயிரு கான டந்திடு
தோழன் வன்மைசெய் தொண்டனுக்
காத லாலடி யார்க ளுக்கெளி
யான டிக்கம லங்கணீ
காத லாலணை யீண்டன் வேண்டின
விம்மை யேதருங் கண்டிடே. ௨௫

பொன்கு லாவு மணிக்க லன்கண்
மலம்பு கிற்கை பொருந்திடா
மின்கு லாமிடை யார்க டாமுல
கத்தின் வேட்கை விடும்பொருள்
புன்பு லான்மல மூத்தி ராதி
பொசிந்து நாறு புலைக்கல
மென்கொ லாமிவர் மேல்வி ழுந்த
திவற்றி னென்பெற வெண்ணியே. ௨௬

தோலி ரத்த மிறைச்சி மேதை
யெலும்பு மச்சை சுவேதநீ
ராலெ டுத்த முடைக்கு ரம்பை
யழுக்கி னேடு புழுக்குழா
நூலொ ழுக்கிடு கோழை யீர
னுரைக்கு மூத்திர பாத்திரஞ்
சேல டர்த்தகண் ணார்க ளென்பது
தேர்ம லத்திர டிண்ணமே. ௨௭

ஆசை யுற்றுழல் சூக ரங்க
ளசுத்த மேவி யளைந்துதின்
றேசு கித்தன வாயி டுஞ்சுக
மேழை யோடுறு மின்பநீ

மாச் தற்றொளிர் நித்த சுத்த
வளந்த ருஞ்சுக வாரிகா
ணீச னுக்கடி மைத்தி றத்தி
னியைந்து நாம்பெறு மின்பமே. உஅ

குரோத மேகுண மாயி ருந்தவர்
சாந்தி நன்மை குறிக்கொளா
ராக மேயணை வார்க ளாசை
யறுத்த வின்ப மறிந்திடார்
பராவு தேவர் பராவு தூய
பராப ரன்னடி பற்றிநீ
விராவு மெய்யில் விடாத வின்பம்
விளைந்தி டும்மிது மெய்மையே. உகூ

காம மாதி குணங்க ளச்சுக
மென்று கொண்டனை காதலாற்
றாம மாழ லங்கி சீத
மலிந்த போது சுகந்தரு
நாம மார்தரு சீதம் வெம்மை
நலிந்த போது தருஞ்சுகஞ்
சேம மாகிய வின்ப மாமிகு
தெய்வ நன்னெறி சேரவே. ௩௰

படிக்கு நூல்கள் சிவாக மம்பசு
பாசமோடு பதித்திற
மெடுத்தி யம்புவ தீசன் வார்கழ
லேத்தி டுந்தொழி லென்றுமே
விடுத்தி டும்பொருள் காம மாதிகள்
வேண்டி டும்பொரு ளீண்டருள்
முடித்து மும்மலம் விட்டு நின்மல
ரோடு நின்றிடன் முத்தியே. ௩க

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன்மதம்

நீதியார் வேத நூலி னெறியலா வறங்க ளாரு
மோதியோ ரைந்து சீல முடையரா யுடல மூடிப்
போதிநீண் மரத்தின் மேவு புத்தர்நால் வரினும் வைத்துச்
சாதிதா னிலாத கொள்கைச் சௌத்திராந் திகன்முன் சாற்றும். க

முழுதுணர்ந் துலகிற் கோறன் முதற்செயன் முனிந்து மற்றும்
பழுதிலா வருளி னாலே பாதுக்க துக்க னாகித்
தொழுதுவா னவரும் போற்றத் தொல்பிட கங்க ளான
வழுவிலா கமங்கள் சொன்ன மாதவ னாத னாவான். உ

மருவிய வளவை காட்சி மானமென் றிரண்டி வற்றாற்
கருதிய பொருள்கண் ஞான ஞேயமாய்க் கணத்திற் பங்கம்
வருமுரு வருவம் வீடு வழக்கென நான்க தாகித்
தருமவை யொன்றி ரண்டாய்த் தாம்விரிந் தெட்டி னாமே. ௩

உருவியல் பூத மோடங் *குபாதான ரூப மாகு
மருவியல் சித்தங் கன்ம மென்றிரண் டாகும் வீட்டின்
மருவியல் குற்றங் கந்த மெனவழங் கிடும்வ ழக்கி
னிருவிய லுள்ள தோடங் கில்லதா மியம்புங் காலே. ச

மண்புன லனல்கால் பூதம் வலிகந்த மிரத வன்ன
மெண்டரு முபாதா னந்தா னிவையிரு நான்குங் கூடி
யுண்டொரு பொருளு ரூப முருபுல னுபாங்க மோடக்
கண்டது சித்தங் கன்ம நன்றுதீ தென்றல் காணே. ரு

குற்றவீ டாராக மாதி குணங்களைக் குறைத்த லாகு
மற்றவீ டுருவ மாதி யைந்தையு மாய்த்த லாகுஞ்
சொற்றருந் தொகைதொ டர்ச்சி மிகுத்துரை யென்று மூன்று
யுற்றிடும் வழக்கி ரண்டு மொன்றுமூன் றாகி யாரும். சு

* உபாதாயம் என்பதும் பாடம்.

ஒருவனென் றேதப் பட்டா னுருவாதி யைந்துங் கூடி
வருபவ னென்று ரைத்த றொகையுண்மை வழக்க தாகு
முருவமங் காதி யாய வைந்தையு மொருவ னின்று
தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாஞ் சாற்றுங் காலே. எ

காரண காரி யத்தின் றொடர்ச்சியாய்க் கால மூன்றின்
சோர்வறத் தோன்றுங் கெட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை
யோர்தரி னொருவ னேயெக் காலத்து முள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாஞ் செப்புங் காலே. அ

தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமா மென்று சொல்லு
மாற்றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி னுண்மை
போற்றிய பொருள்கண் கட்குப் போனது போன்மு திர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத்துரை யில்வ ழக்கே. கூ

உள்வழக் கில்வ ழக்குள் ளதுசார்ந்த வுள்வ ழக்கோ
டுள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்குட னின்மை சார்ந்த
வுள்வழக் கின்மை சார்ந்த வில்வழக் கென்றே றாறு
*முள்வழக் குளதுண் டென்கை முயற்கோடின் றில்வ ழக்கே. ௰

உணர்வுசார்ந் துணர்வு திக்கை யுள்ளது சார்ந்த வுண்மை
யுணர்வுபி னின்றே மென்கை யுள்ளது சார்ந்த வின்மை
யுணர்வுமுன் பின்றித் தோன்ற லில்லது சார்ந்த வுண்மை
யுணரினில் லதுசா ரின்மை யுள்ளங்கை யுரோம நாணே. ௰க

சொன்னநால் வகையு மன்றிச் சொல்லிடும் பொருள்க ளெல்லா
மென்னையோ வறிகி லோம்பித் தேறியோ வான மான்மா
மன்னுகா லங்க டிக்கு மனமொடு வாக்கி றந்திட்
டின்னுமோ ரிறையு முண்டென் றுரைப்பது சித்த ஷூன்றே. ௰உ

* உள்வழக் குணர்வுண் டென்கை என்பதும் பாடம்.

ஈங்குவான் செயற்கு வாரா தியம்பிய பொருள்க ளெல்லாந்
தாங்குவா னுளதே யென்னிற் றரித்திடா தருவ மாத
லோங்குவா னோசைக் காதி யெனிலதங் குருவின் கூட்ட
நீங்குவா னின்றி யெங்கு நின்றதே லெங்கு மின்றே. ௰௩

போதமுண் டுயிர்கட் கென்னில் வாயிலும் புலனு நூலு
மாய்தலின் றொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி லறியு மென்னி
லேதமுண் டாவிற் பச்சை சிவப்புட னேய்ந்த போது
கேதநின் றென்னோ வென்னு மையமுன் கிடத்த லாலே. ௰௪

அறிந்திடா வாயி லின்றே லறிவின்றா மைந்தும் பற்றி
யறிந்திடு மறிவுண் டென்னி லைந்தினு மறிவொன் றாக
வறிந்திட வேண்டுஞ் சார்பி னறிந்திடு மென்னி லுன்னை
யறிந்திலோம் புத்த னென்றிங் கழகிது சொன்ன வாறே. ௰௫

ஞானனோ யங்க ளன்றி ஞாதுரு வென்று சொல்ல
வானதிங் கறிவோ வன்றோ வன்றெனி லவனி போலுந்
தானதிங் கறிவே யென்னிற் சமைத்திடு நன்ப ருப்புப்
போனகந் தனக்குத் தானோ கறியெனப் புகன்ற தாமே. ௰௬

உயிரினை யருவ தென்னி னுருவுட னுற்று நில்லா
துயிரினை யுருவ தென்னி லுடலினி லுடல டங்கா
துயிரினை யணுவ தென்னி லுடல்பல துவார மோடு
முயிரினை நித்த மென்னி லுணர்வுத யாந்த மின்றே. ௰௭

எங்குமாய் நின்ற தான்மா வென்றிடி னெங்கு மின்றாந்
தங்கிடு நிறைவு தத்தஞ் சரீரங்க டோறு மென்னின்
மங்கிடு முடலீத் தோடே வடிவினி லோரி டத்தே
யங்கது நின்ற தென்னி லடிமுடி யறிவின் றாமே. ௰௮

சாற்றிய காலமிங்குத் தங்கிய வாறி தென்னை
தோற்றுவித் தளித்துப் போக்குந் தொழிலிவை கால மென்னிற்
போற்றிய பொருளிற் புக்குப் பிணங்கிடும் பொருட்பி னின்றுந்
தேற்றிய வில்வ ழக்குத் திரவியத் தியல்பி னாமே. ௰௯

எனக்குநீ கிழக்கி ருந்தா யாகின்மேற் கென்று மென்பா
லெனக்குமேற் கிருந்தா னென்பாற் கிழக்கென வியம்புந் திக்குத்
தனக்குநாங் கொள்வ தெப்பாற் சாற்றிடா யில்வ ழக்குத்
தனக்குள தாகு முண்மை தானில தாகு மன்றே. ௨௰

உலகினைப் படைத்தா னென்று மொருவனிங் குள்ள தாகி
லுலகினைப் படைக்க வேண்டா வில்லையேற் படைக்க வொண்ணா
வுலகினுக் குபாதா னந்தா னுள்ளதாய்க் காரி யத்தா
முலகினைப் படைக்கி லங்கு முளதில தாவ துண்டே. ௨௧

உள்ளது கடாதி போல வுதிப்பித்தா னென்று ரைக்கின்
மெள்ளவே யெங்கு நின்று விதித்தன னுலகின் மீது
வள்ளலு மின்றே லென்னில் வந்ததா முலக முன்னே
தள்ளிடா தெங்கு நிற்கி லெங்குமுன் றந்த தாமே. ௨௨

இல்லது கருணை யாலே யியற்றின னிறைவ னென்னிற்
கொல்லரி யுழுவை நாகங் கூற்றமுங் கொண்டு தோற்ற
வல்லவன் கருணை யென்னோ வலியினால் வேண்டிற் றெல்லாம்
பல்கவே படைத்தா னாயிற் பித்தரைப் பணிந்தி டாயே. ௨௩

பெறுவதிங் கென்ப டைத்துப் பெற்றது விளையாட் டென்னிற்
சிறுமழ விறைய தாகுஞ் செய்திடுங் கன்மத் தென்னி
னுறுபெருங் கன்மஞ் செய்வோர் முன்புள ராவ துண்மை
யறிவுறின் ஞால மெல்லா மநாதியென் றறிந்தி டாயே. ௨௪

உருவொடு நின்றா னென்னி லுருவமுன் படைத்தார் வேண்டு
முருவவ னிச்சை யென்னி லுலகெலா மிச்சை யாகு*
முருவுல கத்து ளோர்கட் குறுவது கன்மா லென்னி
லுருவுடை யோர்கட் கெல்லா முற்றது கன்மத் தாமே. உரு

அருவெனிற் பவத்தி னின்று மெடுத்திடா னாகா யம்போன்
மருவின னிழல்போ லென்னின் மருவினோர்க் காகு மாட்சி
பெருகிய வறிவுண் டென்று பேசிடி னேசத் தோடுங்
கருதிட வுருவம் வேண்டு மில்லையேற் கருத லின்றே. உசு

எங்கணு லனாதி யாக விறைவனுண் டென்னு மென்னி
னுங்கணு லுரைப்பா ரின்றி யோதுவ தழகி தாகு
மங்கவன் றன்னை நூல்கொண் டறிந்தன மவனைக் கொண்டே
யிங்குநூ லறிந்தோ மென்னி னீதொராச் சரிய மாமே. ‡ உஎ

உற்றெழு மரங்க ளாதி யுயிரின்றிப் பூத ரூபம்
பற்றியிப் பாரின் மீது பாங்கினாற் பலவு மாகிப்
புற்றொடு மயிர்கொம் பாதி போலவே தோன்றி மாயு
மற்றுள யோனி கட்குப் பயனென வழங்கு மன்றே. உஅ

கொன்றிட லாகா தென்றுங் கொன்றவை கொண்டு நாளுந்
தின்றிட லாகு மண்ணோ டொத்திடுஞ் செத்த வெல்லா
மொன்றிய வாச மூட்டி யுண்ணுநீர் வைத்த வர்க்கோ
சென்றுநின் றுண்ட வர்க்கோ புண்ணியஞ் செப்பி டாயே. உகூ

அழித்திடு மாக மாதி யகற்றிநல் லறங்கள் பூரித்
திழித்திடும் புலன்கள் போக்கி யின்பொடு துன்பம் வாட்டிப்
பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித் தெல்லா
மொழித்திடு ஞான சீல சமாதியி னுறுதி யாமே. கூ0

* சித்தியார் சுபக்கம். க. நக. பார்க்க.

‡ சிவஞானபாடியம் சிறப்புப்பாயிரவுரை பார்க்க.

ஓங்கிய வுருவ மோடும் வேதனை குறிப்பி னோடுந்
தாங்குபா வனைவிஞ் ஞானந் தாமிவை யைந்துங் கூடிப்
பாங்கினாற் சந்தா னத்திற் கெடுவது பந்த துக்க
மாங்கவை பொன்றக் கேடா யழிவது முத்தி யின்பம். நக

சௌத்திராந்திகன்மதமறுதலை

அனைத்தினையு முணர்ந்தானெம் மிறைவ னென்றிங்
கறியாது புத்தநீ யறைந்தா யென்று
மனைத்தினையு மறிந்திடா னளவி லாமை
யொன்றொன்றா வனைத்தினையு மறிந்தா னென்னி
னனைத்தினையு மளவிறந்த தென்ன வேண்டா
வளவிலா ஞானத்தா லறியின் ஞான
மனைத்தினையு மறியாது கணத்திற் றோன்றி
யழிதலா லறிந்தமையின் றாகு மன்றே. க

சிலபொருளை யுணர்ந்தவற்றின் றிறத்தே யொட்டிச்
சிந்திப்ப னெப்பொருளு மென்னிற் சென்று
பலபொருளா யொன்றுபல பேத மாகிப்
பயின்றுவரு மாதலாற் பார்க்கு மாறென்
னுலகுதனி லொருபொருளங் குணரும் போதி
லுற்றுணர்த லாராய்த றெளித லுண்டாய்
நிலவுமத னுணர்வு பன்மை முன்பி
னின்றிடா தென்பையெல்லா நினைப்ப தெங்கே. உ

முத்திநலங் கண்டறங்கண் மொழிந்தா னாயின்
முதன்முழுதும் பொன்றிப்பின் மொழிந்த வண்ண
மொத்திடுந்தே னெய்கூட்டி யுண்டிறந்தோ னொருவ
னுலகினில்வந் திதுதீதென் றுரைத்தா லொக்கும்

செத்ததுபி னென்றுரைக்கிற் கதியிற் செல்லாத்
தோனுரை நீர்பெருகிச் சென்றா றாகு
மத்தினை வறியாதிக் கரையோர் தம்மை
யக்கரைக்கே செல்லவிடு மாசை யாமே.

நீர்போல நின்றுயிர்கட் களித்தி டாதே
நெருப்பாய துயர்ப்பிறப்பி னிகழ்ந்து நின்று
பாரோர்கட் களித்தபடி வலையிற் பட்ட
பலகலைமான் கண்டொருநீள் கலைபாய்ந் தோடி
நேரேசென் றவ்வலைக்கே நேர்ந்தா லொக்கு
நீள்பாவக் குழியில்விழு நீர்மை யாகு
மாரோவிங் கவனொப்பா ரறத்தை யாக்கப்
பிறந்தறமாக் கினனென்னி லடங்க வாமே

அலகிறந்த யோனிகளிற் புகுந்த வெல்லா
மறத்தையளித் திடவென்னி லவற்றி னெல்லா
நிலவுவது கன்மத்தா லாகு மன்றி
நினைந்ததோ ரிச்சையினா னிகழ்ந்தா னாகி
னுலகுதனி லுள்ளோர்க்கு மதுவே யாகு
மொருத்திவயிற் றினிலிருந்தங் குதரந் தள்ளித்
தலைமதில்வந் தானென்னிற் றாயைக் கொன்றான்
றருமத்தை யின்றெனக்குச் சாற்றி டேலே.

அரியினொடு நரியுழுவை யாதி யாக
வானபோ தறந்திரிந்து கோற லாதி
பரிவினொடுஞ் செய்தனனா மில்லை யாகிற்
பசிதனக்குத் தின்பதவன் பழுதை யோதான்
கருதிலவன் பாதுக்க துக்க னாகிற்
*கணவனிழந் தோர்கட்குங் கண்ணி குத்தித்

---

* கணவனிறந்தோர் என்பதும் பாடம்.

திரியுமவர் துயரினுக்கு மிரங்கு வோன்றன்
செயலறத்துக் கழகியதாஞ் செப்புங் காலே. ௬

ஒருபொருளைத் தேடியதற் குறையுந் தேடி
யுரைப்பதன்மு னுணர்விறக்கு முனக்கு நூலென்
மருவிவருஞ் சந்தான வழியி லென்னின்
வாயுரைத்த தேயுரைத்து வழங்கு மாகும்
பெருகுவது கெட்டென்னி லதுபோ லாம்பின்
பித்துரைத்த தறியாது பேதை சொல்லுந்
தருவதுநூ லெப்பரிசு முதனடுவோ டிறுதி
தான்விருத்த மின்றியது சாற்றி டாயே. ௭

முன்னாகப் பலவறங்கள் பூரித்தெம் மிறைவன்
முழுதுணர்ந்திங் கருளினு லுயிர்கண்முத்தி யடையப்
பின்னாகப் பிடகநூ லுரைத்தா னென்று
பேசினு யிவன்முன்பு போறங்கள் புரிநூல்
சொன்னா ரிவனைப்போன் முன்னொருவ னென்னி
லவனுக்குச் சொன்னா ரெனத்தொடர்ச்சி யாகி
யன்னாய்பி னனவத்தைப் படுமொருவ னின்றே
மாரோவன் பாழியிருப் பாரிதனை யறையே. ௮

இந்நூலைச் சொன்னவன்றா னிங்கிருந்தா னென்னி
லிவனிருத்தி யேத்துமவ னெங்கிருந்தா னவனோ
வந்நூலோ குருவந்த வடைவுமுனக் கில்லை
யடைவுதரின் முடிவின்க ணுதி போதன்
சொன்னூ மவைவேதா கமங்க ளாகுஞ்
சுருக்கியூண் டவம்புரியச் சொல்லுவதெல் லோரு
முன்னூல்கண் கழுவாதேயுதிப்பதன்முன் புலாலோ
டுண்பானே ருன்பிரிய னுரைத்ததொரு நூலே. ௯

முன்னூலும் வழிநூலுஞ் சார்பு நூலு
மூன்றாகு முலகத்து மொழிந்த நூல்க
ளிந்நூலி னுன்னூலிங் கெந்நூ லென்னி
லிந்நூல்கா ணென்னூலென் றியம்ப மாட்டா
யுன்னூலு மொருநூலா யுரைப்ப தென்னே
யுலண்டுநூல் பருத்திநூல் சிலம்பி நூல்க
ளந்நூலு மல்லாத பொய்ந்நூல் கொண்டிங்
கறநோற்றுத் திரிந்தவா றழகி தாமே. ௰

புத்தனவன் பொன்றக்கெட் டுப்போனா னென்று
போற்றுவதிங் காரைநீ பொய்த்தவஞ்செய் புத்தா
செத்தவர்க்குச் சிலகிரியை செய்ய விங்குச்
செய்தவர்க்குப் புண்ணியமா மென்று செப்பி
னித்தமுயி ராதலாற் பலிக்குஞ் செய்தி
நினைந்துதரு வானுமுள னுனக்கிவ்வா றில்லை
வைத்தசுடர்த் தீபமற மாய்ந்தக்கா லதற்கு
மருவுதிரி நெய்கூட்டு மதிகேடன் வழக்கே. ௰க

*நூலுரைத்தா னொருவனுள னென்றனுமா னத்தா
னூல்கொண்டிங் கறிந்தாற்போ னூலா னூலின்
பாலுரைத்த பொருள்களெல்லா மனுமான மென்னிற்
பரலோக பாதாள லோகங்க ளொருசொல்
லாலுரைத்த நூலின்றி லறையா யின்றே
லவையறிந்த படியெனுன தனுமான மின்றூன்
மேலுரைக்கும் பிரமாண முனக்கில்லை காட்சி
யனுமானம் விட்டபொருள் விளக்குவதா கமமே. ௰உ

* இச்செய்யுள் சிவஞானசுவாமிகளால் சித்தியார் சுபக்கம் அளவை க. உரையில் எடுத்தாளப்பட்டது.

எப்பொருளு மநித்தமென வியம்பிடுவை யநித்த
மில்லதற்கோ வுள்ளதற்கோ வுளதிலதா னதற்கோ
செப்பிடினில் லதற்கில்ல தென்று மில்லை
சென்றடைவ துள்ளதற்கே லுள்ளதென்று முண்டா
மப்படிதா னுளதிலதா மப்பொருளுக் கென்னி
னுளதிலதா காதிலது முள்ள தாகா
திப்பொருளுக் கநித்தமிலை யென்றொன்றைக் காட்டா
யெனிற்றோன்றும் பொருணின்றிங் கிறுதி யாமே. ௰௩

அங்குராம்வித் தின்கெட்டிற் றோன்றுமது போல
வினைத்துருவுங் கெட்டுவழி யாகு மென்னி
னங்கவற்றுக் காக்கக்கே டறைந்தா யெல்லா
மநித்தமெனு முரைமறந்தா யருகனுமா னுய்நீ
யிங்குமுளை யிலைமாமா யெழுந்தீண்டிச் செல்லா
திறந்ததே யெழுந்தபடி நில்லா தென்னின்
மங்கியிடா தேபால தருணவிருத் தையாய்
வரும்வடிவு திரிந்துநின்று மாயுங் காணே. ௰௪

உடல்பூத மெனிலொன்றுக் கொன்றுபகை யொன்று
வதிரசுக் கிலமென்னின் மாத்திரனுக் கல்லி
னிடமாகத் தவளையுரு வந்தவா றியம்பா
யிருவினைகா ணெனில்வினைக ளிரண்டுருவாய் நிற்கு
நிடமாக வன்னமுரு வெனிலுண்ண வுண்ணச்
சென்றுவள ருங்காயந் தேயுமுணர் வென்னின்
மடவோனே யருவுணர்விங் கசேதனமா யுருவாய்
வராது வருமில்லா தெனின்மலர்வான் வருமே. ௰௫

என்றுமிலா தொன்றின்றாய் வருமுருவம் வித்தி
னெழுமாம்போ லெனின்வித்தி னுண்டாய்நின் றெழுங்கா

ணின்றதேல் வித்தின்மரங் கண்டதில்லை யென்னி
 *னெற்கமுகாய் நீளாது நெல்லாயே நீளு
மொன்றிலொன்றங் கிலாமையினு லுதியாகா ரணம்பெற்
 றுதிப்பதுகா ரியமதுவு முள்ள தாகு
மன்றமதிக் கலைபோலக் கந்த மைந்து
 மருவியுள தெனுமுரையு மறந்தனையோ வின்றே. ௰௬

உருவமெலாம் பூதவுபா தாய சுத்தாட்
 டகவுருவ மென்னினீ யுலவத் துக்கு
மருவுமன லோடுநீர் மண்கந்த மிரதம்
 வன்னமிலை வன்னிக்கு வளிநீர்மண் வாசந்
தருமிரத மிலைநீர்க்குத் தழல்கான்மண் கந்தந்
 தானில்லை தலத்தினுக்குச் சலமனல்கால் கூடி
வருவதிலை யிந்திரிய விடய மான
 மாபூதங் களுமறியாய் மதிகெட் டாயே. ௰௭

மருத்தெண்ணெய் தனின்மருந்து நின்றாற் போல
 மறைந்தெட்டுஞ் சூக்குமமாய் மருவு மென்னிற்
றிருத்துமவன் மருத்தெண்ணெய் சேர்த்தாற் போலச்
 சேர்பொருள்வே றுண்டெல்லா வுருவு மெட்டும்
பொருத்தியதே லொருதன்மை யாம்பொருள்க ளொன்றின்
 குணமொன்றிற் புகாதறைகை பொருளறியாய் பூத
வுருப்பொருள்வே றுபாதானப் பொருள்வேறு காட்டா
 யுபாதாயம் பூதகுணங் குணகுணியா முலகே. ௰௮

அழிந்துணர்வை யுணர்வுதரு மெனினழிந்த தாக்கா
 தாமுணர்விற் பொருள்வினைக ளணையா வாகு
மழிந்திடுவ தாக்கியெனின் முன்னொருகா லத்தே
 யறிவிரண்டு நில்லாதங் கறக்கே டின்றி

* இது சிவஞான பாடியம் க. உ - ல் எடுத்தாளப்பட்டது.

யழிந்துணர்வை யுணர்வுதரு மெனினித்தா நித்த
மடையுமுணர் வுனக்கநித்த மாயே செல்லா
தழிந்தெருவை யாக்குவது போலாக்கு மென்னி
லாம்பொருள்வே றழிந்துசத்தி கிடந்தாக்கு மவைபே. ௰௯

கேடிலாச் சந்தானத் தேபலிக்கு மென்று
கிளக்கினீ சந்தான நித்த மாகு
மோடுநீர் போலழிந்தா முணர்வொழுக்க மென்னி
லொழுகுநீ ரிட்டதெல்லா முடன்கழிதல் போலத்
தேடுபொருள் சீலம்பா வனைகுறிவின் ஞானஞ்
சென்றவுணர் வோடேகு நின்றுணர்வி னேயா
நீடுநீர் முன்னொழுகிக் கெடாதுநிறைந் தோடு
நிகழுணர்வுங் கேடின்றி நினைந்துசெலுங் காணே. ௨௰

சந்தானங் காரணமோ காரியமோ விரண்டின்
றன்மையதோ காரணமுங் காரியமு நித்தம்
வந்தாருஞ் சந்தானந் தொடர்ச்சியெனி னதற்கும்
வருநித்தந் தோற்றக்கே டடைதலின்மற் றொன்றே
லந்தான கந்தங்க ளன்றாய் நித்த
மடைபொருளா மறிவுமறி வடைவு மன்றிச்
சிந்தாமுன் பின்னாகிப் பின்முன் னாகித்
திரிந்துவருந் திரிவறிந்து தோரா தேரே. ௨௧

ஒருகாலத் துணர்வுகெட்டா மெனினுதிப்பீ றொன்று
மொருபொருளின் றிரிவுனக்குக் கால மானால்
வருகால நிகழ்காலங் கழிகால மென்று
வழங்குவதென் பொருள்வரவு நிலைகழிவா லன்றேற்
றிரிகாலஞ் செப்பிடாய் பொருட்செயலு மொன்றாஞ்
செயன்மூன்று மொருகணத்தே சேரு மென்னிற்
றருகால மூன்றாகுந் தாமரைநூ றிதழிற்
றன்னூசி யுங்கால மூன்றினையுந் தருமே. ௨௨

உணர்வுகா ரணமுணர்வுக் கெனினித்த முணர்வுக்
குண்டாகி நின்றுணர்வை யுதிப்பி யாதிங்
குணர்வுசந் தானவிடத் தொழிந்தாற் பின்னை
யுண்டாகா துடலுணர்வுக் குபாதான மென்னி
னுணர்வுடலி னிடையறா துதிக்க வேண்டு
முடலுணர்வின் வினையினா லுணர்வுதிக்கு மென்னி
னுணர்வுவினை யுளதொடங்கா துணர்வுதருஞ் செய்தி
யுணர்வைவினை தரினொருவன் செயல்வினையின் றாமே. ௨௩

வினையுணர்வு தரும்வினையை யுணர்வுதரு மென்று
விளம்பினீ யுணர்வுபோல் வினையி னுக்கு
நினைவுவரு மொன்றையொன்று நிகழ்த்தி டாபின்
னிலையின்மை யானிகழ்த்திக் கெடுதல் செய்யா
கனல்விறகிற் பிறந்ததனைப் பொடிசெய் தாற்போற்
கருத்தும்வினை யிற்றோன்றிக் கழிக்கும்வினை யென்னின்
முனமுணர்வு பிறந்தளவே வினைகெடுக்கு முன்பி
னுதியாது முகிழ்நெருப்பின் விறகுதியா வாறே. ௨௪

பேயுநா கருஞ்சுரரும் பிரமருமா யுலகிற்
பிதாமாதா வாதார மொன்று மின்றிக்
காயமொடு தாம்வருவ ரென்றுரைப்பை காயங்
காரியமாய் வருதலினாற் காரணமுண் டாகு
மாயுமுணர் வோசுத்த வட்டகமோ கன்மம்
வடித்ததோ வடிவுசெய்து வைத்தாரு முண்டோ
வாயுமறி வுண்டாகி லறைந்திடா யுலகுக்
காதிதுணை நிமித்தகா ரணமறிவ தறிவே. ௨௫

உருவாதி கந்தங்க ளைந்துங் கூடி
யொருவன்வே றொருவனிலை யென்றுரைக்கும் புத்தா
வுருவாதி யைந்தினையு முணர்பவர்யா ரென்ன
வுணரும்விஞ் ஞானமென்றாய் ஞானமுணர்ந் தவரா

ருருவாதி பொருள்காட்டித் தனைக்காட்டுஞ் சுடர்போ
லுணர்வுபிறி தினையுணர்த்தித் தனையுணர்த்து மென்னி
னுருவாதி பொருளினையுஞ் சுடரினையுங் காணு
முலோசனம்போ லுணர்வுபொரு ளுணர்பவன்வே றுண்டே.

காயமுட னிந்திரிய மனநா னென்று
சதறுவாய் காயமுறக் கத்தறியா வாகும்
வாயில்களு மப்படியி னொன்றையொன் றங் கறியா
மனங்கணத்திற் கெடுங்கால மூன்றின்வர வறியா
தாயுமுணர் வாகியுடல் பொறிமனமூன் றறிந்தங்
கவைநானல் லவென்று மறிந்துமனத் தாலே
யேயுமொரு பொருள்கருதி யிந்திரியப் பாலே
யிசைவித்துக் காயத்தா லியற்றுவதான் மாவே. ௨௭

கழிந்தவுணர் வேபின்னு மியானறிந்தே னென்று
கருதலினவ் வுணர்வறிந்த தென்னின் முன்னே
மொழிந்தமொழி நான்மொழிந்தே னென்றால் வாய்தான்
மொழிந்ததோ மொழிந்தவன்வே றானாற் போல
வெழுந்தவுணர் வெல்லாங்கொண் டியானறிந்தே னென்ற
தெதுவதுதா னுயிருணர்வால் வாக்கான் மற்றை
யொழிந்தகா யந்தன்னா லுணர்ந்துரைத்துச் செய்திங்
குணர்வினுக்கு மாதார மாய்நிற்கு முயிரே. ௨௮

இந்திரிய வீதியெழுஞ் சித்த நெஞ்சத்
தெழுஞ்சித்த மெனவிரண்டு மொன்றுகெட்டே யொன்று
வந்தெழுவ தெனிற்கனவிற் கண்டபடி நனவின்
வாய்திறவார் நனவுகண்ட படிகனவிற் காணா
ரந்தனுரு வன்னங்க ளறிந்திடா னன்றே
யறிகனவு மிறந்துணர்வு மழிந்துறக்க மடைந்தா
லுந்துவதோர் சந்தான மில்லையுணர் வுதிப்ப
வுயிர்கனவு நனவினையு முணருங் காணே. ௨௯

ஒருகாலத் தோரிடத்தி லோருணர்வேற் செவிதா
னொன்றுணரா திருசெவியு முணரு மோசை
யொருகாலத் திருகண்ணு மிருசெவியு மனமு
மொருவனைக்கண் டவனுரைகேட் டுணர்ந்திடுமைம் பொறியு
மொருகாலு முணராவுள் ளுணர்வின்றிப் பொறிக
ளொன்றொன்று வுணர்வதுவுள் ளுணர்வைந்து முணரா
வொருகாலும் பொறிவிகற்பித் துணராவுள் ளுணர்வுக்
குள்ளதுகாண் விகற்பமிரண் டும்முணர்வ துயிரே. ௩௰

அருவுணர்வு மாயாறு மாறி மாறி
யங்கங்கே தோன்றியிடி லகத்துநிலை யின்றி
யுருவினொடு பாலதரு ணவிருத்தா வத்தை
யுண்டாகா துறக்கத்தி னுடறட்ட வழைப்ப
வருவதுணர் வெங்கிருந்து நெஞ்சிலிருந் தென்னின்
வாயில்வினை யறிந்தெழுப்ப வாயுவறி யாதாந்
திரியொழிய விடிஞ்சிறொடத் தீபமெழா தடக்கஞ்
சென்றபொழு தாலுணர்வு நின்றநிலை செப்பே. ௩௧

இச்சைவெறுப் பியற்றலின்ப துன்ப ஞான
மிவையணுவின் குறியாகு மிவற்றி லிச்சை
நச்சிநுகர்ந் தொருபழத்தை யினங்கண்டு முன்பு
நானுகர்ந்த கனியினிமை மென்றுநச்சல் பின்பு
மெச்சவெறுப் பாதிகளு மிப்படியே யாகு
மிவைமுன்பும் பின்புமுணர்ந் திடுத லாலே
நிச்சயகர்த் தாவொருவ னுளனென்று நல்லோர்
நிறுத்திடுவர் வெறுத்திடுவர் நின்னுடைய பொருளே. ௩௨

எப்பொருட்கு மிரந்தரமா யிடங்கொடுத்து நீங்கா
திருள்வெளிதா னன்றியிரண் டினுக்குமிட வகையா
யொப்பில்குணஞ் சத்தமதாய் வாயு வாதி
யுதித்தொடுங்க நிற்கும்வா னுயிர்முன்னே சொன்னேஞ்

செப்பிடுங்கா லம்பொழுது நாளாதி யாகித்
திரிவிதமாய்த் தீமைநன்மை செய்யுந் திக்குத்
தப்பில்குணக் குக்குடக்குத் தெற்குவடக் காதி
தானாகித் திரியாதே நின்றுபலந் தருமே. ௩௩

காரியமா யுலகமெலா மிருத்த லாலே
கடாதிகள்போற் காரியகர்த் தாவொருவன் வேண்டு
மாரியமா யறம்பொருளோ டின்பம்வீ டெல்லா
மறைந்துயிர்கட் கறிவுசெய லளிப்பதுநூ லந்நூல்
சூரியரா யுள்ளவர்க ளோத வோதிக்
கொண்டுவர லான்முன்னே குற்ற மின்றிச்
சீரியபே ரறிவுடையோன் செப்ப வேண்டுஞ்
செயலினுக்குங் கரிவேண்டுஞ் சிவனுளனென் றறியே. ௩௪

மரங்களுயி ரல்லவென்று மறுத்துச் சொன்னாய்
வாடுதல்பூ ரித்தலான் மரங்களுயி ராகுந்
திரங்குநீர் பெறாதொழியிற் பெறிற்சிரத்தை சேருஞ்
சீவனல வெனிலுலகிற் சீவ னெல்லா
மூரங்கொள்வ தூண்பெறிற் சோறூண் பெறாவே
லுலர்ந்தமா நீர்பெற்றா லுய்யாதுள் ளுயிர்கள்
கரந்தசினை முட்டைகட்கு வாயிலின்று வாயில்
கண்டிலதேற் *பூத்துக்காய்த் தெழ லான்மரங்க ளுயிரே. ௩௫

ஒருமரத்தி னுயிரொன்றேற் கொம்பொசித்து நட்டா
லுய்யுமுயி ரொன்றுபல வாமோ வென்னிற்
கருமரத்தின் வித்துவேர் கொம்புகொடி கிழங்கு
கண்கலந்து கொள்ளுமுயி ரண்டம் வேர்ப்புத்
தருபிறப்புச் சராயுசங்கள் சனனமும்பெற் றாற்போற்
றானுடையு முற்பீசந் தலநடவா தென்னிற்

---

* பூத்துக்காய்த் தெழூன்மரங்க ளுயிரே - என்பதும் பாடம்.

பெருநிலத்திற் காலிலார் நடப்பரோ பேதாய்
பிறப்பின்வித மநேகங்காண் பேசுங் காலே. நக

தின்னுமது குற்றமிலை செத்ததெனும் புத்தா
தின்பையெனக் கொன்றுனக்குத் தீற்றினர்க்குப் பாவ
மன்னுவதுன் காரணத்தாற் றின்றொ தார்க்கு
வதைத்தொன்றை யிடாமையினல் வதைத்தவர்க்கே பாவ
மென்னிலுனை யூட்டினர்க்குப் பாவஞ் சேர
வென்னதவம் புரிகின்றாய் புலால்கடவுட் கிடாயோ
வுன்னுடல மசுசியென நாணி வேறா
ருடலுண்ணி னசுசியென வுணர்ந்திலகா ணீயே. நஎ

குடைநிழலுங் கண்ணடிச் சாயையும்போற் பிறப்புக்
கொள்ளுமுணர் வென்னிற்கா ரணமழிய வழியு
மடைநிழலுங் கந்தமைந்து மழியுமுனக் கிங்கே
யவையழிந்தா லருங்கதியி னணையுமுணர் வின்றா
மிடைகனவி னெழுமுணர்வு நனவுணர்வா றற்போ
லெழுமுணர்வு கன்மத்தா னினைந்துகதி யென்னின்
மிடைசினையு மந்தனுமுட் டையுமுயிர்விட் டக்கான்
மேவுவதென் பிறப்பினுடல் விடாதுகன்ம வுணர்வே. நஅ

ஐந்துகந்தஞ் சந்தானத் தழிதல்பந்த துக்க
மறக்கெடுகை முத்தியின்ப மென்றறைந்தாய் கந்த
மைந்துமழிந் தான்முத்தி யணைபவர்யா ரென்ன
வணைபவர்வே றில்லையென்றா யார்க்குமுத்தி யின்ப
மைந்தினுணர் வினுக்கென்னி லழியாதவ் வுணர்வுண்
டாகவே யெவ்விடத்து முருவாதி கந்த
மைந்துமுள வாமதுவும் பந்த மாகி
யாந்தைதரு முத்தியின்ப மறிந்திலகா ணீயே. நகூ

அநாதிமுத்த ஞய்ப்பரஞ யசலஞ யெல்லா
வறிவுதொழி லனுக்கிரக முடையவரன் கன்ம

நுனுதிகமற் றொத்தவிடத் தேசத்தி நிபாத
நுழைவித்து மலங்களெலா நுங்க நோக்கி
மனுதிகர ணங்களெலா மடக்கித் தன்னை
வழிபடுநல் லறிவருளி மாக்கருணைக் கையா
லினுதபிறப் பினினின்று மெடுத்து மாறா
வின்பமுத்திக் கேவைப்ப னெங்கண்முத்தி யிதுவே. ௪௰

யோகாசாரன் மதம்*

போதமே பொருளாய்த் தோன்றும் பொருளதா யெழலாற் போதம்
† வாதனை யதனாற் கூடி வருதலால் வடிவி லாமை
யாதலாற் கனவு போலுஞ் சகமுள தறிவே யாமென்
றோதினு னோதா னுய வுணர்வினல் யோகா சாரன். ௧

யோகாசாரன் மதமறுதலை

போதமுந் தவிர வேறோர் வாதனை புகன்றாய் போதம்
வாதனை யிரண்டுண் டென்னுய் போதம்வா தனையு மென்னிற்
காதலாற் பொருளி னேடு கலந்துபின் னெழுங்க ருத்தாம்
வாதனை கனவு கண்ட பொருளின்மேல் வருங்க ருத்தே. ௧

அறிவதே பொருள தாகி ‡லகஞ்சட மென்ன வேண்டும்
பிறிபொரு ளாகும் பேதித் திதம்பிர பஞ்ச மென்னி
லுறுபொரு ளுருவந் தோய்ந்தா லுணர்வுமவ் வுருவாய் நிற்குஞ்
செறிபொரு ளதுவாய் நிற்குந் தெளிபளிங் கதுவே போல. ௨

---

* இதுவே மகாயான பௌத்தமத மென்று கூறப்படும் மதம்.

† வாதனை யென்பது பௌத்த நூல்களில் வேதனையென வழக்கமா யெழுதப்படுகிறது.

‡ அகங்கடம் என்பதும் பாடம்.

வைபாடிகன் மதமறுதலை

பொருளது பரம்ப தாகும் போதமந் தரம தாகுந்
தெருளிடி னிரண்டுஞ் சென்று சேர்ந்திடு மாற தின்று
மருவுணர் வுருவ ஞேய மாதலி னாலுங் கூடா
* மருளுணர் வுடைய வைபா டிகற்கினி மாற்ற மின்றே. க

அமணரில்
நிகண்டவாதி மதம்

வாச மாமல ரசோகு பேணிமறை
நீதி யோடுமலை யுந்தவத்
தாசை யாயுடை யகன்று மாசினை
யடைந்தில் வாழ்தரு மறத்தினிற்
பாச மானது தவிர்ந்து பண்டிபட
வுண்டு பாயினொடு பீலிமே
னேச மாயவை தரித்து ளோர்களி
னிகண்ட வாதியை நிகழ்த்துவாம். க

ஈறி லாதன வநந்த ஞானமுத
லெண்கு ணங்களொடு மெண்குணை
மாறி லாதமதி மேவு சீதமென
மன்னி வானவர் வணங்கவே
வேறு லாவுகுண ஞான வாவரணி
யாதி யெட்டினையும் விட்டசீ
ரேறு பான்மையுட னீடு வாழருக
னெங்க ளுக்கிறைவ னென்றனன். உ

---

* உருவருவுடைய எனவும் பாடம்.

கருவி கண்படு தொடக்கொ ழிந்துவரு
காலமூன்றுநிகழ் காரியம்
பெருக நின்றொரு கணத்தி லேயுணர்
பெருந்த வக்கடவுள் பீடினான்
மருவி நின்றுவழி பட்ட வர்க்குமலை
வுற்ற வர்க்குமன மொத்திடுங்
குருசி லெங்களிறை யென்று பின்னுநிகழ்
குற்ற மின்மையது கூறுவான்.

பசித்த னாகபய செற்ற மோடுவகை
மோக சிந்தனை பழித்தோனாய்
நசித்தல் வேர்வினொடு கேத மோடுமதம்
வேண்ட லீண்டுதி சயித்தலும்
புசிப்பு வந்திடு பிறப்பு றக்கமவை
விட்டொ ரட்டகுண பூதனாய்
வசித்த வன்னுலகின் மேலி ருந்தொருசொ
லிகல னுக்கருளு மென்றனன்.

அந்த வாய்மொழியி னால வன்சரணை
மாதி யோகமுத லானறா
விந்த மாநில மயங்கி டாதவகை
யிங்கி யம்பின னிதன்பொருள்
வந்த காலமுயிர் தன்ம தன்மியற
மற்றும் விண்மருவு புற்கலம்
பந்தம் வீட்டினொ டாதி யாயிவை
படைப்ப தின்றியுள பத்துமே.

நிற்ற லோடுதலை போத வன்னுவய
நிகழ்த்து நீடுவெதி ரேகமு
முற்ற தாமிவை கணத்தி லேமருவி
யுள்ள வாபுரிய மாறுதான்

கற்ற காலமள வெய்தி வாழுமுயிர்
காய மேவிநிறை வானதே
பெற்று வேறுவரு தன்மை நோறிவு
பெற்ற தாகியுள பேசிலே. ௬

பாந்து மீதுதரு மாத்தி காயமழி
வித்த நித்தமது பண்ணிடு
நிரந்து கீழதரு மாத்தி காயமது
நித்த மாய்மிக நிறுத்திடும்
புரந்த புண்ணிய மதற்கு நன்மைபுகல்
பாவ மானவது தீமையே
தரும்பொ ருட்கிடம தாகும் வானமிகு
புற்க லன்களவை சாற்றுவாம். ௭

அணு மொன்றுடைய வாகி யெங்குமணு
வாயி ரும்புகன் மரங்களும்
பூணு மங்குரு வெலாமு மாகுமிவை
புற்க லப்பொருள்க ளென்னலாங்
காணு மங்கறு வகைத்தொ ழில்களவை
கட்டு விட்டநெறி கன்மமேன்
மாண நின்றுவரு மாறி மாறிமுன்
வகைந்த துண்டுவிட மாட்சியே. ௮

நிகண்டவாதி மதமறுதலை

அருக னுக்க னந்த ஞான மாதி யாதி யாகவே
பெருக நிற்றல் சீதமா மதிக்க டைந்த பெற்றியே
யொருவு மிட்ட வொப்பவ னுயர்த்தி றத்தி னுள்ளபின்
மருவு மிக்க குற்றமே லறத்தின் மன்னி னெனில். க

அறத்தின் மன்னு வித்தவன் னொருத்த னைய வன்னறத்
திறத்தி னிற்றன் மற்றொ ருத்த னல்வி ளைந்த செய்தியா
மறத்தி னற்ற வர்க்கெலாம் வணக்க முன்னி றைக்குமேற்
பிறக்கு மிங்க வத்தை கொண்ட தாரை யின்று பேசிடே. ௨

கருவி தன்று டக்கொ ழிந்து கண்டு வாழு மென்றியே
யுருவு கொண்டு நின்ற தென்னி லுண்டு தான்ம னாதிக
ளொருவி நின்ற தென்னி லத்த மொன்றை யும்மு ணர்ந்திடான்
பொருடெ ரிந்து போகை கால மொன்றி லேபு ணர்ந்திடான். ௩

ஆர்வ கோப மானவை யடைந்தொ றுப்ப வர்க்கெலாஞ்
சேர்வ தின்மை செப்பி லின்று சீவ னேகு காயமா
மோரு மன்னர் போலவே யுயிர்க்க ளித்த லின்றியே
யேர்கொள் பொன்னெ யிலிடத் திருத்தல் பெற்ற தென்கொலோ.

சொல்ல தொன்று கொண்டிகலி னைத னைட் வேசொலி
னில்லை யாம னாதிதா னியம்பு மாற தெங்ஙனே
நல்ல வாம னாதிதா னவர்க்கு நாட வேயிலை
யொல்லை யூம ரூமருக் குரைத்த வாற தொக்குமே. ௫

இன்ப பூமி சேரி கலி னைத னிவ்வி ருநிலத்
துன்ப மங்கு ணர்ந்தி டாமை யிங்க றிந்து சொல்லிடா
னின்ற பூமி யில்லிருந் திருந்தி யாவு மெய்திடிற்
றுன்ப பூமி யாமு ணர்ந்து சொல்ல வல்ல தில்லையே. ௬

நிறைந்து காய மோடு சீவ னின்ற தாகி லிவ்வுடல்
குறைந்த போது தானு மித்தொ டொக்க வேகு றைந்திடு
மிறந்து போகு மிக்கட மிறந்த போது நீக்குடத்
துறைந்து டைந்தி டக்குட முலர்ந்த வாற தொக்குமே. ௭

கண்ட தூற ருந்தன் மாத்தி காய மோட தன்மமு
முண்டு மீது கீழு லாவி யுற்று நின்றி டப்பொருள்
கொண்ட தென்னி லத்தமிவ் விரண்டு தன்மை கூடிடா
வண்டு புட்கள் போலெனின் வழங்கி டாக ணத்திலே. அ

நீடு பாவ புண்ணி யங்க ளானி ரய வானகங்
கூடு வார்க ளின்று ரின்று கூட்டு வார்க ளின்மையி
னோடு மாக ணைத்தி றத்தி னுற்ற வாறு ரைத்தியேல்
வீடு மாக ணைக்கு நாடும் வில்லி போல வேண்டுமே. கூ

ஏண தொன்று பற்க லத்தி னெய்து மென்னி னாசமே
காண லாகு மக்கடங் கழிந்த தன்மை யில்லவை
பூண வேண்டு மேலுறும் பொருத்த மின்மை யொன்றினின்
மாண வேய னுப்பொரு ணிகண்ட வாதி வைத்ததே. ய

ஆறு காரி யங்கண் மாற வேத வங்க ளாமெனின்
மாறி வாணி கஞ்செயா திருக்க வந்தி டாதன
மீறி லாத வூழ தென்னி னெங்கு முள்ள தூழதே
பேறு காரி யம்விடப் பிறப்ப தில்லை பேசிலே. கக

உடல்வ ருந்தன் மாத வங்க ளுறுதி யென்று ரைத்திடிற்
படவ ருந்து நோயி னோர்கள் படர்வர் பொன்னெ யிலெனாய்
திடம்வ ருந்த லின்ப மிச்சை செய்தல் செய்தல் செய்தியேற்
கெடவ ரிந்தி டாயு னாசி கேடி லின்ப முன்னியே. கஉ

பூர்வ கன்ம மற்றிடப் புசித்த பின்பு பொன்னெயி
னோர்வ தென்னி னக்கன் மத்து நிச்ச யமி லாமையிற்
தீர்வ தின்மை நீரின் வாயில் சேர்வ தின்மை தெண்கட
னீர்வ றந்த போது பூனை மீன ருந்த நின்றதே. கங

கூறு கூவன் மன்னுமக் குடங்கு றித்து நீள்கரை
யேற லுற்ற தன்மைநீ யொருத்த ரின்றி யேறுதல்
வேறொ ருத்த னக்க டத்தை மீது நின்றெ டுக்கவே
யேற லுற்ற தன்மையிற் சிவன்றி றத்தி னின்றிடே. ௰௪

ஆசீவகன் மதம்

என்னுயி ரதற்குப் போல வெவர்க்குமொத் திருப்ப னென்று
தன்னுயிர் வருந்தத் தானுந் தலையினைப் பறித்துப் பார்மேன்
மன்னுயி ரெவற்றி னுக்கும் வருந்தவே யறங்கள் சொல்லு
மன்னதோர் வாய்மை யாசீ வகனம ணர்களிற் கூறும். ௧

வரம்பிலா வறிவ னோதி வைத்தநூற் பொருள்க டாமு
நிரம்பவே யணுக்க ளாந்து நிலம்புன லனல்கால் சீவன்
பரந்திவை நின்ற பான்மை பாரது கடினஞ் சீதந்
தரும்புனல் சுடுந்தீ வாயுச் சலித்திடு முயிர்போ தத்தாம். ௨

பார்புனல் பரக்குங் கீழ்மேற் படர்ந்திடுந் தேயு வாயுச்
சேர்வது விலங்கி னுள்ள மவற்றொடு சேரும் வேறு
சார்வது பெற்ற போது சார்ந்தவப் பொருளின் றன்மை
நேர்வது மாகி நிற்கு மிதுபொரு ணிகழ்த்து மாறே. ௩

உணர்தரா வணுக்க ணான்கு மொன்றுகெட் டொன்ற தாகா
புணர்தரா வொன்றிற் புக்கொன் றாயினும் பொருந்தி வாழு
மிணைதரா புதிய வந்தில் கழிதரா பழைய வான
வினைதரா வொன்றொன் றாகி மாறுத லொன்று மின்றே. ௪

கொண்டுமுன் விரித்த னீட்டல் குறுக்குதல் குவித்த லூன்ற
லுண்டுநின் றலத்தன் மீட்ட லுடைத்திட லொன்று மொண்ணு
விண்டுபின் புறம்பும் போகும் வேறுநின் றுள்ளு மேவும்
பண்டுமின் றென்று மெங்கும் பரக்கொரு தன்மைப் பாலே. ௫

கண்ணினிற் காண வொண்ணாச் சனித்தந்தக் கன்மத் தாலே
நண்ணிடு முருக்க ளாகி நின்றபின் னாரோ காண்பார்
விண்ணினிற் றேவர் காண்ப ரோரணு மிக்க நான்கா
யெண்ணிய பொருள்க ளெல்லா மிசைவதென் றியம்பு மின்னே. ௬

ஒன்றினை யொருவி மூன்றங் குற்றிடா விரண்டு விட்டு
நின்றிடா விரண்டுங் கூடு நெறிநில நான்கு நீர்மூன்
றின்றிரண் டழல்கா லொன்றா மிசைந்திடும் பூமி யிவ்வா
றென்றுநீர் தீகா லாதி யீண்டுவ தென்றி யம்பும். ௭

வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை கழிவெண்மை நீலம் பச்சை
யுண்மையிவ் வாறி னுள்ளுங் கழிவெண்மை யோங்கு வீட்டின்
வண்மைய தாகச் சேரு மற்றிவை யுருவம் பற்றி
யுண்மையிவ் வொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி னுணரு மென்றான். ௮

பேரிழ விடையூ றின்பம் பிரிவிலா திருக்கை மற்றும்
வேறொரு நாட்டிற் சேறல் விளைந்திடு மூப்புச் சாதல்
கூறிய வெட்டு முன்னே கருவினுட் கொண்ட தாகுந்
தேறிய வூழிற் பட்டுச் செல்வதிவ் வுலக மென்றான். ௯

புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டனுப் பொருந்த வைத்தே
யெண்ணிய விவற்றி னோடு மேழென வெங்க ளோடே
நண்ணிய வொருவன் கூறு ஞானமிவ் வாற தென்று
கண்ணிய கருத்தி னோர்கள் கதியினைக் காண்ப ரென்றான். ௰

ஆசீவகன் மதமறுதலை

வாராநெறி வீடானபின் மண்மேலவன் வந்து
தாராமையி னூலானது தானேயுள தின்றாஞ்
சேராமையி லணுவானவை யைந்தும்பொரு தேசத்
தோராவொரு காலத்தினி லொன்றாமுணர் வின்றாம். க

இருபான்மைய ரிவர்மண்டலர் செம்போதக ரென்றே
வருபான்மைய ரிவர்மண்டலர் மண்மேல்வரு நூலுந்
தருபான்மைய ரெனினீதல மதில்வாழ்பவர் தம்போ
லொருபான்மையி னுராகுவ ருணராதுரை செய்தாய். உ

உயிரானவை யுடனீண்டிட லொட்டுக்கலப் பெய்தும்
பயில்வாலுணர் வெய்தும்மெனு மொழியானது பழுதாந்
துயிலார்தரு மலர்பாலகர் தொடராதறி வினைந்
செயிலார்தரு முறையேதரு மிதுவோவுன செயலே. ௩

அணுவானவை கீழ்மேலுள வாறாலவை யவமு
நணுகாவென லாமேவரி னுசம்மவை யெய்து
மணுகாவெனி லவைதொள்ளைகொ ளாகம்முள வாகுந்
துணிவாலிவை கலவாபல தொகையாம்வகை யிலவாம். ௪

மிகையாமணு வுளவாகையி னவையாமிக வென்னிற்
றொகைகாலிடை யறலாலவை தொகுமாறில வாகும்
பகையாகையின் மிசைதாழ்வினை நிலையாவகை பண்ணு
நகையாமுரை கழியாயிர மவைதானென நன்றே. ௫

கூடாவணு வறியாமையின் வளிகூட்டுதல் கூறி
னூடாவளி யணுவானவை நணுகச்செயு மவரை
நீடாவினை தன்னுவெனி னினைவின்றது வின்றாந்
தேடாவொரு வினையீயவை செய்வானுள னென்றே. ௬

*பட்டாசாரியன் மதம்

வேதமே யோதி நாத னிலையென்று விண்ணி லேறச்
சேதமாங் கன்மஞ் செய்யச் செயிமினி செப்பு நூலி
னீதியே கொண்டு பட்டா சாரிய னிகழ்த்து நீர்மை
யோதநீர் ஞாலத் துள்ளே யுள்ளவா றுரைக்க லுற்றாம். க

உற்றிடுங் காம மாதி குணங்கடா முயிர்கட் குண்டா
மற்றிவை தருமே யாயின் மறைமொழி வாய்மை யின்றாந்
†கற்றிடு நூலாற் போதங் கலப்பது கல்வி யின்றேற்
பெற்றிடு மழவு மூங்கு மென்னவே பேச லாமே. உ

உண்டொரு கடவுள் வேத முரைத்திட வுயிரின் றன்மை
கொண்டவ னல்ல வென்று கூறிடி னுருவங் கூடிற்
பண்டைய வுயிரோ யாகும் படித்தநூ லளவு ஞானங்
கண்டிடு முருவ மின்றேற் கருதுவ தில்லை யென்றான். ங

தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சித்தரு நரரு மற்று
மியாவரு முரைப்பர் வேத மியற்றின ரின்ன ரென்னப்
போவதொன் றன்று நாளும் பரம்பரை புகல்வ தாகுந்
‡கூவனீ ரென்னிற் கொள்ளோ மறுமையைக் குறித்த லாலே. ச

உன்னிய வங்க மாறு மூன்றுப வேதந் தானுந்
தன்னுளே யடக்கி வேறு தங்கிடா வகையைச் சார்ந்து
முன்னமோர் தோற்ற மின்றி முடிவின்றி நித்த மாகி
மன்னியோ ரியல்பே யாகி வழங்கிடு மறைய தென்றான். ரு

---

* செயிமினி முனிவர் செய்த பூர்வ மீமாஞ்சைக்குச் சபர முனிவர் பாடியஞ் செய்தார். சூத்திரத்திற்கும் பாடியத்திற்கும் சிறுபான்மை வேறுபாடு கொண்டு சூத்திரமதம் பற்றி வழிநூல் செய்தவர் பட்டாசாரியர்.

† கற்றநூலளவால் என்பதும் பாடம்.

‡ கூவலின் கென்னில் என்பதும் பாடம்.

செய்தியு நெறியு மேவுந் தேவரும் பொருளு மெல்லா
மெய்திய பன்மை யாலே யோரியல் பியம்பா தாகு
மையமில் கால மூன்று மறிந்தபின் னெஞ்ச கத்தாய்
மெய்யதாய் வந்து தோன்றும் விளம்பிடில் வேத நூலே. ௬

தப்பிலா வாதுந் தாதுப் பிரத்தியந் தன்னி னோடே
யொப்பிலா தாம்பி ராதி பதிகமா மூறுப்புங் கொண்டு
செப்புமாம் வேதஞ் சொன்ன விதிப்படி செய்யச் சேம
வைப்பதாம் வீடு பாச மருவலா மொருவ னாமே. ௭

போக்கொடு வரவு கால மொன்றினிற் புணர்வ தின்றி
யாக்கமே யொருவ னின்றி யாதியா யணுக்க ளாகி
நீக்கிடா வினையிற் கூடி நிலமுத லாக நீடு
மூக்கமா முலக மென்று முள்ளதென் றுரைக்க லாமே. ௮

சித்தமா யெங்கு முண்டாய் நீடுயி ரறிவு தானாய்ப்
புத்திதா னாதி யாய கருவியின் புறத்த தாகிச்
சுத்தமா யருவ மாகித் தொல்லைவல் வினையின் றன்மைக்
கொத்ததோ ருருவம் பற்றிப் புலன்வழி யுணர்ந்து நிற்கும். ௯

*செயறரும் வினைகண் மாய்ந்து சிந்தையிற் சேர்ந்து நின்று
பயனொடு பலியா நிற்கும் பலாலமுந் தழையு மெல்லாம்
வயறனின் மருவி நாசம் வந்தபின் பலத்தை வந்திங்
கியல்பொடுந் தந்தாற் போல வென்றும்பி னியம்பு கின்றான். ௰

தீதியா னித்த கன்ம நிகழ்த்திடச் சுபத்தை நீங்கார்
நீதிலா விச்சா கன்மஞ் செந்தழ லோம்பிச் செய்ய
வேதுதான் வேண்டிற் றெல்லா மெய்தலாஞ் சேம யாக
மாதிதா னுசை வீசி யமைத்திட வீட தாமே. ௰௧

---

* சித்தியார் சுபக்கம் உ-ம் சூ. ௰௭, ௰௮ திருவிருத்தங்கள் பார்க்க.

கருதிய கன்ம ஞான மிரண்டுங்கா லாகக் கொண்டு
மருவிட லாகும் வீடு மதியினை மதித்துச் செய்தி
யொருவிடிற் பதித னாகும் பதிதனைக் கதியி லுய்க்கத்
தருவதோர் நெறிதா னில்லை யென்னவுஞ் சாற்றி னானே. ம௨

பசுப்படுத் தியாகம் பண்ணப் புண்ணிய மாவ தென்று
வசிப்பினான் மறைகள் சொன்ன வழக்கினால் வாய்மை யாக
நசிப்பிலா மந்தி ரங்க ணவிற்றலி னின்ப மாகும்
பசிப்புளா னொருவ னுண்ணப் பசியது தீர்ந்த பண்பே. ம௩

பட்டாசாரியன் மதமறுதலை

வேதஞ் சுயம்புவென வேதாந்த வாய்மொழியில்
வேறும்பிர மாண முளதே
னீதந்து காணிங்கு மாதுங்க பாரதமு
நேர்கண்ட தாகு மதுபோ
லோதுஞ் சொலாய்வருத லானுங் கடாதிபட
மோவந்தி டாவொ ருவரா
லேதந்த தாமறைக ளாய்வந்த வாய்மொழியும்
வேறிந்து சேக ரனதே. க

உரைதந்தி டாவொருவ னெனிலிந்த வானினிடை
யொலிகொண்டு மேவி யுளதாம்
புரைதந்த மாமறைக ளபிவெஞ்ச மாயொளிர்கை
பொருடந்த தீப மதுவேல்
வரைதந்த தாலிவுரை கபிலன்சொ லாகுமது
மறைகின்ற வாறும் வரவும்
விரைவின் சொலாயிதனை யெதுகொண்டு மேவுவது
விடைகொண்ட தாலு னுரையே. உ

உருவின் கணேமருவி உரிலின்று தோருரை
யுளதுங்க ளூலின் மறையுந்
தருகின்ற நாதரவ ரிவரென்று நாமமது
தரவந் திடாமை யதனால்
வருமென்று நீடியெனில் உளாகின்ற தீபதனில்
வருகின்ற வாடை பலவா
லொருதந்து வாயனவ ளிவனென்ற போதிலிவை
யுளவென்று நீடி யவையே.

மறைநின்ற நாலுதிசை யவரொன்ற தாசவரு
முறைதந்த வாய்மை யதனு
னிறைவென்று நீடுமெனில் வினையுங் கடாதிபல
சொலவொன்றி நீடி யுளதாங்
குறைவின்றி நாடுமொழி யவைசென்று கூடுவதோர்
குணமுண்ட தாகு மலர்தா
னுறைகின்ற மாலைதனி லுளதென்ற தாகுமெனி
லுணர்வின்ற தாழி யொலியே.

உடனின்ற நாமுணரு மதுகண்ட வாறொருவ
னுலகங்க ளேயு ருவமா
யிடநின்ற மாமறைக ளவையன்று வாய்மொழிய
விவைகொண்டு லோக நெறியின்
கடனின்று வாழுமது கருதும்பி னிணைவழி
கருமஞ்செய் காசினி யுளோர்
திடமென்று சீராச னுரைதங்கு மோலைதிரு
முகமென்று சூடு செயலே. ௫

முடிவின்றி வேதியர்கண் முதல்வந்த மூவர்களு
மொழியுஞ்சொ லாரிய மெனிற்
கடிவின்றி யேகனித ரவர்கண்ட வாறதுவென்
னடகண்ட சாதி கடியா

தொடிவின்றி யோதுவதெ னுரைதங்கு வேதமொழி
யுளதென்று கூறு மவர்தா
மடியின்று தானெனும தறிவின்றி யீனுமவ
ரிலையென்ற வாதர வதே. ௬

அறிகின்ற பான்மையவ யவநின்ற தாகினனு
வழியுங் கடாதி யெனவே
செறிகின்ற வாறதிலை யெனின்வந்து சேருமது
திடமன்று கூட வொருவன்
குறிகொண்டு காரின்முளை வருகின்ற பீசமவை
குலையொன்றி வேனி லழியு
முறுகின்ற காலமவை யுடனின்று போயழியு
மூலமென்று நீடி யிலதே. எ

நிறைவெங்கு மாகியுயிர் நெறிநின்று போய்வருத
லணைவின்ற தாமு டலிலே
குறைவின் றெலாமுமுள குடகந்த மாகிலவை
விடநின்ற வாறு குறியா
வுறைகின்ற மாதவர்க ளுடனின்று போய்வறிதொ
ருடல்கொண்டு மீள்வ துணராய்
மறைதந்த *வாய்மையதி னிறைவின்றி யேயுலகின்
மலைகின்ற தாலு னுரையே.

அழிகின்ற தால்வினைக ளாகின்ற வாறெனொரு
வதுமங்கி யான பரிசே
யொழிவின்றி யோதனமு மறவுண்ண காம்வினைக
ளேறுகின்ற வாற தெனலாங்
கழிகின்ற தாலறிவு வினைதங் கிடாவினைஞர்
கருமங்க ளொடி யுறுவோர்

* வாய்மைதனின் என்பதும் பாடம்.

பழுதின்றி யெயுதவு மதுபண்ப தாகவருள்
பாமன்க ணாகும் வினையே. ௯

கருமங்கண் ஞானமது வுடனின்ற லான்மருவு
கதிதங்க லாவ தெனினீ
தருமங்க ளாகமுத லவைதங்கு மேலறிவு
தவிரும்பின் வீடு மணையா
பொருணின்று தேடிவரு பயனுண்டு போகவினை
புரிகின்ற வாற தெனவே
திருநின்ற போகம்வா ரவிசென்று மேவியது
செலவுண்டு சூழ்வ செயலே. ௰

---

*பிரபாகரன் மதம்

அருந்தவனுஞ் சைமினிபண் டாரணநூ லாய்ந்தானுய்த்
திருந்துமுல கினிற்கொண்டு செப்பியநூற் றிறமதனைப்
பரிந்துபிர பாகரன்பட் டாசானில் வேறாகிப்
புரிந்துரைசெய் நெறியதனைப் புவனியிசைப் புகன்றிடுவாம். ௧

அருஞ்செயலி னபாவத்தே யபூர்வமெனு மதுதோன்றித்
தருஞ்செயனின் றழியிற்பின் பலிப்பிப்ப தாகுமது
வருஞ்செயலொன் றின்றியே மண்சிலைபோ லாமுத்தி
தருஞ்செயலீ தெனவுணர்ந்து தாரணிமே லவன்சாற்றும். ௨

---

* இவர் பட்டாசாரியர் மாணுக்கர். தமது ஆசிரியர் சூத்திரமதம் பற்றி வழிநூல் செய்ய, இவர் பாடியமதம் பற்றி வழிநூல் செய்தார். இவர் மதம் குருமதமென்றும் வழங்கப்படும்.

பிரபாகரன் மதமறுதலை

வேறுபலன் றருவதுதான் வினையென்று வேதங்கள்
கூறவே ரபூர்வந்தான் கொடுக்குமெனக் கொண்டவுரை
மாறுதரு மறையோடு முன்பின்றி வந்ததாற்
றேறியவின் பூமுடிமேற் சேர்ந்துமணந் திகழ்ந்ததுவாம். க

ஆனந்தங் கதியென்ன வறிவழிகை வீடென்கை
யூனம்பி னுணர்வழிந்தோர்க் குளதாகு முயர்முத்தி
தானிங்குச் சிவப்பொழியத் தழனிற்கு மாறில்லை
ஞானங்கெட் டுயிர்நிற்கு மெனுமுறைதா னன்றுதால். உ

சத்தப்பிரமவாதி மதம்.

உரையா னதுமை யலினு லுலகாம்
புரையோ ருணரும் பொருள்பொய் யிதனை
விரையா துணரும் மதுவீ டெனவே
வரையா துரைவா திவகுத் தனனே. க

பரிணு மவிவர்த் தனமா யமதிற்
றருமா முலகுள் ளதுசத் தமதே
பொருளா னதுசொன் னலமல் லவெனின்
மருவா துபொருட் டிறமற் றிலையே. உ

பூமா வெனவே யுரையும் பொருளு
மாமாம் *வடிவொன் றிலணைந் திலதா
னுமா தாவெய் துசொனன் கருவாய்த்
தாமாம் பொருளைற் பொரிதா னெனவே. ௩

---

* பொருள் என்பதும் பாடம்.

சொல்வந் தெழலும் பொருடோன் றுதலாற்
சொல்லே பொருளென் றதுணிந் திடுநீ
சொல்லும் பொருளும் முடனின் றதெனிற்
சொல்லும் பொருளின் றுசொனின் றதுவே. ൰

சத்தப்பிரமவாதி மதமறுதலை.

உரையா னதுமை யலின்று லுலகே
லுரையா யொருமை யதுமுள் ளதெனை
வரையா துணரும் மதுவண் கதியேல்
வரையா மறையோ டுமேலந் தனையே. க

அருவம் முரையா தலினவ் வுருவாய்
மருவும் பரின்று மமறந் திடுமாம்
பருகுந் தரியா னதுபா லதெனி
லுருவம் மதுவா யழியும் முரையே. உ

ஆயம் முடனந் தவிவர்த் தனமு
மாகவ் வளதென் றுசொலெவ் விடமு
மாய்கின் றமையின் னுரையின் னலமு
மாயும் பொருளுக் கறிஎா மமதே. ௩

உரைபோற் பொருளுக் குருவின் மையினு
னுரையே* யுளதென் றனையின் றரியென்
றுரையே கவிமா லவனுக் குளதா
முரையாய் கவியா கவொர்மா வினையே. ச

---

* பொருளென்றனை என்பதும் பாடம்.

நெல்லிற் பொரியா வதுநீ டழலிற்
சொல்லிற் பொருளொன் றொடுதொக் கிடலாற்
கல்வித் திறமா முலைகாட் சியினான்
மல்லற் பொருள்சா லவளந் தருமே. ரு

முன்கண் டபொருட் பெயரா தலினாற்
பின்கண் டபிழம் புணரும் பெயரா
னன்கண் டபொருட் கொருநா சமதின்
றென்கண் டனை*கா ரியமின் றழிவே. சு

பொருளிந் திரியம் முணர்வோ டுமா
னிருளின் றியிடு மொளியித் தனையு
மருவும் பொழுதில் வருஞா னமதி
லொருவும் பெயரத் தமுதித் திடுமே. எ

அத்தந் தெளிதற் கொளியா னதுபோற்
சத்தம் பொருடா னறிதற் குளதா
நித்தம் மதுவன் றுரைநின் றழியுஞ்
சித்தன் றொருவன் னுரைசெய் தனனே. அ

மாயாவாதி மதம்

நானே பிரம மென்றுரைத்து ஞாலம் பேய்த்தே ரெனவெண்ணி
யூனே புகுந்து நின்றுயிர்கட் குபதே சங்க ளுரைத்துவரு
மானு மதிகே டனுமாய மாயா வாதி பேயாகித்
தானே யுரைக்கு மந்நூலி னுண்மை தன்னைச் சாற்றுவாம். க

அறிவா யகில காரணமா யனந்தா னந்த மாயருவாய்ச்
செறிவா யெங்கு நித்தமாய்த் திகழ்ந்த சத்தாய்ச் சுத்தமதாய்க்
குறிதான் குணங்க ளொன்றின்றிக் கூறும் வேதந் தனக்களவாய்ப்
பிறியா வனுபூ திகந்தனக்காய் நின்ற தந்தப் பிரமந்தான். உ

* காரணமென்பதும் பாடம்.

ஒன்றா மிரவி பலபாண்டத் துண்டா முதகத் தங்கங்கே
நின்றாற் போல வுடறோறு நிகழ்ந்து நிற்கும் பொருண்மேற்கண்
சென்றாற் போலப் புலன்களுக்குஞ் சிந்தை தனக்குந் தெரிவரிதா
மென்றாற் காட்சி முதலாய விருமூன் றளவைக் கெட்டாதால். ௩

இருளிற் பழுதை யரவெனவே * யிசையு மிரவி யிருங்கதிர்க
ளருளப் பழுதை மெய்யாகி யரவும் பொய்யா மதுபோல
மருளிற் சகமுஞ் சத்தாகி மருவித் தோன்று மாசில்லாத்
தெருளிற் சித்தே சத்தாகும் பித்தாஞ் சகத்தின் செயலெல்லாம். ௪

உலகந் தானு நிருவசனத் துண்டா மின்றே லுதியாது
நிலவி யுண்டே லழியாது நிற்ப தாகு மித்தையா
மிலகு சுத்தி கனல்சேர வின்றாம் வெள்ளி நின்றதாங்
குலவு சகமும் விவகாரம் பரமார்த் தத்திற் கொள்ளாதால். ௫

தாங்கு முலகுக் குபாதானஞ் சத்தாஞ் சிலம்பி நூறன்பால்
வாங்கி வைத்துக் காப்பதுபோல் வைய மெல்லாந் தன்பக்க
லோங்க வுதிப்பித் துளதாக்கி நிறுத்தி யொடுக்கத் திலதாக்கு
மாங்கு வந்த வாறதனாற் சத்தாஞ் சகத்தி னமையெல்லாம். ௬

மன்னும் பிரமந் தனில்வானாய் வானில் வளியா யந்தவளி
தன்னி லழலா யழலின்பாற் சலமாய்ச் சலத்திற் றரணியாய்ச்
சொன்ன விதனின் மருந்தாகித் தோற்று மருந்தி லன்னமா
யன்ன மதனிற் றுவக்காதி யாறு தாது வாயினவால். ௭

ஆறு தாதுக் களுங்கூடி வந்த கோச மன்னமய
மாறில் பிராண கோசமய மன்னு மதனின் மனோமயந்தான்
வேறு வரும்விஞ் ஞானமய மேவு மதனி னதுதன்னிற்
கூறி வருமா னந்தமயங் கோச மயம்பின் கூடியதால் ௮

---

* இசைந்து நிற்கும் என்பதும் பாடம்

கோச வுருவிற் பிரமந்தான் கூடித் தோன்று நீடுமொரு
காச மருவுங் கடந்தோறு நின்றாற் போலக் கதிரவன்றன்
வீசு கிரண முருவின்கண் வெளிப்பட் டிடுவ ததிற்பற்றும்
பாச மதனுக் கின்றாகு மென்றாற் பாத்திற் பற்றுண்டோ. ௰

அலகின் மணிக ளவைகோவை யடைந்த பொழுதி னங்கங்கே
நிலவு மொருநூல் பலநிறமாய் நின்றாற் போல நீடுருவம்
பலவு மருவும் பேதத்தாற் பன்மை யாகும் பிரமந்தான்
குலவு போக போக்கியங்கள் கொள்ளும் போன்று கொள்ளாதால்.

போற்றுஞ் செயலாற் பலநாமம் புனைந்து போக போக்கியத்திற்
றோற்று நனவு கனவினுடன் சுழுத்தி துரிய மெய்துமிதற்
கேற்ற கரண நிரனிரையே யீரேழ் நாலொன் றெல்லாமு
மாற்றி நிற்குங் கேடின்றி வந்த போக மாய்ந்திடவே. ௰௧

கருவி யெல்லா நானெனவே கருதல் பந்த மக்கருத்தை
யொருவ முத்தி யுண்டாகு முள்ளம் வித்தாஞ் செய்தியினன்
மருவ மாயா காரியங்க ளவித்தை மாய வேமாயை
பிரியும் பிரிய ஞானமது பிறக்கும் பிறவா பேதமே. ௰௨

ஆன கன்ம வனுட்டயங்க ளந்தக் கரண சுத்திதரு
மூன மின்றி யச்சுத்தி ஞான மதனை யுண்டாக்கு
ஞான மதுதான் பிரமத்தை நானென் றுணர்த்து நான்பிறந்தால்
வான மதிநீர்த் துளக்கமெனக் காணுந் தன்னை மாயையிலே. ௰௩

தானே தானா யனுபோகந் தன்னிற் றன்னை யனுபவித்திட்
டேனை யுயிரே யுணர்வேயென் றொன்று மின்றி யுரையிறந்து
வானே முதலாம் பூதங்கண் மாய மாயா தேகின்று
நானே பிரம மெனத்தெளியு ஞானம் பிரம ஞானமே. ௰௪

சாற்று மறைதத் துவமசிமா வாக்கி யங்க டமையுணர்ந்தாற்
போற்றி யதுநீ யாகுமென் றறைவ தல்லாற் பொருளின்றே
தேற்று மிதனைத் தெளியாதார் தெளியப் பஞ்ச சாதனமே
லேற்ற வியம நியமாதி யோக மிருநான் கியற்றுவரால். ௰௫

மாயாவாதி மதமறுதலை.

ஏக னாமென வியம்பி யிப்படி
யறிந்து முத்தியடை யின்னெனு
மோக மானவுரை* கொம்பு மூன்றொடு
முடிந்தி டாதுமல டாகிய
காக மானது கருங்க லின்றசை
பறித்த மூங்கரிய குஞ்சியின்
மூக மார்பசி தவிர்க்க வாயிடை
கொடுத்த தென்றுரைசெய் தன்மையே. க

நீடு வேதமனை கீக வேகமெனு
நீதி தானிகழ்வ தாகுமே
கூடி ஞாதுருவு ஞான ஞேயமொடு
நாலு நான்மறையு மோதலா
லோடு மாகுமன தேக மோதுமிவை
மூன மாசியுரை மாறுகோள்
கூடு மாகுமனு பூதி தானுமது
கூடி டாதறிவி லாமையே. உ

நீடி யாவொளிகொள் பானு வானதக
னீரி லேகிகழு மாறுபோ

---

* சோகமின்பொடு என்பதும் பாடம்.

லாதி தானுருவ மாய காயமதின்
மேவி யாவதிலை யாகுமாந்
தீதி லாவருவ மாக லானிழல்கள்
சேர வேறிட மிலாமையா
லோதி லோரகலி னீரி லேயொருவர்
காண லாவிலது னேகமே. ரு

வேறு வாயில்புல னோடு மென்மனமு
மேவி டாதுபிர மாணமுங்
கூறி டா*துளது தானெ னாவணர்தல்
கோடு நீமுயலி னாடினா
யீறி லாதபர மேக மேயென
வியம்பு நீயிசையு ஞானமும்
பேற தாவதிலை பேத மானவிது
பேண வேயுளது பேசிலே. சு

இலகு சோதிமணி யெனவு மேகமெனி
னிதனி லேகமது விலகினாய்
குலவு காசுமொளி யதுவு நீடிவளர்
குணமு நாடவதொர் குணியுமாம்
பலவு மானகுண மொருவு மேகமது
வெனவு நீபகரி னிகரிலா
வுலக மானதனை யுதவு மாறதிலை
யுணர்வு தானுமிலை யுணரிலே. எ

புற்றி னோர்பழுதை தொக்க போதுமயிர்
புளக மாகவா விரவிலே
யுற்ற தாமதனை யொக்க வேயுல
குதிக்கு மாறுமொரு சத்திலே

---

* அறிவு என்பதும் பாடம்.

பெற்ற தாகுமெனி னப்பி ராந்தியுடை
யோரு மப்பிரம பேதமாய்
நிற்பர் நீபகரின் முற்று மையநிலை
பெற்று *நின்மல மிலாததாம் ௬

ஓதி யேயுலக மதனை நீயுந்ரு
வசன மாகவுரை செய்வதென்
பேதை யோவுளது மிலது மலபொருள்
பேச வாருமுள ரோசொலா
யாதி யேயுளது வருத லாவிலதி
லாவ தின்மைய தழிந்துபோ
நீதி யாலுளதி லாமை நேர்வதெனி
னேர்மை யாகியது நின்றதே. ௭

வேற தாகியது போலி ருந்தமையில்
வெள்ளி சுத்தியெனி லையமே
கூற லாமொரு பாத்தொ டொத்தபொருள்
கொண்டு †வைத்தபடி கண்டன
மாறி டாதநில நீர தாகியனல்
வாயு வாகியவை மாறிடஞ்
சேறி டாதுவிவ கார மன்றுபர மார்த்த
மாயவை செறிந்ததே. ௮

மாய நூலது சிலம்பி வாயினிடை
வந்த வாறதனை மானவே
யாய தேயுலக மான தும்பிரம
மதனி லேயெனி னடங்கினின்

---

* இன்பம திலாததாம் என்பதும் பாடம்.

† விண்டநிலை கண்டனம் என்பதும் பாடம்.

றேயு மாகுமொரு சித்து மத்துட
னிலாத தென்றுபி னியம்பினீ
ரேய னேகட மிருத்தில் வந்தது
பிறப்ப தாகுதிலை பேசிலே. ௯

வேற தாகுமுரு வத்தி லேபரம்
வெளிப்ப டும்மென விளம்பினீ
யூறி லா*வொரு சவத்தி லேபிரம
முண்டு காணுணர்வு தின்றுதான்
மாறி வாயுவு மனுதி யானவையும்
வந்தி டாமையினி னின்றெனி
னீறு தானுடைய தாய தோபிரம
மென்கொ லோவிவை யிறப்பதே. ௰

பற்ற தின்றியுட னின்றி டும்பர
மெனப்ப கர்ந்தனை பரிந்துட
னுற்ற டம்பு †திரை நோய்ந ரைச்சிறை
யுறப்ப றிந்திவையு முள்ளபின்
குற்ற மென்றிதனை விட்டி டாதுவிட
வென்ற லுங்குலைவு கொண்டிடும்
பெற்றி கண்டுமொரு பற்ற றும்பரிசு
பேச வேயுளது னுசையே. ௰௧

சோதி மாமணிக ளூடு போனதொரு
நூலு மானதிலை சொல்லிடு
நீதி யான்மணிகள் பேத மாகியொரு
நூலி னின்றமை திகழ்த்தினு

* வுருவசத்திலே என்பதும் பாடம்.

† நரைதிரைகளேய்சிறை என்பதும் பாடம்.

யாதி தாயொருவ னாகி யேபல
வகந்த யோனியி லமர்ந்தவன்
பேதி யாதநிலை பேசி னையுலகு
பேத மேயில தபேதமே. ௰௨

ஒத்து நின்றுடலி னின்ப துன்பமவை
யுற்று முற்றிடவெ நின்றெனும்
பித்த வுன்னுரையி லுற்ற தேதிலது
பெற்ற தின்றிலது பெற்றதேற்
றுய்த்த லின்றுறுதல் சீவ பாவமது
சொல்லி னென்றினுந்தாய் விலாமைநீ
வைத்து நித்தமன வாக்கி றந்தபர
மென்ன மானமிலை யின்னமே. ௰௩

எங்கு நின்றிடி லவத்தை யின்றிடு
மிசைந்தி லங்கான மென்னினீ
யங்கு நின்றபர மெங்கொ ளித்ததிது
நின்ற தேலவை யடங்கிடா
விங்கு நின்றதொரு காந்த மானக
விரும்பு சன்னிதி யியங்குநேர்
தங்கி நின்றதெனி *லிங்கு மீளும்வகை
தந்தி டாதுனுரை தப்பதே. ௰௪

இருள்போ திந்தொரு பருதி யிவ்வுலகி
லிசையி லின்றடல னாளெனு
மருள்போ திந்தொரு பிரம மிங்குளது
மருவி நின்றவுரு வொருவியே
தெருள்போ திந்துபா னெனெ னுந்தெளிவு
சென்ற போதுகதி யென்றிடும்

* நீங்கி யென்பதும் பாடம்.

பொருள்பொ திந்ததெனி னமல னுக்குமலம்
வருத லாலுளது புன்மையே. ௰௫

சுத்த மானது பரத்தி னுக்கணைவ
தின்று சுத்தம தனாதினீ
வைத்த மாயமுறு சித்த சுத்தமுற
மற்ற தற்குமலம் வைத்தனை
யொத்த சீவன்மல கன்ம மாயையுறு
கின்ற காரண முணர்ந்திடாய்
பித்த னேவிறகி னிற்பி றப்பதெரி
யென்னின் வேறுபொருள் பெற்றதே ௰௬

உன்னி னீயுமனு போக மென்றபொழு
துற்றி டுந்துவித மற்றதிங்
கென்னி லில்லையெனி லில்லை நீயுமறி
வின்மை கண்டவிட முண்மையேன்
மன்னு மோருணர்வு வந்தி டும்முணர்
வெலாமு மாயையெனின் மாயையே
சொன்ன தோர்பிரம மாயி டும்பிரம
மாயை யாயறிவு சேருமே.

ஆர ணங்கடரு தத்து வம்மசி
பதங்க ளின்பொரு ளறிந்திடாய்
கார ணம்மதுவு நீயு மென்றிருமை
கண்டு வேறதின்மை கருதலா
ஞா னன்பிரம னானு நாடரிய
நாய கன்கழல்க ணண்ணினீ
யோ ரணைந்துபொலி சாத னங்கள்கொடு
யோக ஞானமு மியற்றிடே. ௰௮

பாற்கரியன் மதம்.

மன்னு மறையின் முடிவென்று மாயாவாதி யுடன்மலைந்து
பின்ன மாகிப் பிரமத்தைப் பேதா பேதஞ் சாதித்துப்
பன்னு மொருநூ லதுவாகப் பாரின் மீது பாற்கரியன்
சொன்ன விதனை யிந்நூலி னகத்தே தோன்றச் சொல்லுவாம். ௧

சித்தே யுலகாய்ப் பரிணமித்துச் சீவ னாகித் திகழ்ந்தமையாற்
சத்தே யெல்லா முத்தியினைச் சாரக் கண்ட ஞானங்கள்
வைத்தே மொழியு மாமறைகள் சொன்ன மாபே வந்தக்கா
லொத்தே கெட்டுப் பிரமத்தோ டொன்றாய்ப் போமென் றுரைத்தனனே.

பாற்கரியன் மதமறுதலை.

இயம்பு கின்றதுல காயி டாதுசட
மின்றி நின்றுசட மாகியே
முயங்கு கின்றமையி லிலவ ணத்திரத
முழுது மேகனதை முயல்கைபோற்
பயந்த தென்னிலறி யப்ப டும்பொருளு
மறிவு மென்றுபல வாகுமோ
தியங்கு கின்றதெ னுரைத்தி டாய்கடின
மாதி யாகிவரு சித்தனே. ௧

உன்னு கின்றபிர மத்தி லேசிறிதிவ்
வுலக மானதென வோதினீ
மன்னு கின்றசில கால மோடழியு
மழிய வந்தவு மாயையாற்
றன்னி லொன்றுமெனில் வருத லோடிறுதி
தருத லாலது சடத்ததா
முன்னொ டச்சகமு முண்மை யன்றுசட
மென்ன வேயுறுதி மன்னுமே. ௨

வித்தெ ழுந்துமர மாய்வி ளைந்தமை
விளம்பி னுயுவமை வேறுநீ
நித்த மென்றவுரை பொய்த்து நீடுசக
மாயெ ழுந்தழியு நின்பர
மொத்தெ ழும்பொழுது வித்தி னுக்கவனி
யுண்டு தாரக முனக்கெனோ
பித்த னென்றல குரைத்தி டும்பிரம
மாயி னுயிவை பிதற்றியே. ௫

குட கங்கட கமோதி ரஞ்சவடி
தொடரொ டாரமுடி தோடுநா
ணுட கந்தருவ தாகு மிப்படி
யனைத்து மப்பிரம மாகுமே
னீடி டும்பணிகள் செய்து ளோரவை
புனைந்து ளோர்களை நிகழ்த்திடு
நாடி டுஞ்சக மியற்று வோர்கொடு
நடத்து வோருளர் நவிற்றிலே. ௬

அறிவி னோடுசெயல் *மாற வீடதனை
யணுகொ ணுதலை யிரண்டினு
மூறுதி யானபிர மத்தி னோடழிய
வொன்ற லாமென வுரைத்திகா
ணிறுதி யேலதனொ டிசைவ தின்றிசைவ
துள்ள தாயிடினவ் வின்பமே
பெறுதி நீயுடலொ டுயிர்க ளாயறிவு
பிரியு மாறுசெயல் பெறுவதென். ௭

---

*மாறில் என்பதும் பாடம்.

நிரீசுரசாங்கியன் மதம்

மூலம் புரியட் டகம்விகிர்தி யாகி மூன்றாய்ப் பிரகிருதி
தூலஞ் சூக்கு மம்பரமாய்ச் சுத்த புருடன் சன்னிதியிற் [குஞ்
பாலன் சேட்டை புரிந்துலக மியோனி பலவாய்ப் பாங்கொடுங்
சால வென்று நிரீசுவர சாங்கி யன்றான் சாற்றிடுமே. க

நிரீசுரசாங்கியன் மதமறுதலை

சுத்த னறிவன் புருடனெனிற் சூழா தாகும் பிரகிருதி
பெத்த நீங்கி னாலும்பின் பெத்த னவன் பேரறிவாற்
கத்த மேவும் பிரகிருதி கண்டு கழிக்க மாட்டானேன்
முத்த னகான் சுத்தனுக்கு மூலப் பிரகி ருதியிலையாம். க

புருடன் பிரகி ருதிபெற்றாற் போதஞ் சிறிதங் குண்டாகிக்
குருடன் முதுகின் முடவனிருந் தூர்ந்தாற் போலப் பிரகிருதி
யிருடன் னிடத்தே யிருந்தியங்கும் கன்மா லிறையன் றிரண்டினையு
மருட னுருவாய்ச் சேட்டிப்பித் தறியு மமல னாரனேயாம் உ

அறியான் புருடன் பிரகிருதி யசேத னங்கா ரியத்தினுக்குக்
குறியாய் நாத னுளனென்று கூறு முத்தி விவேகமெனிற் [போ
செறிவாந் தனைபோ காதறியிற் சேர்த்தோன் வேண்டுஞ் செயலிற்
நெறியாற் பணிசெய் துடற்பாச நீக்கிக் கொண்ணீ நின்மலனால். ங

பாஞ்சராத்திரி மதம்

ஆதியா யருவ மாகி யகண்டபூ ரணனாய் ஞானச்
சோதியாய் நின்ற மாயன் சுவேச்சையா லுருவு கொண்டு
நீதியார் கருணை யானே நீள்கடற் றுயின்று நூலு
மோதினு னென்று பாஞ்ச ராத்திரி யுரைப்ப னுற்றே. க

உந்தியி லயனை யீன்று மகனைக்கொண் டுலகுண் டாக்கி
யந்தநல் லுலக ழிக்க வரனையு மாக்கு வித்துத்
தந்திடுஞ் சகத்தி னுக்குத் திதிகர்த்தா தானே யாகி
வந்திடுந் தோற்ற மீறு நிலைமையும் பண்ணு மாயன். ௨

மீனாமை கேழ னார சிங்கம்வா மனனாய் வென்றி
யானாத விராமர் மூவ ராயனா யளித்தான் கற்கி
தானாடம் வருவ னின்ன மென்றவன் சாற்றித் தேவர்
கோனாயு நிற்ப னென்று கூறுவன் குறிப்பி னோடே. ௩

ஏழ்கடல் செலுவி லேற்று மிருங்கிரி முதுகி லேற்றுந்
தாழ்தல முழுதுங் கண்டுந் தமனிய னுடல்பி ளந்தும்
வாழுல களந்து மன்னாய் மன்னர்க்கு மன்ன ராயும்
பாழ்பட வுழறிப் பாரு நோக்கும்பின் பரியு மாயே. ௪

பொய்கைவாய் முதலை வாயிற் போதகம் போத மாட்டா
தையனே நாதா வாதி மூலமே யென்ற ழைப்ப
வுய்யயாம் பணிமா லோல மோலமென் றோடிச் சென்று
வெய்யவாய் முதலை வீட்டிக் கரிக்கும்வீ டருளி னானே. ௫

அலைகடல் கடைந்து வானோர்க் கமுதினை யளித்துந் தீய
கொலைபுரி யசுரர் தம்மைக் கொன்றுல கங்கள் காத்துங்
கலைமலி பொருளன் பர்க்குக் கருணையா லுரைத்து மிக்க
தலைமையி னிற்பன் மாய னென்றும்பின் சாற்றி னானே. ௬

மாயையா யுயிராய் மாயா காரிய மாகி மன்னி
மாயையாற் பந்தஞ் செய்து வாங்கிடு மவனா லன்றி
மாயைபோ காதென் றெண்ணி மாயனை வணங்கப் பின்னை
மாயைபோம் போனான் மாயன் வைகுண்டம் வைப்ப னன்றே. ௭

பஞ்சராத்திரி மதமறுதலை

ஆதிதா னாகி வாதிக் கந்தமுண் டாகு மந்தக்
கோதிலா னிறைவ னென்று கூறிடும் வேத ஞானச்
சோதியாய் நின்றா னாகிற் றோய்ந்திடான் மாயை ஞானத்
தீதிலா வுருவ மென்னிற் சேர்ந்திடா தாதுச் சென்றே. ௧

தாதுவா னதுவே தென்னிற் சங்கரன் பலிக்குச் செல்லத்
தீதிலாக் கோதண் டத்தைத் திறந்தவன் விட்டபோது
போதுவ துதிர மன்றோ போர்த்துழூர்ச் சித்து வீழ்ந்தா
னதனை யெழுப்பப் பின்னை நட்டனன் கிடந்த வன்றான். ௨

இச்சையா லுருவங் கொண்ட னரியெனி லிகழ்வேள் விக்க
ணெச்சனை யுண்ணப் புக்கங் கிருந்தவன் றீச னாலே
யச்சமார் தலைய றுப்புண் டான்றலை யாக்கிக் கொள்ளா
னச்சினர் போற்ற நாத னானன் றலைகொ டுத்தான். ௩

நூலினை யுரைத்து வேத *நூலினை நுவலும் வண்ண
மாலருள் செய்தா னென்றான் மறைநீதி யுலகி யற்கை
சாலவே தெரியா தாகிக் கிடந்தநாட் சகத்தி யார்க்கு
மாலின்றி யிருந்து வேத மருளினா னறைந்தா னாலே. ௪

அயன்றனைப் பயந்தா னென்று மரியயன் சிரஞ்சே திப்பப்
பயந்திடான் றலைமா றானும் படைத்திடான் சிரத்தைக் கிள்ளுஞ்
சயந்தரு மானைத் தந்தா னயனென்கை தப்பே யன்றோ
தியங்கிடா துணரா யெல்லாஞ் சிவன்செய லென்று தேர்ந்தே. ௫

சிவர்கள் சனனம் போலச் சிலர்வயிற் றுதித்த மாலைத்
தேவென்றே வையங் காக்கச் சுவேச்சையாற் செனித்தா னென்பாய்
பூவன்பின் படைக்க மாட்டா தானடி போற்ற வேதக்
கோவத்து முகத்திற் றோன்றிச் சிருட்டியைக் கொடுத்தல் கூறும.

---

* நூலயன் என்பதும் பாடம்.

காரண னயனை யீன்று மயனுநா ரணனை யீன்றுங்
காரண மொருவ ருக்கங் கொருவர்தா மிருவ ருக்கும்
வாரண முரித்த வள்ளல் காரண னென்று மன்ற
வாரண முரைக்கும் பக்கத் தவர்களு மறைந்தா ரன்றே. எ

அழிப்பரி யேவ லென்று மரிதனை யழிக்கு மன்றங்
கழிப்பது தவிர்க்க மாட்டா னங்கமு மழித்தே பூண்டா
னழிப்பரி யேவ லென்றங் கறைந்தது மழிந்த தன்றோ
அழித்திடு மரனே யர்க்க னோக்கமு மாக்கு வானே. அ

வானக்கீழ் மண்ணு மெல்லா மாட்சினை காப்பா னென்றாய்
தானஞ்சுஞ் சலந்த ரன்றன் னுடல்கீண்ட சக்க ரத்தை
யானஞ்சு மாடு வான்பாற் பெற்றல சளித்த வார்த்தை
தானெங்கு மாகு மெல்லாஞ் சங்கரன் காப்பே யாமே. க

மாலினுர் சேவி னாய் வாரிக ளடக்கிக் கொண்டன்
ருவியா வுலக மெல்லா மழிப்பவ னேனை யென்னச்
சேவினுர் தமைப்பி டித்துச் செவிவிளை யிடந்து கண்ணைச்
சூலியார் மேல ணிந்தான் சூலிதா னாகு மன்றே. ௰

ஆமையாய் மேருத் தாங்கி யடைகலாய்க் கிடந்த போது
நாமெனு வுலகா தார நாதனென் றகந்தை பண்ண
ஆமெனு ரன்று மென்னு ரமரரு மரனுர் பார்த்துத்
தாமநா ளாமை யாரைத் தகர்த்தோடு தரித்தா ரன்றே. ௰க

எழுதல மிடந்து பன்றி யாயிருங் கொம்பி லேற்றுத்
தொழுதல மிறைஞ்ச நின்ற சோதிநா னென்ற போதன்
றழுதலம் வந்து வீழ வருங்கோடு பறித்த ணிந்தான்
கழுதலம் வந்த காட்டி லாடிடுங் கடவு ளன்றே. ௰உ

இங்கடா வுளனோ மாலென் றிரணியன் றூணை யெற்ற
உக்கடா மோத ரன்று னுருநா சிங்க மாகி

யெங்கடா போவதென்று வுடல்பிணந் திறையா னென்ன
அங்கடா சிம்பு ளாகி யெடுத்தடர்த் தான ரன்றான். ௰௩

தானமென் றிரந்து செல்லத் தனக்குமூ வடிகொ டுப்ப
வானமு மளந்து கொண்டு மாவலி தன்னைப் பின்னை
யீனமாஞ் சிறையி லிட்டா னிறையன் றோன் றீங்தோர் தங்கட்
கூனஞ்செய் திடுவோர் தாங்கள் வுத்தம ரல்ல ராகும். ௰௪

மாயமான் றன்னைப் பொயம்மா னெனவறி யாத ரக்கன்
மாயையி லகப்பட் டுத்தன் மனைவியைக் கெடுத்தான் றன்னை
மாயைக்குக் கர்த்தா வென்பை மதிகெட்டங் கவனைக் கொன்று
காயனார் தமைப்பூ சித்தான் கொலைப்பாவ நணுகி டாமே. ௰௫

பரசுடன் பிறந்தான் றானும் பத்தனாய்ப் பாசி னாலே
யாசறுத் தானை நோக்கி யருந்தவம் புரிந்தா னன்று
பரசிய பரசு ராமன் பலதேவ னுலக மெல்லா
முனைசெயு முமையாள் கோனை யுண்ணினைந் தியோகி னின்றார்.

ஓதிய வாசு தேவர் தமையுப மனியு தேவர்
நீதிலா நோக்கஞ் செய்து சிவகாஞ் சிரத்திற் சேர்த்தி
யாதிபா லடிமை யாக்க வரியுடல் பிராண னத்த
மீதெலாங் கொண்ணீ யென்றங் கிறைஞ்சினா ரறிந்தி டாயே. ௰௭

பின்வரும் பரிதா னாகி யரியென்றாய் பின்பு வந்தா
னென்வரு மீச னாலென் றறிகிலா யிவுளி யார்க்கு
முன்வரு மவதா ரங்கண் முடிந்தமை யறிந்தா யன்றே.
பொன்வருஞ் சடையி னான்றன் புகழெங்கும் புக்க தன்றே. ௰௮

கைவரை மூல மேயோ வெனக்கரிக் குதவுங் காட்டின்
மொய்வரை யெடுத்தான் மூல மாயிட வேண்டு மோர்தா
னையனே முறையோ வென்று லாசனோ வங்குச் செல்வான்
வையகங் காப்பான் செல்கை வழக்கன்றோ வூர்காப் பான்போல்.

அன்றிய மியானை மாலுக் கடிமையாய் மூல மேயோ
வென்றிடு மதனான் மாறா னிறைவனென் றியம்ப வேண்டா
வுன்றனக் கடிமை யானா ருன்னையெம் பெருமா னென்றா
வின்றுநீ வணங்கு மூன்ற னெம்பெரு மானோ நீயே. ௨௦

ஞாலமுண் டவனா லுண்டார் நல்லமு தமர ரென்றாய்
வேலைநஞ் செழுமா லாதி விண்ணவர் வெந்து சென்ற
காலமின் றெமக்குக் காவாய் கடவுளே யென்ன நாத
னாலமுண் டிலனேற் றேவ ரமுதமுண் டிடுவ தெங்கே. ௨௧

அஞ்சியன் றரிதா னோட வசுரனைக் குமர னாலே
துஞ்சுவித் தொருபெண் ணாலே தாருக னுடறு ணிப்பித்
தஞ்சிடப் புரந்தீ யூட்டிச் சலந்தர னுடல்கீண் டோத
நஞ்சினை யுண்டு மன்றோ நாயக னுலகங் காத்தான். ௨௨

பார்த்தனா ரிரத மேறிப் படைதனைப் பார்த்துச் சார்பைக்
கூர்த்தவம் பாலே யெய்து கொன்றர சாளே னென்னத்
தேர்த்தனி லிருந்து மாயை செய்துமால் கொல்லச் செப்பும்
வார்த்தைநூ லாக்கிக் கொண்டாய் புரங்கொ ணான் மதித்தி டாயே

மாயைதா னுயிர்க ளாகா வுயிர்கடா மாயை யாகா
மாயவ னிவைதா னாகா னிவைதானு மாய னாகா
ஏயுமா மநாதி யாக விறைபசு பாச மென்றே
தூயவன் கலப்பி னாலே யெல்லாமாய்த் தோன்று வான்காண். ௨௪

பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப் பதியினை யடைய முத்தி
யாசற்ற வாக மங்க ளறைந்திட வறிவின் றிங்கே
மாசற்ற மான்மா சாகி மாயையு மூறுவ னென்னிற்
கூசிப்பின் கொள்ளார் நல்லோர் குணக்காயிக் குழப்பு நூலே. ௨௫

பிரமனா னென்ற போது பிரமனோ டரியுங் கூடிப்
பரமனா ரிகவி டாமற் பார்த்திடர் பண்ணி நின்ற

உரமனு ஈழலு ரூபந் தன்னையு முணர மாட்டான்
காமநா டிகிரி யேற்றான் கடவுளென் றறைவ தென்னே. ௨௬

தோரி யிறையன் றென்றே சிவமுனி ததீசி யோடே
போர்புரிந் திகல மாலைப் புக்கவன் பிடித்த டித்து
மார்பினி லுதைத்து மாறன் சக்கரம் வயிற்றில் வைத்திட்
டேர்மலி படைப டைத்திட் டரிபட வெறிந்தா னன்றே. ௨௭

சூலிகா ணிறைமா லல்லன் சூலியைத் தொழுந்தர் வாசன்
மாலினார் மார்மி திப்பத் திருமறு மார்ப னாகி
நூலினார் மார்ப னென்றான் பட்டிடஞ் சுத்த மென்று
பாலினார் கடவா ளுங்கே பரிவொடுந் திருவை வைத்தான் ௨௮

தவகுண னும்மால் சென்று தீவினைச் சக்க ரத்தா
லவகுணஞ் செய்தன் றூடப் பிருகுவந் தவளைப் பார்த்துச்
சிவனல தறியே னாகி விதுசெய்தோன் செறிக பத்துப்
பவமென மொழிய மாலும் பயப்பட்டுப் பதறி வீழ்ந்தான். ௨௯

பயப்பட்டுப் பரனை நோக்கித் தவம்பண்ணப் பரனுந் தோன்றி
நயத்தஞ்ச லென்று வேண்டிற் றென்னென நார ணன்றான்
பெயர்த்தருள் பிருகு சாப மெனவன்பன் பிருகு வென்ன
உயக்கொணீ பவந்தோ றென்ன வோமென்று னுலக நாதன். ௩௰

இப்படிப் பிருகு சாபத் தீரைந்து பிறப்பில் வீழ்ந்து
மெய்ப்படு துயர முற்று வருபவன் விமல னல்ல
னெப்படி யானுஞ் சொன்னே னிறையரி யல்ல னென்றே
மைப்படி கண்ட னண்டன் மலரடி வணங்கி டாயே. ௩௧

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்

முற்றிற்று

சிவஞானசித்தியார்

சுபக்கம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசித்தியார்
சுபக்கம்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
    னால்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
    றருமொருவா ரணத்தின் றாள்க
ளுருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
    யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
    றோவென்னச் செய்யுந் தேவே.

பாயிரம்

மங்கல வாழ்த்து

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறாங்
குறியது வுடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியி றந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்ப னாகிச்
செறிவொழி யாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம். ௧

நூல்வழி

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ்மெய்கண்டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்றாம். ௨

நுதலியபொருள் முதலியன

பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணுந்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினிற் சேர்ப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப் பவர்கட் கீண்டு
புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றாம். ௩

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசித்தியார்
சுபக்கம்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த
  னால்வாயைங் கரத்த னாறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
  றருமொருவா ரணத்தின் றாள்கள்
உருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
  யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன்
  றோவென்னச் செய்யுந் தேவே.

அளவை இலக்கணம்

அளவை காண்டல் கருதலுரை யபாவம் பொருளொப் பாறென்ப
ரளவை மேலு மொழிபுண்மை யைதி கத்தோ டியல்பெனநான்
களவை காண்ப ரவையிற்றின் மேலு மறைவ ரவையெல்லா
மளவை காண்டல் கருதலுரை யென்றிம் மூன்றி னடங்கிடுமே. க

மாசறு காட்சி யையந் திரிவின்றி விகற்ப முன்னா
ஆசற வறிவ தாகு மனுமான மவினா பாவம்
பேசுறு மேதுக் கொண்டு மறைபொருள் பெறுவ தாகுங்
காசறு முரையிம் மானத் தடங்கிடாப் பொருளைக் காட்டும். உ

கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருத லையந் திரியவே
கொண்ட றிரிவாம் பெயர்சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந்
துண்ட விகற்ப வுணர்வினுக்குப் பொருளி னுண்மை மாத்திரத்தின்
விண்ட வில்லா வறிவாகும் விகற்ப மில்லாக் காட்சியே. ௩

காண்டல் வாயின் மனந்தன்வே தனையோ டியோகக் காட்சியென
வீண்டு நான்கா மனுமானந் தனக்கும் பிறர்க்கு மென்றிரண்டா
மாண்ட வுரைதந் திரமந்திரத்தோ பெதே சச்சொ லெனமூன்றும்
பூண்ட வளவைக் கெதிர்புலன் றன் னியல்பு பொதுவென் றிரண்டாமே.

அன்னிய சாதி யுந்தன் சாதியு மகன்று நிற்ற
றன்னியல் பன்னி யத்தைத் தவிர்ந்துதன் சாதிக் கொத்த
றன்னிய பொதுவி யற்கை சொன்னவிவ் விரண்டி னுள்ளே
மன்னிய பொருள்கள் யாவு மடங்கிடு மான முற்றால். ௫

உயிரினோ டுணர்வு வாயி லொளியுரு வாதி பற்றிச்
செயிருறு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந் திரியக் காட்சி
யயர்விலிந் திரிய ஞான மைம்புலன் சார்ந்து யிர்க்கண்
மயர்வற வந்த ஞான மானதக் காண்ட லாமே. ௬

அருந்தின்பத் துன்ப முள்ளத் தறிவினுக் காக மாதி
தருந்தன்வே தனைபாங் காட்சி சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்திய தேச கால வியல்பகல் பொருள்க ளெல்லா
மிருந்துணர் கின்ற ஞான மியோகநற் காண்ட லாமே. ௭

பக்க மூன்றின் மூன்றேது வுடைய பொருளைப் பார்த்துணரத்
தக்க ஞானந் தன்பொருட்டாம் பிறர்தம் பொருட்டா மனுமானந்
தொக்க விவற்றைப் பிறர்த்தெளியச் சொல்ல லாகு மச்சொல்லு
மிக்க வன்னு வயத்தினொடு வெதிரே கச்சொல் லெனவிரண்டாம்.

மூன்று பக்கம் பக்கஞ்சபக்க நிகரில் பக்கமெனத்
தோன்றும் பக்கந் துணிபொருளுக் கிடமா முவமை நிகர்பக்க
மான்ற பொருள்சென் றடையாத விடமா நிகரில் பக்கமுத [றாம்.
லேன்றவிரண்டும் பொருளுண்மைக் கிடமா மொன்று பொருளின்

ஏது மூன்று மியல்புகா ரியத்தோ டநுப லத்தியிவை
யோதி னியல்பு மாமரத்தைக் காட்ட லுறுகா ரியம்புகைதன்
னாதி யாய வனல்காட்ட லாகு மநுப லத்தியது
சீத மின்மை பனியின்மை காட்டல் போலுஞ் செப்பிடினே. ௰

புகையா லனலுண் டடுக்களைபோ லென்னப் புகற லந்துவயம்
வகையா மனலி லாவிடத்துப் புகையின் றாகு மலரினொடு
முகையார் நீரிற் போலென்று மொழிதல் வெதிரே கச்சொலிவை
தொகையா குறுப்பைந் தொடுங்கூடச் சொல்லு வாருமுளர்துணிந்தே.

போத நாற்றத் தாலறிதல் பூர்வக் காட்சி யனுமான
மோது முரையா லறிவினை வுணர்தல் கருத லனுமான
நீதி யான்முற் கன்மபல நிகழ்வ திப்போ திச்செய்தி
யாதி யாக வரும்பயனென் றறித லுரையா லனுமானம். ௰௨

அநாதியே யமல னாய வறிவனூ லாக மந்தான்
பிறுதிமா றின்றிப் பேண றந்திர மந்தி ரங்கள்
மறுதிக ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மை யாருந்
தறுதியீ றிலாதான் றன்மை யுணர்த்துத லுபதே சந்தான். ௰௩

ஈண்டு பக்கப் போலிநான் கேதுப் போலி யொருமூன்றாய்
வேண்டு மெழுமூன் றாகும்விளங் குவமைப் போலி யீரொன்பான்
காண்டுந் தோல்வித் தானமிரண் டிருபத் திரண்டாங் கருதிலிவை
யாண்டு மொழிவ ரவையெல்லா மளக்கி லறுபத் தைந்தாகும். ௰௪

பிரமாணவியல்

முதற்சூத்திரம்

ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே
தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறு மாகி
மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே. க

முதலதிகரணம்

உதிப்பது மீறு முண்டென் றுரைப்பதிங் கென்னை முன்னோர்
மதித்துல கநாதி யாக மன்னிய தென்ப ரென்னி
னிதற்குயா னருமா ஞதி யெடேனிப்பூ தாதி யெல்லாம்
விதிப்படி தோற்றி மாயக் காணலான் மேதி னிக்கே. உ

இயல்புகாண் டோற்றி மாய்கை யென்றிடி னியல்பி னுக்குச்
செயலதின் றியல்பு செய்தி செய்தியே லியல்ப தின்றா
மியல்பதாம் பூதந் தானே யியற்றிடுஞ் செய்தி யென்னிற்
செயல்செய்வா னொருவன் வேண்டுஞ் செயற்படு மசேதனத்தால்.

நிலம்புன லனல்கால் காண நிறுத்திடு மழிக்கு மாக்கும்
பலந்தரு மொருவ னிங்குப் பண்ணிட வேண்டா வென்னி
னிலங்கிய தோற்ற நிற்ற லீறிவை யிசைத லாலே
நலங்கிளர் தோற்ற நாசந் தனக்கிலா நாதன் வேண்டும். ௪

சார்பினிற் றோன்று மெல்லாந் தருபவ னில்லை யென்னிற்
றேரினில் லதற்கோ தோற்ற முள்ளதற் கோநீ செப்பா
யோரினில் லதுவுந் தோன்றா துள்ளதே லுதிக்க வேண்டா
சோர்விலா திரண்டு மின்றி நிற்பது தோன்று மன்றே. ௫

உள்ளது மிலது மின்றி நின்றதொன் றுளதே லுண்டா
மில்லதே லில்லை யாருந் தோற்றமு மிசையா தாகு
முள்ளகா ரணத்தி லுண்டாங் காரிய முதிக்கு மண்ணி
லில்லதாம் படங்க டாதி யெழிறரு மியற்று வானால். சு

ஒருபொரு ளொருவ னின்றி யுளதில தாகு மென்னிற்
றருபொரு ளுண்டே லின்றாந் தன்மையின் றின்றே லுண்டாய்
வருதலின் றிலது காரிய முதலுள தாகு மென்னிற்
கருதுகா ரியமு முண்டாய்த் தோற்றமுங் கருத்தா வாலாம். எ

காயத்தி னழிவு தோற்றங் கண்டன முலகிற் காணா
நீயித்தை யுரைத்த வாறிங் கென்னெனி னிகழ்த்து முண்மை
மாயத்த வுலகம் பூநீர் தீவளி வான மாதி
யாயித்தா னொன்றி னொன்று தோன்றிநின் றழித லாலே. அ

ஓரிட மழியப் பின்னு மோரிட நிற்கு மொக்கப்
பாரிட மழிவ தின்று மென்றிடிற் பயில்வித் தெல்லாங்
காரிட மதனிற் காட்டு மங்குரங் கழியும் வேனிற்
சீருடைத் துலகு காலஞ் சேர்ந்திடப் பெயர்ந்து செல்லும். கூ

காலமே கடவு ளாகக் கண்டனந் தொழிலுக் கென்னிற்
காலமோ வறிவின் றாகு மாயினுங் காரி யங்கள்
காலமே தரவே காண்டுங் காரணன் விதியி னுக்குக்
காலமுங் கடவு ளேவ லாற்றுணைக் காரணங் காண். ௰

அழிந்தபி னணுக்க டாமே யகிலமாய் வந்து நின்று
கழிந்திடுங் கன்மத் தென்னிற் கன்மமு மணு[illegible] கூட
மொழிந்திடுஞ் சடமே யாகி முடிதலான் முடி[illegible]ந்தி
யொழிந்திடு மணுரு பங்க ளுலகெலா மொடுங்கு மன்றே. ௰௧

காரண வணுக்கள் கெட்டாற் காரிய வுலகின் றென்னிற்
காரண மாயை யாகக் காரியங் காண லாகுங்
காரண மாயை யென்னை காண்பதிங் கணுவே யென்னிற்
காரண மாயை யேகாண் காரிய மணுவிற் கண்டால். ௰௨

காரிய மென்ப தென்னை காரண வணுவை யென்னிற்
காரிய மவய வத்தாற் கண்டனங் கடாதி போலக்
காரிய வுருவ மெல்லா மழிதருங் கார ணத்தாற்
காரிய வுறுப்பின் மாயை தருமெனக் கருதி டாயே. ௰௩

தோற்றமு நிலையு மீறு மாயையின் றொழில தன்றே
சாற்றிடு மூலகம் வித்துச் சாகாதி யணுக்க ளாக
வேற்றதே வீண்டு நிற்கு மில்லதே விவைய தின்று
மாற்றநீ மறந்தா யித்தான் மாயையை மதித்தி டாயே. ௰௪

மாயையி னுள்ள வஞ்சம் வருவது போவ தாகு
நீயதிங் கில்லை யென்னி னிகழ்ந்திடு முயலிற் கோடு
போயுரு மிலைக ளெல்லா மரங்களிற் புக்குப் போதி
னாயிடு மதுவு மென்னிற் காரணங் கிடக்க வாமே. ௰௫

கருதுகா ரணமுண் டாகக் காரிய முள்ள தாகி
வருதலா லநாதி யைய மற்றொரு கடவு ளித்தைத்
தருதலா லாதி யாகச் சாற்றலு மர்கு மாயைக்
கொருவனு ரென்னிங் கென்னி லுள்ளவா றுரைப்பக் கேணீ. ௰௬

புத்திமற் காரி யத்தாற் பூதாதி புருடன் றானு
மத்தனு கரணம் பெற்று லறிதலா லவற்றை மாயை
யுய்த்திடு மதனுன் மாயைக் குணர்வொன்று மில்லை யென்றே
வைத்திடு மதனை யெல்லாம் வருவிப்பா னொருவன் வேண்டும். ௰௭

காரிய கார ணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம்
பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால னாய்நின் றாக்குவ னகில மெல்லாம். ௰அ

விந்துவின் மாயை யாகி மாயையி னவ்வி யத்தம்
வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரி யாதி மாயை
முந்திடு மாக மாதி முக்குண மாகி மூலந்
தந்திடுஞ் சிவன உன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே. ௰௯

வைகரி செவியிற் கேட்ப தாயத்த வசன மாகி
மெய்தரு முதான வாயு மேவிட விளைந்த உன்னம்
பொய்யற வடைவு டைத்தாய்ப் புந்திகா ரணம தாகி
யையமில் பிராண வாயு வடைந்தெழுந் தடைவு டைத்தாம். உ௰

உள்ளுண ரோசை யாகிச் செவியினி லுறுதல் செய்யா
தொள்ளிய பிராண வாயு விருத்தியை யுடைய தன்றித்
தெள்ளிய வக்க ரங்கள் சிந்திடுஞ் செயல தின்றி
மெள்ளவே யெழுவ தாகு மத்திமை வேற தாயே. உக

வேற்றுமைப் பட்ட வன்னம் வெவ்வேறு விபாக மாகித்
தோற்றுத லடைவொ டுக்கிச் சொயம்பிர காச மாகிச்
சாற்றிய மயிலி னண்டந் தரித்திடுஞ் சலமே போன்றக்
காற்றவே யுடைய தாகிப் பைசந்தி யமர்ந்து நிற்கும். உஉ

சூக்கும வாக்க துன்னோர் சோதியா யழிவ தின்றி
யாக்கிடு மதிகா ரத்திற் கழிவினை தன்னைக் கண்டா
னீக்கமி லறிவா னந்த முதன்மைமத் தியமு டைத்தாய்ப்
போக்கொடு வரவி னைப்பும் விகாரமும் பருட னின்றாம். உங

நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றித்
திகழ்ந்திடு மஞ்ச தாகச் செயல்பரி ணாம மன்று
புகழ்ந்திடும் விருத்தி யாகும் படங்குடி லானாற் போல
மகிழ்ந்திடும் பிரம மன்று மாமாயை யென்பர் நல்லோர். ௨௪

வித்தைகள் வித்தை ஈசர் சதாசிவ ரென்றி வர்க்கு
வைத்துறும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கண் மந்தி ரங்க
டத்துவஞ் சரீரம் போகங் கரணங்க ளாமெ லாமு
முய்த்திடும் வைந்த வந்தா னுபாதான மாகி நின்றே. ௨௫

மூவகை யணுக்க ளுக்கு முறைமையின் விந்து ஞான
மேவின தில்லை யாகில் விளங்கிய ஞான மின்று
மோவிட விந்து ஞான முதிப்பதோர் ஞான முண்டேற்
சேவுயர் கொடியி னான்றன் சேவடி சேர லாமே. ௨௬

அருவினி லுருவந் தோன்றி யங்காங்கி பாவ மாகி
யுருவினி லுருவ மாயே யுதித்திடு முலக மெல்லாம்
பெருகிடுஞ் சுருங்கும் பேதா பேதமோ டபேத மாகு
மொருவனே யெல்லா மாகி யல்லவா யுடனு மாவன். ௨௭

அருவுரு வினு தாகும் விகாரமு மவிகா ரத்தின்
வருவது மில்லை யென்னின் வான்வளி யாதி பூதந்
தருவது தன்னின் மேக சலனசத் தங்க ளோடு
முருவமின் னுருமே றெல்லா முதித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே. ௨௮

இரண்டாமதிகரணம்

மண்ணினிற் கடாதி யெல்லாம் வருவது குலால னாலே
யெண்ணிய வுருவ மெல்லா மியற்றுவ னீசன் றானுங்
கண்ணுகா ரியங்க ளெல்லாங் காரண மதனிற் காண்பன்
பண்ணுவ தெங்கே கின்றிங் கென்றிடிற் பகரக் கேணீ. ௨௯

நீலமோ வுலகம் போலத் தெரிப்பரி ததனு னிற்குங்
கோலமு மறிவ ரில்லை யாயினுங் கூறக் கேணீ
ஞாலமே ழினையுந் தந்து நிறுத்திப்பின் னாசம் பண்ணுங்
காலமே போலக் கொண்ணீ நிலைசெயல் கடவுட் கண்ணே. ௯௰

கற்றநூற் பொருளுஞ் சொல்லுங் கருத்தினி லடங்கித் தோன்றும்
பெற்றியஞ் சாக்கி ராதியுயிரினிற் பிறந்தொ டுக்க
முற்றதும் போல வெல்லா வுலகமு முதித்தொ டுங்கப்
பற்றொடு பற்ற தின்றி நின்றனன் பானு மன்றே. ௯௧

உயிரவை யொடுக்கிப் பின்னு முதிப்பதெ னரன்பா லென்னிற்
செயிருறு மலத்தி னுருஞ் சிதைந்ததே தென்னிற் சித்தத்
துயர்வொழி காரி யங்க ளழியுங்கா ரணங்கி டக்கும்
பயிருறு காரி யம்பின் பண்டுபோற் பண்ணு மீசன். ௯௨

தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தரு டொழில்கண் மூன்றும்
போற்றவே யுடைய னீசன் புகுந்தது விகார மென்னிற்
சாற்றிய கதிரோ னிற்கத் தாமரை யலருங் காந்தங்
காற்றிடுங் கனலை நீருங் கரந்திடுங் காசி னிக்கே. ௯௩

உரைத்தவித் தொழில்கண் மூன்று மூவருக் குலக மோத
வரைத்தொரு வனுக்கே யாக்கி வைத்ததிங் கென்னை யென்னின்
விரைக்கம லத்தோன் மாலு மேவலான் மேவி னோர்கள்
புரைத்ததி காரசத்தி புண்ணிய நண்ணலாலே. ௯௪

இறுதியாங் காலந் தன்னி லொருவனே யிருவ ருந்தம்
முறுதியி னின்று மொன்னி னிறுதிதா னுண்டா காதா
மறுதியி லானே யெல்லா மழித்தவா லவனு மின்னும்
பெறுதுகா மாக்க நோக்கம் போதி காரணத் தாலே. ௯௫

சொன்னவித் தொழில்க ளென்ன காரணந் தோற்ற மென்னின்
முன்னவன் விளையாட் டென்று மொழிதலு மாமு யிர்க்கு
மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவு மருளான் முன்னே
துன்னிய மலங்க ளெல்லாந் துடைப்பதுஞ் சொல்ல லாமே. ௩௬

அழிப்பிளைப் பாற்ற லாக்க மவ்வவர் கன்ம மெல்லாங்
கழித்திட லுகாச் செய்தல் காப்பது கன்ம வொப்பிற்
றெழித்திடன் மலங்க ளெல்லா மறைப்பருள் செய்தி தானும்
பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி னருளே யெல்லாம். ௩௭

அருவமோ வுருவா ரூப மானதோ வன்றி நின்ற
வுருவமோ வுரைக்குங் கர்த்தா வடிவெனக் குணர்த்திங் கென்னி
னருவமு முருவா ரூப மானது மன்றி நின்ற
வுருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக் குள்ள வாமே. ௩௮

நண்ணிடு முருவ மென்னி னமக்குள வுருவம் போலப்
பண்ணிட வொருவன் வேண்டு மிச்சையேற் பலரு மிச்சை
கண்ணிய வுருவங் கொள்ளேம் யாம்பெருங் கடவு டானு
மெண்ணிய யோக சித்தர் போலுரு விசைப்பன் காணே. ௩௯

வித்தக யோக சித்தர் வேண்டுருக் கொள்ளு மாபோ
லுத்தமன் கொள்வ னென்னி னவர்களி லொருவ னவ
னத்தகை யவர்க ளெல்லா மாக்குவ தருளா லங்கு
வைத்தது மாயை யென்னின் வடிவெலா மாயை யாமே. ௪௰

மாயைதான் மலத்தைப் பற்றி வருவதோர் வடிவ மாகு
மாயவா ணவம கன்ற வறிவொடு தொழிலை யார்க்கு
காயக ளெல்லா ஞானத் தொழின்முத லண்ண லாலே
காயமோ மாயை யன்று காண்பது சத்தி தன்னால். ௪௧

சத்தியே வடிவென் றாலுந் தான்பரி ணாம மாகு
நித்தமோ வழியு மத்தா னின்மல னருளே யென்னி
லத்துவா மார்க்கத் துள்ளா னலனிவ னருமை தன்னைப்
புத்திர னுடைமை போல விருந்தனை புகலக் கேணீ. ௪௨

உலகினிற் பதார்த்த மெல்லா முருவமோ டருவ மாகி
நிலவிடு மொன்றொன் றாகா நின்றவந் நிலையே போல
அலகிலா வறிவன் றானு மருவமே யென்னி லாய்ந்து
குலவிய பதார்த்தத் தொன்றாய்க் கூடுவன் குறித்தி டாயே. ௪௩

பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளெல்லா
மந்தமு மாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே
யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன னாகி
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே. ௪௪

குறித்ததொன் றாக மாட்டாக் குறைவில னாத லானு
நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமை யானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பா லேவுத லிலாமை யானு
நிறுத்திடு நினைந்த மேனி நின்மல னருளி னாலே. ௪௫

ஆரண மாக மங்க ளருளினா லுருவு கொண்டு
காரண னருளா னாகிற் கதிப்பவ ரில்லை யாகு
நாரணன் முதலா யுள்ள சுரர்நர ராகர்க் கெல்லாஞ்
சீரணி குருச்சந் தானச் செய்தியுஞ் சென்றி டாவே. ௪௬

உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
யருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசித்த னன்றே. ௪௭

உலகினை யிறந்து நின்ற தானுரு வென்ப தோரா
ருலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரா
ருலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரா
ருலகினி லொருவ னென்ப ருருவினை யுணரா ரெல்லாம். ௪௮

தேவரி லொருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார் முதலுருப் பாதி மாத
ராவது முணரா ராதி யரியயற் கறிய வொண்ணு
மேவுரு நிலையு மோரா ரவனுரு விளைவு மோரார். ௪௯

போகியா யிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரா
ரூகியா மூட ரெல்லா மும்பரி லொருவ னென்பர். ௫௰

ஒன்றொடொன் றொவ்வா வேட மொருவனே தரித்துக் கொண்டு
நின்றலா லுலக நீங்கி நின்றன னென்று மோரா
ரன்றியவ் வேட மெல்லா மருள்புரி தொழிலென் றோரார்
கொன்றது வினையைக் கொன்று நின்றவக் குணமென் றோரார்.

நாயகன் கண்ண யப்பா னாயகி புதைப்ப வெங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
றேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார். ௫௨

கண்ணுதல் யோகி ருப்பக் காமனின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமை யோரார் மாறு
னெண்ணிலே வெண் மதனை யேவ வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த தோரார். ௫௩

படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும்பா வனையு நூலு
மிடப்பாக மாத ராளோ டியைந்துயிர்க் கின்ப மென்று
மடைப்பானு மதுவு முத்தி யளித்திடும் யோகும் பாசந் [றுதே.
துடைப்பானுந் தொழிலு மேனி தொடக்கானேற் சொல்லொ

உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலு முருவி றந்த
வருமேனி யதுவுங் கண்டோ மருவுரு வான போது
திருமேனி யுபயம் பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்று நந்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே. ௬௫

அத்துவா மூர்த்தி யாக வறைகுவ தென்னை யென்னி
னித்தனாய் நிறைந்த வற்றி னீங்கிடா நிலைமை யானுஞ்
சித்துட னசித்திற் கெல்லாஞ் சேட்டித னாத லானும்
வைத்ததா மத்து வாவும் வடிவென மறைக ளெல்லாம். ௬௬

மந்திர மத்து வாவின் மிகுத்தொரு வடிவ மாகத்
தந்ததே னானுக் கென்னிற் சகத்தினுக் குபாதா னங்கள்
விந்துமோ கினிமான் மூன்று மிவற்றின்மே லாகி விந்துச்
சிந்தையா ரதீத மான சிவசத்தி சேர்ந்து நிற்கும். ௬௭

சுத்தமாம் விந்துத் தன்னிற் றோன்றிய வாத லானுஞ்
சத்திதான் பிரேரித் தப்பின் றானதிட் டித்துக் கொண்டே
யத்தினாற் புத்தி முத்தி யளித்தலா லானுக் கென்றே
வைத்தவா மந்தி ரங்கள் வடிவென மறைக ளெல்லாம். ௬௮

மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக் கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகு மன்றே. ௬௯

மூன்றாமதிகரணம்

அயன்றனை யாதி யாக வரனுரு வென்ப தென்னை
பயந்திடுஞ் சத்தி யாதி பதிதலாற் படைப்பு மூல
முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ னென்னை மூற்று
நயந்திடு மவனி வர்க்கு நண்ணுவ தொரோவொன் றாமே. ௬௰

சத்திதான் பலவோ வென்னிற் றானொன்றே யநேக மாக
வைத்திடுங் காரி யத்தான் மந்திரி யாதிக் கெல்லா
முய்த்திடு மொருவன் சத்தி போலா னுடைய தாகிப்
புத்திமுத் திகளை யெல்லாம் புரிந்தவ னினைந்த வாறும். ௬௧

சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞான மாகு
முய்த்திடு மிச்சை செய்தி யிவைஞானத் துளவோ வென்னி
னெத்திற ஞானமுள்ள தத்திர மிச்சை செய்தி
வைத்தலான் மறைப்பின் ஞானன் மருவிடுங் கிரியை யெல்லாம்.

ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகு
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னாத
னன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகில மெல்லாம். ௬௩

சீவனு மிச்சா ஞானக் கிரியையாற் சிவனை யொப்ப
னாவனென் றிடின நாதி மலமிவற் றினைம றைக்குங்
காவல னிவன்செய் கன்மத் தளவினிற் கொடுப்பக் காண்பன்
பாவியாம் புத்தி முத்திப் பயன்கொளும் பண்பிற் றாகும். ௬௪

ஞானமே யான போது சிவன்றொழின் ஞான மொக்கி
னீனமில் சதாசி வன்பே ரீசனுந் தொழில தேறி
ஞானமேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போக
மானபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர ணத்த னாமே. ௬௫

வித்தையோ டீசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்க ளைந்துஞ்
சுத்ததத் துவஞ்சி வன்றன் சுதந்திர வடிவ மாகு
நித்தமென் றுரைப்பர் கால நீங்கிய நிலைமை யாலே
வைத்திலர் முற்பிற் பாடு வருவித்தார் கருமத் தாலே. ௬௬

ஒருவனே யிராவ ணாதி பாவக முற்றாற் போலத்
தருவனிவ் வுருவ மெல்லாந் தன்மையுந் திரியா னாகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பு
மிருமையும் போல மன்னிச் சிவத்தினோ டியைந்து நிற்கும். ௬௭

பொன்மைநீ லாதி வன்னம் பொருந்திடப் பளிங்க வற்றின்
றன்மையாய் நிற்கு மாபோற் சத்திதன் பேத மெல்லா
நின்மலன் றானாத் தோன்றி நிலைமையொன் றாயே நிற்பன்
முன்னருட் சத்தி தன்பான் முகிழ்க்குந்தான் முளையா னன்றே.

சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையிவ் வுலக மெல்லா
மொத்தொவ்வா வாணும் பெண்ணு முணர்குண குணியு மாகி
வைத்தன னவளால் வந்த வாக்கமிவ் வாழ்க்கை யெல்லா
மித்தையு மறியார் பீட லிங்கத்தி னியல்பு மோரார். ௬௯

சிவனரு வுருவு மல்லன் சித்தினோ டசித்து மல்லன்
பவமுதற் றொழில்க ளொன்றும் பண்ணிடு வானு மல்லன்
றவமுத லியோக போகந் தரிப்பவ னல்லன் றானே
யிவைபெற வியைந்து மொன்று மியைந்திடா வியல்பி னானே. ௭௰

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமா யொளியா யோங்கி
யலகிலா வுயிர்கள் கன்மத் தாணையி னமர்ந்து செல்லத்
தலைவனா யிவற்றின் றன்மை தனக்கெய்த லின்றித் தானே
நிலவுசீ ரமலனாகி நின்றன னீங்கா தெங்கும். க

முதலதிகரணம்

ஒன்றென மறைக ளெல்லா முரைத்திட வுயிர்க ளொன்றி
நின்றன னென்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னி
னன்றவை பதிதா னொன்றென் றறையுமக் கரங்க டோறுஞ்
சென்றிடு மகரம் போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே. ௨

உருவொடு கருவி யெல்லா முயிர்கொடு நின்று வேறாய்
வருவது போல வீச னுயிர்களின் மருவி வாழ்வன்
றருமுயி ரவனை யாகா வுயிரவை தானு மாகான்
வருபவ னிவைதா னாயும் வேறுமாய் மன்னி நின்றே. ௩

இரண்டாமதிகரணம்

இருவினை யின்பத் துன்பத் திவ்வுயிர் பிறந்தி றந்து
வருவது போவ தாகு மன்னிய வினைப்ப லன்க
டருமான் றாணி யோடு தாரபதி போலத் தாமே
மருவிடா வடிவுங் கன்ம பலன்களு மறுமைக் கண்ணே. ௪

இருவினை யென்னை யின்பத் துன்பங்க ளியல்ப தென்னி
னொருதன்மை யியல்புக் குள்ள தொருவனுக் கிரண்டு செய்தி
வருவதென் மலருந் தீயு மருவலின் வாசம் வெம்மை
தருவதெ னீரொன் செய்து தானியல் பாகு மன்றே. ௫

தன்னியல் பொழியப் பூவுந் தழலும்வந் தணைய நீரின்
மன்னிய திரண்டு செய்தி வருமிரு வினையி னானு

முன்னிய வின்பத் துன்ப முறுமுயி ருணர்வில் லாத
துன்னிய வசித்தை யின்பத் துன்பங்கள் சூழ்ந்திடாவே. சு

இம்மையின் முயற்சி யாலே யிருநிதி யீட்டி யின்ப
மிம்மையே நுகர்வர் செய்தி யிலாதவர் பொருளு மின்றி
யிம்மையே யிடரு ழப்பர் வேறிரு வினைய துண்டே
லிம்மையின் முயற்சி யின்றி யெய்திட வேண்டு மிங்கே. எ

இருவினைச் செயல்கா ணிம்மை யிரும்பொரு ளின்பம் வேண்டி
வருவினை செய்யுங் காலை மடிவரு மடியு மின்றித்
தருவினை யதனி லத்தந் தானறுந் துயருந் தங்கு
மொருவினை செய்யா தோரு முடையரிவ் வுலகத் துள்ளே. அ

பேறிழ வின்ப மோடு பிணிமூப்புச் சாக்கா டென்னு
மாறுமுன் கருவுட் பட்ட தவ்விதி யனுப வத்தா
லேறிடு முன்பு செய்த கன்மமிங் கிவற்றிற் கேது
தேறுநீ யினிச்செய் கன்ம மேலுடற் சேரு மென்றே. கூ

உடற்செயல் கன்ம மிந்த வுடல்வந்த வாறே தென்னின்
விடப்படு முன்னு டம்பின் வினையிந்த வுடல்வி ளைக்குந்
தொடர்ச்சியா லொன்றுக் கொன்று தொன்றுதொட் டநாதிவித்தி
னிடத்தினின் மரம ரத்தின் வித்தும்வந் திடையு மாபோல். ய

முற்செயல் விதியை யிந்த முயற்சியோ டனுப வித்தா
னிச்செயல் பலிக்கு மாறெ னிதமகி தங்கண் முன்ப
ரச்செய லாறு லிங்கு மவைசெயின் மேலைக் காகும்
பிற்செயா தனுப விப்ப தின்றுபின் றொடருஞ் செய்தி. யக

மேலைக்கு வித்து மாகி விளைந்தவை யுணவு மாகி
ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லா
மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்கட் கெல்லா
மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமை யோடே. யஉ

இதமகி தங்க ளென்ப திகன்மன வாக்குக் காயத்
திதமுயிர்க் குறுதி செய்த லகிதமற் றதுசெய் யாமை
யிதமகி தங்க ளெல்லா மிறைவனே யேற்றுக் கொண்டிங்
கிதமகி தத்தா லின்பத் துன்பங்க ளீவ னன்றே. ௰௩

இறைவனிங் கேற்ப தென்னை யிதமகி தங்க ளொன்னி
னிறைபா னுயிர்க்கு வைத்த நேசத்தி னிலைமை யாகு
மறமலி யிதஞ்செய் வோருக் கநுக்கிர கத்தைச் செய்வன்
மறமலி யகிதஞ் செய்யி னிக்கிர கத்தை வைப்பான். ௰௪

நிக்கிர கங்க டானு நேசத்தா லீசன் செய்வ
தக்கிர மத்தாற் குற்ற மடித்துத்தீர்த் தச்சம் பண்ணி
யிக்கிர மத்தி னாலே யீண்டற மியற்றி டென்ப
னெக்கிர மத்தி னாலு மிறைசெய லருளே யென்றும். ௰௫

தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்க டஞ்சொ லாற்றின்
வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினா லடித்துத் தீய
பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு
மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும். ௰௬

செயல்களே பலத்தைச் செய்யுந் தெய்வம்வேண் டாவிங் கென்னின்
முயலுமிச் செயல்க ளிங்கே முழுவது மழியு மெங்கே
பயனளிப் பனவ ழிந்தே பலன்களைப் பண்ணுங் கெட்டே
வயலிடுந் தழையுந் தின்னு மருந்தும்பின் பலிக்கு மாபோல். ௰௭

செய்க்கிடுந் தழையுந் தின்னுந் திரவிய மதுவும் போல
வுய்த்திடுஞ் செய்தி கெட்டே யுறுவிக்கும் பலத்தை யென்னின்
வைத்திடுஞ் சோறும் பாக்கு மருந்தினர் வயிற்றின் மாய்ந்தா
னெய்த்திடும் பலமு னக்கு மலமலான் வேறு முண்டோ. ௰௮

திரவிய முவமை யன்று செய்திக்கட் டிரவி யங்கள்
விரவிய விடத்தே வீந்து பலந்தரு மிம்மை யம்மை
பரவிநீ பார்நீ ரங்கி பாத்திரத் திட்ட வெல்லாங்
கரவிடு மிங்கே யெங்கே பலன்கொளக் கருதி னாயே. ௧௯

செய்தவர் மனத்தே யெல்லாச் செய்தியுங் கிடந்து பின்னை
ரெய்தவே பலன்க ளீனு மென்றிடி னிருஞ்சு வர்க்கம்
பொய்யர்வாழ் நரகம் பூமி புந்தியிற் கிடந்து போந்த
வைதனே யழகி துன்சொ லிந்திர சால மாய்த்தே. ௨௰

தானஞ்செய் பொருட ளித்தோர் செய்தவர் தக்க செய்தி
யூனம்பின் றுறவே காண்டும் பலமுறு விப்பான் வேண்டு
மீனமில் செய்தி யீச னிடும்பணி யிவைநாஞ் செய்தா
லூனங்க ளதிக நோக்கி நுகர்விப்பன் வினைநோய் தீர. ௨௧

உலகுடல் கரணங் கால முறுபல நியதி செய்தி
பலவினை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பதானு
னிலவிடா திவைதாஞ் சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்திக் கொள்ளா
தலகிலா வறிவ னாணை யணைத்திடு மருளி னாலே. ௨௨

ஒழுக்கமன் பருளா சார முபசார முறவு சீலம்
வழுக்கிலாத் தவந்தா னங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
யழுக்கிலாத் துறவ டக்க மறிவொடர்ச் சித்த லாதி
யிழுக்கிலா வறங்க ளாறு விரங்குவான் பணிய றங்கள். ௨௩

மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல
இனமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கு
முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே.

யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு
மாதலா னிவையி லாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே. உரு

இங்குநாஞ் சிலர்க்குப் பூசை யியற்றினா லிவர்க ளோவந்
தங்குவான் றருவா ரன்றே லத்தெய்வ மத்த னைக்கா
ணெங்கும்வாழ் தெய்வ மெல்லா மிறைவனா ணையினா னிற்ப
தங்குநாஞ் செய்யுஞ் செய்திக் காணைவைப் பால னிப்பன். உசு

காண்பவன் சிவனே யானா லவனடிக் கன்பு செய்கை
மாண்பற மரன்றன் பாத மறந்துசெ யறங்க ளெல்லாம்
வீண்செய லிறைவன் சொன்ன விதியறம் விருப்பொன் றில்லான்
பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும் பூசனை புரிந்து கொள்ளே. உஎ

தாபர சங்க மங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று
மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்ப
னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவையே னிறைந்த பூசை
ஆய்பரம் பொருளை நாளு மர்ச்சிநீ யன்பு செய்தே. உஅ

அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறம தாகும்
பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மை யாய்த்தே. உகூ

மறைசனி சன்சொ லச்சொல் வழிவாரா வுயிரை வைக்குஞ்
சிறைகண்மா நிரய மிட்ட பணிசெய்வோர் செல்வத் தோடு
முறையுமா பதிக ளும்ப ருலகங்கள் யோனிக் கெல்லா
மிறைவனா ணையினா லின்பத் துன்பங்க ளியைவ தாகும். ௩0

ஆணையா லவனி மன்ன னருமறை முறைசெய் யாரை
யாணையிற் றண்டஞ் செய்து மருஞ்சிறை யிட்டும் வைப்ப
னாணையின் வழிசெல் வோருக் கரும்பதி செல்வ நல்கி
யாணையம் வைப்ப னெங்கு மாணையே யாணை யேகாண். ௩௧

அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்க
டரையினோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்
துரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம். ௩௨

அருளினு லுரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யி
னிருளுலா நிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியந் தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்க ளர்க்கு மருந்திவை வயித்திய நாதன். ௩௩

மருத்துவ னுரைத்த நூலின் வழிவரிற் பிணிகள் வாரா
வருத்திடும் பிணிக டப்பிற் றப்பிய வழியுஞ் செய்யத்
திருத்தினன் மருந்து செய்யா தறும்பிணி சென்றுந் தீர்ப்ப
னுரைத்தநூற் சிவனு மின்னே யுறுங்கன்ம மூட்டித் தீர்ப்பன். ௩௪

மண்ணுளே சிலவி யாதி மருத்துவ னருத்தி யோடுந்
திண்ணமா யறுத்துக் கீறித் தீர்த்திடுஞ் சிலநோ யெல்லாங்
கண்ணிய கட்டி பாலுங் கலந்துடன் கொடுத்துத் தீர்ப்ப
னண்ணலு மின்பத் துன்ப மருத்தியே வினைய றுப்பன். ௩௫

பூதனா சரீரம் போனாற் புரியட்ட ரூபந் தானே
யாதனா சரீர மாகி யின்பத்துன் பங்க ளெல்லா
நாதனா ராணை யுய்க்க நரகொடு சுவர்க்கந் துய்த்துத்
தீதிலா வணுவா யோனி சேர்ந்திடுஞ் சீவ னெல்லாம். ௩௬

உடல்விடா யோனி பற்றி யுதிப்பினு முதிக்கு மொன்றிற்
படர்வுறா துறும்பா வத்தாற் பாடாணம் போற்கி டந்து
கடனதாங் காலஞ் சென்றாற் கடுநா கதனில் வீழ்ந்தங்
கிடருறு முருவங் கன்மத் தளவினி லெடுக்கு மன்றே. ௩எ

பன்னக மண்ட சங்கள் பாகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்
துன்னுதோன் முட்டை யாக்கை துறந்துசெல் வதுவே போல
வுன்னிய வுயிர்க ளேல வுடல்விட்டு வானி னூடு
மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை மருவு மாபோல். ௩அ

தன்மமோ டதன்ம மாகித் தானிரு பயனுந் தந்து
நன்மைதீ மையினு மின்பத் துன்பினு நாடிக் காண
முன்னமே யாண்மா வின்றன் மும்மலத் தொன்ற தாகிக்
கன்மமு மூலங் காட்டிக் காமிய மலமாய் நிற்கும். ௩௯

இருவினை யநாதி யாதி யியற்றலா லுகர்வா லந்தம்
வருமலஞ் சார்ந்து மாயா வுருவுகண் மருவி யார்த்துத்
தருசெயன் முறைமை யாலே தான்பல பேதங் காட்டி
யருவதாய் நின்ற ரன்ற னாணையி னமர்ந்து செல்லும். ௪0

சங்கமந் தாப ரங்க டத்தங்கன் மத்துக் கீடா
அங்குரு யோனி மாறு மச்சுமா றுதிங் கென்னி
லிங்குமா னுடரி யற்றும் புண்ணியத் தின்ப வீட்ட
மங்குவான் சுரர்க ளாயோர் நார்களா யருந்து வாரோ. ௪க

நார்களாய்த் துய்ப்ப ரென்னி னரர்பதி சுரரு லோகஞ்
சுரர்களாய்த் துய்ப்ப ரென்னிற் சொன்னவச் சழியு மாகுஞ்
சுரர்களாய்ப் பலன்க டுய்த்துத் தாமிங்குத் தோன்றும் போது
நரர்களாய்ப் பிறப்பர் ஞாலத் தமாராய் நண்ணி டாரே. ௪௨

வண்டுக ளாகி மாறு மயிர்க்குட்டி மற்றோர் செந்துப்
பண்டைய வுருவந் தானே வேட்டுவ னாய்ப்பி றக்குங்
கண்டுகொள் யோனி யெல்லாங் கன்மத்தான் மாறு மென்றே
கொண்டன சமய மெல்லா மிச்சொனீ கொண்ட தெங்கே. ௨௩

அகலியை கல்ல தானா ளரிபல பிறவி யானான்
பகலவன் குலத்திற் றோன்றிப் பாரெலா முழுது மாண்டு
நிகரிலா வரச னாகுஞ் சிலந்திநீ டுலகம் போற்றச்
சகமதி லெலிதா னன்றோ மாவலி யாய்த்துத் தானே. ௨௪

செப்பினாய் மாற வேறு சிலர்விதி யாலே கன்மால்
வைப்புறு மியோனி யெல்லா மாறிவந் திடாவிங் கென்னி
னெப்படி யானுஞ் செய்திக் கிறைகரி யாவ னென்றே
முற்பட மொழிந்தே னெல்லா முதல்வன்றன் விதியே யாகும். ௨௫

அவ்வவ யோனி தோறு மவ்வவ வுலகந் தோறும்
செவ்விதி னறிந்து கன்மஞ் சேர்ந்திடா சீவன் சேரா
இவ்வகை தம்மிற் சேர்வு மிறைசெய லானாற் செய்த
எவ்வுரு வுந்தங் கன்மான் மாற்றுவ னிறைவன் றானே. ௨௬

மாறியிவ் வுருவ மெல்லாம் வருவதெங் கேநின் றென்னிற்
கூறிய சூக்கு மத்தா முருவெனிற் குறியொன் றென்னின்
வேறொரு குறியா மாரம் வீரசங் கிலியு மாகுந்
தேறுநீ யொருவ னாலிச் செயலெலாஞ் சிவனா லாகும். ௨௭

சூக்குமங் கெட்டுத் தூலந் தோன்றிடா சூக்கு மத்தி
னாக்கியோர் றுடல்கி டப்ப தின்றுட லாக்குந் தன்மைக்
கோக்கிய சத்தி யுண்டா யுடறருங் கால முற்று
நீக்கிட மரம்பின் வேரோர் நீண்மா நிகழ்த்து மாபோல். ௨௮

விதிப்படி சூக்கு மத்தே யுருவரும் வினையா லிங்கே
யுதித்திடா வுருவ மாக வுருவரு மாங்கள் வித்திற்
கதித்தெழு மாமும் வித்துங் கழியும்பின் னழியுஞ் சூக்க
மதிக்கெழு கலைகள் போல வருவது போவ தாமே. சக

தூலமா முருவி னுக்குச் சூக்கும முதல தற்கு
மூலமா னதற்கு மூல மோகினி யதன்மு தற்றான்
மேலதாம் விந்து சத்தி சிவமிவை மிசையா மெல்லாஞ்
சாலவின் றுகு மான்மாச் சிவத்தினைச் சார்ந்த போது. ருய

மூன்றுமதிகரணம்

அரன்விதி யருள தென்றே யறைந்தன னதுவு முன்னே
தனைநா கருந்து றக்கந் தனுகா ணாதி யெல்லாம்
வருவதுஞ் செய்த நாதி மலங்களிம் மருந்தாற் றீர்த்துப்
பாகதி யதுவுந் தந்து பாதபங் கயமுஞ் சூட்டும். ருக

எழுமுடல் காண மாதி யிவைமல மலம லத்தாற்
கழுவுவ னென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற்
*செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த முக்கை
முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மொழிப்பன் முன்னோன்.

நித்தமா யருவா யேக நிலையதா யுலகத் திற்கோர்
வித்துமா யசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமல னுக்கோர்
சத்தியாய்ப் புவன போகந் தனுகா ணமுமு யிர்க்காய்
வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே. ருட

மாயையிற் கால் மோடு நியதிபின் கலாதி தோன்று
மாயவக் கால மூன்று மாக்கியு மளித்தும் போக்கிக்
காயமோ டுலகுக் கெல்லாங் காலசங் கையினைப் பண்ணி
நாயக னாணை யாலே நடத்திடுஞ் சகத்தை யெல்லாம். ருச

---

* 'செழுநவ வறுவை' என்பது பாடபேதம்.

நியதியின் றோன்றிக் கன்ம நிச்சயம் பண்ணி நிற்கு
மயர்விலாக் கலையின் றோன்றி யாணவ மொதுக்கிச் சித்தின்
செயல்புரி கிரியா சத்தி தெரிவிக்குஞ் சிறிதே வித்தை
யுயர்கலை யதனிற் றோன்றி யறிவினை யளிக்கப் பண்ணும். ௨௫

விச்சையி னராகந் தோன்றி வினைவழி போகத் தின்க
ணிச்சையைப் பண்ணி நிற்குந் தொழிலறி விச்சை மூன்றும்
வைச்சபோ திச்சா ஞானக் கிரியைமுன் மருவி யான்மா
நிச்சயம் புருட னாகிப் பொதுமையி னிற்ப னன்றே. ௨௬

உருங்குண வடிவாய் மூலப் பிரகிருதி கலையிற் றோன்றித்
தருங்குண மூன்று மொன்றிற் றன்மூன்றாய் மும்மூன் றாகு
மருங்குண ரூப மாகி யிணைந்திடு மெங்கு மான்மாப்
பெருங்குண வடிவாய்ப் போக சாதனம் பெற்ற மாமே. ௨௭

சித்தமா மவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்
புத்தியவ் வியத்திற் றோன்றிப் புண்ணிய பாவஞ் சார்ந்து
வத்துநிச் சயமும் பண்ணி வருஞ்சுக துக்க மோகப்
பித்தினின் மயங்கி ஞானக் கிரியையும் பேணி நிற்கும். ௨௮

ஆங்காரம் புத்தி யின்க ணுதித்தகந் தைக்கு வித்தா
யீங்கார்தா னென்றோ டொப்பா ரென்றியா னென்ன தென்றே
நீங்காதே நிற்குந் தானு மூன்றதாய் நிகழு மென்பர்
பாங்கார்பூ தாதி வைகா ரிகந்தைச தந்தா னென்றே. ௨௯

மனமது தைச தத்தின் வந்தொரு பொருளை முந்தி
நினைவதுஞ் செய்தங் கைய நிலைமையி னிற்கு மாங்கே
யினமலி சோத்தி ராதி கன்மவிந் திரிய மெல்லா
முனமுறை செய்த வைகா ரிகந்தரு மென்பர் முன்னோர். ௩௰

நற்செவி துவக்குக் கண்ணு நாசியைந் தினையு நல்லோர்
புத்தியிந் திரிய மென்று புகன்றன ரிவைத மக்குச்
சத்தநற் பரிச ரூப விரதகந் தங்க ளைந்தும்
வைத்தனர் விடய மாத வடைவினின் மருவு மென்றே. ௬௧

வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோ டுபத்த மைந்து
நீக்கினர் முன்னே கன்மேந் திரியங்க ளெனநி னைந்தே
யாக்கிய வசன கமன தானமும் விசர்க்கா னந்த
மூக்கமா மைந்து மைந்தின் றொழிலென வோதி னாரே. ௬௨

வாயாதி சோத்தி ராதி புறத்துவாழ் கருவி யாகு
மோயாத மனாதி காயத் துணருமுட் கருவி யாகு
மாய்வார்கட் காரக மாதி யவற்றினுட் கருவி யென்பர்
மாயாடன் வயிற்றி லுற்றுந் றுடக்குண்டு வாழு மான்மா. ௬௩

ஓசைநற் பரிச ரூப விரதகந் தங்க ளென்று
பேசுமாத் திரைக ளைந்தும் பிறக்கும்பூ தாதி கத்தி
னேசவிந் திரியங் கட்கு நிகழுறி விதனாற் காண்டு
மாசைச்சேர் மனாதி தன்மாத் திரைபுரி யட்ட கந்தான். ௬௪

சாற்றிய பஞ்ச தன்மாத் திரைகளிற் சத்த முன்னாத் [றங்
தோற்றும்வான் வளிதீ நீர்மண் டொடக்கியே யொன்றுக் கொன்
கேற்றமா மோசை யாதி யிருங்குண மியைந்து நிற்கு
மாற்றவே விடய பூத மங்காங்கி பாவத் தாமே. ௬௫

இரந்தா மாகி வான்று னிடங்கொடுத் திடுஞ்ச லித்துப்
பரந்தலை திரட்டுங் காதீச் சுட்டொன்று வித்தல் பண்ணு
நிரந்தரங் குளிர்ந்து நின்று பதஞ்செயு நீர்மண் டானு
மோர்ந்தரு கடின மாகித் தரித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே. ௬௬

மண்புன லனல்கால் வான்பால் வடிவுநாற் கோண மாகுந்
தண்பிறை மூன்று கோணந் தருமறு கோணம் வட்டம்
வண்பொன்மை வெண்மை செம்மை கறுப்பொடு தூம வன்ன
மெண்டரு மெழுத்துத் தானும் லவரய வவ்வு மாமே. ௬௭

குறிகள்வச் சிரத்தி னோடு கோகந தஞ்சு வத்தி
யறுபுள்ளி யமுத விந்து வதிதெய்வ மயன்மா லாதி
செறிபுக ழீச னோடு சதாசிவம் பூத தெய்வ
நெறிதரு கலையைந் திற்கு நிகழ்த்துவ ரிந்த நீர்மை. ௬௮

சுத்ததத் துவங்க ளென்று முன்னமே சொன்ன வைந்து
மித்தகை மையினி யம்பு மிவைமுப்பத் தொன்று மாகத்
தத்துவ முப்பத் தாறுஞ் சைதன்னி யங்க ளைந்து
சித்தசித் தான்மா வொன்று முப்பது மசித்தே செப்பில். ௬௯

ஐந்துசுத் தத்தின் கீழேழ் சுத்தாசுத் தம்ம சுத்தந்
தந்திடும் புமான்கீ ழெண்மூன் றாயதத் துவஞ்சி வர்க்கு
வந்திடும் பிரேர காண்ட மருவுபோ கசயித் திரத்தோ
டந்தமி லணுக்க ளுக்குப் போக்கிய காண்ட மாமே. ௭௰

தத்துவ ரூப மாகுந் தருமரு வுருவ மெல்லாந்
தத்துவந் தூல சூக்க பரங்களு மாகி நிற்குந்
தத்துவந் தன்னிற் சாரு மணுக்கள்சா தாக்கி யத்திற்
றத்துவ சத்தஞ் சாருஞ் சகலமுந் தத்து வங்காண். ௭௧

தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றான்மதத் துவத்தொ டுங்கும்
வித்தையி னொடுங்கு மாறுஞ் சிவத்தினி னொடுங்கு மூன்று
சித்ததத் துவமிம் மூன்று மென்பர்க ளிரண்டு நின்ற
சுத்தமாஞ் சிவத்தொ டுங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும். ௭௨

நான்காமதிகரணம்

மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும்பு கன்று
மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
எய்துதத் துவங்க ளேயு மொன்றுமின் றெம்மி றைக்கே. எ௩

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீச
னுவந்தரு ளுருத்தி ரன்றான் மாலய னென்றி னென்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றா
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர். எ௪

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி யாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள். எ௫

சத்திதா னாதி மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமு மாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்கோர்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி தானே. எ௬

சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் றெரியு மன்றே. எஎ

தனுகரண புவன போகந் தற்பரம் பந்தம் வீடென்
றனுவினோ டெல்லா மாகி யடைந்திடுந் தத்து வங்க
ளினிதறிக் கிவைநி விர்த்தி முதற்கலை யிடத்தே நீக்கி
னியா முணர்ந்தோ னந்தத் தத்துவ ஞானி யாவன். எஅ

எல்லாமாய்த் தத்து வங்க ளியைந்ததென் னறுவக் கென்னிற்
றொல்லாய கன்ம மெல்லாந் துய்ப்பித்துத் துடைத்தற் கும்பி
னில்லாமை முற்று வித்து நீக்கவுங் கூடி நின்ற
பொல்லாத வாண வத்தைப் போக்கவும் புகுந்த தன்றே. எகூ

ஒன்றதா யநேக சத்தி யுடையதா யுடனா யாதி
யன்றதா யான்மா வின்ற னறிவொடு தொழிலை யார்த்து
நின்றுபோத் திருத்து வத்தை நிகழ்த்திச்செம் பினிற்க ளிம்பேய்ந்
தென்றுமஞ் ஞானங் காட்டு மாணவ மியைந்து நின்றே. அ௰

மலமென வேறொன் றில்லை மாயாகா ரியம தென்னி
னிலகுயிர்க் கிச்சா ஞானக் கிரியைக ளெழுப்பு மாயை
விலகிடு மலமி வற்றை வேறுமன் றதுவே றாகி
யுலகுடல் கரண மாகி யுதித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே. அக

மாயையே யான்ம ஞானக் கிரியையை மறைத்து நிற்குந்
தூயவப் பரிதி தன்னைச் சுடர்முகின் மறைத்தாற் போலப்
போய்முகி லகலச் சோதி புரிந்திடு மதுவே போலக்
காயமு மகல ஞானத் தொழில்பிர காச மாமே. அஉ

பரிதியை முகின்ம றைப்பப் பாயொளி பதுங்கி னாற்போ
லுருவுயிர் மறைக்கின் ஞானக் கிரியைக ளொழிக்கு மாகுங்
கருதிடு மிச்சா ஞான காரியங் காயம் பெற்றான்
மருவிடு முயிர்க்குக் காயம் வந்திடா விடின்ம றைப்பே. அங

போதகா ரியம றைத்து நின்றது புகன்ம லங்கா
ணேதலாங் குணமு மாக வுயிரினுள் விரவ லாலே
காதலா லவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதி மாயை
யாதலா லிரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறா மன்றே. அச

புருடன்றன் குணம வித்தை யெனிற்சடம் புருட னாகுங்
குருடன்றன் கண்ணின் குற்றங் கண்ணின்றன் குணமோ கூறாய்
மருடன்றன் குணம தாகி மலமசித் தாகி நிற்குந்
தெருடன்றன் குணம தாகிச் சித்தென நிற்குஞ் சிவன். அ௫

மும்மல நெல்லி னுக்கு முளையோ டுமிதவி டிப்போன்
மம்மர்செய் தணுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று
பொய்ம்மைசெய் போக பந்த போத்திருத் துவங்கள் பண்ணு
மிம்மல மூன்றி னோடு மிருமல மிசைப்ப னின்னும். அ௬

மாயையின் காரி யத்தை மாயேய மலம தென்று
மேயுமும் மலங்க டத்தந் தொழிலினை யியற்ற வேவுந்
தூயவன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரிய தென்று
மாய்வரிம் மலங்க ளைந்து மணுக்களை யணைந்து நிற்கும். அ௭

மலமாயை கன்ம மாயே யந்திரோ தாயி மன்னிச்
சலமாரும் பிறப்பி றப்பிற் றங்கியித் தரைகீழ் மேலு
நிலையாத கொள்ளி வட்டங் கறங்கென நிமிடத் தின்க
ணலமாரு மிறைவ னாணை யாலுயி ரடக்கு மன்றே. அ௮

அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயி ரத்தா
யுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல்
கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண். அ௯

கார்பயி றேயந் தன்னி லுன்மறை பயிலா நாட்டில்
விரவுத லொழிந்து தோன்றன் மிக்கபுண் ணியத்தா லுருந்
தரையினிற் கீழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து
பாசம யங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ ணாதே. கூ0

வாழ்வெனு மையல் விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மை யோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரு
மூழ்பெற லரிது சால வுயர்சிவ ஞானத் தாலே
போழிள மதியி னானைப் போற்றுவா ரருள்பெற் றாரே. ௯௧

மானுடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காய
மானிடத் தைந்து மாடு மரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரு மண்மேல் வந்தரன் றனையர்ச் சிப்ப
ரூனெடுத் துழலு மூமை யொன்றையு முணரா ரந்தோ. ௯௨

கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவ தாயும்
பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனா யழிவ தாயுந்
தருணனா யழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவ தாயும்
உருவமே யழிவே யானு லுள்ளபோ தேபா ருய்ய. ௯௩

ஒருபுல னுகரும் போதங் கொன்றிலை யொன்றின் பாலும்
வருபயன் மாறி மாறி வந்திடு மெல்லா மாறு
மொருபொழு துணரி னுண்டா மல்லதிவ் வல்லல் வாழ்க்கை
மருள்கன வதுவும் போல மாயும்பின் மாயு மன்றே. ௯௪

அரிசனம் பூசி மாலை யணிந்து பொன் னாடை சாத்திப்
பரிசனம் பின்பு செல்லப் பாரகர் பரிக்கக் கொட்ட
வரிசின்ன மூதத் தொங்கல் வந்திட வுணர்வு மாண்டு
பெரியவர் பேச்சு மின்றிக் கிடத்தலாற் பிணத்தோ டொப்பர். ௯௫

பிணத்தினை யொத்து வாழ்வோர் பின்னடைப் பிணங்கள் போல
வுணக்கியே யுழல்வீ ருங்க ளுடலுயி ருணர்வு மெல்லாங்
கணத்திடைத் தோன்றி மாயுங் காயமென் றறிந்தோ ருக்கால்
வணக்குறீ ரானை யென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன். ௯௬

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

உயிரெனப் படுவ திந்த வுடலின்வே றுளதா யுற்றுச்
செயிருறு மிச்சா ஞானச் செய்திக ளுடைய தாகிப்
பயில்வுறு மின்பத் துன்பப் பலன்களு நுகரும் பார்க்கிற்
றுயிலொடு மஞ்ச வத்தைப் படுமுண்மை துரியா தீதம். க

உடலின்வே றுயிரே னிந்த வுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி
னுடல்சவ மான போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா
னுடலினின் வாயுப் போதா லுணர்ச்சியின் றுடலுக் கென்னி
னுடலினின் வாயுப் போகா துறக்கத்து முணர்வ தின்றே. உ

அறிவதைம் பொறியே யென்னி னுறக்கத்தி னறியா வாகு
மறிவது மொன்றொன் றாக வொன்றொன்று யறியு மென்னி
னறிவுக ளொன்றை யொன்றங் கறிந்திடா வைந்தை யுங்கொண்
டறிவதொன் றுண்டு தான்மா வைம்பொறி யறிந்தி டாவே. ௩

அறிந்திடும் பிராண வாயு வடங்குதல் விடுதல் செய்தா
லறிந்திடா துடலு றக்கத் தறிவின்மை கரண மின்மை
யறிந்திடு முதலி யாகி னதுநீற்கக் கரணம் போகா
அறிந்திடும் பிராணன் றன்னை யடக்கியும் விட்டு மான்மா. ச

இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

உணர்வன கரண மென்னி லொன்றையொன் றுணரா வெவ்வே
றிணைதருஞ் செயல்க ளொன்று மறிந்தவை யடக்கி யாக்கிப்
புணருமுட் கருவி யாக்கிப் புறக்கரு வியினும் போக்கி
யிணைதரு மிவற்றின் வேறா மானென வென்ப தான்மா. க

முதலதிகரணம்

கருவியா மனமும் புத்தி யகங்காரஞ் சித்த நான்கு
மருவியான் மாவே யென்ன வருந்தீப மெனத்தெரிந்தங்
கொருவியான் மாவி னுண்மை யுணர்ந்தவர் தமையு ணர்ந்தோர்
தருமிது பசுஞா னம்பின் சிவஞானந் தனக்கு மேலாம். க

அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்
செவ்விய விந்து நாதஞ் சித்தமோ டுள்ள மாகு
மொவ்வெனு மெழுத்தா மைந்து முணர்வுதித் தொடுங்கு மாறும்
பவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும். உ

அயனரி யரனு மீசர் சதாசிவ மதிதெய் வங்க
ளுயவரு மவ்வோ டுவ்வு மவ்விந்து நாதங் கட்குப்
பயனுறு மஞ்சி லான்மாப் பாவிடி லசித்தாம் பார்க்கிற்
சயமுறு வணியி ரண்டுந் தவிர்த்துறிற் றானுந் தோன்றும். ங

ஆன்மாவின் வடிவு தானே யநேகார்த்தக் கூட்ட மென்னிற்
பார்ப்பார்கட் கான்மா வின்றாய்ப் பலபொரு ளுண்மை யாகுஞ்
சேர்ப்பாய பலவே யுண்மை யென்றிடிற் சென்றி வற்றை
யோர்ப்பான்வே றுணர்வோர்க்கெல்லா முணர்பொருள்வே றதாமே.

இரண்டாமதிகரணம்

அறிவிச்சை செயல்க ளெல்லா மடைந்தனல் வெம்மை யும்போற்
குறியுற்றங் கேகா னேக குணகுணி பாவ மாகி
நெறியுற்று நிற்கு மென்னி னிகழ்புலன் கரண மெல்லாஞ்
செறிவுற்றங் கறிவு கொள்ள வேண்டுமோ சீவ னார்க்கே. க

குணங்களை யின்றி யொன்றாங் குறியுடைத் தான்மா வென்னி
னிணங்கிடா விச்சா ஞானக் கிரியைக ளிவையு டற்கட்
பிணங்கிடுஞ் சந்நி திக்க ணெனிற்பிணத் துறக்கத் தின்றா
முணங்கிடுங் கரண மென்னிற் சந்நிதி யொழிந்த தன்றே. உ

சந்நிதி குணம தாகுந் தானென்போ லென்னிற் காந்த
முன்னிரும் பென்றா யீர்க்கு முறைமையுண் டகற்ற லின்றா
முன்னுத லொடுங்க லோட விருத்தலே கிடத்த னிற்ற
லென்னுமித் தொழில்கண் மற்று மியற்றுவ தான்மா வென்னே. ங

உருவுயி ரென்னி னிந்த வுடலினுட் காண வேண்டும்
வருவது பரிணா மத்தா யநித்தமாம் பூத மாகுங்
கருவினி னுழையு மாறுங் காட்டிட வேண்டுங் கண்ணின்
மருவிடா தென்னி னுன்றன் வாயினா லுருவன் றென்னே. ச

சூக்கும வுருவ தென்னிற் றூலகா ரணம தாகு
மாக்கிய மனாதி தன்மாத் திரைவடி வசேத னம்பி
னீக்கிய சூக்கு மத்தே நிற்பதோ ருருவுண் டென்னி
னாக்கிடு முருவ மெல்லா மசித்துமா யநித்த மாமே. ரு

அருவுரு வென்னி லான்மா வருவுரு வாவ தின்றா
முருவரு வாகா தாகு மொருபொருட் கிரண்டு தன்மை
வருவது மில்லை காட்ட வன்னிபோன் மருவு மென்னி
னுருவமுங் காண வேண்டு முண்மையு மொழிந்து போமே. சு

சந்திரன் வடிவு போலத் தானரு வுருவ மென்னின்
உந்துநங் கண்ணிற் றோன்றும் வடிவள தாமு யிர்க்கு
மிந்தவூ னுருவந் தானே யெழுவது முயிரோ டென்னிற்
பந்தமா யசித்தா யான்மாப் பவுதிக மாகு மன்றே. ௰௨

அருவவி காரி யான்மா வாகாயம் போல வென்னி
னுருவினைக் கட்டி யாட்டி யோட்டிமீட் டுலாவப் பண்ணி
மருவிநிற் பித்தி ருத்திக் கிடத்திமண் புரட்டி மற்றும்
பெருவிகா ரங்க ளெல்லாந் தருவதென் பேசி டாயே. ௰௩

அசித்தெனி னுணரா தான்மா வசித்துச்சித் தாகு மென்னி
னசித்துச்சித் தாகா தாகுஞ் சித்தசித் தாவ தில்லை
யசித்தொரு புறமா யொன்றிற் சித்தொரு புறமாய் நில்லா
தசித்துறச் சித்தே யென்னி னசித்ததைந் தறிவ தின்றாம். ௰௪

உயிரினை யணுவ தென்னி னுடல்பல துவார மோடும்
பயில்வுறக் கட்டு றைது பாரமுந் தரித்துச் செல்லா
தயர்வுறு மசித்தாய்ப் பூத வணுக்களி னொன்ற தாகு
மியல்புறு மவய வத்தா லணுவுரு விறக்கு மன்றே. ௰௫

உடலினி னேக தேசி யுயிரெனி னுருவாய் மாயும்
படர்வுறு மறிவின் றெங்குஞ் சுடரொளிப் பண்ப தென்னிற்
சுடர்தொடிற் சுடுவ தெங்குந் தொட்டிட மறிவுண் டாகு
மடர்புல னிடத்து மொக்க வறிவெழ வேண்டு மன்றே. ௰௬

உருவினி னிறைந்து நின்றங் குணர்ந்திடு முயிர தென்னின்
மருவிடா துறக்கம் வாயி லறிவொக்க வழங்க வேண்டும்
பெருகிடுஞ் சுருங்கும் போதம் பேருடற் சிற்று டற்கண்
வருமுடற் குறைக்க வொக்கக் குறைந்துபின் மாயு மன்றே. ௰௭

எங்குந்தான் வியாபி யாய்நின் றுணருமிவ் வான்மா வென்னிற்
றங்கிடு மவத்தை போக்கு வரவுகள் சாற்றல் வேண்டும்
பங்கமார் புலனென் றொன்றுப் பார்த்திடல் பகரல் வேண்டு
மிங்கெலா மொழிந்தா னிற்ப தெங்ஙன மியம்பல் வேண்டும். ௰அ

சுத்தமா மான்ம சித்தைத் துகளுடன் மறைத்த தென்னின்
வைத்தாறு துடற்கண் வாயில் காரணங்கள் வழியான் ஞான
மொத்துறு மலமற் றாலு முறுமலம் வீடு மின்றாம்
பெத்தமு மடையான் முத்த னய்ப்பிர காச னாமே. ௰கூ

அசித்தரு வியாப கம்போல் வியாபக மருவ மின்றாய்
வசித்திட வரும்வி யாபி யெனும்வழக் குடைய னாகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவ முடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா. உ௰

மாயையின் வயிற்றுண் மன்னி வருஞ்செயன் ஞான மிச்சை
யேயுமக் கலாதி மூன்றா லேகதே சத்தி னேய்ந்திங்
காயுமுக் குணங்க ளாந்தக் காரணங்க ளாதி யெல்லாங்
காயபெத் தங்க ளாகிக் கலந்துட னிற்கு மான்மா. உக

சூக்கும தேகி யாகித் தூலரூ பத்தின் மன்னிச்
சாக்கிர முதலா யுள்ள வவத்தையுட் டங்கி யெங்கும்
போக்கொடு வரவு மெல்லாம் புரிந்துபுண் ணியங்கள் பாவ
மாக்கியும் பலன்க ளெல்லா மருந்தியு நிற்கு மான்மா. உஉ

மருவா னந்தம் விஞ்ஞான மனோபி ராண னன்னமய
மூருவாந் தன்மை யுண்டாய்மு னொன்றுக் கொன்று சூக்குமமாய்
வருமா மன்ன மயம்பற்றி மாயை முதற்கா ரணமாகு
மருவா யான்மா வைங்கோசத் தார்ப்புண் டவற்றி னகம்புறமாம். உ௩

முன் பக்கம் கஎகு, கஎ௬-ல் க-ம் அகு. செய்யுள் எண்களை உ முதல் கக வரை திருத்திக்கொள்க.

தோற்பாவைக் கூத்துந் தொல்லை மரப்பாவை யியக்க முஞ்சீர்த்
தேர்ப்பாரிற் செலவும் வேறாய்ச் செலுத்துவோர் செய்தி தானும்
பார்ப்பாய வேடங் கட்டி யாடுவோர் பரிசு போலு
மார்ப்பாய காயந் தன்னை யான்மாநின் றூட்டு மாறே. உச

என்னுடல் பொறிப் ராணன் கரணமென் னுணர்வென் றக்காற்
றன்னின்வே றாகு நீயென் றன்மனை யென்ற வெல்லா
நின்னின்வே றாகு மென்னி னீங்கிடா விலையிங் கென்னி
னுன்னின வாகு நீயா முகிர்மயி ருகவுங் காண்டி. உரு

பொன்னணி யாடை மாலை போதுமே லான போதுங்
கென்னணி யாமென் றுன்னி யிருந்தனை பிரிந்த போது
நின்னணி நீயு மல்ல வாயினை காய நின்னி
னன்னிய மாகு முன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து பாரே. உசு

உடலியா னல்லே னிந்த வுணர்வுயா னல்ல னான
கடனியா தென்னின் வேறு கண்டுணர் வென்ன தென்கை
யிடரிலா வென்ற னான்மா வென்றபோ தான்மா வேறே
றிடனதா வுயிரை வேறு கண்டிடார் செப்ப லெகாண். உஎ

புந்தியை மனம தென்று மனமது புந்தி யென்றுஞ்
சிந்தையைச் சீவ னென்றுஞ் சீவனைச் சிந்தை யென்று
முந்தனை யான்மா வென்று மான்மாவை முந்த னென்றும்
வந்திடு மென்ற னான்மா வென்றது மற்றொன் றைக்காண். உஅ

அறிவுடல் சிந்தை யான்மா வனைதலா லான்மா வென்ப
ரெறிசுடர் விளக்கி ருக்கு மிடத்தையும் விளக்கென் றாற்போற்
பொறிபுலன் கரண மெல்லாம் புலப்படு மபேத மாகிப்
பிறிதரா தறிவ தான்மா வறிபொருள் பின்ன மாமே. உகூ

கண்டுணர் புருடன் வேறு கனவுகண் டொடுங்கிக் காய
முண்டியும் வினையு மின்றிக் கிடந்துயிர்த் திடவு ணர்ந்து
கண்டிடுங் கனவுஞ் சொல்லி யொடுக்கமுங் கருதி வேறா
யுண்டியும் வினையு முற்றிங் குணர்த்திட வுணரா நிற்கும். ௩௰

புருடனே யறிவ னாகிற் பொறிபுல னாதி போதந்
தருவதெ னறிவு மாயா தனுகர ணாதி பற்றி
வருவதிங் கநாதி யாக மலத்தினின் மறைந்து நிற்ப
னருவனா யிவற்றோ டானு மமைச்சரு மரசும் போல்வன். ௩௧

மூன்றாமதிகரணம்

படைகொடு பவனி போதும் பார்மன்னன் புகும்போ தில்லிற்
கடைதொறும் விட்டு விட்டுக் காவலு மிட்டுப் பின்ன
ரடைதருந் தனியே யந்தப் புரத்தினி லதுபோ லான்மா
வுடலினி லஞ்ச வத்தை யுறுமுயிர் காவ லாக. ௩௨

சாக்கிர முப்பத் தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னி
லாக்கிய விருபத் தைந்து களத்தினிற் சுழுனை மூன்று
நீக்கிய விதயந் தன்னிற் றுரியத்தி லிரண்டு நாபி
நோக்கிய துரியா தீத நுவலின்மூ லத்தி னென்றே. ௩௩

இருவகை சாக்கி ராதி யவத்தைக ளியல்பு தானு
மொருவகை கீழே நாக்கி யுற்பவங் காட்டு மொன்று
பெருகமே னோக்கித் தீய பிறப்பறுத் திடுமி யோகிற்
றருவதோர் சமாதி தானுந் தாழ்ந்துபின் சனனஞ் சாரும். ௩௪

அறிதரு முதல வத்தை யடைதரு மிடத்தே யைந்துஞ்
செறிதருங் கரணந் தன்னிற் செயலொ றுங் கண்டு கொண்ணீ
பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற வருளா லாங்கே
குறியொடு மஞ்ச வத்தை கூடுவர் வீடு கூட. ௩௫

ஐந்துசாக் கிரத்தி னான்கு கனவினிற் சுழுனை மூன்று
வந்திடுந் துரியந் தன்னி லிரண்டொன்று துரியா தீதந்
தந்திடுஞ் சாக்கி ராதி யவத்தைக டானந் தோறு
முந்திடுங் காரணந் தன்னிற் செயலுறு முணர்ந்து கொள்ளே. ௯௬

கேவல சகல சுத்த மென்றுமூன் றவத்தை யான்மா
மேவுவன் கேவ லந்தன் னுண்மைமெய் பொறிக ளெல்லாங்
காவலன் கொடுத்த போது சகலமு மலங்க ளெல்லாம்
மோவின போது சுத்த முடையனாற் பவந்து டைத்தே. ௯௭

அறிவில னமூர்த்த னித்த னராகாதி குணங்க ளோடுஞ்
செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்
குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
பிறிவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபிகே வலத்தி லான்மா. ௯௮

உருவினைக் கொண்டு போக போக்கியத் துன்னல் செப்பல்
வருசெயல் மருவிச் சத்த மாதியாம் விடயந் தன்னிற்
புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் புக்கு ழன்று
திரிதருஞ் சகல மான வவத்தையிற் சீவன் சென்றே. ௯௯

இருவினைச் செயல்க ளொப்பி னீசன்றன் சத்தி தோயக்
குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னைத்
திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
பெருகிநா யகன்றன் பாதம் பெறுவது சுத்த மாமே. ௱

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

பொறிபுலன் கரண மெல்லாம் புருடனு லறிந்தான் மாவை
யறிதரா வவையே போல வான்மாக்க ளனைத்து மெங்குஞ்
செறிதருஞ் சிவன்ற னாலே யறிந்திடுஞ் சிவனைக் காணு
அறிதருஞ் சிவனே யெல்லா மறிந்தறி வித்து நிற்பன். க

இரண்டாமதிகரணம்

இறைவனே யறிவிப் பானே லீண்டறி வெவர்க்கு மொக்குங்
குறைவதி கங்க டத்தங் கன்மமேற் கோமான் வேண்டா
முறைதரு செயற்குப் பாரு முளரிகட் கிரவி யும்போ
லறைதரு தத்தங் கன்மத் தளவினுக் களிப்ப னுதி. ௨

அறிந்திடு மான்மா வொன்றை யொன்றினு லறித லானு
மறிந்தவை மறத்த லானு மறிவிக்க வறித லானு
மறிந்திடுந் தன்னை யுந்தா னறியாமை யானுந் தானே
யறிந்திடு மறிவ னன்று மறிவிக்க வறிவ னன்றே. ௩

கருவியாற் பொருளாற் காட்டாற் காலத்தாற் கருமந் தன்னு
லுருவினு லளவா னுலா லொருவரா லுணர்த்த லானு
மருவனு முண்மை தன்னி லறியாது நிற்ற லானு
மொருவனே யெல்லாத் தானு முணர்த்துவ னருளி னுலே. ௪

கருவியும் பொருளுங் காட்டுங் காலமுங் கருமந் தானு
முருவமு மளவு நூனு மொருவரு முணர்த்த லின்றி
யருவனு புலக மெல்லா மறிந்தவை யாக்கி வேறு
மொருவனே யுயிர்கட் கெல்லா முயிருமா யுணர்த்தி நிற்பன். ரு

இறைவன்றன் சத்தி நிக்க னுலகின்றன் சேட்டை யென்னு
மறைகளு மறந்தாய் மாயை மருவிடான் சிவனை வன்க
ணுறைதரா தசேத னத்தா லுருவுடை யுயிர்கட் கெல்லா
நிறைபரன் சத்தி நிக்க னீடுணர் வதிக்கு மன்றே. ௬

உலகமே யுருவமாக யோனிக ளுறுப்ப தாக
இலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக
அலகிலா வுயிர்ப்ப லன்கட் கறிவினை யாக்கி யைந்து
நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடக நடிப்ப னாதன். ௭

தெரிந்துகொண் டோரோவொன் றாகச் சென்றறைந்து புலனும் பற்
பரிந்திடு முணர்வி னொடும் போகமுங் கொடுத்தி யோனி [றிப்
திரிந்திடு மளவுஞ் செய்த செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன். ௮

அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட்
கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போல வீசன். ௯

ஆறாஞ் சூத்திரம்

அறிவுறும் பொருளோ வீச னறிவுறா தவனே வென்னி
னறிபொரு ளசித்த சத்தா மறியாத தின்றா மெங்குஞ்
செறிசிவ மிரண்டு மின்றிச் சித்தொடு சத்தாய் நிற்கு
நெறிதரு சத்தின் முன்ன ரசத்தெலா மின்றி டாவே. க

முதலதிகரணம்

ஆவதா யழிவ தாகி வருதலா லறிவு தானுந்
தாவலா லுலகு போகந் தனுகர ணாதி யாகி
மேவலான் மலங்க ளாகி விரவலான் வேறு மாகி
யோவலா லசத்தாஞ் சுட்டி யுணர்பொரு ளான வெல்லாம். உ

மண்டனில் வாழ்வும் வானத் தரசியன் மாலார் வாழ்வு
மெண்டரு பூத பேத யோனிக ளியாவு மெல்லாங்
கண்டவிந் திரமா சாலங் கனாக்கழு திரதங் காட்டி
யுண்டுபோ லின்றாம் பண்பி னுலகினை யசத்து மென்பர். ங

இரண்டாமதிகரணம்

உணராத பொருள்சத் தென்னி னொருபய னில்லை தானும்
புணராது நாமுஞ் சென்று பொருந்துவ தின்றா மொன்றுந்
துணைவாத கரும மொன்றுந் தருவது மில்லை வானத்
திணரார்பூந் தொடையு மியாமைக் கெழுமயிர்க் கயிறும்போலும்.

மூன்றாமதிகரணம்

தத்துவஞ் சத்த சத்துச் சதசத்து மன்றென் றாலெ [தில்
னாய்த்துணர்ந் துண்டோ வின்றோ வென்றவர்க் குண்டென் றோ
னைத்திடுஞ் சத்தே யாகு மனத்தொடு வாக்கி றந்த
சித்துரு வதுவ சித்தா மனத்தினுற் றோர்வ தெல்லாம். ரு

அறிபொருள் அசித்தாய் வேறா மறிவுறும் பொருள் சத்தென்னி
னறிபவ னறியா னாகி லதுவின்று பயனு மில்லை
யறிபவ னருளி னாலே யனேய மாகக் காண்ப
னறிபொரு ளறிவாய் வேறா யறிவரு ளுருவாய் நிற்கும். ௬

பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவகங் கடக்கிற் பாவம்
பாவிக்கு மதுநா னென்னிற் பாவகம் பாவங் கெட்டுப்
பாவிப்ப தென்னிற் பாவம் பாவனை யிறந்து நின்று
பாவிக்கப் படுவ தாகும் பரம்பர னருளி னாலே. ௭

அந்நிய மிலாமை யானு மறிவினு ணிற்ற லானு
முன்னிய வெல்லா முண்ணின் றுணர்த்துவ னாத லானு
மென்னறி யானென் றோது மிருஞ்செருக் கறுத்த லானுந்
தன்னறி வதனாற் காணுந் தகைமைய னல்ல னீசன். ௮

ஒன்றெனு மதனா லொன்றென் றுரைப்பதுண் டாகை யாலே
நின்றனன் வேறாய்த் தன்னி னீங்கிடா நிலைமை யாலே
யின்றிய வுணர்வுக் கெட்டாப் பெருமைய னறிவி னுள்ளே
யென்றுநின் றிடுத லாலே யிவனவ னென்ன லாமே. ௯

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

அனைத்துஞ்சத் தென்னி னென்றை யறிந்திடா தசத்தா லென்னி
முனைத்திடா தசத்துச் சத்தின் முன்னிரு ளிரவி முன்போ [ன்
னினைப்பதிங் கசத்தே யென்னிற் சத்தின்முன் னிலாமை யானுந்
தனைக்கொடொன் றுணர்த லானுந் தானசத் துணரா தன்றே. க

மூன்றுமதிகரணம்

சத்தசத் தறிவ தான்மாத் தான்சத்து மசத்து மன்று
நித்தனுய்ச் சதசத் தாகி நின்றிடு மிரண்டன் பாலு
மொத்துட னுதித்து நில்லா துதியாது நின்றி டாது
வைத்திடுந் தோற்ற நாற்ற மலரினில் வருதல் போலும். உ

சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச் சோதிபா லசத்தஞ் ஞான
மொத்துறூ குற்ற மெல்லா முற்றிடு முயிரின் கண்ணே
சத்துள போதே வேறுஞ் சதசத்து மசத்து மெல்லாம்
வைத்திடு மநாதி யாக வாரிநீர் லவணம் போலும். ௩

அறிவிக்க வறித லானு மறிவின்றி நிற்ற லானுங்
குறிபெற்ற சித்துஞ் சத்துங் கூறுவ துயிருக் கீசன்
நெறிநித்த முத்த சுத்த சித்தென நிற்ப னன்றே
பிறிவிப்பன் மலங்க ளெல்லாம் பின்னுயிர்க் கருளி னாலே. ச

எட்டாஞ் சூத்திரம்

மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுன்னியஐம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுங்கா லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன். க

முதலதிகரணம்

உரைதருமிப் பசுவர்க்க முணரின் மூன்று
முயருமவிஞ் ஞானகலர்பிர ளயாகலர் சகலர்
நிரையின்மல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை
நிற்குமுத லிருவர்க்கு நிராதார மாகிக்
கரையிலருட் பரன்றுவிதா சத்திபா தத்தாற்
கழிப்பன்மலஞ் சகலர்க்குக் கன்மவொப் பிற்
றரையிலா சான்மூர்த்தி யாதார மாகித்
தரித்தொழிப்பன் மலஞ்சதுர்த்தா சத்திநிபா தத்தால்.

பலவிதமா சான்பாச மோசனந்தான் பண்ணும்
படிநயனத் தருள்பரிசம் வாசகமா னதமு
மலகில்சாத் திரம்யோக மவுத்தி ராதி
யநேகமுள வவற்றினவுத் திரியிரண்டு திறனா
மிலகுஞானங் கிரியை யெனஞான மனத்தா
லியற்றுவது கிரியையெழிற் குண்டமண் டலாதி
நிலவுவித்துச் செய்தல்கிரி யாவதிதா னின்னு
நிர்ப்பீசஞ் சபீசமென விரண்டாகி நிகழும். ௩

பாலரொடு வாலீசர் விருத்தர்பணி மொழியார்
பலபோகத் தவர்வியாதிப் பட்டவர்க்குப் பண்ணுஞ்
சீலமது நிர்ப்பீசஞ் சமயா சாரந்
திகழ்சுத்தி சமயிபுத் திரர்க்கு நித்தத்
தேலுமதி காரத்தை யியற்றித் தானு
மெழினிரதி காரையென நின்றிரண்டாய் விளங்குஞ்
சாலநிகழ் தேகபா தத்தி னோடு
சத்தியநிர் வாணமெனச் சாற்றுங் காலே. ௫

ஓதியுணர்ந் தொழுக்கநெறி யிழுக்கா நல்ல
வுத்தமர்க்குச் செய்வதுயர் பீசமிவர் தம்மை
நீதியினு னித்தியநை மித்திகா மியத்தி
னிறுத்திநிரம் பதிகார நிகழ்த்துவதுஞ் செய்து
சாதகா சாரியரு மாக்கி வீடு
தருவிக்கு மூலோகசிவ தருமிணியென் றிரண்டா
மாதலினு னதிகாரை யாஞ்சமய விசேட
நிருவாண மபிடேக மிவற்றடங்கு மன்றே. ௬

அழிவிலாக் கிரியையினு ளுதல்சத்தி மத்தா
னுதலத்து வாசத்தி பண்ணிமல மகற்றி
யொழிவிலாச் சிவம்பிரகா சித்தற்கு ஞான
முதிப்பித்துற் பவந்துடைப்ப னரனொருமூ வர்க்கும்
வழுவிலா வழியாறு மந்திரங்கள் பதங்கள்
வன்னங்கள் புவனங்க டத்துவங்கள் கலைகள்
கழிவிலா துரைத்தமுறை யொன்றினொன்று வியாத்தி
கருதுகலை சத்தியின்கண் சத்திசிவன் கண்ணும். ௭

மந்திரங்கண் முதலைந்துங் கலையைந்தின் வியாத்தி
மருவுமந் திரமிரண்டு பதங்க ளைலே

நுந்தலை யெழுத்தொன்று புவன நூற்றெட்
டவனிதத் துவமொன்று நிவிர்த்தியன் றெய்வம்
உந்திடுமந் திரமிரண்டு பதங்க ணாலேழ்
வன்னங்க ளைலாறு புரமைம்பத் தாறு
தந்திடுந்தத் துவங்களிரு பத்து மூன்று
தரும்பிரதிட் டாகலைமா லதிதெய்வந் தானும். ௭

வித்தையின்மந் திரமிரண்டு பதநா லைந்து
விரவெழுத் தேழுபுர மிருபத் தேழு
தத்துவமு மோரேழு தங்குமதி தெய்வந்
தாவிலுருத் திரனுதஞ் சாந்தி தன்னின்
வைத்தனமந் திரமிரண்டு பதங்கள்பதி னொன்று
வன்னமொரு மூன்றுபுரம் பதினெட் டாகு
முத்தமமாந் தத்துவமு மொருமூன் றாகு
முணரிலதி தேவதையு முமீச னாமே. ௮

சாந்தியா தீதகலை தன்னின்மந் திரங்க
டாமூன்று பதமொன்றக் கரங்கள்பதி னாறு
வாய்ந்தபுர மூவைந்து தத்துவங்க ளிரண்டு
மருவுமதி தேவதையு மன்னுசதா சிவனா
மேய்ந்தமுறை மந்திரங்கள் பதினொன்று பதங்க
ளெண்பத்தொன் றக்கரங்க ளைம்பத்தொன் றாகு
மாய்ந்தபுர மிருநூற்றே டிருபத்து நாலா
மறிதருதத் துவமுப்பத் தாறுகலை யைந்தே. ௯

மூன்றுதிறத் தணுக்கள்செயுங் கன்மங் கட்கு
முன்னிலையா மூவிரண்டா மத்துவாவி
னொன்றமுறை யவையருத்தி யருத்துமல முதிர்வித்
தரும்பருவ மடைதலுமே யாசா னாகித்

தோன்றிநுக ராதவகை முற்செய் கன்மத்
துகள றுத்தங் கத்துவாத் துடக்கறவே சோதித்
தேன்றவுடற் கன்மமனு பவத்தினா லறுத்திங்
கினிச்செய்கன்ம மூலமல ஞானத்தா லிடிப்பன். ௰

இரண்டாமதிகரணம்

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர். ௰௧

இம்மையே யீரெட்டாண் டெய்தியெழி லாரு
மேந்திழையார் முத்தியென்று மிருஞ்சுவர்க்க முத்தி
யம்மையே யென்றுமுத்தி யைந்து கந்த
மறக்கெடுகை யென்றுமட்ட குணமுத்தி யென்று
மெய்ம்மையே பாடாணம் போல்கைமுத்தி யென்றும்
விவேகமுத்தி யென்றுந்தன் மெய்வடிவாஞ் சிவத்தைச்
செம்மையே பெறுகைமுத்தி யென்றுஞ்செப் புவர்கள்
சிவனடியைச் சேருமுத்தி செப்புவதிங் கியாமே. ௰௨

ஓதுசம யங்கள்பொரு ளுணருநூல்க
ளொன்றோடொன் றொவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள்
யாதுசம யம்பொருணூல் யாதிங் கென்னி
னிதுவாகு மதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி
நீதியினா லிவையெல்லா மோரிடத்தே காண
நின்றதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ

லாதலினு னிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே
யடங்கியிடு மிவையிரண்டு மானடிக்கீ ழடங்கும். ௯௧

அருமறையா கமமுதனூ லனைத்துமுரைக் கையினு
னளப்பரிதா மப்பொருளை யானருளா லணுக்க
டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற்
றர்க்கமொடுத் தரங்களினாற் சமயஞ்சா தித்து
மிருதிபுரா ணங்கலைகண் மற்றுமெல்லா
மெய்ந்நூலின் வழிபுடையா மங்கம்வே தாங்கஞ்
சுருதிசிவா கமமொழியச் சொல்லுவதொன் றில்லை
சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொணாதே. ௯௨

வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க
ளாதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நின்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும். ௯௩

சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெறும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவம்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி. ௯௪

இறைவனு வான்ஞான மெல்லா மெல்லா
முதன்மையனுக் கிரகமெல்லா மியல்புடையா னியம்பு
மறைகளா கமங்களினு னறிவெல்லாந் தோற்று
மரபின்வழி வருவோர்க்கும் வாரா தோர்க்கு
முறைமையினு லின்பத்துன் பங்கொடுத்த லாலே
முதன்மையெலா மறிந்துமுயங் கிரண்டு போகத்
திறமதனல் வினையறுக்குஞ் செய்தி யாலே
சேருமனுக் கிரகமெலாங் காணுதுநாஞ் சிவற்கே. ௰எ

சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்திர மார்க்கந்
தாதமார்க் கம்மென்றுஞ் சங்கரனை யடையு
நன்மார்க்க நாலவைதா ஞான யோக
நற்கிரியா சரியையென நவிற்றுவதுஞ் செய்வர்
சன்மார்க்க முத்திகள்சா லோக்கியசா மீப்பிய
சாரூப்பிய சாயுச்சிய மென்றுசதுர் விதமா
முன்மார்க்க ஞானத்தா லெய்து முத்தி
முடிவென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர். ௰அ

தாதமார்க் கஞ்சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற்
றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலை கண்ணி
புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித்
தீதிறிரு விளக்கிட்டுத் திருநந்த வனமுஞ்
செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ
தியாதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு
மியற்றுவதிச் சரியைசெய்வோ ரீசனுல கிருப்பர். ௰க

புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியவிரைப் போது
புகையொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண் டைந்து

சத்திசெய் தாசன மூர்த்தி மூர்த்தி மானுஞ்
சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த
பத்தியி னருச்சித்துப் பரவிப் போற்றிப்
பரிவினொடு மெரியில்வரு காரியமும் பண்ணி
நித்தலுமிக் கிரியையினை யியற்று வோர்கள்
நின்மலன்ற னருகிருப்பர் நினையுங் காலே. உ0

சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்துவளி யிரண்டுஞ்
சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதா ரங்க
ளகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொருள்க ளுணர்ந்தங்
கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின்
முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி
முழுச்சோதி நினைந்திருந்தன் முதலாக வினைக
ஞகமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று
முழுத்தலுமந் தவர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர். உக

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத
சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து
பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம்
பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு
நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான
ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்
பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றி ஞானப்
பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே. உஉ

ஞானநூ றனையோத லோது வித்த
னற்பொருளைக் கேட்பித்த றான்கேட்ட னன்றா
வீனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்த லைந்து
மிறைவனடி யடைவிக்கு மெழின்ஞான பூசை

யூனமிலாக் கன்மங்க டபஞ்செபங்க டியான
மொன்றுக்கொன் றுயருமிவை யூட்டுவது போக
மானவையான் மேலான ஞானத்தா லரனை
யருச்சிப்பர் வீடெய்த வறிந்தோ ரெல்லாம். உரு

கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளித னிட்டை
கிளத்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்
வீட்டையடைந் திடுவர் நிட்டை மேவினோர்கண்
மேவாது தப்பினவர் மேலாய பதங்கட்
கீட்டியபுண் ணியநாத ராகி யின்ப
மினிதுநுகர்ந் தரனருளா லிந்தப் பார்மே
லொட்டியநற் குலத்தினில்வந் தவதரித்துக் குருவான்
ஞானநிட்டை யடைந்தடைவர் நாதன் றாளே. உசு

தானமியா கந்தீர்த்த மாச்சிரமந் தவங்கள்
சாந்திவிர தங்கன்ம யோகங்கள் சரித்தோ
ரீனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற் றிமைப்பளவின் மீள்வ
ரீசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ
ரூனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா
மொடுங்கும்போ தரன்முனிலா தொழியினுற்ப வித்து
ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனை யங்கு
நாதனை முன்னிற்கி னணுகுவர்நற் றாளே. உஎ

சிவஞானச் செயலுடையோர் கையிற் றானந்
திலமளவே செய்திடினு நிலமலைபோற் றிகழ்ந்து
பவமாயக் கடலினழுந் தாதவகை யெடுத்துப்
பரபோகந் துய்ப்பித்து பாசத்தை யறுக்கத்
தவமாரும் பிறப்பொன்றிற் சாரப் பண்ணிச்
சரியைகிரி யாயோகந் தன்னினுஞ்சா ராமே

நவமாகுந் தத்துவஞா னத்தை நல்கி
நாதனடிக் கமலங்க ளணுகுவிக்குந் தானே. ௨௬

ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண
நல்லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு
மூனத்தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா
லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா
னானத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்முன் னிருள்போ
லஞ்ஞானம் விடப்பந்த மறுமுத்தி யாகு
மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான
மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர். ௨௭

சூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோ
லாரியனா மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூரியனாஞ் சிவன்றோன்றுந் தானுந் தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்த னுள்ளே தோன்ற
நேரியனாய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கு
நின்றநிலை யெல்லாமுன் னிகழ்ந்து தோன்றும். ௨௮

மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத்தி நிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கநுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சிவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றபனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் காரோ
டொக்கவுறைந் திவரவினை யவனிவரை விடாதே
யுடக்கையாய்ச் சிவன்றோற்ற மொன்றுமே காண்பர். ௨௯

அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்
பிறியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெலா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே. ௧௰

புண்ணியமே மேனாக்குவிக்கும் பாவங்கீழ் நூக்கும்
புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத் தினாலே
நண்ணியஞா னத்தினா லிரண்டினையு மறுத்து
ஞாலமொடு கீழ்மேலு நண்ணா னாகி
யெண்ணுமிக லோகத்தே முத்திபெறு மிவன்றா
னெங்கெழிலென் ஞாயிறெமக் கென்றுகுறை வின்றிக்
கண்ணுதற னிறைவதனிற் கலந்து காயங்
கழிந்தக்கா லெங்குமாய்க் கருதான்போ னிற்பன். ௧௧

ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை
கோலமிலை புலனில்லை கரண மில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை
பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர். ௧௨

தேசமிடங் காலந்திக் காசனங்க ளின்றிச்
செய்வதொன்று போற்செய்யாச் செயலதனைச் செய்தங்
கூசல்படு மனமின்றி யுலாவ னிற்ற
லுறக்கமுணர் வுண்டிபட் டினியிருத்தல் கிடத்தல்

மாசதனிற் றூய்மையினின் வறுமை வாழ்வின்
வருத்தத்திற் றிருத்தத்தின் மைதுனத்திற் சினத்தி
னாசையினின் வெறுப்பினிலை யல்லாது மெல்லா
மடைந்தாலு ஞானிகடா மரனடியை யகலார் ௫௬

இந்நிலை தானில்லையே யெல்லா மீச
னிடத்தினினு மீசனெல்லா விடத்தினினு நின்ற
அந்நிலையை யறிந்தந்தக் கரணங்க ளடக்கி
யறிவொரு குறிகுருவி னருளினா லறிந்து
மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்றவன்ற னாலே
மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்
துன்னியசாக் கிரமதனிற் றுரியா தீதந்
தோன்றமுயல் சிவாநுபவஞ் சுவாநுபூ திகமாம். ௫௭

சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவர்க ளுலகிற்
சருவசங்க நிவிர்த்திவந்த தபோதனர்க ளிவர்தன்
பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவெ னிம்மையிலே யுயிரின்
பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றோ
ஆக்குமுடி கவித்தரசாண் டவர்களரி வையரோ
டனுபவித்தங் கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பர்
நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றற் றாலு
நுழைவர்பிறப் பினின்வினைக ளுங்கி டாவே. ௫[illegible]

மூன்றாமதிகரணம்

கருவிகழிந் தாற்காணு மொன்றுமெனிற் கணார்
காணாதார் கன்னிகைதான் காமரதங் காணாள்
மருவியிரு வரும்புணர வந்த வின்பம்
வாயினாற் பேசரிது மணந்தவர்தா முணர்வர்
உருவினுயிர் வடிவதுவு முணர்ந்திலர்காண் சிவனை
புணர்ந்தா ருணர்வினா லுணர்வதுகற் பனைகாண்

அருள்பெறினவ் விருவரையு மறிவிறந்தங் கறிவ
   ரறியாரேற் பிறப்பும்விடா தாணவமு மறாதே. ௨௬

நான்காமதிகரணம்

பன்னிறங்க ளவைகாட்டும் படிகம்போ லுள்ளம்
   பலபுலன்க ணிறங்காட்டும் பரிசு பார்த்திட்
டிந்நிறங்க ளென்னிறமன் றென்று தன்ற
   னெழினிறங்கண் டருளினா லிந்நிறத்தின் வேறாய்ப்
பொய்ந்நிறவைம் புலநிறங்கள் பொய்யெனமெய் கண்டான்
   பொருந்திடுவன் சிவத்தினொடும் போதான் பின்னை
முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய முடுகி யோடி
   முந்நீர்சேர்ந் தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல். ௨௭

எங்குந்தா னென்னினு மெய்த வேண்டா
   வெங்குமில னென்னின்வே றிறையு மல்லன்
அங்கஞ்சே ருயிர்போல்வ னென்னி னங்கத்
   தவயவங்கள் கண்போலக் காணு வான்மா
இங்குநா மியம்புந்தத் துவங்களின்வைத் தறிவ
   திறைஞானந் தந்துதா னீதல்சுட ரிழந்த
துங்கவிழிச் சோதியுமுட் சோதியும்பெற் றாற்போற்
   சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே. ௨௮

பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினைவிட் டெறியப்
   படும்பொழுது நீங்கியது விடும்பொழுதிற் பரக்கு
மாசுபடு மலமாயை யருங்கன்ம மனைத்து
   மாணடியை யுணரும்போ தகலும்பின் னணுகு
நேசமொடுந் திருவடிக்கீழ் நீங்காதே தாங்கு
   நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி
ஆசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல மருவோ
   ராரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம். ௨௯

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

பாசஞா னத்தாலும் பசுஞானத் தாலும்
பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத் தாலே
நேசமொடு முள்ளத்தே நாடிப் பாத
நீழற்கீழ் நில்லாதே நீங்கிப் போதி
லாசைதரு முலகமெலா மலமாய்த் தோன்று
மறிந்தசல மந்திலைமை யாதும் பின்னு
மோசைதரு மஞ்செழுத்தே விதிப்படியுச் சரிக்க
வுள்ளத்தே பருந்தளிப்ப னூனமெலா மோட. ௧

முதலதிகரணம்

வேதசாத் திரமிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கள் மேலா
நாதமுடி வானவெல்லாம் பாச ஞான
மணுகியான் மாவிலைகீழ் நாட லாலே
காதலினா னான்பிரம மென்னு ஞானங்
கருதுபசு ஞானமிவை யுடலிற் கட்டுண்
டோதியுணர்ந் தொன்றொன்றா வுணர்த்திடலாற் பசுவா
மொன்றாகச் சிவனியல்பி னுணர்த்திடுவன் காணே. ௨

கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னிற்
கதியாகுஞ் சிலைமுட்டை கருமாத்தி னுயிர்கண்
மரணங்கொண் டிடவுறங்க மயங்கிமூர்ச் சிக்க
வாயுத்தம் பனைபண்ண வல்விடத்தை யடையச்
சரணங்கள் புகுநிழல்போற் றனையடையுஞ் சமாதி
தவிராது மலமிதுவும் பசுஞான மாகு
மரணங்க ளெரித்தவன்ற னடியையறி விறந்தங்
கறிந்திடச் செறிந்ததாக வகற்றி டரே. ௩

சிவனையவன் றிருவடிஞா னத்தாற் சேரச்
செப்புவது செயல்வார்க்குச் சிந்தை யெல்லா
மவனையனு காவென்று மாத லானு
மவனடியவ் வொளிஞான மாத லானு
மிவனுமியான் றுவக்குதிர மிறைச்சி மேதை
யென்புமச்சை சுக்கிலமோ விந்திரியக் கொத்தோ
அவமகல வெனையறியே னெனுமைய மகல
வடிகாட்டி யான்மாவைக் காட்ட லானும். ௯

கண்டிடுங்கண் டனைக்காணா கரணங் காணா
கரணங்க டமைக்காணா வுயிருங் காணா
வுண்டியம ருயிர்தானுந் தன்னைக் காணா
துயிர்க்குயிரா மொருவனையுங் காணா தாகுங்
கண்டசிவன் றனைக்காட்டி யுயிருங் காட்டிக்
கண்ணாகிக் கரணங்கள் காணமை னிற்பன்
கொண்டானை யுளத்திற்கண் டடிகூடிற் பாசங்
கூடாது கூடிடினுங் குறித்தடியி னிறுத்தே. ௰

இரண்டாமதிகரணம்

குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி
கோகநதன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம்
வெறுத்துநெறி யறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்க
வெறும்பொருளென் றினைத்திருக்க மேலொடுகீ ழில்லா
னிறுத்துவதோர் குணமில்லான் றன்னையொரு வர்க்கு
நினைப்பரியா னொன்றுமிலா னேர்படவந் துன்னே
பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளியதன் வழியே
புகுந்திவ னெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே.

மூன்றாமதிகரணம்

கண்டவிவை யல்லேனா னென்றகன்று காணாக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு முளத்தவன்றா னின்றகலப் பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே றின்றி
விண்டகலு மலங்களெல்லாங் கருடதியா னத்தால்
விடமொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும்
பண்டைமறை களுமதுநா னானே னென்று
பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே. ௭

அஞ்செழுத்தா லான்மாவை யானுடைய பரிசு
மானுருவு மஞ்செழுத்தா லமைந்தமையு மறிந்திட்
டஞ்செழுத்தா லங்ககர நியாசம் பண்ணி
யான்மாவி னஞ்செழுத்தா லிதயத் தர்ச்சித்
தஞ்செழுத்தாற் குண்டலியி னனலை யோம்பி
யணைவரிய கோதண்ட மணைந்தருளின் வழிநின்
றஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச் சரிக்கமதி யருக்க
னணையாவம் போற்றொன்று மான்மாவி லரனே. ௮

நாட்டுமித யந்தானு நாபியினி லடியாய்
ஞாலமுத றத்துவத்தா லெண்விர னாளத்தாய்
மூட்டுமோ ரிருசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய் [ய்க்
முழுவிதழெட் டக்கரங்கண் முறைமையினி லுடைத்தா
காட்டுகம லாசனமே லீசர்சதா சிவமுங்
கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணுறுஞ் சத்தி
வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மானுமிச் சத்தி
மேலாகி நிற்பனிந்த விளைவறிந்து போற்றே. ௯

மந்திரி யாகந்தன்னை முந்திசா தனமா
வைத்திவே றதுதானு மான்மசுத்தி யாகும்

கந்தமலர் புகையொளிமஞ் சனமமுது முதலாக்
கண்டனவெலா மனத்தாற் கருதிக் கொண்டு
சிந்தைதனி லர்ச்சிக்கச் சிவனைஞா னத்தாற்
சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க
வந்திடுமவ் வொளிபோல மருவியா னுளத்தே
வரவரவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே. ௰

புறம்பேயு மரன்கழல்கள் பூசிக்க வேண்டிற்
பூமரத்தின் கீழுதிர்ந்த போதுகளுங் கொண்டு
சிறந்தாருஞ் சீர்ச்சிவனை ஞானத்தா லங்குச்
சிந்திக்கும் படியிங்குச் சிந்தித்துப் போற்றி
யறம்பாவங் கட்குநா மென்கடவே மென்று
மாண்டவனைக் கண்டக்கா லகம்புறமென் றதே
திறம்பாதே பணிசெய்து நிற்கை யன்றோ
சீரடியார் தம்முடைய செய்தி தானே. ௰க

இந்தனத்தி னெரிபாலி னெய்பழத்தி னிரத
மெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போ லெங்குமுள னிறைவன்
வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே யருளு
மலமறுப்போ னான்மாவின் மலரடிஞா னத்தாற்
சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்க சிவனுளத்தே தோன்றித்
தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சீவன் றன்னைப்
பந்தனையை யறுத்துத்தா னாக்கித்தன் னுருவப்
பரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பனிவன் பாலே. ௰உ

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்த வெல்லா
மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு
மவனிவனாய் நின்றமுறை யேக னாகி
யான்பணியி னின்றிடவு மகலுங் குற்றஞ்
சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவமகல வுடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே. க

முதலதிகரணம்

யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு
மிக்கோணை ஞானவெரி யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
தான்செல்வ னின்றிடவத் தத்துவன்றா னேரே
தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித் திட்டோடும்
நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி
நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம்
ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா
லொருவருக்கும் யானெனதின் றொழியா தன்றே. உ

இரண்டாமதிகரணம்

இந்திரிய மெனைப்பற்றி நின்றே னென்னு
மிசையாதே தன்வசத்தே யெனையீர்ப்ப தெனைத்
தந்தவன்ற னருள்வழிநின் றிடவே யென்றுந்
தான்றீர்த்திட் டுயர்த்திடுமத் தனையுடையா னுண்மை

வந்தனைசெய் திவற்றின்வலி யருளினால் வாட்டி
வாட்டமின்றி யிருந்திடவும் வருஞ்செயல்க ளுண்டேன்
முந்தனுடைச் செயலென்று முடித்தொழுக வினைகள்
மூளாவங் காளாகி மீளா னன்றே. ௩

சலமிலனாய் ஞானத்தாற் றனையடைந்தார் தம்மைத்
தானாக்கித் தலைவனவர் தாஞ்செய்வினை தன்னால்
நலமுடனே பிறர்செய்வினை யூட்டியொழிப் பானாய்
நணுகாமல் வினையவரை நாடிக் காப்பன்
உலகினி லென்செயலெல்லா முன்விதியே நீயே
யுண்ணின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றா யென்று
நிலவுவதோர் செயலெனக்கின் றுன்செயலே யென்று
நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்குந் தானே. ௪

நாடுகளிற் புக்குழன் றுங் காடுகளிற் சரித்து
நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்ந்து
நீடுபல காலங்க ளித்தரா யிருந்தும்
நின்மல ஞானத்தையில்லார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பில்
ஏடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர். ௫

அங்கித்தம் பனைவல்லார்க் கனல்சுடா தாகு
மௌடதமந் திரமுடையார்க் கருவிடங்க ளேறா
எங்கித்தைக் கண்[illegible]ஞ் செய்தாலு ஞானிக்
கிருவினைகள் சென்றணையா முற்செய்வினை யிங்குத்
தங்கிப்போம் பாத்திரமுங் குலாலன்வினை தவிர்ந்த
[illegible]க்கரமுங் கந்தித்துச் சுழலு மாபோன்
மங்கிப்போம் வாதனையா லுழல்விக்கு மெல்லா
[illegible] காயமொடு மாயு மன்றே.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

காயமொழிந் தாற்சுத்த னாகி யான்மாக்
காட்டக்கண் டிடுந்தன்மை யுடைய கண்ணுக்
கேயுமுயிர் காட்டிக்கண் டிடுமா போல
வீசனுயிர்க் குக்காட்டிக் கண்டிடுவ னித்தை
யாயுமறி வுடையனா யன்பு செய்ய
வந்நிலைமை யிந்நிலையி லடைந்த முறையாலே
மாயமெலா நீங்கியரன் மலரடிக்கீ ழிருப்பன்
மாறாத சிவானுபவ மருவிக் கொண்டே. ௧

பரஞானத் தாற்பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க
வருஞானம் பலஞான மஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிந்தவத்தின் கலக்கந்
தருஞானம் போகஞா திருஞான ஞேயந்
தங்கியஞா னஞ்சங்கற் பனைஞான மாகுந்
திருஞான மிவையெல்லாங் கடந்தசிவ ஞான
மாதலாற் சீவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர். ௨

அநாதியுட னொன்றினைவிட் டொன்றுபற்றிக் கன்மா
லாயழிந்து வருதலா லந்த மில்லை
பிறுதியருள் பெற்றவர்க ளித்தவுரு வத்தைப்
பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே யிதுவும்
இறுதியில்லை யிதுதானுங் காய முண்டேல்
இருங்கன்ம மாயைமல மெல்லா முண்டாம்
மறுதிதரு முடலாதி காரியத்தா லாதி
மலமறுக்கு மருந்தாற்று முடலாயுங் காணே. ௩

தெரிவரிய மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்த வாறே
சிவப்பிரகா சிக்குமிங்கே சீவன்முத்த ராகு

முரியமல மௌடதத்தாற் றடைப்புண்ட விடமு
மொள்ளொளியி னொளிமுன்ன ரிருளுந் தேற்றின்
வருபால்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும் போலாகி
மாயாதே தன்சத்தி மாய்ந்து காயந்
திரியுமள வும்முளதாய்ப் பின்பு காயஞ்
சோரா வகைதானுந் தேயு மன்றே. ௬

ஆணவந்தா னனாதியந்த மடையா தாகு
மடையினந்த வான்மாவு மழியுமெனிற் செம்பிற்
காணலுறுங் களிம்பிரத குளிகைபரி சிக்கக்
கழியுஞ்செம் புருநிற்கக் கண்டோ மன்றே
தாணுவின்றன் கழலிணையத் தவிருமலந் தவிர்ந்தாற்
றன்சுத்த னுயிருக்கை முத்தியான் றனைப்
பூணவேண் டுவதொன்று மில்லையெனி னருக்கன்
புகுதவிருள் போமடியிற் பொருந்தமலம் போமே. ௭

நெல்லினுக்குத் தவிடுமிக வநாதி யாயே
நெல்லைவிட்டு நீங்கும்வகை நின்றநிலை நிகழ்த்தீர்
சொல்லியிடிற் றுகளற்ற வரிசியின்பா லில்லை
தொக்கிருந்து மற்றொருநெற் றோன்றி டாவாம்
மெல்லவிவை விடுமறவே யிவைபோல வணுவை
மேவுமல முடல்கன்ம மநாதிவிட்டே நீங்கும்
நல்லசிவ முத்தியின்கட் பெத்தான் மாவை
நணுகிநிற்கு மாதலா னசமுமின் றாமே. ௮

முதலதிகரணம்

எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை
யறிந்தியற்றி யிடாவுயிர்க ளீசன் றானுஞ்
செவ்வியினி னவைபுகுந்து செய்தியெலா முணர்ந்து
செட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்ப

னிவ்வுயிர்க டோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா
விவற்றினுக்கும் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கு
மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னாதலா
மரனடியை யகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே. எ

இரண்டாமதிகரணம்

எங்குந்தா னிறைந்துசிவ னின்றா னாகி
லெல்லாருங் காணவே வேண்டுந்தா னென்னி
லிங்குந்தா னந்தகருக் கிரவியிரு ளாகு
மீசனருட் கண்ணில்லார்க் கொளியாயே யிருளாம்
பங்கந்தா னெழும்பதுமம் பக்குவத்தை யடையப்
பரிதியலர்த் திடுவதுபோற் பருவஞ்சே ருயிர்க்குத்
தங்கவான் ஞானக்கண் கொடுத்தருளி னாலே
சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே. அ

சென்றணையு நிழல்போலச் சிவனிற்ப னென்னிற்
சென்றணையு மவன்முதலி சிவத்தையணைந் தொன்றாய்
நின்றதுயிர் கெட்டடென்னிற் கெட்டதனை யின்றா
நின்றதேற் கேடில்லை யணைந்துகெட்ட தென்னிற்
பொன்றினதேன் முத்தியினைப் பெற்றவரார் புகனி
பொன்றுகையே முத்தியெனிற் புருடனித்த னன்றா
மொன்றியிடு நீரொடுநீர் சேர்ந்தாற்போ லென்னி
லொருபொருளா மதிபதியோ டுயிர்பொருளொன் றன்றே.

செம்பிரத குளிகையினுங் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்
செம்பொனுடன் சேருமலஞ் சிதைந்தாற் சீவன்
சம்புவுடன் கூடுமெனிற் பொன்போ லல்லன்
சற்குளிகை போலவர னணுவுமலம் போக்கி

யம்பொனடிக் கீழ்வைப்ப னருங்களங்க மறுக்கு
மக்குளிகை தானும்பொன் னுகா தாகும்
உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரிய
னுயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே. ௰

சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்று மென்னிற்
சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித் தவன்றான்
பவங்கேடு புத்திமுத்தி பண்ணுஞ்சித் தவற்றிற்
படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்று
னவன்றனே யறியுஞ்சித் தாதலினு லிரண்டு
மணைந்தாலு மொன்றுகா தநந்நியமா யிருக்கு
மிவன்றனும் புத்தியுஞ்சித் திவனுமேோ புத்தி
யிதுவசித்தென் றிடிலவனுக் கிவனுமசித் தாமே. ௰௧

இரும்பைக்காந் தம்வலித்தாற் போலியைந்தங் குயிரை
யெரியிரும்பைச் செய்வதுபோ லிவனைத்தா னுக்கி
யரும்பித்தித் தனத்தையன லழிப்பதுபோன் மலத்தை
யறுத்தமல னப்பணைந்த வுப்பேபோ லணைந்து
விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை யொளிப்பதுபோலடங்கி
மேவித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னுகிக்
கரும்பைத்தே னைப்பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக்
கட்டியையொத் திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே. ௰௨

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத்
திரிமலங்க ளறுத்தீச னேசரொடுஞ் செறிந்திட்
டங்கவர்தந் திருவேட மாலயங்க ளெல்லா
மரனெனவே தொழுதிறைஞ்சி யாடிப் பாடி
யெங்குமியா மொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோம்
யாவர்க்கு மேலானோ மென்றிறுமாப் பெய்தித்
திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ மென்று
திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடை யோரே. ௧

இரண்டாமதிகரணம்

ஈசனுக்கன் பில்லா ரடியவர்க்கன் பில்லா
ரெவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்
பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களைநா மிணங்கிற்
பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
யாசையொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட்
டவர்கரும முன்கரும மாகச் செய்து
கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியி னின்று
கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே. ௨

மூன்றாமதிகரணம்

அறிவரியா னினையறிய யாக்கை யாகி
யங்கங்கே யுயிர்க்குயிரா யறிவுகொடுத் தருளாற்
செறிதலினாற் றிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ்
சிவோகம்பா விக்குமத்தாற் சிவனு மாவர்
குறியதனை யிதயத்தே யாவிக் கொண்டும்
கொள்ளையினா லானவர் குறியொடுதா மழியு

நெறியதனாற் சிவமேயாய் நின்றிடுவ னொன்றா
னேசத்தாற் றொழுதிடுநீ பாசத்தார் விடவே.

திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே
யுருக்கோலி மந்திரத்தா லெனநினையு மவர்க்கு
முளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென் பார்க்கும்
விருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்
மந்திரத்தில் வந்துதித்து மிகுஞ்சுரபிக் கெங்கு
முருக்காண வொண்ணாத பான்முலைப்பால் விம்மி
யொழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவனன் பர்க்கே.

ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு
நாதன்றன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய
னூனமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன்
யோகிகிரி யாவான்றா னெண்கிரியை யாதி
யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றோ
னச்சரியைக் கேயுரிய னாகலினால் யார்க்கு
மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே
யீசனிவன் றானென்று மிறைஞ்சி யேத்தே.

மந்திரத்தான் மருந்துகளால் வாய்த்தவியோ கத்தான்
மணியிரத குளிகையினான் மற்று மற்றுந்
தந்திரத்தே சொ[illegible]முறை செய்ய வேத
சகலகலை ஞானங்க டரிகால ஞான
மந்தமிலா வணிமாதி ஞானங்க ளெல்லா
மடைந்திடுமோ சானருளா லடிசேர் ஞானம்
[illegible]மேற் றொன்றானும் வாரா தாகு
ம[illegible]வு மவனருளான் மருவு மன்றே.

பரம்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்றா னென்றும்
பரஞான மிவனென்றும் பராபரன்றா னென்று
மரன்றருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று
மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்றா னாயே
யிரங்கியவா ரணம்யாமை மீனண்டஞ் சினையை
யியல்பினொடும் பரிசித்து நினைத்தும் பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்
பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே. எ

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ரு.

இருபாவிருபஃது

அருணந்தி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

அருணந்தி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

இருபாவிருபஃது

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கண் மலமகற்றும் - வெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டா னென்றொருகான் மேவுவரால் வேறின்மை
கைகண்டா *ருள்ளத்தின் கண். ௧

கண்ணகன் ஞாலத்துக் கதிரவன் றனென
வெண்ணெய்த் தோன்றிய மெய்கண்ட தேவ
காரா கிருகக் கலியாழ் வேனைநின்
பேரா வின்பத் திருத்திய பெரும
வினவ லானு துடையே னெனதுள
நீங்கா நிலைமை யூங்கு முளையா
லறிவின் மைமலம் பிரிவின் மையெனி
னொலிவினை யுணர்த்தும் விராய்வின் [illegible]னையேத்
திப்பிய மங்தோ பொய்ப்பகை யாகாதீ
சுத்த னமலன் சோதி நாயகன்
முத்தன் பரம்பர னெனும்பெயர் முடியா

---

* உள்ளத்திற் கண் என்பதும் பாடம்.

வேறுநின் றுணர்த்தின் வியாபக மின்றாய்ப்
பேறு மின்றா மெமக்கெம் பெரும
*விருநிலந் தீநீ ரியமானன் காலெனும்
பெருநிலைத் தாண்டவம் பெருமாற் கிலாதலின்
வேறோ வுடனோ விளம்பல் வேண்டுஞ்
சீறி யருளல் சிறுமை யுடைத்தா
லறியாது கூறினை யபக்குவ பக்குவக்
குறிபார்த் தருளினங் குருமுத லாயெனி
னபக்குவ மருளினு மறியேன் மிகத்தகும்
பக்குவம் வேண்டிற் பயனிலை நின்னாற்
பக்குவ மதனாற் பயனீ வரினே
நின்னைப் பருவ நிகழ்த்தா தன்னோ
தன்னொப் பாரிலி யென்பதுந் தகுமே
மும்மலஞ் சடமணு மூப்பிள மையினீ
நின்மலன் பருவ நிகழ்த்திய தியார்க்கோ
வுணர்வெழு நீக்கத்தை யோதிய தெனினே
யிணையிலி யாயினை யென்பதை யறியேன்
யானே நீக்கினுந் தானே நீங்கினுங்
கோனே வேண்டா கூறல் வேண்டுங்
†காண்பா ரியார்கொல் காட்டாக் காலெனு
மாண்புரை யுணர்ந்திலை மன்ற பாண்டியன்
கேட்பக் கிளக்கு மெய்ஞ்ஞா னத்தி
‡னாட்பா லவர்க்கரு ளென்பதை யறியே. உ

---

* ‘இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி’ என்னும் திருத்தாண்டகம்.

† ‘ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே’ என்னுந் திருத்தாண்டகம்.

‡ ‘ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும்’ என்னுந் திருப்பாசுரம்.

அறிவறி யாமை யிரண்டு மடியேன்
செறிதலான் மெய்கண்ட தேவே - யறிவோ
வறியேனோ யாதென்று கூறுகே ணைந்து
குறிமாறு கொள்ளாமற் கூறு. ௧

கூறிய மூன்று மலத்தின் குணக்குறி
வேறு கிளக்கின் விகற்பங் கற்பங்
குரோத மோகங் கொலையஞர் மதநகை
விராவெண் குணனுமாணவமென விளம்பினை
யஞ்ஞா னம்பொய் மயர்வே மோகம்
பைசா சூந்திய மாற்சரி யம்பய
மாயவேழ் குணனு மாயைக் கருளினை
யிருத்தலுங் கிடத்தலு மிருவினை யியற்றலும்
விடுத்தலும் பரிந்தை மேவலென் றெடுத்த
வறுவகைக் குணனுங் கருமக் கருளினை
யாங்கவை தாமு நீங்காது நின்று
தம்வழிச் செலுத்தித் தாமே தாமா
யென்வழி யென்பதொன் றின்று மன்ன
வூருநின் பேரு முருவுங் கொண்டென்
னூரும் பேரு முருவுங் கெடுத்த
பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணெயம் பதியிற்
சைவ சிகாமணி மெய்யர் மெய்ய
மும்மலஞ் சடமென மொழிந்தனை யம்ம
மாறுகோள் கூறல் போலுந் தேறுஞ்
சடஞ்செய லதனைச் சார்ந்திடு மெனினே
கடம்பட மதனுட் கண்டிலம் விடம்பெ
மூன்றிரன் போன்ற தானிற் றோன்றி
யனைத்தாங் ககறல் வேண்டுங் குணங்களும்
பன்மையின் ஞகு மெம்மையவ் தனைதரத்
தானோ மாட்டா யானோ செய்கிலன்

*நீயோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்
டியல்பெனிற் போகா வென்று மயல்கெடப்
பந்தம் வந்த வாறிங்
கந்த மாதி யில்லா யருளே. ௮

அருண்முன்பு நில்லா தடியேற்குக் கண்ணின்
றிருள்கொண்ட வாறென்கொ லெந்தாய் - மருள்கொண்ட
மாலையா வெண்ணைவாழ் மன்னவா வென்னுடைய
மாலையா மாற்ற மதி. ௯

மதிநுதல் பாக னாகி கதிதர
வெண்ணைத் தோன்றி யண்ணியுள் புகுந்தென்
னுளம்வெளி செய்துன் னளவில் காட்சி
காட்டியெற் காட்டினை யெனிமே னாட்டியெ
னுண்மையும் பெருமையு நுவலி னண்ணல்
பாதாள சத்தி பரியந்த மாக
வோதி யுணர்ந்த யானே யேக
முழுதுநின் றனனே முதல்வ முழுதும்
புலன்கடைப் பூழை நுழைந்தனன் கலங்கி
யாக்கைத் தவத்தையு மடைந்தன னீங்கிப்
போக்கு வரவு புரிந்தனன் றாக்கி
யெவ்விடத் துண்மையு மிவ்விடத் தார்தலுஞ்
செல்லிடத் தெய்தலுந் தெரித்த மூன்றினு
னொன்றெனக் கருளல் வேண்டு மென்று
மில்ல திலதா யுள்ள துளதெனுஞ்
சொல்லே சொல்லீஞ்ச் சொல்லுங் காலைச்
சிறுத்தலும் பெருத்தலு மிலவே சிறுத்தி
யானே யெறும்பி னனது போலெனின்

* சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதம் உ-ம் சூ. க-வது அதிகரணவுரையில் இவ்வடியை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

ஞான மன்றவை காய வாழ்க்கை
௨௰ மற்றவை யடைந்தன வுளவெனி னற்றன்று
விட்ட குறையி னறிந்து தொன்று
தொட்டுவந் தனவென வேண்டு நட்ட
பெரியதிற் பெருமையுஞ் சிறியதிற் சிறுமையு
முரியது நினக்கே யுண்மை பெரியோ
௨௫ யெனக்கின் றருகு மென்று
மனக்கினி யாயினி மற்றது மொழியே. ௬

மொழிந்த வவத்தை முதலடியே னின்றுங்
கொழிந்தன நான்கு முணரா - விழிந்தறிந்
தேறிற்றிங் கில்லை யெழில்வண்ணை மெய்த்தேவே
தேறிற்றென் கொண்டு தெரித்து. ௭

தெரித்ததென் கொண்டனை யுருத்திர பசுபதி
செடிய னேனையு மடிமை செய்யப்
படிவங் கொண்டு வடிவுகாட் டில்லைப்
பெண்ணை யாளும் வண்ணை மெய்ய
௫ வவத்தையிற் றெரித்தன னுயி னவத்தை
தெரித்தாங் கிருத்தலு மிலனே திருத்துங்
கால முதலிய கருவி யாயின்
மாலும் பிரமனும் வந்தனை யடையா
ரோதுங் காலை யொன்றையொன் றுணரா
௰ சேதன மன்றவை பேதைச் செயலிச்
சேதந வானுற் செயல்கொள வேண்டுதற்
போத மிவற்றைப் புணர்வதை யறியேன்
கருவித் திரளினுங் காண்பதோ ரொன்று
யொருவுவ தறியே னுணர்வி னுதவி
௰௫ னிற்கொடு கண்டன னுயி ரென்றுக்
கருவி யாயினை பெருமையு மிலவே

யானே பிரமங் கோனே வேண்டா
வின்னுங்கேண்மோ மன்ன நின்னின்
முன்ன மென்ற னுணர்வில னாதலி
னென்னைக் காண்பினுங் காண்பல கர்னா
துன்னைக் காண்பினுங் காண்பல வுன்றோ
டொருங்கு காண்பினுங் காண்பல வருந்துணை
கண்டவா றேதெனது கண்ணே
யண்ட வாண வருட்பெருங் கடலே. ௮

கடலமுதே வெண்ணைக் கரும்பேயென் கண்ணே
யுடலகத்து மூலத் தொடுங்கச் - சடலக்
கருவியா தாங்குணர்த்தக் காண்பதுதா னென்னை
மருவியா தென்றுரைக்க மன்.

மன்னிய கன்மச் சமத்திடை மலங்களை
யந்நிய மாக்கி யருள்வழி யதனா
லென்னுட் புகுந்தனை யெனினே முன்னைத்
திரிமலந் தீர்த்த தேசிக நின்றோ
டொருவத லின்றி யுடந்தையே யாகும்
பெருநிலை யாகல் வேண்டு மருவிடு
மும்மல மதனா *லெம்முனின் றிலையெனி
னம்மலத் திரிவுஞ் செம்மலர்த் தாணிழற்
சேர்தலு மிலவாய்ச் சார்பவை பற்றிப்
பெயர்வில னாகும் பெரும தீர்வின்
றமைந்த கருமத் தியைந்தவை யல்லது
சமைந்தன விலவெனச் சாற்றி னமைந்த
மாயேயக் கன்ம மாமல மூன்று
மாயா தாகவே யார்ச்சக மாணவயி
னும்பவந் தீரா தொழிகுமோ னன்றி

* [illegible]முனின்றிலை என்பதும் பாடம்.

னிற்சம மாயி னல்லது நிற்பெற
வில்லென மொழிந்த தொல்லறந் தனக்கு
மேயா தாகு நாயே னுளத்து
நின்றனை யென்பனோ நின்றிலை யென்பனோ
உ0 பொன்றிய பொன்றிற் றிலமல மென்பனோ
வொன்றினை யுரைத்தருண் மன்ற குன்றாப்
பெண்ணைப் புனல்வயல் வெண்ணைக் கதிபதி
கைகண் டலைவாய் காதுசெவி மூக்குயர்
மெய்கொண் டென்வினை வேறறப் பறித்த
உரு மெய்கண்ட தேவே வினையிலி
மைகொண்ட கண்ட வழுவிலென் மதியே. ௰

மதிநின்பா லிந்த மலத்தின்பா னிற்க
விதியென்கொல் வெண்ணைவாழ் மெய்ய - பதிநின்பால்
வந்தா லிதில்வரத்தில் வந்திரண்டும் பற்றுகிலே
னெந்தா யிரண்டாமா றென். ௰௧

எண்டிசை விளங்க விருட்படாம் போக்கி
முண்டக மலர்த்தி மூதறி வருளு
மேதினி யுதய மெய்கண்ட தேவ
கோதி லமுத குணப்பெருங் குன்ற
ரு வென்னி ஞர்தலு மகறலு மென்னைகொ
*லுன்னி லுன்னி யுறுவிடிற் பெயர்குவ
மென்னு மதுவே நின்னியல் பெனினே
வியங்கோ ளாளனு மாகி யியங்கலு
முண்டெனப் படுவை யென்டோன் மூக்கண்
௰ யாங்கணும் பிரியா தோங்குமின் னிலையின்
யான்வந் தணைந்து மீள்குவ னுமி
ஞற்றுத்துய ருற்றோ ரணிசிற னவைசெ

* திருநா. தேவாரம்.

வீற்றுவீற் றெழுதா வேண்டலும் வெறுத்தலு
மின்றிச் சாயைக்கு நன்றுமன் னியல்பே
யனையை யாகுவை வினைவருங் காலை
யிங்கிலை யதனி னேழையேற் கிரங்கி
நின்னை வெளிப்படுத் தொளிப்பை நீயே
லருண்மா றூஉம் பெருமஉஃ தன்றியு
நிற்பெற் றவர்க்கு முற்பவ முண்டெனுஞ்
சொற்பெறு மஃதித் தொல்லுல கில்லை
யவ்வவ் வமைவுஞ் சோர்வு மயர்வறச்
சொல்லிற் சொல்லெதிர் சொல்லாச்
சொல்லே சொல்லுக சொல்லிறந் தோயே. ௰௨

இறந்தோய் கரணங்க ளெல்லா மெனக்குச்
சிறந்தோ யெனினுமெய்த் தேவே - பிறந்துடனுங்
காயங் கொளவுங் கொளாமலுங் கண்டதுநீ
யாயன்கொல் பாதவத் தற்று. ௰௩

அற்றதென் பாச முற்றதுன் கழலே
யருட்டுறை யுறையும் பொருட்சுவை நாத
வேறென் றிருந்த வென்னை யான்பெற
வேறின்மை கண்ட மெய்கண்ட தேவ
விருவினை யென்ப தென்னைகொ லருளிய
மனமே காயம் வாக்கெனு மூன்றி
னிதமே யகித மெனுமிவை யாயிற்
கணத்திடை யழியுந் தினைத்துணை யாகா
காரணஞ் சடமதன் காரிய மஃதா
லாரணங் காம்வழி யடியேற் கென்னைகொல்
செயலெனை தாயினுஞ் செயலே வாரா
தியமன் செய்தி யதற்கெனி னமைவும்

செய்திக் குள்ள செயலவை யருத்தின்
*மையறீ ரியமற்கு வழக்கில்லை மன்ன
வொருவரே யமையு மொருவா வொருவற்
கிருவரும் வேண்டா விறைவனு நின்றனை
நின்னது கருணை சொல்லள வின்றே
யமைத்தது தாய்ப்பி னெமக்கணை வின்று
முள்ளது போகா தில்லது வாரா
துள்ளதே யுள்ள தெனுமுறை யதனுந்
கொள்ளும் வகையாற் கொடுத்திடு மாயின்
வள்ளன் மையெலா முள்ளிட வமையு
மீய வேண்டு மெனும்விதி யின்று
மாயினு மென்னை யருந்துயர்ப் படுத்த
ஞயி னேற்கு நன்றுமன் மாயக்
கருமமுங் கரும பந்தமுந்
தெருள வருளு சிவபெரு மானே. ௰௪

மானமருஞ் செங்கை மதில்வெண்ணை வாழ்மன்ன
போனவினை தானே பொருந்துமோ - யானதனி
லாவனோ வாக்கா யமலனு நின்னருடான்
றேவனே யாதுக்கோ தேர். ௰௫

தோரா துரைப்பன் றெருமா லுளத்தொடு
போரா தருளுதல் பெரியோர் கடனே
நின்னைக் கலப்ப தென்னுண் மையெனின்
நின்னது நேர்மை சொன்மனத் தின்றே
யெழுவகைத் தாதுவி னெழுதுளை யிரண்டும்
பெருமுழைக் குரம்பையிற் பெய்தகத் தடக்கி
நீக்கி யென்றனைப் போக்கற விருத்தி
யிச்சை முதலிய வெழுப்பி கடத்திடும்

* மையலிரி யமற்கு என்பதும் பாடம்.

விச்சை சாலவும் வியப்பது நிற்க
௰ வாக்கு மனமும் போக்குள தறவுஞ்
சொல்லு நினைவுஞ் செய்யுஞ் செயலு
நல்லவுந் தீயவு மெல்லா மறிந்து
முறைபிற ழாமற் குறைவுநிறை வின்றாய்க்
காலமுந் தேசமு மாலற வகுத்து
௰௫ நடுவுநின் றருத்தலி னடுவணு குதியே
சான்றோர் செய்தி மான்றிருப் பின்றே
சாலார் செயலே மாலா குவதே
யத்துவா மெத்தி யடங்கா வினைகளுஞ்
சுத்திசெய் தனையே யொாத்தகன் மத்திடை
௨௰ நீங்கின தென்னை யூங்கூழ் வினைகளு
மாங்கவை யருத்துவ தாரைகொ லதனாற்
கரும மருத்துங் கடனது வின்றாந்
தருமம் புரத்தல் பெருமைய தன்றே
கண்ணினுண் மணிய கருத்தினுட் கருத்த
௨௫ வெண்ணெ வேந்த மெய்கண்ட தேவ
விடர்ப்படு குரம்பையு ளிருத்தித்
துடைப்பதில் லாவரு டோன்றிடச் சொல்லே. ௰௬

சொற்றொழும்பு கொள்ளநீ சூழ்ந்ததுவு நிற்செயல்கண்
மற்றவர்க ணின்னேக்கின் மாய்ந்தவுயிர்க்-கூற்றங்
கொளித்தியாங் கைய வுயர்வெண்ணெ நல்லூர்க்
குளித்தமதுக் கொன்றையெங் கோ. ௰௭

கோலங் கொண்ட வாறுண ராதே
ஞாலங் காவல னியாமெனக் கொளீஇப்
பொய்யை மெய்யெனப் புகன்று வையத்
தோடாப் பூட்கை நாடி நாடா
௫ வென்னுட் காய்தென் பின்வந் தருளி

யென்னையுந் தன்னையு மறிவின் றியற்று
மென்ன தியானெனு மகந்தை யுந்தண்
டியாவ ரியாவையு மியாங்கணுஞ் சென்று
புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்துழிப் பெயர்த்து
௰ மிக்க போகம் விதியால் விளைத்திட்
டெற்பணி யாளா வெனைப்பிரி யாதே
யோடி மீள்கென வாடல் பார்த்திட்
டென்வழி நின்றன னெந்தை யன்றே
வருண்மிக வுடைமையி னருட்டுறை வந்து
௰௫ பொருண்மிக வருடலும் பொய்ப்பகை யாதலுங்
கைகண்டு கொள்ளெனக் கடலுல கறிய
மெய்கண்ட தேவ னெனப்பெயர் விரீஇத்
தன்னுட் கரந்து தான்முன் னாகித்
தன்னதுந் தானுமா யென்னையின் றாக்கித்
௨௰ தன்னையு மென்னையுந் தந்து தனது
செய்யா மையு மெனதுசெய லின்மையு
மெம்மான் காட்டி யெய்த
லம்மா வெனக்கே யதிசயந் தருமே. ௰௮

தருமா தருமத் தலைநின்றாழ் வேனைக்
கருமா கடல்விடாமுன் கண்டப் - பெருமான்
திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சுவேத வனத்தா
னுருவென்ன வந்தெடுத்தா னுற்று. ௰௯

உற்றவர் பெற்றவர் மற்றவை முற்று
மற்றவர்க் கற்றவ னல்லவர்க் கல்லவ
னந்த மாதி யில்லவன் வந்து
குரக்கு மனத்துக் கொடியேன் பாக்கும்
௫ பாப்பைக் குவித்து நிறுத்திப் பிடித்திட்
டிருள்வெளி யாகு மருளினை யறுத்து

வந்து புகுதலுஞ் சென்று நீங்கலு
மின்றி யொன்றாய் நின்றவன் நிலையி
லொன்றா காம லிரண்டா காம
லொன்று மிரண்டு மின்றா காமற்
றன்னது பெருமை தாக்கா னாயினு
மென்னது பெருமை யெல்லா மெய்தித்
தன்னை யெனக்குத் தருவதை யன்றியு
மென்னையு மெனக்கே தந்து தன்னது
பேரா னந்தப் பெருங்கட லதனு
ளாரா வின்ப மளித்துத் தீரா
வுள்ளும் புறம்பு மொழிவின்றி நின்ற
வள்ளன்மை காட்டி மன்றாடி யருளிய
மன்ன னெங்கோன் வார்புனற் பெண்ணை
வெண்ணை காவலன் மெய்கண்ட தேவ
னண்ண லருளா லயத்த னண்ணிய
மலமுத லாயின மாய்க்கு
முலக வுயிர்க்கெல் லாமொரு கண்ணே. உ௰

இருபாவிருபஃது

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௬.

உண்மை விளக்கம்

திருவதிகை
மனவாசகங்கடந்தார்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவதிகை

மனவாசகங்கடந்தார்

அருளிச்செய்த

உண்மை விளக்கம்

வண்மைதரு மாகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
வுண்மை விளக்க முரைசெய்யத் - திண்மதஞ்சே
ரந்திநிறத் தந்திமுகத் தொந்திவயிற் றைங்கரனைப்
பந்தமறப் புந்தியுள்வைப் பாம். க

பொய்காட்டிப் பொய்யகற்றிப் போதாநந் தப்பொருளாய்
மெய்காட்டு மெய்கண்டாய் விண்ணப்பம் - பொய்காட்டா
மெய்யா திருவெண்ணை வித்தகா சுத்தவினா
வையாநீ தான்கேட் டருள். உ

ஆறாறு தத்துவமே தாணவமே தன்றேதான்
மாறா வினையேது மற்றிவற்றின் - வேறாகா
னானேது நீயேது நாதனட மஞ்செழுத்துத்
தானேது தேசிகனே சாற்று. ௩

உள்ளபடி யித்தை யுரைக்கக்கே ளுன்றனக்கு
வள்ளலரு ளாலன்று வாய்மலர்ந்து-தெள்ளியசீ
ராகமங்கள் சொன்ன வடைவிலே யானந்த
யோக நிகழ்புதல்வா வுற்று. ௪

நாற்கோணம் பூமிபுன னண்ணுமதி யின்பாதி
யேற்குமனன் முக்கோண மெப்போது - மார்க்கு
மறுகோணங் கால்வட்ட மாகாய மான்மா
வுறுகாய மாமிவற்றா லுற்று. ௫

பொன்பார் புனல்வெண்மை பொங்கு மனல்சிவப்பு
வன்கால் கருமைவளர் வான்றூம - மென்பா
ரெழுத்து லவரயவப் பாராதிக் கென்று
மழுத்தமதாய் நிற்கு மது. ௬

குறிகுலிசங் கோகனதங் கொள்சுவத்தி குன்றா
உறுபுள்ளி யாரமுத விந்துப் - பிறிவின்றி
மண்புனறீக் கால்வான மன்னு மடைவேயென்
றெண்புதல்வா வாகமமோ தும். ௭

பாராதி யைந்துக்கும் பன்னுமதி தெய்வங்க
ளாரா ரயனுதி யைவரா - மோரோர்
தொழிலவர்க்குச் சொல்லுங்காற் றோற்றமுத லைந்தும்
பழுதறவே பண்ணுவர்காண் பார். ௮

படைப்ப னயனளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்
றுடைப்ப னுருத்திரனுஞ் சொல்லிற் - றிடப்பெறவே
யென்றுந் திரோபவிப்ப ரீசர் சதாசிவரு
மன்றே யநுக்கிரக ராம். ௯

மண்கடின மாய்த்தரிக்கும் வாரிகுளிர்ந் தேபதமா
மொண்கனல்சுட் டொன்றுவிக்கு மோவாமல் - வண்கால்
பரந்துசலித் துத்திரட்டும் பார்க்கிலா காய
நிரந்தரமாய் நிற்கு நிறைந்து. ௰

உள்ளபடி மாபூத மோதினே மூன்றனக்குக்
கள்ளமிலை மைம்புலனுங் கட்டுரைக்கின் - மெள்ளவே
யோசை பரிச முருவஞ் சுவைநாற்ற
மாசைதரு மைம்புலனே யாம். ௰௧

ஞானேந் திரியங்க ளன்றுரைக்கக்கே
ளைந்து மிகுபூத முற்றிடமா - வீனமாஞ்
சத்தாதி தன்னையறியுந் தானஞ் செவிதோல்கண்
ணத்தாவு மூக்கென் றறி. ௰௨

வானிடமாய் நின்றுசெவி மன்னு மொலியதனை
யீனமிருந் தோல்கா லிடமாக - வூனப்
பரிசந் தனையறியும் பார்வையிற்கண் ணங்கி
விரவியுரு வங்காணு மே. ௰௩

நன்றாக நீரிடமா நாவிரதந் தானறியும்
பொன்றா மணமூக்குப் பூவிடமா - நின்றறிய
மென்றோது மன்றே யிறையா கமமிதனை
வென்றார்சென் றாரின்ப வீடு. ௰௪

கண்ணுதனு லோதியிடங் கன்மேந் திரியங்க
ளெண்ணும்வச னாதிக் கிடமாக - நண்ணியிடும்
வாக்குப்பா தம்பாணி மன்னு குதமுபத்த
மாக்கருது நாளு மது. ௰௫

வாக்காகா யம்மிடமா வந்துவச னிக்குங்கால்
போக்காருங் காற்றிடமாப் புல்கியனை - வேற்கு
யிடுங்கை குதநீ ரிடமா மலாதி
விடும்பா ரிடமுபத்தம் விந்து. ௰௬

அந்தக் கரண மடைவே யுரைக்கக்கே
ளந்தமனம் புத்தியுட னாங்காரஞ் - சிந்தையிவை
பற்றியது நிச்சயித்துப் பல்கா லெழுந்திருந்தங்
குற்றதுசிந் திக்கு முணர். ௰எ

ஓதியிடு நாலாறு முற்றான் மதத்துவமென்
றாதி யருளா லறையுங்காண் - டீதறவே
வித்தியா தத்துவங்க டம்மை விளம்பக்கே
ளுத்தமனே நன்றா வுனக்கு. ௰அ

கால நியதி கருதுங் கலைவித்தை
யேலவிரா கம்புருட னேமாயை - மாலறவே
சொன்னோ மடைவாகச் சொன்னவிவை தம்முண்மை
யுன்னி யுரைக்கநா முற்று. ௰௯

எல்லை பலம்புதுமை யெப்போது நிச்சயித்த
லல்ல றருங்கிரியை யான்மாவுக் - கொல்லை
யறிவாசை யைம்புலனு மாரவருங் காலங்
குறியாய் மயக்கென்று கொள். உ௰

வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் விளம்பினோஞ்
சுத்தமாந் தத்துவங்கள் சொல்லக்கே - ணித்தமாஞ்
சுத்தவித்தை யீசரம்பின் சொல்லுஞ் சதாசிவநற்
சத்திசிவங் காணவைக டாம். உக

சுத்தவித்தை ஞானமிகுந் தொன்மையா மீசுரந்தா
னத்தன் றொழிலதிக மாக்கியிடு - மொத்தவிவை
சாதாக் கியமென்னுஞ் சத்தி சிவங்கிரியை
யாதார ஞானவுரு வாம். உஉ

ஆறாறு தத்துவமுஞ் சொன்னோ மடைவாக
மாறா மலமிரண்டும் வாசொல்லக் - கூறி
லறியாமை யாணவநீ யானசுக துக்கங்
குறியா வினையென்று கொள். உ௫

ஆறாறு தத்துவமு மாணவமும் வல்வினைய
மாறா வருளால் வகுத்துரைத்தீர் - வேறாகா
வென்னை யெனக்கறியக் காட்டி ரிவைகண்டே
னுன்னரிய தேசிகரே யுற்று. உ௪

நன்றா வுரைக்கக்கே ணல்லசித்தின் முன்னசித்திங்
கொன்றாது சித்தசித்தை யோராது - நின்றிவற்றை
யன்றே பகுத்தறிவ தான்மாவே யென்றுமறை
குன்றாம லோதுங் குறித்து. உ௫

தத்துவங்க ளாறாறுந் தம்மைத்தா மென்றறியா
வெத்தன்மை யென்னி லியம்பக்கேள் - சுத்தமா
மாறு சுவையு மறியாவே தம்மைத்தாங்
கூறி லிவையிவைபோற் கொள். உ௬

ஆறு சுவையு மருந்தி யவைதம்மை
வேறொருவன் கூறியிடு மேன்மைபோ - லாறாறு
மொன்றொன்றாய் நாடியுணர்ந் தோதிலதி லூற்றறிவாய்
நின்றபொரு டானேகா ணீ. உ௭

குன்றா வருளாலே கூறினீ ரென்வடிவு
பொன்றாத நம்முருவம் போதியீர் - னின்றருக்கன்
கண்ணுக்குக் காட்டுமா போலே யுனதறிவி
னண்ணியறி வித்திடுவோ நாம். உ௮

அன்றியுங்கே ளான்மாவா லாய்ந்தறியு மைம்பொறிக
ளின்றி யறியா விவையென்ன - நின்றதுபோ
லோவாம லுன்னை யுணர்த்துவோ முன்னறிவின்
மேவாமன் மேவினா மே. உகூ

அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போல
மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவினோ - மெக்கண்ணு
நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லா தறிவென்று
நல்லா கமமோது நாடு. நூ௰

நற்றவத்தோர் தாங்காண நாதாந்தத் தஞ்செழுத்தா
லுற்றுருவாய் நின்றாட லுள்ளபடி - பெற்றிடநான்
விண்ணோர் பொழில்வெண்ணை மெய்கண்ட நாதனே
தண்ணா ரருளாலே சாற்று. நூக

எட்டு மிரண்டு முருவான லிங்கத்தே
நட்டம் புதல்வா நவிலக்கேள் - சிட்டன்
சிவாயநம வென்னுந் திருவெழுத்தஞ் சாலே
யவாயமற நின்றாடு வான். நூஉ

ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரம் - கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார். நூநூ

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம் - பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கு மகரமது தான். நூச

ஓங்கார மேயநற் றிருவாசி யுற்றதனி
னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடராம் - மாங்கார
மற்றா ரறிவரணி யம்பலத்தா னாடலிது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின். ௩௫

தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமா
வூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு. ௩௬

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வமுக்கியரு ளானடுத்து - நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்த
லானெந்தை யார்பரதந் தான். ௩௭

மோனந்த மாமுனிவர் மும்மலத்தை மோசித்துத்
தானந்த மானிடத்தே தங்கியிடு - மானந்த
மொண்டருந்த நின்றாடல் காணுமருண் மூர்த்தியாக்
கொண்டதிரு வம்பலத்தான் கூத்து. ௩௮

உரையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்மிகு பஞ்சாக்
கரத்தால் வரைமகடான் பாதி - பரையிடமாக்
காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்
பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு. ௩௯

நாதாந்த நாடகத்தை நன்றா வருள்செய்தீ
ரோதீ ரெழுத்தஞ்சு முள்ளபடி - நீதமே
யஞ்செழுத்தீ தாகி லழியுமெழுத் தாய்விடுமோ
தஞ்ச வருட்குருவே சாற்று. ௪௦

உற்ற குறியழியு மோதுங்காற் பாடைகளிற்
சற்றும் பொருடான் சலியாது - மற்றதுகே
ளீசனரு ளாவி யெழிலார் திரோதமல
மாசிலெழுத் தஞ்சினடை வாம். ௪௧

சிவனரு ளாவி திரோதமல மைந்து
மவனெழுத் தஞ்சி னடைவா - மிவனின்று
நம்முதலா வோதிலரு ணடாது நாடுமருள்
சிம்முதலா வோதுநீ சென்று. ௪௨

அண்ணன் முதலா வழகா ரெழுத்தைந்து
மெண்ணி லிராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ணி
யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மணுவை
யிருளா னதுதீர வின்று. ௪௩

ஆதி மலமிரண்டு மாதியா வோதினாற்
சேதியா மும்மலமுந் தீர்வாகா - போத
மதிப்பரிதா மின்பத்தே வாழலா மாறி
விதிப்படியோ தஞ்செழுத்து மே. ௪௪

அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண லருமறையு
மஞ்செழுத்தே யாதிபுரா ணம்மனைத்து - மஞ்செழுத்தே
மானந்த தாண்டவமும் யாவைக்கு மப்பாலா
மோனந்த மாமுத்தி யும். ௪௫

முத்தி தனையடைந்தோர் முந்துபழம் போதங்கி
வித்தகமாம் வீணை யிசையிற்றி - னொத்த
விரதமணம் வெம்மை யெழினாதம் போல
விரவுவரென் றோதும் விதி. ௪௬

தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சகசமா யான்மாவிற்
பெத்தத்தி னிற்கின்ற பெற்றிபோன் — முத்திதனிற்
சித்தமல மற்றார் செறிந்திடுவ ரென்றுமறை
சத்தியமா வோதியிடுந் தான். ௪௭

ஆதவன்றன் சந்நிதியி லம்புலியி னார்சோதி
பேதமற நிற்கின்ற பெற்றிபோ — னாதாந்தத்
தண்ணா றிருவடியி லான்மா வணைந்தின்பக்
கண்ணி லழுந்தியிடுங் காண். ௪௮

சென்றிவன்றா னொன்றிற் சிவபூ ரணஞ்சிதையு
மன்றவன்றா னொன்றுமெனி லந்நியமா — மின்றிரண்டு
மற்றநிலை யேதென்னி லாதித்த னந்தன்விழிக்
குற்றமற நின்றதுபோற் கொள். ௪௯

வாக்கு மனமிறந்த வான்கருணை யாளனுருத்
தாக்கறவே நிற்குந் தனிமுதல்வா — நீக்காப்
பதியினைப்போ னித்தம் பசுபாச மென்றாய்
கதியிடத்து மூன்றினையுங் காட்டு. ௫௰

முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலனு — மெத்தவே
யின்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவிளை வித்தன்மல
மன்புடனே கண்டுகொளப் பா. ௫௧

அப்பாவிம் முத்திக் கழியாத காரணந்தான்
செப்பா யருளாலே செப்பக்கே — ளொப்பில்
குருலிங்க வேடமெனக் கூறிலிவை கொண்டார்
கருவொன்றி நில்லார்கள் காண். ௫௨

கற்று மனம்போற் கசிந்துகசிந் தேயுருகி
யுற்றுசான் லிங்க முயர்வேடம் - பற்றாக
முத்தித் தலைவர் முழுமலத்தை மோசிக்கும்
பத்திதனி னின்றிடுவர் பார். ௩௩

வாழ்ந்தே னருட்கடலே வற்றாப் பவக்கடலில்
வீழ்ந்தே யலையாமன் மேதினியிற் - சூழ்ந்துவிடா
வெண்ணைச் சுவேதவன மெய்கண்ட நாதனே
யுண்மைத் தவப்பயனே யுற்று. ௩௪

மன்னுதிகை வாழு மனவா சகங்கடந்தான்
மின்னனைய வாழ்வி லுறு மெய்கண்டான் - பன்மறைகள்
வண்மைதரு மாகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
வுண்மைவிளக் கஞ்செய்தா னுற்று.

உண்மைவிளக்கம்

முற்றிற்று

சிவப்பிரகாசம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம்

பாயிரம்

காப்பு

ஒளியான திருமேனி யுமிழ்தான மிகமேவ
களியார வருமானை கழலுள மறவாம
லளியாரு மலர்தூவு மடியார்க ளுளமான
வெளியாகும் வலிதாய வினைகூட நினையாவே.

நடராசர்

ஓங்கொளியா யருண்ஞான மூர்த்தி யாகி
யுலகமெலா மளித்தருளு முமையம்மை காணத்
தேங்கமழு மலரிதழி திங்கள் கங்கை
திகழரவம் வளர்சடைமேற் சேர வைத்து
நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்று
ணின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்
பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும்
புந்தியினு முறவணங்கிப் போற்றல் செய்வாம்.

சிவகாமியம்மை

பரந்தபரா பரையாதி பரன திச்சை
பராஞானங் கிரியைபரா போக ரூபந்
தருங்கருணை யுருவாகி விசுத்தா சுத்தத்
தனுகரண புவனபோ கங்க டாங்க
விரிந்தவுபா தானங்கண் மேவி யொன்றாய்
விமலமா யைந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத்
தாந்தைகெட மணிமன்று ளாடல் காணு
மன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம். உ

விநாயகர்

நலந்தாறு விருந்தமிழின் செய்யுட் குற்ற
நண்ணுமை யிடையூறு நலியாமை கருதி
யிலங்குமிரு குழையருகு பொருதுவரி சிதறி
யிணைவேல்க ளிகழ்ந்தகயற் கண்ணியொடு மிறைவன்
கலந்தருள வருமானை முகத்தான் மும்மைக்
கடமருவி யெனநிலவு கணபதியி னருளா
லலர்ந்துமது காமுனிவர் பரவவளர் கமல
மனையதிரு வடியிணைக ணினைதல் செய்வாம். ௩

முருகக்கடவுள்

வளநிலவு குலவமர ரதிபதியாய் நீல
மயிலேறி வருமீச னருண்ஞான மதலை
யளவில்பல கலையங்க மாரணங்க ளுணர்ந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மண்ணல்விற லெண்ணு
வுளமருவு சூரனுர மெனதிடும்பை யோங்க
லொன்றிரண்டு கூறுபட வொளிதிகழ்வே லுகந்த
களபமலி குறமகடன் மணிமுலைகள் கலந்த
கந்தன்மல ரடியிணைகள் சிந்தை செய்வாம். ச

சந்தான பரம்பரை

தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே. ௫

குரு வணக்கம்

பார்திகழ வளர்சாம வேத மல்கப்
பராசரமா முனிமரபு பயில ஞானச்
சார்புதர வந்தருளி யெம்மை யாண்ட
சைவசிகா மணிமருதத் தலைவ னந்தண்
கார்மருவு பொழில்புடைசூழ் மதின்மீதே மதியங்
கடவாமை நெடுங்கொடியின் காந்தலையுங் கடந்தைச்
சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்த னந்தை
திருவளரு மலரடிகள் சென்னி வைப்பாம். ௬

நுதலிய பொருள்

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப் [போற்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன
வறத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிர்கண் ணருக்க
னறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவித மாகுஞ்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றாம். ௭

தீட்சாக்கிரமம்

மூவகையா ருயிர்வர்க்க மலர்த்தார் கன்ம
 மூலமலத் தார்மூன்று முடையா ரன்றே
நீவகமா மெனவுருவாய் வந்து நாதன்
 றிருநோக்காற் பரிசத்தாற் றிகழும் வாக்காற்
பாவனையான் மிகுநூலா லியோகப் பண்பாற்
 பரவிவரு மௌத்திரியாற் பாச நாச
மேவவரு ளுதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும்
 வியன்கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே. அ

விரும்பியமந் திராதிகார மர்ச்சனு திகார
 மேவுமியோ காதிகார மெனச்சமய விசேடம்
வரும்பொருவி னிருவாண மந்திரங்கள் பதங்கள்
 வன்னங்கள் புவனங்க டத்துவங்கள் கலைக [தொன்
ளிரங்கடைவிற் றொகைபதினொன் றெண்பத்தொன் றைம்பத்
 திருநூற்றே டிருபத்து நாலா றைந்திற்
பரந்தநெறி யறுவகையு மொருவிவினை வரிதாம்
 பரபதத்து ளுயிர்விரவப் பயிற்று மன்றே. க

கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
 கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
 சாலோக சாமீப சாரூ பங்கண்
மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
 மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
திருவருளோன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
 சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே. ம

நூல்வழியும் நூற்பெயரும்

தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானு
மருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மன்றே. ௰௧

அவையடக்கம்

தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த
நன்மையினர் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க
நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்
தன்மையினர் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறித
லின்மையினர் பலர்புகழி லேத்துவரே திலரும்
றிகழ்ந்தனரே லிகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே.

பொது வதிகாரம்

முதற் சூத்திரம்

பதி யியல்பு

பலகலையா கமவேத மியாவையினுங் கருத்துப்
பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா
னிலவுமரு வுருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
நின்மலமா யேகமாய் நித்த மாகி
யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசல மாகி
யகண்டிதமா யானந்த வுருவா யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து ளோரே. க

நீடுபரா சத்திநிக ழிச்சா ஞான
நிறைகிரியை தாவதனை நிமலன் மேவி
நாடரிய கருணைதிரு வுருவ மாகி
நவின்றுபல கலைநாத விந்து வாதி
கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை மேவிக்
கொடுவினைகொ டனுகரண புவன போகம்
பீடுபெற நிறுவியவை யொடுக்கு மேனி
பிறங்கியநிட் களசகளப் பெற்றி யாமே. உ

ஈங்கிதுவென் றதுகடந்த வியல்பி னானு
மீறுமுத னடுவொன்று மிலாமை யானு
மோங்கிவளர் ஞானமய னாத லானு
முண்மைபிறர்க் கறிவரிய வொருமை யானுந்
தாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாஞ்
சார்வரிய தனிமுதல்வ னாத லானு

நீங்கலரு முயிர்க்குயிராய் நிற்ற லானு
நிறுத்திடுவ னினைந்தவரு நிமலன் றானே. ௬

உலகமெலா மொருவனோ டொருத்தி யொன்றென்
றுளதாகி நின்றளவி லொடுங்கும் பின்னு
மலமதனா லுளதாகு முருவ மாறி
வருவதுபோ வதுசெல்வ தாத லானு
மலைவிலசே தனமாயை யாத லானு
மணுக்களுரு வடையுமறி விலாமை யானு
நிலவுதொழின் மருவியுரு நிற்ற லானு
நின்றவையு மளித்திடுவ னிமலன் றானே. ௭

கந்தமல ரயன்படைக்கு முலக மெல்லாங்
கண்ணனளித் திடுமவையெங் கடவு டானே
யந்தமுற வழித்திடுவ னாத லாலே
யயனரியு மவனதுய ரதிகா ரத்து
வந்தமுறை தன்றொழிலே மன்னுவிப்ப னெல்லாம்
வருவிப்பன் விகாரங்க ணருவா னானின்
முந்திரவி யெதிர்முளரி யலர்வுறுமொன் றலர்வான்
முகையாமொன் றொன்றலரு முறையி னாமே. ௮

எற்றவிவை யானருளின் றிருவிளையாட் டாக
வியம்புவர்க ளணுக்களிடர்க் கடனின்று மெடுத்தே
யூற்றமிக வருள்புரித லேது வாக
வுரைசெய்வ ரொடுக்கமிளைப் பொழித்தன் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந்
துய்ப்பித்த றிரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரு மருளருளே யன்றி மற்றுப்
புகன்றவையு மருளொழியப் புகலொ ணாதே. ௯

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

பசு வியல்பு

எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி னழுந்தி
யிருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
யண்ணலரு ளானண்ணி யவையவரா யதனு
லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற்
புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவா வுடைத்தாய்ப்
புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளா
லுண்ணிலவு மொளியதனு லிருளகற்றிப் பாத
முற்றிடுநற் பசுவருக்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தோர். க

பாச வியல்பு

ஏகமாய்த் தங்கால வெல்லைகளின் மீனு
மெண்ணரிய சத்தியதா யிருளொளிர விருண்ட
மோகமாய்ச் செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த
மூலமல மாயறிவு முழுதினையு மறைக்கும்
பாகமாம் வகைநின்று திரோதாயி சத்தி
பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வாது புரிந்து
நாகமா நதிமதியம் பொதிசடையா னடிக
ணணுகும்வகை கருணைமிக நயக்குந் தானே. உ

உன்னலரும் பரசிவன்ற னருளாலே நாத
முதிக்குமிருங் குடிலைதனில் விந்துவரு நாதந்
தன்னிலதி னொளிவளருஞ் சதாசிவரா மவரிற்
றயங்கவரு மீசர்வித்தை தனையளிப்ப ரதனுன்
மன்னுவரிவ் வகையையவர் வாய்மையினுன் முன்னே
வந்திடுமென் றுரைசெய்த விந்துவழா வகையே
மூன்னுதவு சூக்குமாதி யொருநான்கு மென்று
மொழிந்திடுவ ரருங்கலைகண் முதிர்ந்துளோரே. ங

உருவாதி சதுர்விதமா யொன்றொன் றொவ்வா
வுண்மையதாய் நித்தமா யொன்றா யென்று
மருவாகிக் கன்மமா ணுக்க ளியார்க்கு
மாவார மாயசித்தா யசல மாகி
விரிவாய தன்செயலின் வியாபியா யெல்லாம்
விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை யொடுங்க
வருகால முயிர்களெல்லா மருவிடமாய் மலமாய்
மன்னியிடு மரனருளான் மாயை தானே. ௬

என்னையிது வெனினுலகுக் குபாதான மில்லை
யிறைவனல தெனினசித்துச் சித்தினிடத் துதியா
மன்னியுள தேன்முதல்வ னென்கொ லென்னின்
மாயைதா னசித்துருவாய் மருவ மாட்டா
தன்னவனு மிதுவொழிய வாக்க மாட்டா
னசத்தனு மெனினதுவு மவன்போ னித்த
முன்னவனவ் வசித்தைவிரித் தெவையு மாக்கு
முதன்மையது கொடுத்ததெனை மொழிந்தி டாரே. ௭

படைத்ததொரு படியின்றிப் பறவைபசு நராய்ப்
பண்ணியதென் முன்னைவினைப் பான்மை யென்ப
ரடுத்தவினை யுளதாயி னிறையே னென்னி
லசேதனமற் றவையாவிக் கமைத்த தாகு
மெடுத்தவினை யுருவுறுவ துயிரோற் றனே
யிருவினைக்குத் தக்கவுட லெய்து மென்னிற்
சடத்திரளு மகர்த்தாவா யறிவொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே. ௮

அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதா னளைத்த நீச
னருவினைக ளருந்துதற்கோ வினையோ வன்றிச்

சொல்லிவரு மாயையோ வணுவை மூந்தச்
சூழ்ந்ததெனு முறைமுதலோர் தொடக்கி லார்பா
லொல்லைவரு மெனினுளதா முயிருண் டாவே
யுளதுமல மலமுளதா லொழிந்த வெல்லா
னெல்லின்முளை தவிடுமிபோ லனாதி யாக
நிறுத்திடுவ ரிதுசைவ நிகழ்த்து மாறே. எ

அருத்திமிகுங் கலைகால நியதியுடன் வித்தை
யராகமிவை யனந்தரான் மாயைதனி லாகு
முருத்திராற் கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்க
ளாவாகு மாங்காரம் புந்திதனி லுதிக்குந்
தெரித்தவிது திரிவிதமாந் தைசதவை காரி
திகழ்தருபூ தாதியெனத் திருந்தியசாத் துவிதம்
விரித்தகுண மனம்புத்தி யிந்திரிய மென்று
விளம்பியசோத் திராதிமுதல் விளங்கியிடும் விரிந்தே. அ

மன்னியகன் மேந்திரிய மானவிரா சதஞ்சேர்
வாக்காதி வைகாரி மருவிவருஞ் சத்தந்
தன்னைமுத லாகியதா மதமிகுமாத் திரைபின்
றருமிதனின் வானநில மனல்புனன்மண் சத்த
முன்னதனில் வெளியாதி யொன்றொன் றாகு
முறையிலுறு மிருமையயன் முடிவா முன்னே
யுன்னுசதா சிவாதி யதிபதிக ளொடுக்க
முதித்தவடை வெனவுரைப்ப ருணர்ந்து ளோரே. ௯

நண்ணியிடு முருவதனுக் கேது வாகி
நானாபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
பண்ணிவரு மாதலா லனாதி யாகிப்
பலவாகி யணுக்கடொறும் படர்வ தாகி

யெண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்று
மியல்பினதாய் மதிகதமா யிருபயனும் பாவ
புண்ணியமாய்ப் புலர்காலை மாயை மேவிப்
பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே. ௰

கன்மநெறி திரிவிதஞ் சாதியாயுப் போகக்
கடனெனவரு மூன்று முயிரொன்றிற் கலந்த
றொன்மையதா முல்லதுண வாகா தானுந்
தொடங்கவை வினையாதே தோன்று மாறித்
தன்மைதரு தெய்விகமும் பௌதிகமான் மிகமாந்
தனையிலுறு மசேதனசே தனத்தாலுஞ் சாரு
நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக் கிவணு
ணடிலத னூழ்வினையா னனுதுந் தானே. ௰௧

மேலைக்கு வருவினையே தெனினனக்கண்
விருப்பவெறுப் பெனவறியல் விளைவ தெல்லா
மூலத்த வினைப்பயில்வா மென்னி னென்
முற்றியதன் பயனுனக்கு முனைக்கு மென்பர்
ஞாலத்து வினைகளிரு திறனாகும் புந்தி
நண்ணாத வினைநணுகும் வினையெனவொன் றிரண்டா
மேலத்தா னிதமகித மாமிதனால் வழுவா
தெய்திடும் புண்ணியபா வங்க ளென்றே. ௰௨

உற்றதொழி னினைவுரையி னிருவினையு மளவா
மொன்றொன்று வழியாது னொழியா துன்னின்
மற்றவற்றி னொருவினைக்கோர் வினையால் வீடு
வைதிகசை வம்பகரு மாபி லாற்றப்
பற்றியது கழியுமிது விலையா லேற்கும்
பான்மையுமாம் பண்ணாது பலிக்கு முன்னஞ்
சொற்றருநூல் வழியின்வரின் மிகுதி சேருஞ்
சேராதங் கதுமேலைத் தொடர்ச்சி யாமே. ௰௩

மோகமிக வுயிர்கடொறு முடனாய் நிற்கு
மூலவா ணவமொன்று முயங்கிநின்று
பாகமிக வுதவுதிரோ தாயி யொன்று
பகர்மாயை யொன்றுபடர் கன்ம மொன்று
தேகமுறு கரணமொடு புவன போகச்
செயலாரு மாமாயைத் திரட்சி யொன்றென்
றாகமல மைந்தென்ப ரைந்து மாறு
தருளென்ப தரிதென்ப ரறிந்து ளோரே. ௰௩

அவத்தை யியல்பு

ஓங்கிவரும் பலவுயிர்கண் மூன்றவத்தை பற்றி
யுற்றிடுங்கே வலசகல சுத்தமென வுணர்க
வீங்குவருங் கலாதியொடு குறியுருவ மொன்று
மின்றிமல மன்றியொன்று மில்லையெனு மியல்பா
*யாங்கறிவை யறிவரிய னறிகருவி யணையா
வாதலினு விருண்மருவு மலர்விழிபோ லதுவாய்
நீங்கும்வகை யின்றிநித்த வியாபகமா யங்க
ணிற்பதுகே வலமென்று நிகழ்த்து நூலே. ௰௪

இன்மைமல மாயைகன்ம மென்றிரண்டே யிறைதா
னிலங்குபல வுயிர்களுமுன் புரிந்தவிரு வினையின்
றன்மைகளா லெவர்களுக்குந் தனுகரண புவனந்
தந்திடுமிங் கதனாலே யிருபயனுஞ் சார்ந்து
கன்மமெலா நேராக நேராதன் மருவக்
கடவுளரு ளாலெவையுங் கழித்திடுவ னதனாற்
பின்மலமா னவையணுகா பெருகொளிமுன் புளதே
பெற்றிடுமென் றித்திறமென் பேசு மாறே. ௰௫

---

* ஆங்கறிவை யறிவரிதா என்பதும் பாடம்.

மாயைமுத லெனவினையின் பான்மைமுத லெனவே
 மன்னுபவை விதைமரபின் மயங்குமலஞ் சுத்தற்
கேயுநெறி யென்கொலத னியல்பாயின் முத்தி
 யென்பதென் மற்றிவைநிற்க விருங்கலாதி யுணர்வாய்
மேயபினர்த் தன்னுருவம் விளங்காமை விளக்கு
 மிகுமுலகந் தனிலென்னி லிவைவிடுங்கா லுணர்வுட்
டோயுநெறி யிலதாத லறியாமை யெனநீ
 சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்துளோரே. ௰௭

அந்நியமா னவையுணர்த்தி யநந்நியமாய் நிறைந்த
 வறிவறியா மையினுனு மருணிலவுங் காலந்
தன்னிலவை யனையாவு மாய்நின்ற தொன்மை
 தாமுணர்த லானுமுயிர் தானெனவொன் றிலதாய்
மன்னியிடு மலமாயை கன்மங்கண் மாறி
 வந்திடுமந் நிலைமுழுது மாதலினான் மனத்தா
லுன்னரிய திருவருளை யொழியமல முளதென்
 றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே. ௰௮

புகலுமல மொழித்தற்குக் கலாதிமுதன் மாயை
 பொருந்திடு மானருளாற் போதந் தீபஞ்
சகலமெலா முடனுய வாறு போலுந்
 தருமருளை மலமுயிர்கள் சாராமன் மறைக்கு
மகலிவரு மிவையுணரி னிருள்வெளியாந் தன்மை
 யெய்துமிவை தஞ்செய்தி யிலங்கும் விந்து
பகர்வரிய வுணர்வாகி யொளியா யுள்ளப்
 பான்மையினு லொருநாதம் படருந் தானே. ௰௯

வந்தடைந்து பின்னமாய் வன்னங்க டோற்றம்
 வருமடைவு படவொடுக்கி மயிலண்ட சவ்னேர்

சிந்தைதனி லுணர்வாகும் பைசந்தி யுயிரிற்
சேர்ந்துவரு மவைமருவு முருவெவையுந் தெரித்து
முந்தியிடுஞ் செவியிலுறா துள்ளுணர்வா யோசை
முழங்கியிடு மத்திமைதான் வைகரியி லுதானன்
பந்தமுறு முயிரணைந்து வந்தமொழி செவியின்
பாலணைய நினைந்தபொருள் பகருந் தானே. உ௰

இத்தகைமை யிறையருளா லுயிரறியு மறிவுக்
கீடாக வாடாதே யீரிரண்டி லுரைத்த
வித்தைமுத லைவரான் விளங்கு ஞான
மேவியிடு மெனவுரைப்ப ரசுத்தமாயை
வைத்தகலை தான்மூல மலஞ்சிறிதே நீக்கி
மருவும்வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனைப்
புத்திதர வித்தையிடை நின்றறிவை யுயிர்க்குப்
பொருந்தியிடும் வகைபுணரும் புனிதசத்தி புணர்ந்தே.

பேசரிய வராகந்தன் கன்மத்துக் கீடாப்
பெற்றதனி லாசைதனைப் பெருகுவிக்கு நியதி
தேசமிகு மரசர்தரு மாணை செய்தி
செய்தவரைத் துய்ப்பிக்குஞ் செய்கை போல
நேசமுறு தங்கன்ம நிச்சயித்து நிறுத்து
நிகழ்காலங் கழிகால மெதிர்கால மென்றே
யோசைதர வருங்கால மெல்லைபலம் புதுமை
யுறுவிக்கு மிறைசத்தி யுடனாய் நின்றே. உஉ

ஐவகையா லுறுபயன்க ளுகரவருங்கால
மதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்தோர்
மெய்வகைய கலாசத்தி தனினிதற்குஞ் சுத்தி
மேவியிடும் வகைதானும் விரும்பியநூல் விளம்புஞ்

செய்வகையின் றொடர்ச்சியிங்குத் தோன்றுவிக்குங் குணத்
சேர்வுபுரி பிரகிருதி திரிகுணமா மவைதா [னின்
மிவ்வகையிற் சாத்துவித ராசததா மதமா
மியம்புவர்க ளொன்றிரண்டு *குணமேற்க வுடைத்தே.

அலகில்குணம் பிரகாசம் லகுதைவியா பிருதி
யடர்ச்சிமிகுங் கௌரவமந் நியமிவைக ளடைவே
நிலவியிடு மும்மூன்று முயிரொன்றிற் கலந்தே
நிற்குமிவை நிறைபுலனின் பயனனையுங் கவருங்
குலவிவரு போகத்த ளிடமா மாறுக்
குறைவிலொளி பாமலகில் புலனிடத்தி னொருமை
பலவகையு முடையதாய்ப் பரனருளாற் புத்தி
பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே. ௨௪

ஆனதனு வதனிலுறு மலினையு மியக்கி
யாங்கார நீங்காத வகந்தைக்கு வித்தா
யானலது பிறரொருவ ரினையொப்பார் புவியி
னில்லையெனு மியல்பினதா யிந்திரியம் புலன்க
டானுகரு மளவிலதின் முந்தியுறு மிச்சை
தானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியுந் தந்து
மானதமா னதுநிற்குஞ் சிந்தைநினை வையம்
வந்துதரு மனமொழிய வகுப்பொர ளுறுதே. ௨௫

சொன்னமுறை செவிதுவக்கு நோக்கு நாக்குத்
துண்டமிவை யைந்திற்குந் தொகுவிடய மாக
மன்னியசத் தப்பரிச ரூபரச கந்த
மருவியிடு மிவையடைவே வாக்குப் பாதம்
பின்னர்வரு பாணிமிகு பாயுவினோ டுபத்தம்
பேசலுறு மைந்திற்கும் பிறங்கொலிகொள் வசன

* ஏற்கை யுடைத்தே என்பதும் பாடம்.

முன்னரிய கமனதா னவிசர்க்கா னந்த
முற்றதொழில் பெற்றிடுவ துண்மை யாமே. உசு

முந்தியவைம் பூதங்கள் வானாதி யாக
முயங்கியநற் செவிநாசி கண்ணுமெய்ம் முறையா
லிந்தவயி னின்றுவரு மைம்புலனு முயிர்தா
மெய்தும்வகை தம்முருவி னிலங்கியிடும் புறத்து
வந்தடைய விடங்கொடுக்கு மிரந்தரமாய் வானம்
வாயுமிகச் சலித்தெவையுந் திரட்டுந்தீ வெம்மை
தந்தவைசுட் டொன்றுவிக்கு நீர்குளிர்ந்து பதமே
தருமுரத்துத் தரிக்குமிகு தரணி தானே. உஎ

இந்நிரையி னைந்துசுத்த மேழசுத்தா சுத்த
மெண்மூன்று மசுத்தமெனு மிவைமுப்பத் தாறு
மன்னியதத் துவங்களிடை மயங்கிநெடுந் துயர்தா
மருவுமுரு நிலையழிய வரும்பொழுது வரியார்
பன்னகமண் டசங்கனவு படர்வகையே முன்னம்
பகரவருங் கலாதிநிலை பரவியருக் குமமாந்
தன்னுருவி னணைந்துபய னருந்தியர னருளாற்
றரையினிடை வருமென்று சாற்று நூலே. உஅ

தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற்
றுதைந்துவரு முற்பீசஞ் சராயுசங்க ளென்கி
னூற்றமிகு தாபரங்கள் பத்தொன்ப தென்று
மூர்வபதி னைந்தமரர் பதினொன்றே டிலவா
மாற்றருநீ ருறைவனநற் பறவைகளுற் காலி
மன்னியிடும் பப்பத்து மானுடரொன் பதுமா
யேற்றியொரு தொகையதனி லியம்புவர்கள் யோனி
யெண்பத்து நான்குநூ றாயிரமென் றெடுத்தே. உகூ

இனையபல பிறவிகளி னிறந்துபிறந் தருளா
லிருவினைகள் புரிந்தருந்து மிதுசகல மகலர்
முனமருவு மிருபயனு மொருகாலத் தருந்த
முந்துறக ருந்துபய னந்தமுற வந்த
வினையுமெதிர் வினையுமுடி வினையுதவு பயனு
னேராக நேராதன் மேவுங் கான்முற்
றினமருவ திரோதாயி கருணை யாகித்
திருந்தியசத் திநிபாதந் திகழு மன்றே. ௧௰

நாடிடசத் திநிபாத நாலு பாத
மொன்றுவகை யெண்ணரிய ஞான பாதங்
கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்ற ஞானக்
கூத்தனொரு மூர்த்திகொடு நணுகி மோக
நீடியகே வலசகல நிகழா வாறு
நிறுத்திமல மறுக்குமிது நிலையார் சுத்தங்
கேடில்புகழ் தருஞ்சரியை கிரியா யோகக்
கெண்மையரோ விவையுணர்த்தக் கிளக்கு நூலே. ௧௧

முத்திபேதங்களதியல்பு

அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்து
மறுமுத்தி திரிகுணமு மடங்கு முத்தி
விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போ முத்தி
விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்தியிவை பழிசேர் முத்தி
திரிமலமு மகலவுயி ரரன்சேர் முத்தி
திகழ்முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே. ௧௨

உண்மையதிகாரம்

இங்கிவை பொதுவி யம்பு மென்பர்க ளிதன்மே லான்மாத்
தங்கிய வஞ்ச வத்தை தன்னுண்மை யுணர்த்துந் தன்மை
பொங்கொளி ஞான வாய்மை யதன்பயன் புனித னாம
மங்கதி லணைந்தோர் தன்மை யறைகுவ னருளி னாலே. க

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

ஆன்ம வியல்பு

செறிந்திடு முடலுண் மன்னிச் சேர்புலன் வாயில் பற்றி
யறிந்ததி லழுந்து மொன்று மறிந்திடா தறியுந் தன்மை
பிறிந்தடை யஞ்ச வத்தை பெருகிய மலத்தாற் பேணி
யுறுந்தனி யதீத முண்மை யுயிர்க்கென வுணர்த்து மன்றே. உ

உருவுணர் விலாமை யானு மோரொரு புலன்க ளாக
மருவிநின் றறித லானு மறுதிக டம்மின் மன்னித்
தருபய னுகர்த லானு முயிர்சட மாத லானு
மருவினை யுடலு ளாவி யறிவினா லறியு மன்றே. ங

அறிவெனில் வாயில் வேண்டா வன்றெனி லவைதா மென்னை
யறிவதை யுதவு மென்னி லசேதன மவைதா மெல்லா
மறிபவ னறியுந் தன்மை யருளுவ னென்னி லான்மா
வறிவில தாகு மீச னசேதனத் தளித்தி டானே. ச

அறிவினா லறிந்த யாவு மசத்தாத லறிதி யென்று
மறிவினா லறியொ ணாதே லாவதொன் றின்மை தொன்மை
யறிவுதா னொன்றை முந்தி யதுவது வாகக் காணு
மறிவுகா ணசத்து மற்ற தறிவினுக் கறியொ ணாதே. ரு

எவ்வறி வசத்த றிந்த தெனினுயி ரறியா தீச
னவ்வறி வறியா னல்ல சசேதன மறியா தாகி
செவ்விய கருவி கூடித் தெரிவுறா தருளிற் சேரா
தொவ்விரு வகைய தென்னி லொளியிரு ளொருங்கு றாவே. ௬

சத்திது வென்ற சத்துத் தானறி யாத சத்தைச்
சத்தறிந் தகல வேண்டா வசத்திது சத்தி தென்றோர்
சத்திரு ளொளிய லாக்கண் டன்மைய தாம சத்தைச்
சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே. ௭

கண்ணொளி விளக்க ளித்துக் காட்டிடு மென்னின் முன்னங்
கண்ணொளி யொன்று நின்றாம் விளக்கொளி கலந்த வற்றைக்
கண்ணொளி யகல நின்றே கண்டிடும் வேறு காணா
கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன் றன்றே. ௮

ஓரிடத் திருத்தன் மாயா வுருநிறைந் திடுத லொன்றாம்
பேரிடத் துறைத றானே பிறங்கறி வாகி நிற்றல்
சோர்வுடைச் சடநி கழ்த்த லெனுமிவை சொல்லார் நல்லோ
ரோர்விடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும். ௯

நான்காஞ் சூத்திரம்

அஞ்சவத்தை

எண்ணவொன் றிலாத தீத மெய்திய துரியத் தொன்று
நண்ணிடுஞ் சுழுத்தி தன்னி னயந்துள தொன்று பின்னு
மண்ணிடுங் கனவு தன்னி லாறேழாஞ் சாக்கி ரத்திற்
கண்ணுறு மஞ்சா றாய கருவிகள் காணுந் தானே. ௧

இவ்வகை யவத்தை தன்னி லெய்திடுங் கரண மெல்லா
மெய்வகை யிடத்தி லுற்று மேவுமா கண்டு மிக்க
பொய்வகைப் பவம கற்றப் புரிந்திடு வருளா லாங்கே
யைவகை யவத்தை யுய்க்கு மறிவினா லறிந்து கொள்ளே. ௨

நீக்கமி லதீத மாசு நிறைந்தகே வலமா நீர்மை
சாக்கிரங் கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மை யாகு
மூக்கமி விரண்டுங் கூடா தொழியவோர் நிலையி னீடுஞ்
சாக்கிர வதீதஞ் சுத்தத் தகைமைய தாகுந் தானே. ௩

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

உணர்த்து முறைமை

மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக ளொன்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங் கூடி
யொருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்
தெரிவுறா தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே. ௧

தனக்கென வறிவி லாதான் றனிவை யறிந்து சாரான்
றனக்கென வறிவி லாத வாயிரு னறியா சாரத்
தனக்கென வறிவி லாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்
றனக்கென வறிவா னலிச் சகலமு நுகருந் தானே. ௨

கண்டறி புலன்கள் காணுங் கருத்தினு லொருத்தன் ஞானங்
கொண்டுள மறியு மென்னிற் கொள்பவன் முதலி யாகு
மண்டிய வுணர்வு யிர்க்கா மன்னிநின் றறியு மென்னி
லுண்டிட வேண்டு வானுக் கொருவன்வே றுண்ட லாமே. ௩

இருணனி யிரவி தான்வந் திரித்தலு மிரவி லெண்ணும்
பொருணிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடு மாறு போல
மருணிலை யெங்கு நீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுண் மன்னு
மருளையு மொழிய ஞாலத் தறிந்தவா றறியு மன்றே. ௪

அறிந்திடு மனுதி வாயி லானவை யவன்ற னாலே
யறிந்திடு மென்று மொன்று மறிந்திடா வவைபோ லியாவு
மறிந்திடு மறியுந் தன்மை யறிந்திடா கன்மத் தொன்மை
யறிந்தவை நுகரு மாறு மருளுவ னமலன் றானே. ௫

ஆறாஞ் சூத்திரம்

தன்னுண்மை யுணர்த்துந் தன்மை

காட்டிடுங் கரண மொன்று மில்லையேற் காணொ ணாதா
னாட்டிய விவற்றான் ஞான நணுகவு மொண்ணா துன்ன
மீட்டிய தவத்தி னாலே யிறையரு ளுருவாய் வந்து
கூட்டிடு மிவற்றை நீக்கிக் குரைகழல் குறுகு மாறே. க

ஏழாஞ் சூத்திரம்

ஞான வாய்மை

பன்னிறங் கவருந் தொன்மைப் படிகந் தொளியும் பன்மை
மன்னிலங் கியல்புந் தந்த வளரொளி போல வையந்
தன்னகம் பயிலு நற்சிற் சடங்களின் றன்மை தாவா
நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானமே ஞான மென்பர். க

மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளொளி யிருளாய் நிற்கு
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளொளி யொளியாய் நிற்கும். உ

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஞானவாய்மையின் பயன்

தேசுற மருவு மான்ம தெரிசன மான்ம சுத்தி
வாசிலா வான்ம லாப மாகமூன் றாகு மூன்றும்
பாசம தகல ஞானம் பற்றறுன் பணியை நீத்த
லேசினே யத்த மூந்த லெனுமிவற் றடங்கு மன்றே. க

தன்னறி வதனா லேதுந் தனக்கறி வில்லை யெனுந்
தன்னறி வாக வெல்லாந் தனித்தனி பயன ருந்துந்
தன்னறி வறியுந் தன்மை தன்னாலே தனைய றிந்தாற்
றன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே. ௨

தத்துவ மான வற்றின் றன்மைக ளுணருங் காலை
யுய்த்தறிந் திடவு திப்ப தொளிவளர் ஞான மாகு
மத்தன்மை யறியு மாறு மகன்றிட வதுவா யான்மா
சுத்தமாஞ் சுத்த ஞானத் தொருமுத றோன்று மன்றே. ௩

உறைதரு முணர்வு மன்றி யதன்முத லுள்ள தென்றிங்
கறைவதெ னென்னி லண்ண லருளெனு மதுவே யன்றி
நிறையொளி முதல தன்றி நின்றிடா நிமல னாகு
மிறையவன் முதல வன்ற னிலங்கருள் சத்தி யாமே. ௪

சுத்தமாஞ் சத்தி ஞானஞ் சுடராகுஞ் சிவமொ ழிந்தச்
சத்திதா னின்றா முன்னைத் தகவிலா மலங்கள் வாட்டி
யத்தனை யருளு மெங்கு மடைந்திடு மிருள கற்றி
வைத்திடு மிரவி காட்டும் வளரொளி போன்ம கிழ்ந்தே. ௫

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

புகலரு மசத்தர் தம்பாற் பொருந்திய வலகை யேபோ
லகிலமு முணரு மீச னருளுயிர் மேவ லாலே
சகலமு நிகழ வேண்டுந் தலைவனைந் தொழிலுந் தானே
யிகலற வியற்றல் வேண்டு மென்றது நன்றி யின்றே. ௧

இன்றுநோக் குரைந டக்கு மியல்பிலோர்க் கினைய வாய்ந்து
நின்றதோ ரலகை நேர்ந்தா னிகழ்வதெ னதுபோ லுள்ளத்
தோன்றிய வுணர்வு தம்பா லுள்ளது நிகழ்த்து மீசன்
றன்மொழி நடத்து மேனி தனக்கெனக் கொண்டு தானே. ௨

இந்நிலை தன்னின் மன்னி யெய்திடுங் கலாதி போதந்
தன்னளா வறிந்து நிற்குந் தகவிலா மலங்க ளீந்த
வந்நிலை காரண மாகா வகையதி லறிவ டங்கி
மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றோன்று மன்றே. ௩

அடைபவர் சிவமே யாகு மதுவன்றித் தோன்று மென்ற
கடனதே னென்னின் முன்னங் கண்டிடார் தம்மைப் பின்னுந்
தொடர்வரு மருளி னாலுந் தோன்றுமா காணா ராயி
னுடையவ னடிசேர் ஞான முணர்தலின் றனைத லின்றே. ௪

பத்தாஞ் சூத்திரம்

பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்
சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற
சிற்பர மதனா லுள்ளச் செயலறுத் திடவ திக்குந்
தற்பர மாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே. ௧

ஒடுங்கிடா கரணந் தாமே யொடுங்குமா றுணர்ந்தொ டுக்க
வொடுங்கிடு மென்னி னின்ற தொடுங்கிடா கரண மெல்லா
மொடுங்கிட வொடுக்க வுள்ள வுணர்வதா னொழியும் வேறா
யொடுங்கிடி னன்றி மற்ற வுண்மையை யுணரொ ணாதே. ௨

பற்றிடுங் கருவி யாவும் படர்ந்துண வளிக்குங் காலை
யுற்றறிந் திடவே தோன்றி னுணர்வினி னுண்மை யாகு
மற்றது பகல்வி ளக்கின் மாய்ந்திட வருவ துண்டேற்
பெற்றிடு மதனை மாயப் பிறப்பினை யறுக்க லாமே. ௩

முந்திய வொருமை யாலே மொழிந்தவை கேட்டல் கேட்டல்
சிந்தனை செய்த லுண்மை தெளிந்திட லதுதா னாக
வந்தவா றெய்த னிட்டை மருவுத லென்று நான்கா
மிந்தவா றடைந்தோர் முத்தி யெய்திய வியல்பி னோரே. ௪

பாசமா ஞானத் தாலும் படர்பசு ஞானத் தாலு
மீசனை யறிய வொண்ணு திறையருண் ஞான கண்ணித்
தேசுறு மதனுன் முன்னைச் சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து
நேசமோ டியர்ப ரத்து நிற்பது ஞான நிட்டை. ரு

விளம்பிய வகையி னிட்டை மேவிட லரிதேன் முன்ன
மளந்தறி வளித்த வற்றி னளவுமற் றவற்றி னூலே
யுளங்கொளுந் தனையு முள்ள படியுமுற் றுணர்ந்து செவ்வே
தளர்ந்திடா துவப்ப மற்றத் தன்மைய தாகுந் தானே. சு

பாவிக்கின் மனுதி வேண்டும் பயனிலை கரண நீத்துப்
பாவிப்ப னென்னி லென்ன பழுதுள பாவ கத்தாற்
பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னி னீயென்
பாவிக்க வேண்டா வரண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே. எ

ஒன்றிரண் டாகி யொன்றி னொருமையா மிருமை யாகி
யொன்றிலொன் றழியு மொன்ரு தென்னினொன் ருகா தீயி
னொன்றிரும் புறழி னின்ரு முயிரினைந் தொழிலும் வேண்டு
மொன்றிநின் றுணரு முண்மைக் குவமையா னைவத்தொ டொன்றே. அ

அழிந்திடும் பாச மென்னி னித்தமென் றுரைத்தல் வேண்டா
வழிந்திடா தென்னின் ஞான மடைவது கருதல் வேண்டா
வழிந்திடுஞ் சத்தி நித்த மழிந்திடா வொளியின் முன்ன
ரழிந்திடு மிருளு நாச மடைந்திடா மிடைந்தி டாவே. கூ

எல்லையில் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி
னெல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளூட்டுந்
தொல்லையின் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைய துண்டே
லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே. ம

புனிதனுமம்

பந்தமா னவைய றுத்துப் பவுதிக முழலு மெல்லைச்
சிந்தியா தொழியா திங்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ் சாரு

மந்தமா திகளி லாத வஞ்செழுத் தருளி னூலே
வந்தவா றுரைசெய் வாரை வாதியா பேதி யாலே. ௯௧

திருவெழுத் தைந்தி லான்மா திரோதமா சருள்சி வஞ்சூழ்
தரநடு நின்ற தொன்றாந் தன்மையுந் தொன்மை யாகி
வருமந மிகுதி யாலே வாசியி லாசை யின்றிக்
கருவழிச் சுழலு மாறுங் காதலார்க் கோத லாமே. ௯௨

ஆசறு திரோத மேவா தகலுமா சிவமுன் னாக
வோசைகொ ளதனி னம்மே லொழித்தரு ளோங்கு மீன
வாசியை யருளு மாயா மற்றது பற்று வற்றங்
கீசனி லேக மாகு மிதுதிரு வெழுத்தி னீடே. ௯௩

பதினோராஞ் சூத்திரம்

அணைந்தோர் தன்மை

தீங்குறு மாயை சேரா வகைவினை திரிவி தத்தா
னீங்கிட நீங்கா மூல நிறையிரு ளிரிய நேயத்
தோங்குணர் வகத்த டங்கி யுளத்துளின் பொடுங்க நேரே
தூங்குவர் தாங்கி யேகத் தொன்மையிற் றுகளி லோரே. ௧

குறிப்பிடங் காலந் திக்கா சனங்கொள்கை குலங்கு ணஞ்சீர்
சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தபஞ்செபந் தியான மெல்லா
மறுத்தற வொழிதல் செய்தன் மருவிடா மன்னு செய்தி
யுறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே

அகம்புற மென்றி ரண்டா லர்ச்சனை புரியு மிந்தச்
சகந்தனி லிரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா
நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மையார் போல ஞானந்
திகழ்ந்தகம் புறமெ னாத செம்மையார் நன்மை யாரே. ௩

அண்டமே விடவ னைத்து மனைத்தையு மண்ட மேவிக்
கொண்டல்போ லெவையு ஞானங் குறைவிலா நிறைத லாலே
கண்டதோர் பொருளை யந்தக் கருத்தினுற் காணிற் றானே
யண்டனா யகனு மேனி யானதே லைய மின்றே. ச

மண்முதல் கரண மெல்லா மறுவசத் தாக்கி ஞானக்
கண்ணினி லூன்றி யந்தக் கருத்தினு லெவையு நோக்கி
யெண்ணியஞ் செழுத்து மாறி யிறைநிறை யுணர்ந்து போற்றல்
புண்ணியன் றனக்கு ஞான பூசையாய்ப் புகலு மன்றே. ரு

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

தொண்டர்க ளிடத்தும் வானோர் தொழுந்திரு மேனி தானு
மண்டருங் கண்டி லாத வண்ணலே யெனவ ணங்கி
வெண்டா ளங்கள் சிந்த விழிமொழி குழற மெய்யே
கண்டுகொண் டிருப்பர் ஞானக் கடலமு தருந்தி னோரே. க

நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக்
குலவின ரனவ ராவாக் கொள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரு பொருளா யின்பாய்த் தாவில்சற் காரி யத்தாய்
மலைவறு முணர்வாற் பெத்த முத்திகண் மதித்தா மன்றே. உ

திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிர காச நன்னூல்
விரிவது தெளியு மாற்றால் விளம்பிய வேது நோக்கிப்
பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பின்முன்
றருமலை வொழியக் கொள்வோன் றன்மையிற் சாற்ற லாமே. ந

சிவப்பிரகாசம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் -அ.

திருவருட்பயன்

உமாபதி சிவாசாரியர்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

திருவருட்பயன்

கணபதி வணக்கம்

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

க-வது. பதிமுதுநிலை

அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து. ௧

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி
பின்னமிலா னெங்கள் பிரான். ௨

பெருமைக்கு நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றி
னருமைக்கு மொப்பின்மை யான். ௩

ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப்
போக்குமவன் போகாப் புகல். ௪

அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா
முருவு முடையா னுளன். ௫

பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலொருவ
னில்லாதா னெங்க ளிறை. ௬

ஆறு வறிவா யகலா னடியவர்க்கு
வாறுடர் காணாத மன். ௭

எங்கு மெவையு மெரியுறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் றானே தனி. ௮

நலமில னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர்சங் கரன். ௯

உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவந் தீர்க்கு மருந்து. ௰

உ-வது. உயிரவைநிலை

பிறந்தநாண் மேலும் பிறக்குநாள் போலுந்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை. ௧

திரிமலத்தா ரொன்றதனிற் சென்றார்க ளன்றி
யொருமலத்தா ராயு முளர். ௨

மூன்றுதிறத் துள்ளாரு மூலமலத் துள்ளார்க
டோன்றலர்தொத் துள்ளார் துணை. ௩

கண்டவற்றை நாளுங் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்னோ செயல். ௪

பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்
கறிவென்ற பேர்நன் றற. ௫

ஒளியு மிருளு முலகு மலர்கட்
டெளிவி லெனிலென் செய. ௬

சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணிலை
யுய்த்தல்சத சத்தா முயிர். ௭

இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி னெல்லாம்
பொருள்க ளிலதோ புவி. ௮

ஊமன்கண் போல வொளியு மிகவிருளே
யாமன்கண் காணா தவை. ௯

அன்றளவு மாற்றுமுயி ரந்தோ வருடெரிவ
தென்றளவொன் றில்லா விடர். ௰

௩-வது. இருண்மலநிலை

துன்றும் பவத்துயரு மின்பத் துணைப்பொருளு
மின்றென்ப தெவ்வா றுமில். ௧

இருளான தன்றி யிலதெவையு மேகப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருள். ௨

ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு
மிருபொருளுங் காட்டா திது. ௩

அன்றளவி யுள்ளொளியோ டாவி யிடையடங்கி
யின்றளவு நின்ற திருள். ௪

பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு. ௫

பன்மொழிக ளென்னுணரும் பான்மை தெரியாத
தன்மையிரு ளார்தந் தது. ௬

இருளின்றேற் றுன்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும்
பொருளுண்டே லொன்றாகப் போம். ௭

ஆசாதி யேலணைவ காரணமென் முத்திநிலை
பேசா தகவும் பிணி. அ

ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ள
மென்று மகலா திருள். கூ

விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை
வடிவாதி கன்மத்து வந்து. ம

ச-வது. அருளதுநிலை

அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
பொருளிற் றலையிலது போல். க

பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியா யெங்கு
மருக்கனென நிற்கு மருள். உ

ஊனறியா தொன்று முயிரறியா தொன்றுமிவை
தானறியா தாரறிவார் தான். ங

பாலாழி மீனுளும் பான்மைத் தருளுயிர்கண்
மாலாழி யாளு மறித்து. ச

அணுகு துணையறியா வாற்றேனி லைந்து
முணர்வை யுணரா வுயிர். ரு

தரையை யறியாது தாமே திரிவோர்
புரையை யுணரா புவி. சு

மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானந்
தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம். எ

வெள்ளத்து ளாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாங்
கள்ளத் திறைவர் கடன். அ

பரப்பமைந்து கேண்மினிது பார்க்கலன்மேற் பூனை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன். ௯

இற்றை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமிலா
வெற்றுயிர்க்கு வீடு மிகை. ௰

ரு-வது. அருளுருநிலை

அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணுங்
குறியாகி நீங்காத கோ. ௧

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான். ௨

அருளா வகையா லருள்புரிய வந்த
பொருளா ரறிவார் புவி. ௩

பொய்யிருண்ட சிந்தைப் பொறியிலார் போதமா
மெய்யிரண்டுங் காணா ரிக. ௪

பார்வையென மாக்களைப் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையெனக் காணார் புவி. ௫

எமக்கெ னெவனுக் கெவைதெரியு மவ்வத்
தமக்கவனை வேண்டத் தவிர். ௬

விடநகுல மேவினுமெய்ப் பாவகனின் மீளுங்
கடனிலிருள் போவதிவன் கண். ௭

அகலத் தருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குஞ்
சகலர்க்கு வந்தருளுந் தான். ௮

ஆறிவா றெல்லா மகன்ற நெறியருளும்
பேறிவான் வாராத பின். ௯

ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடு நற்கலனல்
பானு வொழியப் படின். ம

சு-வது. அறியுநெறி

நீடு மிருவினையு நேராக நேராதல்
கூடுமிறை சத்தி கொளல். க

ஏக னநேக னிருள்கரும மாயையிரண்
டாகவிவை யாறாதி யில். உ

செய்வானுஞ் செய்வினையுஞ் சேர்பயனுஞ் சேர்ப்பவனு
முய்வா னுளனென் றுணர். ௩

ஊனுயிரால் வாழு மொருமைத்தே யூனொடுயிர்
தானுணர்வோ டொன்றாந் தரம். ச

தன்னிறமும் பன்னிறமுந் தானுக்கற் றன்மைதரும்
பொன்னிறம்போன் மன்னிறமிப் பூ. ரு

கண்டொல்லை காணுநெறி கண்ணுயிர் நாப்பணொளி
யுண்டில்லை யல்ல தொளி. சு

புன்செயலி னோடும் புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல தாக மதி. எ

ஓராதே யொன்றையுமுற் றன்றோதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார். அ

களியே மிகுபுல னுக்கருதி ஞான
வொளியே யொளியா வொளி. கூ

கண்டபடி யேகண்டு காணாமை காணாமை
கொண்டபடி யேகொண் டிரு. ௰

௭-வது. உயிரவைவிளக்கம்

தூங்கலார் தங்காருஞ் சொல்லார் தொழிலொழிமாற்
றனதுவாய் நிற்குந் தரம். ௧

தித்திக்கும் பாலனுங் கைக்குந் திரோதிநோய்ப்
பித்தத்திற் றன்றவிர்ந்த பின். ௨

காண்பா னொளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான்கண்ட
வீண்பாவ மென்னாள் விழும். ௩

ஒளியு மிருளே மொருமைத்துப் பன்மை
தெளிவு தெளியார் செயல். ௪

கிடைக்கத் தகுமேற் கேண்மையார்க் கல்லா
லெடுத்துச் சுமப்பாரை யின்று. ௫

வஞ்ச முடனொருவன் வைத்த நிதிகவரத்
துஞ்சினனோ போயினனோ சொல். ௬

தனக்குநிழ லின்று மொளிசுடருந் தட்ட
மெனக்கவர நில்லா திருள். ௭

உற்றைகதரும் பொற்கை யடைவர்தந் தன்மைப்பி
னிற்க வருளார் நிலை. ௮

ஐம்புலனுற் றன்கண் டகன்று மதுவொழிய
வைம்புலனுர் தாமா ரதற்கு. ௯

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி னாற்கருத
லாமே யிவனா ரதற்கு. ௰

௮-வது. இன்புறுநிலை

இன்புறுவார் துன்பா ரிருளி லெழுஞ்சுடரின்
பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின். ௧

இருவர் மடந்தையருக் கென்பயனின் புண்டா
மொருவ னொருத்தி யுறின். உ

இன்பதனை யெய்துவார்க் கீயு மவர்க்குருவ
மின்பகன மாதலினு லில். ங

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்
கூடலைநீ யேகமெனக் கொள். ச

ஒன்றானு மொன்று திரண்டாலு மோசையெழா
தென்றாலு மோரிரண்டு மில். ரு

உற்றாரும் பெற்றாரு மோவா துரையொழியப்
பற்றாரு மற்றார் பவம். சு

பேயொன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நீயொன்றுஞ் செய்யாது நில். எ

ஒண்பொருட்க ளுற்றா ருறுபயனே யல்லாது
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண். அ

மூன்றாய தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றாத வின்பமதென் சொல். கு

இன்பி லினிதென்ற லின்புண்டே லின்புண்டா
மன்பு நிலையே யது. ய

கூ-வது. ஐந்தெழுத்தருணிலை

அருணூலு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
பொருணூ லறியப் புகின். க

இறைசத்தி பாச மெழின்மாயை யாவி
யுறநிற்கு மோங்காரத் துள். உ

ஊன நடன மொருபா லொருபாலா
ஞானநடந் தானடுவே நாடு. ௩

விரியமன மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரிற் பெறும். ௪

மாலார் திரோத மலமுதலாய் மாறுமோ
மேலாசு மீளா விடின். ௫

ஆராதி யாதார மந்தோ வதுமீண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று. ௬

சிவமுதலே யாமாறு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுநீ யோதும் படி. ௭

வாசி யருளியவை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
யாசி லுருவுமா மங்கு. ௮

ஆசினவா றப்ப ணடைடா தருளினல்
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு. ௯

எல்லா வகையு மியம்பு மிவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து. ௰

௰-வது. அணைந்தோர் தன்மை

ஒங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து ளின்பொடுங்கத்
தூங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல். ௧

ஐந்தொழிலுஞ் *காரணங்க ளாந்தொழிலும் போகநுகர்
வெந்தொழிலு மேவார் மிக. ௨

எல்லா மறியு மறிவுறினு மீங்கிவரோன்
றல்லா தறியா ரற. ௩

---

* காரணர்கள் என்பதும் பாடம்.

புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர் போதார்
தலனடக்கு மாமை தக. ௪

அவனையகன் றெங்கின்று மாக்கவறு மெய்ந்து
மிவனையொழிந் துண்டாத லில். ரு

உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்
கெள்ளுந் திறமேது மில். ௬

உறுந்தொழிற்குத் தக்க பயனுலகந் தந்தும்
வறுந்தொழிற்கு வாய்மை பயன். எ

ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை
தோன்றி லருளே சுடும். அ

மும்மை தரும்வினைகண் மூளாவா மூதறிவார்க்
கம்மையு மிம்மையே யாம். ௯

கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக. ௰

திருவருட்பயன்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௬.

வினா வெண்பா

உமாபதி சிவாசாரியர்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியார்

அருளிச்செய்த

வினா வெண்பா

நேரிசை வெண்பா

நீடு மொளியு நிறையிருளு மோரிடத்துக்
கூட லரிது கொடுவினையேன்—பாடிதன்மு
னென்றவார் சோலை யுயர்மருதச் சம்பந்தா
நின்றவா றெவ்வாறு நீ. ௧

இருளி லொளிபுரையு மெய்துங் கலாதி
மருளி னிலையருளு மாணுங்—கருவியிவை
நீங்கி லிருளா நிறைமருதச் சம்பந்தா
வீங்குணரு மாறென் பெற. ௨

புல்லறிவு நல்லுணர்வ தாகா பொதுஞான
மல்லதில துள்ளதெனி லன்னியமாந்—தொல்லையிரு
ஞானமலை யாவா றுயர்மருதச் சம்பந்தா
ஞானமலை யாவாய் நவில். ௩

கனவு கனவென்று காண்பரிதாங் காணி
னனவி லவைசிறிது நண்ணா—முனைவனரு
டானவற்றி லொன்றா தடமருதச் சம்பந்தா
யானவத்தை காணுமா றென். ௪

அறிவறிந்த தெல்லா மசத்தாரு மாயின்
குறியிறந்த நின்னுணர்விற் கூடா—பொறிபுலன்க
டாமா வறியா தடமருதச் சம்பந்தா
யாமா றறிவா ரினி. ௫

சிற்றறிவு முற்சிதையிற் சேர்வாரின் முஞ்சிறிது
மற்றதனி னிற்கிலருண் மன்னுவார்—துற்றமுகின்
மின்கொண்ட சோலை வியன்மருதச் சம்பந்தா
வென்கொண்டு காண்பே னியான். ௬

உன்னரிய நின்னுணர்வ தோங்கியகா லொண்கருவி
தன்னளவு நண்ணரிது தானாகு—மென்னறிவு
தானறிய வாரா தடமருதச் சம்பந்தா
யானறிவ தெவ்வா றினி. ௭

அருவே லுருவன் றுருவே லருவன்
றிருவேறு மொன்றிற் கிசையா—வருவோரிற்
காணி லுயர்கடந்தைச் சம்பந்தா கண்டவுடற்
பூணுமிறைக் கென்னும் புகல். ௮

இருமலர்த்தார்க் கில்லை யுடல்வினையென் செய்யு
மொருமலர்த்தார்க் காரை யுரைப்பேன்—றிரிமலத்தா
ரொன்றாக வுள்ளா ருயர்மருதச் சம்பந்தா
வன்றாகி லாமா றருள். ௯

ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றி லோர்மையதா மொன்றாக
நின்றிரண்டா மென்னினுயிர் நேராகுந்—துன்றிருந்தார்
தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா யானாகி
நீங்கியவா றெவ்வா றுரை. ௰

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுவு நித்தத்துண்மை
காண்பாராக னன்முத்தி காணார்கள்—காண்பானுங்
காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்
காட்டுநெறி வாரா தவர். ௰௧

ஒன்றி னுகர்வதிலை யூறு முறுதொழிலு
மென்று மிடையி லடங்கல்லை—யொன்றித்
தெரியா வருண்மருதச் சம்பந்தா சேர்ந்து
பிரியாவா றெவ்வாறு பேசு. ௰௨

அருளா லுணர்வார்க் ககலாத செம்மைப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தித்—தெருளா
வினாவெண்பா வுண்மை வினவாரோ னூமன்
சனாவின்பா லெய்துவிக்குங் காண். ௰௩

வினாவெண்பா

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௰.

போற்றிப்பஃறொடை

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

போற்றிப்பஃறொடை

பூமன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளி ராங்கவர்கோன்
மாமன்னு சோதி மணிமார்ப - னாமன்னும்
வேதம்வே தாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுட
னாதநா தாந்த நடுவேதம் - போதத்தா
லாமளவுந் தேட அளவிறந்த அப்பாலைச்
சேம வொளியெவருந் தேறும்வகை - மாமணிசூழ்
மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க
நின்ற நிருத்த நிலைபோற்றி - ஒன்றாத
பல்லுயிர்வெவ் வேறு படைத்து மலைசார்த்தி
மெல்லை யிளைப்பொழிய விட்டுவைத்துந் - தொல்லையுறு
மந்த மடிநடுவென் றெண்ண வளவிறந்து
வந்த பெரிய வழிபோற்றி - முந்துற்ற
நெல்லுக் குமிதவிடு நீடுசெம்பிற் காளிதமுக்
தொல்லைக் கடலேன்றத் தோன்றுவரு - மெல்லா
மொருபுடை யொப்பாய்த்தா னுன்னவா றண்டா
யருவமா யெவ்வுயிரு மார்த்தே - யுருவுடைய
மாமணியை யுள்ளடக்கு மாநாகம் வன்னிதனைத்
தானடக்குங் காட்டத் தகுதியும்போன் - ஞானத்தின்

கண்ணை மறைத்த கடியதொழி லாணவத்தா
லெண்ணுஞ் செயன்மாண்ட வெவ்வுயிர்க்கு - முண்ணுடிக்
கட்புலனாற் காணார்தங் கைக்கொடுத்த கோலேபோற்
பொற்புடைய மாயைப் புணர்ப்பின்கண் - முற்பாற்
றனுகரண மும்புவன முந்தந் தவற்றான்
மனமுதலால் வந்தவிகா ரத்தால் - வினையிரண்டுங்
காட்டி யதனாற் பிறப்பாக்கிக் கைக்கொண்டு
மீட்டறிவு காட்டும் வினைபோற்றி - நாட்டுகின்ற
வெப்பிறப்பு முற்செ யிருவினையா னிச்சயித்துப்
பொற்புடைய தந்தைதாய் போகத்துட் - கர்ப்பமாய்ப்
புல்லிற் பனிபோற் புகுந்திவலைக் குட்படுங்கா
லெல்லைப் படாவுதரத் தீண்டியதீப் - பல்வகையா
லங்கே கிடந்த வநாதியுயிர் தம்பசியா
லெங்கேனு மாக வெடுக்குமென - வெங்கும்பிக்
காயக் கருக்குழியிற் காத்திருந்துங் காமியத்துக்
கேயக்கை கான்முதலா யெவ்வுறுப்பு - மாசறவே
செய்து திருத்திப்பின் பியோகிருத்தி முன்புக்க
வையவழி யேகொண் டணைகின்ற - பொய்யாத
வல்லவமே போற்றியம் மாயக்கா றன்மறைப்ப
நல்ல வறிவொழிந்து நன்குதீ - தொல்லையுறு
வக்காலந் தன்னிற் பசியையறி வித்தழுவித்
துக்காவி சோரத்தா யுண்ணடுங்கி - மிக்கோங்குஞ்
சிந்தை யுருக முலையுருகுந் தீஞ்சுவைப்பால்
வந்துமடுப் பக்கண்டு வாழ்ந்திருப்பப் - பந்தித்த
பாசப் பெருங்கயிற்றாற் பல்லுயிரும் பாலிக்க
நேசத்தை வைத்த நெறிபோற்றி - யாசற்ற
பாளைப் பசும்பதத்தும் பாலனு மப்பதத்து
நாளுக்கு நாட்சகல ஞானத்து - மூள்வித்துக்
கொண்டாள வாளக் கருவிகொடுத் தொக்கநின்று
பண்டாரி யான படிபோற்றி - தண்டாத

புன்புலால் போர்த்த புழுக்குரம்பை மாமனையி
லன்புசேர் இன்றனகட் டைந்தாக்கி - முன்புள்ள
வுண்மை நிலைமை யொருகா லகலாது
திண்மை மலத்தாற் சிறையாக்கிக் - கண்மறைத்து
மூலவருங் கட்டிலுயிர் மூடமா யுட்கிடப்பக்
கால நியதி யதுகாட்டி - மேலோங்கு
முந்திவியன் கட்டிலுயிர் சேர்த்துக் கலைவித்தை
யந்த வராக மவைமுன்பு - தந்த
தொழிலறி விச்சை துணையாக மாணி
னெழிலுடைய முக்குணமு மெய்தி - மருளோடு
மன்னு மிதயத்திற் சித்தத்தாற் கண்டபொரு
ளின்ன பொருளென் றியம்பவொண்ணு - வந்நிலைபோய்க்
கண்டவியன் கட்டிற் கருவிகளீ ரைந்தொழியக்
கொண்டுநிய மித்தற்றை நாட்கொடுப்பப் - பண்டை
யிருவினையான் முன்புள்ள வின்பத்துன் பங்கண்
மருவும்வகை யங்கே மருவி - யுருவுடனின்
றோங்கு நுதலாய வோலக்க மண்டபத்திற்
போங்கருவி யெல்லாம் புகுந்தீண்டி - நீங்காத
முன்னை மலத்திருளுண் மூடா வகையகத்துட்
டுன்னுமிரு ணீக்குஞ் சுடரேபோ - லந்நிலையே
ருக்கஞ் சுடருருவிற் பெய்து தொழிற்குரிய
ராக்கிப் பணித்த வறம்போற்றி - வேட்கைமிகு
முண்டிப் பொருட்டா லொருகா லவியாது
மண்டியெரி யும்பெருந்தீ மாற்றுதற்குத் - திண்டிறல்சேர்
வல்லார்கள் வல்ல வகையாற் றொழில்புரித
லெல்லா முடனே யொருங்கிசைந்து - சொல்காலை
முட்டாமற் செய்வினைக்கு முற்செய்வினைக் குஞ்செலவு
பட்டோலை தீட்டும் படிபோற்றி - கட்டோங்கு
மிந்நிலைமை மானுடருக் கேயன்றி யெண்ணிலா

மன்னுயிர்க்கு மிந்த வழக்கேயாய் - முன்னுடைய
நாணாள் வரையி லுடல்பிரித்து நல்வினைக்கண்
வாணாளின் மாலா யயனாகி - நீணாகர்
வானாடர் கோமுதலாய் வந்த பெரும்பதத்து
நானா விதத்தா னலம்பெறுநா - டான்மாள
வெற்றிக் கடுந்தூதர் வேகத் துடன்வந்து
பற்றித்தம் வெங்குருவின் பாற்காட்ட - விற்றைக்கு
மில்லையோ பாவி பிறவாமை யென்றெடுத்து
நல்லதோ ரின்சொ னடுவாகச் - சொல்லியிவர்
செய்திக்குத் தக்க செயலுறுத்து வீரென்று
வெய்துற் றுரைக்க விடைகொண்டு - மையறருஞ்
செக்கி னிடைத்திரித்துந் தீவாயி லிட்டெரித்துந்
தக்கநெருப் புத்தூண் டழுவித்து - மிக்கோங்கு
நாராசங் காய்ச்சிச் செவிமடுத்து நாவரிந்து
மீராவுன் னூனைத்தின் னென்றடித்தும் - பேராம
லங்காழ் நரகத் தழுத்துவித்தும் பின்னுந்தம்
வெங்கோப மாறாத வேட்கையரா - யிங்கொருநா
ளெண்ணிமுதற் காணாத வின்னற் கடுநரகம்
பன்னெடுநாட் செல்லும் பணிகொண்டு - முன்னாடிக்
கண்டு கடன்கழித்தல் காரியமா மென்றெண்ணிக்
கொண்டுவரு நோயின் குறிப்பறிவார் - மண்டெரியிற்
காய்ச்சிச் சுடவறுக்கக் கண்ணுரிக்க நன்னிதிய
மீத்துத்தாய் தந்தைதம ரின்புறுதல் - வாய்த்தநெறி
யோடியதே ரின்கீ ழுயிர்போன கன்றாலே
நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன்
மைந்தனையு மூர்ந்தோன் வழக்கே வழக்காக
நஞ்சனைய சிந்தை நமன்றூதர் - வெஞ்சினத்தா
வல்ல லுறுத்து மருநரகங் கண்டிறக்க
வல்ல கருணை மறம்போற்றி - பல்லுயிர்க்கு

பின்னை உலகையா லுருவினைக்க ணின்றருத்தி
முன்னைமுத லென்ன முதலில்லா - நல்வினைக்க
ணெல்லா வுலகு மெடுப்புண் டெடுப்புண்டு
செல்காலம் பின்னாகஞ் சேராமே - நல்லநெறி
யெய்துவதோர் காலந்தன் னன்பரைக்கண் டின்புறுத
லுய்யு நெறிசிறிதே யுண்டாக்கிப் - பையவே
மட்டாய் மலராய் வருநாளின் முன்னைநாண்
மொட்டா யுருவா முறைபோலக் - கிட்டியதோர்
நல்ல பிறப்பிற் பிறப்பித்து நாடும்வினை
யெல்லை யிரண்டு மிடையொப்பிற் - பல்பிறவி
யுத்தமதி லன்றே வனவென்று பார்த்திருந்து
சத்தி பதிக்குந் தரம்போற்றி - முத்திதரு
நன்னெறியின் ஞானகலர் நாடுமல மொன்றினையு
மந்நிலையே யுண்ணின் றறுத்தருளிப் - பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப் - பூவலயந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை - யன்னவனுக்
காதிகுண மாதலினா லாடுந் திருத்தொழிலுஞ்
சோதி மணிமிடற்றுச் சுந்தரமும் - பாதியாம்
பச்சை யிடமும் பவளத் திருச்சடைமேல்
வைச்ச நதியு மதிக்கொழுந்து - மச்சமற
வாடு மரவு மழகார் திருநுதன்மே
லீடுருவ வன்னி நெடுங்கண்ணுங் - கேடிலயக்
கூட்டுந் தமருகமுங் கோல வெரியகலும்
பூட்டரவக் கச்சும் புலியதளும் - வீட்டின்ப
வெள்ளத் தழுத்தி விடுந்தா ளிணையுமடியா
ருள்ளத் தினும்பிரியா வொண்சிலம்புங் - கள்ளவினை
வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீ ரக்கழலு

மொன்றுமுருத் தோன்றும லுள்ளடக்கி - யென்று
மிறவாத வின்பத் தெமையிருத்த வேண்டிப்
பிறவா முதல்வன் பிறந்து - நறவாரும்
தாருலா வம்புயத்துச் சம்பந்த நாதனென்று
பேரிலா நாதனொரு பேர்புனைந்து - பாரோர்த
முண்டி யுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுகிக்
கொண்டு மகிழ்ந்த குணம்போற்றி - மிண்டாய
வாறு சமயப் பொருளுமறி வித்தவற்றிற்
பேறின்மை யெங்களுக்கே பேறாக்கித் - தேறாத
சித்துந் தெளியத் திருமேனி கொண்டுவரு
மத்தகைமை தானே யமையாமல் - வித்தகமாஞ்
சைவ நெறியிற் சமய முதலாக
வெய்து மபிடேக மெய்துவித்துச் - செய்யதிருக்
கண்ணருளா னோக்கிக் கடியபிறப் பாற்பட்ட
புண்ணு மிருவினையும் போயகல - வண்ணமலர்க்
கைத்தலத்தை வைத்தருளிக் கல்லாய நெஞ்சுருக்கி
மெய்த்தகைமை யெல்லாம் விரித்தோதி - யொத்தொழுகுஞ்
சேணு ரிருள்வடிவுஞ் செங்கதிரோன் பானிற்பக்
காணு தொழியுங் கணக்கேபோ - லாணவத்தி
னூதி குறையாம லென்யா லனுகாம
னீதி நிறுத்து நிலைபோற்றி - மேதக்கோர்
செய்யுஞ் சரியை திகழ்கிரியா யோகத்தா
லெய்துஞ்சீர் முத்திபத மெய்துவித்து - மெய்யன்பாற்
காணத் தருவார்கள் கண்டாற் றமைப்பின்பு
நாணத் தருஞான நன்னெறியை - வீணே
யெனக்குத் தரவேண்டி யெல்லாப் பொருட்கு
மனக்கு மலரயன்மால் வானோர் - நினைப்பினுக்குந்
தூரம்போ லேயணிய சுந்தரத்தா னொன்றிலமே
லாரும் படிதக் தருள்செய்த - போராளன்

றந்தபொரு ளேதென்னிற் றான்வே றுநான்வேறாய்
வந்து புணரா வழக்காக்கி - முந்தியென்ற
னுள்ளமென்று நீங்கா தொளித்திருந்து - தோன்றிநிற்குங்
கள்ளமின்று காட்டுங் கழல்போற்றி - வள்ளன்மையாற்
றன்னைத் தெரிவித்துத் தன்றாளி னுட்கிடந்த
வென்னைத் தெரிவித்த வெல்லையின்கண் - மின்னாரும்
வண்ண முருவ மருவுங் குணமயக்க
மெண்ணுங் கலைகால மெய்ப்பொருளா - முன்னமெனக்
கில்லாமை காட்டிப்பின் பெய்தியவா காட்டியினிச்
செல்லாமை காட்டுஞ் செயல்போற்றி - யெல்லாம்போய்த்
தம்மைத் தெளிந்தாராய்த் தாமே பொருளாகி
யெம்மைப் பறக்கூறி யின்புற்றுச் - செம்மை
யவிகாரம் பேசு மகம்பிரமக் காரர்
வெளியா மிருளில் விடாதே - யொளியாய்நீ
நின்ற நிலையே நிகழ்த்தி யொருபொருள்வே
றின்றியமை யாமை யெடுத்தோதி - யொன்றாகச்
சாதித்துத் தம்மைச் சிவமாக்கி யிப்பிறவிப்
பேதந் தனிலின்பப் பேதமுறாப் - பாதகரோ
டேகமாய்ப் போகாம லெவ்விடத்துங் காட்சிதந்து
போகமாம் பொற்றாளி னுட்புணர்த்தி - யாதியுட
னிற்க வழியா நிலையிதுவே யென்றருளி
யொக்க வியாபகந்தன் னுட்காட்டி - மிக்கோங்கு
மாநந்த மாக்கடலி லாரா வமுதளித்துத்
தான்வந்து செய்யுந் தகுதியினா - லூனுயிர்தான்
முன்கண்டகாலத்து நீங்காத முன்னோனை
யென்கொண்டு போற்றிசைப்பே னியான்.

போற்றி திருத்தில்லை போற்றி சிவபோகம்
போற்றியவன் மெய்ஞ்ஞானப் புண்ணியநூல்—போற்றியெங்கள்
வெம்பந்த வாழ்க்கைவிட வேறாய்வந் தண்ணின்ற
சம்பந்த மாமுனிபொற் றாள்.

போற்றிப்பஃறொடை

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௰௧.

உண்மைநெறி விளக்கம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

உண்மை நெறி விளக்கம்

மண்முதற் சிவம தீறாய் வடிவுகாண் பதுவே ரூப
மண்முதற் சிவம தீறாய் மலஞ்சட மென்றல் காட்சி
மண்முதற் சிவம தீறாய் வகையதிற் றானி லாது
கண்ணுத லருளால் நீக்கல் சுத்தியாய்க் கருத லாமே. க

பாயிரு ணீங்கி ஞானந் தனைக்காண்ட லான்ம ரூப
நீயுநின் செயலொன் றின்றி நிற்றலே தரிச னந்தான்
போயிவன் றன்மை கெட்டுப் பொருளிற்போ யங்குத் தோன்றா
தாயிடி லான்ம சுத்தி யருணூலின் விதித்த வாறே. உ

எவ்வடி வுகளுந் தானா யெழிற்பரை வடிவ தாகிக்
கௌவிய மலத்தான் மாவைக் கருதியே யொடுக்கி யாக்கிப்
பௌவம்விண் டகலப் பண்ணிப் பாரிப்பா னொருவ னென்று
செவ்வையே யுயிரிற் காண்டல் சிவரூப மாகு மன்றே. ௩

பரையுயிரில் யானெனதென் றறநின்ற தடியாம்
பார்ப்பிடமெங் குஞ்சிவமாய்த் தோன்றலது முகமா
முரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகு மென்றிவ்
வுண்மையினை மிகத்தெளிந்து பொருள்வேறொன் றின்றித்

தனைமுதலிற் போகாது நிலையினினில் லாது
    தற்பரையி னின்றழுந்தா தற்புதமே யாகித்
தெரிவரிய பரமானந் தத்திற் சேர்தல்
    சிவனுண்மைத் தரிசனமாய்ச் செப்பு நூலே.

எப்பொருள்வந் துற்றிடினு மப்பொருளைப் பார்த்தங்
    கெய்துமுயிர் தனைக்கண்டங் கவ்வுயிர்க்கு மேலா
மொப்பிலருள் கண்டுசிவத் துண்மை கண்டிங்
    குற்றதெல்லா மதனாலே பற்றி நோக்கித்
தப்பினைச்செய் வதுமதுவே நினைப்புமது தானே
    தருமுணர்வு புசிப்புமது தானே யாகு
மெய்ப்பொருளு மசைவில்லை யெனவந்தப் பொருளோ
    டிசைவதுவே சிவயோக மெனுமிறைவன் மொழியே. ௫

பாதகங்கள் செய்திடினுங் கொலைகளவு கள்ளுப்
    பயின்றிடினு நெறியல்லா நெறிபயிற்றி வரினுஞ்
சாதிநெறி தப்பிடினுந் தவறுகள்வந் திடினுந்
    தனக்கெனவோர் செயலற்றுத் தானதுவாய் நிற்கி
னதனவ னுடலுயிரா யுண்டுறங்கி நடந்து
    நானாபோ கங்களையுந் தானாகச் செய்து
பேதமற நின்றிவனைத் தானாக்கி விடுவன்
    பெருகுசிவ போகமெனப் பேசுநெறி யிதுவே. ௬

உண்மைநெறிவிளக்கம்

முற்றிற்று

மெய்கண்ட சாத்திரம் - ௰௨.

கொடிக்கவி

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

கொடிக்கவி

ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடிலொன்
றொளிக்கு மெனினு மிருளட ராதுள் ளுயிர்க்குயிராய்த்
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துள தேனுந் திரிமலத்தே
குளிக்கு முயிரருள் கூடும் படிகொடி கட்டினனே. க

பொருளாம் பொருளேது போதேது கண்ணே
திருளாம் வெளியே திரவே—தருளாளா
நீபுரவா வையமெலா நீயறியக் கட்டினேன்
கோபுர வாசற் கொடி. உ

வாக்காலு மிக்க மனத்தாலு மெக்காலுந்
தாக்கா துணர்வரிய தன்மையனை—நோக்கிப்
பிறித்தறிவு தம்மிற் பிரியாமை தானே
குறிக்குமரு ளல்கக் கொடி. ங

அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்து நாலெழுத்தும்
பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சழுத்திப்
பேசு மெழுத்துடனே பேசா வெழுத்திணையுங்
கூசாமற் காட்டக் கொடி.

கொடிக்கவி

முற்றிற்று

நெஞ்சுவிடு தூது

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

நெஞ்சுவிடு தூது

கலிவெண்பா

பூமேவு முந்திப் புயல்வண்ணன் பொற்பமைந்த
நாமேவு மாதுபுணர் நான்முகத்தோன் - றூமேவிப்
பன்றியு மன்னமுமாய்ப் பாரிடந்தும் வான்பறந்து
மென்று மறியா வியல்பினா - னன்றியு
மிந்திரனும் வானோரு மேனோரு மெப்புவியு
மந்தர வெற்பு மறிகடலு - மந்திரமும்
வேதமும் வேத முடிவும்வினை விந்துவுட
னாதமுங் காணா நலத்தினா - னோத
வரியா னெளியா னளவிறந்து நின்ற
௫ பெரியான் சிறியான்பெண் பாகன் - றெரியா
வருவா னுருவா னருவுருவு மில்லான்
மரியான் மரிப்பார் மனத்தான் - பரிவான
மெய்யர்க்கு மெய்யன் வினைக்குவினை யாயினான்
பொய்யர்க்குப் பொய்யாய்ப்பொய் யாயினா - னையன்
படநாகம் பூண்ட பரமன் பசுவி
னிடமாய் நிறைந்த விறைவன் - சுடரொளியா
னென்றுமுள னன்றளவு மியானு முளனாகி
நின்றநிலை யிற்றரித்து நில்லாமற் - சென்றுசென்று

தோற்றியிடு மண்டஞ் சுவேதசங்கண் மண்ணின்மேற்
சாற்றுமுற் பீசஞ் சராயுசங்கட் - கேற்றபிறப்
பெல்லாம் பிறந்து மிறந்து மிருவினையின்
பொல்லாங்கு துய்க்கும் பொறியிலியேன் - கல்லா
வுணர்வின் மிசையோ டுலகா யதனைப்
புணர்வதொரு புல்லறிவு பூண்டு - கணையிற்
கொடிதெனவே சென்று குடிபழுதே செய்து
கடிய கொலைகளவு காமம் - படியின்மிசைத்
தேடி யுழன்று தெரிவைத் தெரியாமல்
வாடி யிடையு மனந்தனக்கு - நாடியது
போன *வழிபோகும் புந்திக்கும் புந்தியுட
ணை திறலா ரகந்தைக்கு - மேனி
யயர வயர வழிய வழியு
முயிரின் றுயர முரையேன் - வயிரமே
கொண்டதொரு காமனுக்குங் கோபனுக்கு மோகனுக்கு
மண்டு மதமாச் சரியனுக்குந் - திண்டிறல்சே
ரிந்திரியம் பத்துக்கு மீரைந்து மாத்திரைக்கு
மந்தமிலாப் பூதங்க ளைந்தினுக்குஞ் - சிந்தைகவர்
மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றுமல மூன்றவத்தை
யேன்றுநின்று செய்யு மிருவினைக்குந் - தோன்றாத
வாயுவொரு பத்துக்கு மாறாத வல்வினையே
யாய கிளைக்கு மருநிதிக்கு - நேயமா
மிச்சை கிரியை யிவைதரித்திங் கெண்ணிலா
வச்சங் கொடுமை யவைபூண்டு - கச்சரவன்
சீரினிலை நில்லாமற் றிண்டாடும் பல்கருவி
வாரியகப் பட்டு மயங்கினேன் - நேருங்கா
லுன்னை யொழிய வுறவில்லை யென்னுமது
தன்னை யறிவைத் தனியறிவை - முன்னங்

* வழியோடும் என்பதும் பாடம்.

‘தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவ’ ரென்று - நிலைத்தமிழின்
றெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவருரைத்த
மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாம - லைவர்க்கு
மாவதுவே செய்தங் கவர்வழியைத் தப்பாமற்
பாவமெனும் பௌவப் பரப்பழுந்திப் - பூவையர்தங்
கண்வலையிற் பட்டுக் கலவிக் கலைபயின்றங்
குண்மை யறிவுணர்ச்சி யோராமற் - றிண்மையிலு
ஞவிற் கொடுமை பலபிதற்றி நாடோறுஞ்
சாவிற் பிறப்பிற் றலைப்பட்டிங் - காவிநிலை
நிற்கும்வகை பாராய் நிலையான நெஞ்சமே
பொற்பினுடன் யானே புகலக்கேள் - வெற்பின்மிசை
வந்திருக்க வல்லான் மதியாதா ருல்லரணஞ்
செந்தழலின் மூழ்கச் சிரித்தபிரா - னந்தமிலா
வேத முடிவில் விளைவில் விளைவிலொளி
யாதி யமல னிமலனருட் - போத
வறிவி லறிவை யறியு மவர்கள்
குறியுள் புகுதுங் குணவ - னெறிகொள்
வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியி
லொளியி லொளியி லொளிய - னொளியி
லளியி லளியி லளிய னளியி
லளவி லளவி லளவ - னளவிறந்து
நின்று னனைத்து நிறைந்தா னினைப்பவர்பாற்
சென்றான் றெரியத் தெரியாதான் - குன்று
விளக்காய் நிறைந்த விரிசுடரான் விண்மேற்
றுளக்காம னின்றபெருஞ் சோதி - யுளக்கண்ணுக்
கல்லாது தோன்று வமல னகிலமெலா
நில்லாம னின்ற நிலையினன் - சொல்லாரு
மீசன் பெருமை யிருவினையே னுன்றனக்குப்
பேசுந் தகைமையெலாம் பேணிக்கேள் - பாசம்

பலவுங் கடந்து பரிந்தருள்சேர் பண்பாற்
குலவி விளங்குகுணக் குன்றோ - னிலகவே
செய்ய தருமச் செழுங்கிரியின் மீதிழிந்து
வையம் பரவ மகிழ்ந்தெழுந்தங் - கையங்
களவுபயங் காமங் கொலைகோபங் காதி
யளவில்வினை யெல்லா மழித்திங் - குளமகிழத்
தொம்மெனவே யெங்கு முழங்கிச் சுருதிபயில்
செம்மைதரு மாகமங்கள் சேர்ந்தோடி - மும்மலத்தின்
காடடங்க வேர்பறித்துக் கல்விக் கரைகடந்தங்
கோடுபல பூதத் துணர்வழித்து - நீடுபுகழ்
மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னப் பேர்பெற்ற
வைவாய வேட்கை யவாவழித்து - நையுமியல்
வாக்குப்பா தம்பாணி பாயுருபத் தம்பலவு
நீக்கிச் செறிந்து நிறைந்தோடிப் - போக்கரிய
பந்தமெனுஞ் சோலை பறித்துப் பாந்தலைக்கு
மந்தமனம் புத்தியுட ணங்காரஞ் - சிந்தைவிழ
மோதி *யலைக்கு மருணீர்மை முக்குணமுங்
காதி யுரோமமெலாங் கைகலந்து - சீதப்
புளக மரும்பிப் புலன்மயக்கம் போக்கி
விளைவில் புலன்முட்ட மேவிக் - களபதன
மாதர் மயக்க மழித்துவளர் மண்டலத்தின்
சோதியொரு மூன்றினையுஞ் சோதித்து - நீதியினு
லாதார மாறினுஞ்சென் றுறியடல் வாயுக்கண்
மீதான மத்து மிகப்பாந்து - காதிப்
பிருதிவியப் புத்தேயு வாயுவா காய
வுறுதி நிலைமைந்து மோடி - மறுவிலா
நான்முகன்மா லீசன் மகேச னலஞ்சிறந்த
நான்முக மைந்தாஞ் சதாசிவமு - மானதொரு

*மருணீர்மையோங்கி விறன் முக்குணமும். என்பதும் பாடம்.

விந்துநா தங்கடந்து சுத்த வெறுவெளியி
லந்தமிலாப் பாழடங்கத் தேக்கியபின் - முந்திவரு
மவ்வறிவுக் கப்பாலுஞ் சென்றகண்ட முள்ளாக்கிச்
செவ்வறிவே யாகித் திகைப்பொழிந்தங் - கெவ்வறிவுந்
தானாய வீடருளித் தன்னிற் பிரிவில்லா
௩௩ னாகி யெவ்வுயிர்க்கு முட்புகுந்து - மேனியிலா
ரஞ்சவத்தை யுங்கடந் தாயபெரும் பேரொளிக்கே
தஞ்சமெனச் சென்று *தலைப்பட்டு - வஞ்சமறத்
தானந்த மில்லாத தண்ணளியா லோங்கிவரு
மானந்த மென்பதோ ராறுடையா - னானந்தம்
பண்ணும் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து
நண்ண வரியதொரு நாடுடையா - னெண்ணெண்
கலையா லுணர்ந்து கருத்தழிந்து காம
நிலையான தெல்லாமுன் னீத்திங் - கலைவறவே
தேட்டற்ற சிந்தை சிவஞான மோனத்தா
௩௪ லோட்டற்று வீற்றிருக்கு மூருடையா - னாட்டத்தாற்
றெண்ணீ ரருவிழச் சிந்தைமயக் கந்தெளிந்
துண்ணீர்மை யெய்தி யுரோமமெலா - நண்ணும்
புளகம் புனைமெய்யர் பொய்யிற்கூ டாம
லுளகம்பங் கொண்டுள் ளுருகி - யளவிலா
மாலா யிருக்கு மவர்மனத்தை வாங்கவருண்
மேலாய் விளங்கலங்கன் மெய்யினான் - றோலாத
வானம் புவன மலைகடலேழ் பாதாள
மூனைந்து பூதத் துயிருணர்ச்சி - ஞானமா
யெல்லாமா யல்லவா யெண்ணுவா ரெண்ணத்து
௩௫ ணில்லாம னிற்குநீள் வாசியான் - சொல்லாரும்
பாதாள மூடுருவிப் பாரேழும் விண்ணேழு
மாதார மாகி யகண்டநிறைந் - தோத

---

* தலைப்பெய்தி என்பதும் பாடம்.

வரிதா யெளிதா யருமறையா றங்கத்
துருவா யுயிரா யுணர்வாய்ப் - பெரிதாய
வெய்யதுயர்ப் பாசமற வீசியே வெம்பிறவித்
துய்ய கடலைத் துகளொழுப்பி - யையமுறுங்
காமக் குரோத*மத மாச்சரியங் காய்ந்தடர்த்துச்
சாமத் தொழிலின் றலைமிதித்து - நாமத்தாற்
கத்துஞ் சமயக் கணக்கின்விறற் கட்டழித்துத்
தத்தம் பயங்கொலைக ளாங்கழித்தே - தத்திவரும்
பாசக் குழாத்தைப் படவடித்துப் பாவையர்த
மாசைக் கருத்தை யறவீசி - நேசத்தா
லானவே கங்கொண் டருண்மும் மதத்திரு
வூனையார் தத்துவங்க ளுள்புகுந்து - தேனைப்
பருகிக் களித்துயர்ந்த பன்மறைநாற் கோட்டான்
மருவித் திகழ்ஞான வானையா - னிருமுச்
சமையங் கடந்து தனக்கொப் பிலாத
சுமைதுன்ப நீக்குந் துவசன் - கமையொன்றித்
தம்மை மறந்து தழலொளியுள் ளேயிருத்தி
யிம்மை மறுமை யிரண்டகற்றிச் - செம்மையே
வாயுவை யோடா வகைநிறுத்தி வானத்து
வாயுவையு மாங்கே யுறவமைத்துத் - தேயுறவே
யென்று மொருதகைமை யாயிருக்கு மின்பருளே
நின்று முழங்கு நெடுமுரசோ - னன்றியு
மாலு மயனும் வருத்தளித்த வையமெலாஞ்
சாலுமிதற் கப்பாலு மெப்பாலு - மேலை
யுலகு முலகா லுணரவொண்ணு வூரு
மிலகி நடக்குமெழி லானையா - னலகிறந்த
காட்சியான் காட்சிக்குங் காணுக் கலைஞான
வாட்சியா னாட்சிக்கு மாயினான் - சூட்சியான்

* லோபமோகமதங்காய்ந்தடர்ந்து. எ - ம் பாடம்.

பாரும் திசையும் படரொளியா லேநிறைந்தான்
றூருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான் - வேராகி
வித்தாகி வித்தின் முளையாகி மேவுதனுச்
சத்தாதி பூதங்க டானாகிச் - சுத்த
வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லூறுபொருளாய் நின்ற வொருவன் - பொறியிலியேன்
வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடளித்த
சம்பந்த மாமுனியென் றம்பிரா - னம்புவியோர்
போற்றுந் திருவடியென் புன்றலைமீ தேபொறித்தோ
னேற்றின் புறத்தமைத்த வெங்கோமான் - சாற்றுவார்
சாற்றும் பொருளான் றனிமுதல்வன் றானல்லான்
வேற்றின்ப மில்லா விளங்கொளியான் - போற்றுங்
குருவேட மாகிக் குணங்குறியொன் றில்லாப்
பெருவேட மாய்நிறைந்த பெம்மான் - கருவேடங்
கட்டுமுருக் கட்டறுத்தான் கற்றவர்வாழ் தில்லையா
னெட்டுமெவர்க்கெட்டா வியல்பினான் - மட்டவிழ்தார்
வானோன் பவனி வரக்கண்டு வல்வினையே
னேனோரு மேத்துதல்கண் டேத்தினேன் - றானென்னைப்
பார்த்தான் பழையவினைப் பஞ்சமலக் கொத்தையெல்லா
நீத்தா னினைவுவே றாக்கினா - னேத்தரிய
தொண்ணூற் றறுவர்பயி றொக்கிற் றுவக்கறுத்தான்
கண்ணூறு தேனமிர்தங் காட்டினான் - வெண்ணீறும்
வேடமும் பூசையுமே மெய்யென்றான் பொய்யென்றான்
மடையும் வாழ்க்கை மனையுமே - நாடரிய
வஞ்செழுத்தி னுள்ளீ டறிவித்தா னஞ்செழுத்தை
நெஞ்செழுத்தி நேய மயலாக்கி - யஞ்செழுத்தை
யுச்சரிக்குங் கேண்மை யுணர்த்தியதி லுச்சரிப்பு
வைச்சிருக்கு மந்த வழிகாட்டி - யச்சமறச்
சென்று விளக்கை யெழுத்தூண்டிச் செஞ்சுடரி
லொன்றி யொருவிளக்கி னுள்ளொளிவாய் - நின்ற

பெருவிளக்கின் பேரொளியி னுள்ளே பிரச
மருவு மலர்போன் மதித்தங் - குருவினுருக்
கொள்ளா வருளைக் கொளுத்திக் குணங்குறியொன்
றில்லா விடத்தே யிளைப்பாற்றி - விள்ளாத
வுள்ள முதலாக வுற்றதெல்லாம் வாங்கவருள்
வெள்ள மயலளித்து மேவினன் - கள்ள
மறப்பித்தான் மெய்ஞ்ஞான மாக்கிமன மெல்லா
மிறப்பித்தா னென்பிறவி யீர்த்தான் - விறற்சொல்லுக்
கெட்டானை யார்க்கு மெழுதா வியற்குணங்க
ளெட்டானை யாற்ற வெழுத்தினன் - மாட்டாரும்
பாடலா ராடலார் பண்பலார் நண்பலா
ராடலா ராட லகன்பதியாங் - கூடலர்
காணக் கிடையாதான் காண்பார்க்குக் காட்சியான்
பாணர்க் கிலகு பலகையிட்டான் - சேணிற்
சிறந்த வுருவான் றிருமாலுக் கெட்டா
னிறைந்த திருவுருவாய் நிற்போன் - கறங்குடனே
சூறைசுழல் வண்டு சுழல்கொள்ளி வட்டமென
மாறில் கருணையினன் மாற்றினை - னீறணிந்த
மெய்ய னமல னிமலனருள் வீடளிக்கு
மையனறி வுக்கறி வாயினன் - பொய்யர்பாற்
பொய்மையாய் நின்றான் புரிந்தவர்தந் நெஞ்சத்துண்
மெய்மையாய் நின்று விளங்கினன் - கைமழுவா
னத்தன்பா னீசென் றடையு மிடத்தையெல்லாஞ்
சித்தஞ்சேர் நெஞ்சமே செப்பக்கே - ணித்தலுமே
பூசிமுடித் துண்டுடுத்துப் பூங்குழலார் தங்கலவி
யாசைதனிற் பட்டின்ப வார்கலிக்கு - ணேசமுற
நின்று திளைக்கு மிதுமுத்தி யல்லதுவே
றொன்று திளைக்கு மதுமுத்தி - யன்றென்
றிலகா விருளலகை போலிகலே பேசு
முலகா யதன்பா லுறாதே - பலகாலும்

தாம்பிரமங் கண்டவர்போற் றம்மைக்கண் டாங்கதுவே
நான்பிரம மென்பவர்பா னண்ணுதே - யூன்றனக்குக்
கொன்றிடுவ தெல்லாங் கொலையல்ல வென்றுகுறித்
தென்றுமற மேதெய்வ மென்றென்று - வென்றிப்
பொறையே யெனும்புத்தன் பொல்லாத புன்சொன்
மிறையே விரும்பி விழாதே - நிறைமேவி
வாழ்பவர்போன் மண்ணுடலின் மன்னுமுரோ மம்பறித்துத்
தாழ்வுநினை யாதுதுகி ருனகற்றி - யர்ழ்விக்கு
மஞ்சு மகற்று மதுமுத்தி யென்றுரைக்கும்
காடு வஞ்சமணன் பாழி *மருவாதே - செஞ்சொல்புனை
யாதிமறை யோதி யதன்பயனென் றும்மறியா
வேதியர்சொன் மெய்யென்று மேவாதே - யாதியின்மே
லுற்றதிரு நீறுஞ் சிவாலயமு முள்ளத்துச்
செற்ற புலையர்பாற் செல்லாதே - நற்றவஞ்சேர்
வேடமுடன் பூசையருண் மெய்ஞ்ஞான மில்லாத
மூடருடன் கூடி முயங்காதே - நீட
வழித்துப் பிறப்ப தறியா தானைப்
பழித்துத் திரிபவரைப் பாராதே - விழித்தருளைத்
தந்தெம்மை யர்ண்டருளுஞ் சம்பந்த மாமுனிவ
னாடிய னந்தங் கடந்தப்பா லாய்நின்றோ - னெந்தைபிரான்
வீற்றிருக்கு மோலக்க மெய்தியடி வீழ்ந்திறைஞ்சிப்
போற்றி சயசய போற்றியென - வார்த்தகரி
யன்றுரித்தாய் நின்பவனி யாதரித்தா ரெல்லாரும்
வென்றிமத னம்புபட வீழ்வரோ - நின்றிடத்து
நில்லாத செல்வ நிலையென் றுனைநீங்கிப்
பொல்லா நரகம் புகுவரோ - பல்லாருங்
கத்துஞ் சமயக் கணக்கிற் படுவரோ
சித்தம் பலகாற் றிகைப்பரோ - முத்தம்

---

* மதியாதே என்பதும் பாடம்.

பொருந்த நகைமடவார் புன்கலவி யின்ப
மருவி மயங்கி வருவரோ - விருபொழுது
நாளிருபத் தேழு நவக்கிரக முந்நலியுங்
கோளிதுவென் றெண்ணிக் குறிப்பரோ - வேளை
யெரித்த விழியாய்நின் னின்பக் கடற்கே
தரித்து மதிமறந்த தையல் - வருத்தமெலாந்
தீரா யெனவுரைத்துச் செங்கமலப் பூந்திருத்தா
டாரா யெனவம்பலவாற் றாழ்ந்திறைஞ்சி - யோரும்
பூங்கொன்றை வாங்கிப் புகழ்ந்துபுரி நெஞ்சமே
யீங்கொன்ற வாரா யினி.

வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடளித்த
சம்பந்த மாமுனிவன் றார்வாங்கி—யம்புந்தும்
வஞ்சமே வும்விழியார் வல்வினையெல் லாமகல
நெஞ்சமே வாராய் நினைந்து.

நெஞ்சுவிடு தூது

முற்றிற்று

சங்கற்ப நிராகரணம்

உமாபதி சிவாசாரியர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதி சிவாசாரியார்

அருளிச்செய்த

சங்கற்ப நிராகரணம்

விநாயகர் வணக்கம்

திருந்திய வருந்தவம் பொருந்துபன் முனிவர்
கமையாக் காத லமையாது பழிச்சு
நிகரில் செக்கர்ப் புகர்முகத் தெழுந்த
புனிற்று வெண்பிறைத் தனிப்பெருங் கோட்டுத்
தழைசெவி மழைமதப் புழைநெடுந் தடக்கை
வாட்டரு மும்மை நாட்ட நால்வாய்ப்
பாச மங்குசந் தேசுறு மெயிறொண்
கனியிவை தாங்கும் புனித நாற்காத்
தங்கதங் கடகம் பொங்கிழை யார
நிறைமணிச் சுடிகைக் கறையணற் கட்செவி
கொண்ட திண்பெரும் பண்டிக் குறுந்தாட்
களிறுத னிருகழல் கருதா
வெளிறுறு துயரம் வீட்டினம் பெரிதே.

பாயிரம்

பெருங்கட லுதவுங் கருங்கடு வாங்கிக்
கந்தரத் தமைத்த வந்தமில் கடவுள்
பாலரை யுணர்த்து மேலவர் போலக்
கேட்போ ரளவைக் கோட்படு பொருளா
லருளிய கலைக ளலகில வாலவை
பலபல சமயப் பான்மைத் தன்றே
யஃதா லந்நூற் றன்மை யுன்னிய
மாந்த ரிதுவே பொருளென் றதனிலை
யறைதலின் வேற்றோர் பனுவ லேற்றோர்க்
கிசையா மாறுபாடு கூறுவ ரதனாற்
புறச்சம யங்கள் சிறப்பில வாகி
யருளின் மாந்தரை வெருளுற மயக்கி
யலகைத் தேரி னிலையிற் றீரு
மீங்கிவை நிற்க நீங்காச் சமய
மூவிரு தகுதி மேவிய தாமு
மொன்றோ டொன்று சென்றுறு நிலையி
லாறு மாறா வீறுடைத் திவற்று
ளெவ்வ மில்லாச் சைவநற் சமயத்
தலகி லாகம நிலவுத லுளவவை
கனக மிரணியங் காஞ்சன மீழந்
தனநிதி யாடகந் தமனிய மென்றிப்
பலபெயர் பயப்பதோர் பொருளே போலப்
பதிபசு பாச விதிமுறை கிளக்கும்
வாய்ந்த நூல்க ளாய்ந்தன ராகி
யாசா றகி வீசிய சமத்துட
னேழுஞ் சிருறா றெடுத்த வாயிரம்
வாழுநற் சகன மருவா நிற்பப்

பொற்பொது மலிந்த வற்புத ஞானி
யாரும் விழவிற் பொற்றே ராலயத்
தேறு வெண்மர் நிரையி லிருப்ப
மயங்கு வாத மாயா வாதி
முயங்கிட வொருதலை முதுவெதிர் மணிசேர்
பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதிதிகழ்
மெய்கண் டவனருள் கைகண் டவர்களி
லொருவ ரொருதலை மருவி யிருப்ப
வஞ்சப் பிறவிக் கஞ்சிவந் தொருவ
னேதிறை யருளென வீதெனு மாயா
வாதியை யயலினர் மறுதலைத் தருடா
மற்றவ ரயலின ரவருரை மறுத்துச்
சொற்றா வயலின ரவருந் தொலைவுற்
றின்னே யெவரு முன்னே கழியுழி
யாங்கய லிருந்த வருளின ரழகிது
நீங்கள்சங் கற்ப நிராகரித் தமையென
மற்றவ ருரைத்த சொற்றரு பொருள்கொடு
வாத செற்ப விதண்டையு மேதுவு
மோது நால்வகை யுவமையுந் திகழ்தா
வருள்சேர் மாந்தர் வெருள்சே ராமற்
றர்கமும் விடையமுங் கற்க
நற்கவி மாந்தர் நகநவிற் றுவனே.

நூல்

மாயாவாதிசங்கற்பம்

நவிற்றிய நிரையி னவித்தையி னோனுரை
நித்த னறிவன் சுத்த னகண்டித
னிருவி கற்பனிர்த் தத்துவ னிரஞ்சனன்
சொல்வகை யெவையுந் தொடராத் தூய்மணி
வரம்பில் வேதச் சிரந்தரு பரம்பொருள்
சத்தா யெவையுந் தானா யவித்தை
தொத்தா துயர்ந்த தொல்சுடர் மூவா
வின்ன தன்மைய னேக னநேகன்
கன்னற் பெருஞ்சுவை தன்னிற் பிறவாப்
பெற்றியி னிருந்து பொற்பணி யியல்பினின்
வான்வளி யனனீர் மண்மருந் தன்ன
மான தாது வாறைங் கோசத்
தொகுதி யாக்கைப் பகுதிய தொருபுடை
சுத்தி வெள்ளி யொத்தென மித்தையிற்
றானென லாகுந் தன்மைத் தாலூதையிற்
சின்னூற் றகையின் வேற்றுமை மரீஇய
தென்னப் பன்மைய தெனினிலை பழம்பூத்
தோனார் வயிரந் தருத்தருந் தொன்மையின்
வானா ரந்திரை நுரைதரு வாய்மையிற்
கூடு மசித்தைச் சித்துத வாதெனி
னெற்பதர் மலாலத் திற்பாந் தருமிது
தன்னியல் பென்றும் விளையாட் டென்றும்
முன்னுள மறைகண் மொழிதலி னொருநூற்
பன்மணி நிலையும் பசுப்பா லெனவும்
பலவக னீரி லலர்கதி ரெனவுங்
கடலாழி குளஞ்சிறு குழிகால்

வாவி யாவையும் வருபுன லெனவு
மவ்வவற் றடங்கி யாடியு ணிழலெனத்
தோன்றி யாக்கைநற் காந்தத் திரும்பும்
கனவிற் நீங்குங் கங்குலிற் கயிறும்
புனலிற் றோன்றும் பேய்த்தேர்ச் செய்தியு
மன்ன துன்பி னன்னிறப் பளிங்கெனப்
பதினாற் காணத் தொருமூன் றவத்தை
நாளு நாளு நயந்துறு மிருபயன்
றன்னிற் சாராத் தொன்மைத் தன்மை
தர்ப்பண நிழற்கட் குற்றிபாய்ந் தற்றே
யிவ்வியற் பந்தப் பௌவம தகல
விண்முத றந்த கொண்மூப் படலத்
திருளற வுதித்த காறக விவேகந்
தன்னிற் றோன்றிச் சாதக மனைத்தையு
மன்னகப் பிரிப்பு மடியிழை வாங்கலும்
போல ஞானம் பொய்யறக் கழீஇத்
தானே தானாய்த் தன்னிற் றன்னைத்
தானே கண்டு தன்னல முற்று
வசையி றத்துவ மசிபதத் தெளிவா
லகமே பிரம மாயின னெனவறிந்
தசல னாகிநற் சலசல மதியெனக்
கண்டிடு முடலம் விண்டகல் கடத்து
மங்குல துடைதர வெங்குமாந் தகைத்தே
யிவ்வகை யுணர்ந்து செய்தொழி லறுத
மடவோர் தாமுங் கடனா வியற்றுங்
கன்ம காண்டத் தொன்மைப் புரிவாற்
றோற்றிய வித்தை மேற்கடை யரணியி
லெழுந்தெரி யவற்றை.விழுங்கிய தென்னத்
தன்னெழிற் றுன்ன தானா யழியு

மந்நிலை யன்றி யழிவறு முத்தி
யேயா தென்றுதன் னியல்பை
மாயா வாதி வகுத்துரைத் தனனே.

மாயாவாதிசங்கற்ப நிராகரணமும்
ஐக்கியவாதி சங்கற்பமும்

உரைதரு பிரம மொன்றெனு முரைக்கண்
வருபிர மாண மறையெனி லருமறை
யொன்றென்ற தன்றி யிருபொரு ளுரைத்த
னன்றன் றபேத நாடிய பொருளேற்
பேதமு மபேதமு மோத வேண்டா
பேத மெனினு மபேத மெனினும்
பேதா பேத மெனினு மமையுநின்
னையமி லுரையிற் பையவந் துளதாந்
திகழ்பிர மாண விகழ்வுமுண் டன்றிப்
பெத்தம் பேத முத்தி யபேதமே
லநவத் திதமா மவையிரு திறனு
மினியப் பழமொழி யிரண்டல வொன்றே
யன்றியும் பெத்தம் பேதத் தறைதலு
மொன்றிய முத்தி யபேதத் துரைத்தலும்
பழுதா மித்திறம் பகையா தாய்கமற்
றெழுதா மறையெனு மிப்பிர மாண
மாருமொ தானே யாயின தேதுன
னேக மநேக முறுபியம் பாமற்
[illegible] நகாதெனில் வானத்
[illegible] யுறழு மெனில்வழி துறியா
[illegible] பக்கமும் பாழியு மனைத்து
[illegible] யொழுக்கிடு மதனுக்

கறிவில தருவில தறியா தறையா
தன்றியு மவ்வகை யகண்டித மதுவிது
வென்றது குறிப்ப தெவ்வகை யாவு
மொன்றெனு முறையு மொழிந்தனை யன்றே
யருமறை பிரம வுரையெனி லதற்குத்
தந்த தானு முதனவில் பொறியில
தென்னிலோ ருடற்கண் மன்னிய வவகை
யறைந்தற் றென்ப தார்சொ லதமலத்
திறம்பெற் றின்றே செய்தோர் பெயராற்
சுயம்பு வென்றல வியம்புமென் றறியினித்
தற்கீட் டலவுரைத் தான்றொழு துரைக்குஞ்
சொற்கேற் புரவல னேவ லமைச்சரை
யடிகண் மற்றெங் குடிமுழு தாண்மினென்
றேத்தி யிறைஞ்சிக் காப்பர்க ளென்றாங்
கீச ஞெஞ்செயப் பேசின னன்றி
யினையவை பிறரிற் கனவினு மிலனே
தன்னைத் துதிக்குஞ் சொன்னலந் தானுமத்
துறையறி வாளர்க் கறைவதோ றன்றியுந்
தனக்குத் தானே தன்னலம் பகரா
தசத்துக் குரையா தார்க்குரை யுயிர்க்கெனி
லுரைபிர மாண மிறைபிர மேய
நீபிர மாதா நின்பிர மிதியென
நால்வகை யுளதுன தேகநன் றன்றே
நற்பிர மாண நிற்பதொன் றன்றா
லப்பிர மேயமு மதனியல் பன்றே
கன்னற் சுவையி லந்நிய மிலதா
லினிமை தோன்றத் தனிமைத் தென்றனை
யறிவிற் குவமை யசத்தாங் கட்டி
பிறிவித் தொட்டினும் பேற தாறே

தற்பா விரிவு பொற்பணி தருமெனிற்
செய்வோ ரின்றிச் செய்வினை யின்மையிற்
பொன்பணி யாகை தன்பணி யன்றே
செய்வோர் போலாச் செயப்படு பொருண்முதற்
செய்வோ ரேயாச் செய்யவும் படுமே
சுத்தி வெள்ளியிற் றோன்றிற் றாயினுஞ்
சத்துல கேதுந் தாரா தருமெனி
னுலக மித்தையென் றோரா துரைத்தனை
நிலவுநின் மரபு நினைந்திலை யாங்கொல்
விவகா ரத்தில் வேண்டுது முலகம்
பரமார்த் தத்திற் பகரா மென்னிற்
பரத்துள தேலிவை யும்பர மார்த்தம்
பரத்தில தேலொழி முன்பகர் மாற்ற
மதன்முத லிதுவென வுதவுக வன்றியும்
விவகரிக் குங்காற் றிகழ்பர மார்த்த
நிலையது தெரியி னிதுநீ நீயேற்
றெரியா தாயி னஃதுந் தெரியா
துரையா ரளவையு மொழிந்தனை யன்றே
யளவை காண்டல் கருத லுரையென
வுளதவை மூன்றின் மொழிவழி நுழையி
னின்பிர மேய மென்ப தெனுங்கொல்
பொற்பிதிர் பிதிர்ந்தும் பொன்னே யாநின்
றற்பர மசித்தைத் தருமா றென்னெனிற்
சிலம்பி நூறரு நலம்போற் றோன்று
மென்றனை யதுவதன் றொழி லன்றியு
மொன்றத னியல்புல கோரியல் பன்றெனப்
பலமிலை பழம்பூப் பாதவந் தருநீர்
இலைநுனை திவலை சிலதரு மிவைபோற்
றனே பலவா மெனநீ சாற்றினை

சத்தசத் தாகவுஞ் சத்தினி லசத்தின்
கொத்துள தாகவுங் கூறின ரிலரால்
வித்திலை கனிகனி விழுதா றருநெறி
சத்தல தொன்று தான்றர வேண்டு
அ௫ நெற்பதர் பலாலத் திற்குபா தானமென்
காரண மின்றிக் காரியம் பிறவா
பாரிடை யொருபடம் பண்ணவும் படுமே
யந்தமில் பிரம மவித்தைகா ரணமெனத்
தந்தனை யவித்தை தானெய் துறுத
௯௰ றன்னியல் பென்னில் வன்னிதன் வெம்மையிற்
சத்தின தியல்புஞ் சத்தே யசத்தெனில்
வைத்தத னியல்பெனும் வழக்கொழி யன்றியு
மிருள்பொதி விளக்கென வுருமரு விளக்கிற்
கருமை பயந்த பெருகொளி தருமெனிற்
௯௫ றன்னியல் பன்றத னுபாதி வசத்தான்
மன்னிய தன்றிமைத் தான்றனின் மாயா
தொன்று னசுத்த னன்று மன்றே
யாங்கொரு காலத் தோங்கிய தாயி
னந்தமி லவித்தை வந்தணை வதற்கோ
௱ ரேது வேண்டும் புயலியல் பெனின்வீ
டோத வேண்டா வொழிந்தோ ரினுமுறுங்
களங்கம துறவுறு மவித்தைதற் கவித்தல்
விளங்கிய பிரம விளையாட் டாயி
னவித்தை யென்பதொன் றன்னியந் தன்னி
௱௫ லுதிக்கு மென்றமுன் னுரையு மறந்தனை
நுண்ணூற் குடம்பை நுந்துழி போலுட்
படுநெறி யதனால் விடுநெறி யிலதாற்
றலைமையு மறிவு மிலதென வித்தையை
விடுத்தெடுத் தாணரும் வேற்றோ ரன்றே

யொளிகொ டாமிரங் குளிகைபெற் றுங்கத
னவித்தையை வித்தை தவிர்க்குமென் றுரைக்கி
னித்த னறிவன் சுத்தனென் றுரைத்த
வித்தக மென்னீ வித்தையும் வேறோன்
றெம்ம னோரி லொருவ னின்னிறை
யம்ம சைவந் தவனீ யன்றே
பன்மணி பசுநற் பாத்திர மெனவு
நன்னூல் பானீர் நற்கதி ரெனவு
முடலையு முணர்வையு முவமித் ததனையேற்
றடமணி சரடொடு தாங்கு டலவே
யுணர்வுணர் வொழியி னுலகுணர் வறினின்
பாலும் பசுவுஞ் சாலுஞ் சாலக்
கலம்பல வன்றிச் சலம்பல விலதெனக்
காணு ரின்றி வீணின் விளம்பினை
யாடியு னிழல்போற் கூடுதல் கூறிற்
றன்னிழல் கொண்டு தற்பணஞ் சலிக்கின்
மன்னிழல் கொண்டுடல் வந்தகன் றிடுமே
மன்னயக் காந்த மெனவுடல் பிரம
சந்நிதி யளவிற் சலித்திடு மாயி
னகண்டிதன் சன்னிதி யலதில தெவையு
நடந்திட வேண்டுங் கிடந்திடப் பெறுவே
காந்தத் திரும்பு காட்டுநேர்ப் பெறிலயஞ்
சேர்ந்திடு நீக்குஞ் செயலதற் கிலதே
கனத்துயர் கயிற்றா லெனுச்சில தொடுத்தனை
கனவின் பயனு நனவின் பயனும்
வினையின் பயனவை பொய்யென வேண்டா
வுடன்மா றுட்டக் கடனது கருதுக
வுற்ற புற்று மற்றதிற் கயிறு
முட்டுங் கூடச் சடமென வறிதி

யறிவு கயிறென் றறியா தன்றே
யச்சம தடைதல் கொச்சமை யுடைத்தே
யின்னுமக் கனவி லிருளுறு கயிற்றிற்
பின்னுமின் பிரமம் பிரமித் திடுமே
துன்னிய வினையிற் செம்மலர்ப் பளிங்கெனத்
தானுந் தகைமை யானுன் மலமெனா
வொருபய னன்றிப் பலபயன் மரீஇய
திருவினை தருபய னெனநனி வேண்டி
லாண்ட வித்தையு மவித்தைகொ டாக்கையு
மீண்டிரு வினையு மியம்பினை பாத்தைக்
கள்வரைப் பிணிக்குங் காவல னெனமுய
றொல்வினைத் தொடக்கிற் றோன்றுடற் சிறையிட்
டிருவினை யூட்டு மெம்மா னம்மா
னருவினை யுடற்க ணவத்தைக ளுரைத்தனை
யாருறு பவர்பா மகண்டித மடங்கா
தோர்வில துடல்சட முறுநெறி யாதெனின்
மன்னிய காரண மாறுட் டத்திற்
பன்னின மென்னி னிவையோ பரமோ
முதலிய தாயி னிவைபிறழ் வெய்தா
திவையெனி லுனது மொழிபழு துளதே
யுடற்படு பிரம முறுமெனிற் சாளரத்
திடத்தகு முறுவிர னுதியளி யெறிதுய
ரங்குலி தானே யருந்திடி லுடற்கட்
டங்கிய வறிவு தனித்துறு மன்றே
தற்பண நிழற்கட் குற்றிபாய்ந் தற்று
னற்கணிற் றுயரா நணுகாத் தகைத்தெனி
னின்மொழி விரோதமுங் காட்சி விரோதத்
தன்மையு முறுமவை தவறில வாகா
யாமுடைப் பதிவகை யாவரும் பலகலை

*சொல்லுத லெளிதரி தத்தொழில் புரிவெனப்
புல்லிய பழமொழி புதுக்கினை யன்றே
யகண்டித மெனநீ பகர்ந்தமை தனக்குப்
பந்த மிதுவெனத் தந்தமை கருதில்
வானி னடக்குங் காலினைப் பிடித்துப்
பருவிலங் கிட்ட வொருவனீ யன்றே
பந்தம தகல வுந்து விவேகம்
வான்வளி யெனத்தனிற் றானே தோன்றின்
முன்புள தாயின் மயங்கா திலதெனிற்
பின்புள தாகா திலதுள தெனின்வெளி
மலரது தருமனல் மரக்கணின் றாகித்
தருவது தருமெனிற் றானே தோன்றா
விறகி னுதித்த கனறகு மாயி
னவித்தையி னுதித்த வித்தை யம்மாத்
துதித்த விவேகம் வித்தையென் றுரைத்த
வெந்தழ லனைய விவேக முதித்த
இந்தன மனைய திறையிலன் றற்றே
யிற்படப் பிரிப்பின் மெய்ப்படு மெவற்றையு
மிதுவன் றிதுவன் றெனக்கழி காலை
யதுவே தானே யாயின தென்றனை
வித்தை முன்ன ரவித்தையு மவித்தைமுன்
வித்தையு மில்லா வியலொளி யிருளென
விருளல வொளிக்கு மொளியல விருட்கு
மொருகா லத்து மொருபய னிலதா
லிரண்டையு நுகரு முரண்டரு விழியென
வித்தையு மவித்தையு முய்த்ததொன் றுளதே
தானே தானு மானுற் பயனென்

---

* 'சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்' என்பது திருக்குறள்.

தன்னிற் றன்னைத் தானே காணிற்
கண்ணிற் கண்ணைக் காணவும் படுமே
தன்னல மதனைத் தானே நுகரு
மென்னின் முன்னல மெய்தா திருந்ததென்
கட்டி போலெனக் கதறினை யின்பமவ்
தொட்டிடும் வித்தை யுடையையா யிடினே
தத்துவ மசியென வைத்தமுப் பதத்திற்
கொன்றே பொருளென் றன்றே பகர்வது
நீபுலி யாயினை யென்றுங் குணரி
லாயினை யென்றது மாகுவ மைத்தா
ஞேயா யினமே லாயா யென்று
லகமே பிரம மாயின தென்றுஞ்
சகமே யறியத் தான்வே றன்றே
யுண்மையிற் சலமில வுடற்சஞ் சலமுறும்
வெண்மதி போல விளங்கிடு மென்றனை
யசல னாகிச் சஞ்சல சலத்துச்
சலன மேவின மென மதி காண
வேண்டும தன்றிக் காண்பவர் பிறரே
லீண்டுன தேகமென் செய்த தியம்புக
வுடல்விடக் கடத்துட் படுவெளி போலெனில்
விட்டென் பெறவுடற் பட்டென் படமற்
றிகலற வொருவ னிவ்வகை தெளியி
லகிலமு முத்தி யடைந்திட வேண்டு
மறிந்தோர் முத்தி யடைந்தோ ராயின்
பிறிந்தோ ருயிர்பல பேதத் தன்றே
கன்ம காண்டங் காரண மாக
மன்னும் விவேக மென்னி லவித்தைக்
கேது காரண மோதினை யில்லை
யிதற்குங் காரணம் விதித்தல்வேண் டின்றே

யாணியி லுதித்த கனலவை கவர்வென
விரதத் துதித்த விவேக மழித்தல்
வருந்தி யாயினுந் திருந்திய வேத
நீதி யெல்லா நீத்துப் போதமொன்
றறியார் தாமு மவ்வழி நடத்தல்
பொறியோ போத நெறியோ விதுபவ
நீங்கிடு நெறிதரு பாங்கினைப் பழித்த
னன்றி கொன்ற லன்றே யன்றியு
ஞால நீதியு நான்மறை நீதியும்
பாலருன் மத்தர் பசாசரி லெனவு
முறங்கி னோன்கை வெறும்பாக் கெனவுந்
தானே தவிரா தானுற் புரியா
தொழிந்திடி னிரயத் தழுந்துத றிடமே
யுய்த்தோ னன்றி முத்தி யுரைத்தல்
பித்தோ பிரமஞ் செத்தோர் பெறுவ
துடலையு நீயே சடமெனச் சாற்றினை
வையினும் வாழ்த்தினுங் கொய்யினுங் கொளுத்தினும்
வணங்கினு முதைப்பினும் பிணங்குதல் செய்யாப்
பிரமத் தன்மை பெறுவதெக் கால
மிருக்கு நாள்சில வெண்ணினால் கதறித்
தருக்கம் பேசித் தலைபறி யுற்றுக்
கண்டோ ரீந்த பிண்டமுண் டலறிப்
பன்னோ யாக்கை தன்னோ யுற்றுடல்
விடவரு மென்று நடுநடு நடுங்கி
விட்டோர் தெய்வத் தொட்டின் றன்றியும்
யானே யெவரு மானே னென்றவி
னவ்வவர் சீறி யவ்வவர் வாளுட்
செவ்விதி னிரயஞ் சேர்த்துவ ரதனால்
மாயா வாதப் பேயா வுனக்குத்

தேவரி லொருவருண் டாக
மேவரு நரகம் விடுத்தலோ வரிதே
யரிதேர்ந் துணராப் பெரியோ னுரைத்த
பதிபசு பாச விதிமுறை கிளக்கி
லீச னேக னெண்ணிலி பசுக்கள்
பாச மிருவகைப் பரிசின துலகத்
தாயவ னுயிர்க்கு மாயையி னருளா
லிருவினைத் தொகையி லுருவினைத் தருமாற்
கருமுகி லிடா விரிதரு கதிர்போன்
றறிவா முயிரிற் பிறியா தேயு
மீட்டு மிருபய னூட்டிடு நியதிக்
கொருபொழு திருபய னுகர்வுற மருவுத
லின்மை யாதன் முன்னிய காலைச்
சத்தி நிபாத முற்றிறை யருளா
லுருவுகொ டிலகு தெரிவுற மருவி
மாசறுந் தூச தேசுற விளக்குந்
தன்மையி னுணர்த்தும் புன்மைக ணீங்கி
நீரு நீருஞ் சேருந் தகைமையி
னறிவோ டறிவு செறிவுறப் பொருந்தி
யொன்றா மென்பதை யுலகோர்
நன்றா முத்தி யெனநவின் றனரே.

ஐக்கியவாதிசங்கற்ப நிராகரணமும் பாடாணவாதி சங்கற்பமும்

முத்தி யென்ப தெவனோ சுத்த
வறிவெனிற் பாசஞ் செறியா மாயை
யுருவிரு வினையால் வருமிரு வினையு
முருவா லன்றி மருவா திவற்றின்
மூந்திய தேதோ வந்தனை வதற்கோ

ரேது வேண்டுந் தானியல் பெண்ணின்
வீடுற் றவரினுங் கூடக் கூடு
மீங்கிவை நிற்க நீங்காக் கருவிகள்
கொண்டறி வறியக் கண்டது மன்றி
மருவிய வுருவு துயில்பெறுங் காலைச்
சிறுபொறித் தறுகட் கறையணற் சுடிகைத்
துத்திக் கடுவுட் டுளைஎயிற் றரகக்
கொத்தயல் கிடப்பினுங் குலைதரு நவமணி
யொருபாற் றுதையினும் பெருகார் வத்திரே
டச்சமு மனுகாக் கொச்சமை யென்னே
கருவி யாவும் பிரிவுறு நிலையேற்
பொறிபுல னாதி குறைவற நிறைந்து
காட்சிய தளிக்கு மூட்சியின் முன்னர்க்
கொடுத்தோ ராழி விடுத்தவர் நாடிக்
கொள்வோர்க் காணு துள்கி மீண்டுழித்
தந்தவர் கண்டாங் கந்தமி லதனைத்
தருக வென்னும் பெருமதி பிறங்கும
தறிவி லாமையென் றனையது மலமாக்
குறிகொ ளாள ரறைகுவ ரன்றே
யறிவிற் கறிவு செறியவேண் டின்றே
யுண்மையி லிருமையு மொளியே யெனிலொரு
தன்மை யாகமுன் சாற்றின ரிலரோ
முன்பு நன்றுட னொன்றிய காலை
யின்ப மெய்துதற் கிலதுயி ராதலி
னீயலை பொருத மாயா வாதி
யாயினை யமையு மருணிலை கேண்மதி
மூல மலத்தாற் சாலு மாயை
கருமத் தளவிற் றருமுரு விறைவன்
செறிந்திரு பயனு நுகர்ந்திடு முயிர்க

ளிருளுறு மலத்திற் பருவாற் படுதலி
னிடையிரு நோக்குந் தடைபட் டோரிற்
றுயருறு மதனாற் செயிருறு துன்பங்
கொத்தை மாந்த ருய்த்துறுந் துயில்போற்
காட்சி யென்னக் காணாத் துயர
மாட்சியை முத்தி யெனவகுத் தனரே. ௫

பாடாணவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும் பேதவாதி சங்கற்பமும்

வகுத்துரை பெருகத் தொகுத்திடு முத்தி
நன்று நன்றிரு ளொன்றிய மலத்தா
முளத்திற் குறுபொறி செறிபுல னுகர்தல்
விளக்கிற் றிகழு மேன்மைய தன்றே
கருவிக ளகல்வுழி மருவிய துயரமு
நன்றென லாகுந் துன்றிய படலத்
திடைதடைப் பட்ட சுடர்விழி மாந்தர்
படல நீங்குதல் கடனா தலினே
காட்சி யென்னக் காணாத் துயர
மாட்சியை முத்தி யெனவகுத் துரைக்கிற்
*காரணா பாவ மரணங் கருமா
மேய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே
யனைய கதிக்கோர் முனைவரும் வேண்டா
தனிதரு துயர மெனுமிது திடமே
பாடா ணத்திற் கூடா முத்தி
யீசன தருளாற் பாசத் தொகுதி
செறிவுறு செம்பிற் கறையுறு களிம்பு
குளிகை தாக்க வொளிபெற் றாங்கு

* 'காரணந் தப்பினால் மரணம்' என்பது ஒரு பழமொழி.

நித்த சுத்த முத்த ராக
வைத்தன ருலகின் மறைவல் லோரே.

பேதவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும்
சிவசமவாதி சங்கற்பமும்

மறைக ளாகமத் துறைகண்மற் றெவையு
நாசமில் பதிபசு பாசமென் றுரைத்த
லயர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தாற் றும்பிரக்
காளித நாசம் பாசத் தேய்த்தல்
கூடா தன்றியுங் குளிகை சேருணை
நீடா தழித்த நிலைநிலை யாதலிற்
பேத வாத மோதுதல் பிழையே
யின்னு மின்னுயி ரோமங் குளிகை
தன்னி லந்நியந் தருவது திடமே
வீடித் திறத்தினிற் கூடக் கூடா
பாசமும் பசுவு மீசனு மென்றிம்
மூவகை யுணர்வுந் தான்முதன் மையவாய்ப்
பாச வைம்புலன் றேசுற வுணர்த்தப்
பசுத்தனி ஞானம் புசித்திடு மன்றே
வினைய ஞானம் பிரிவுற வெளியாச்
செந்தழ றகுநெறி யந்தமி லுயிரு
மறிவா யொன்று மறியா தன்றே
யிவ்வா றெழுகு மேனை யுயிர்க்கு
முன்னோன் றனது முதிரொளி ஞான
மறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த
வண்டென வுயிரைக் கொண்டிடு முயிர்து
தன்னை நோக்கித் தானது வாகி
இவ்வகைத் தெரிந்து மெய்வகை யுணர்வும்

பிரியா வாறு பெற்றுத்
௨௫ திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந் திடுமே. ௭

சிவசமவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும் சங்கிராந்தவாதி சங்கற்பமும்

சேர்ந்த மும்மை வாய்ந்த ஞானமு
மொருகா லன்றித் தெரிவுற நிற்கி
லொண்பொருள் காணும் பண்பினுக் கொருகாற்
பருதியு மதியு மெரிதரு விளக்கும்
௫ வேண்ட லின்றே காண்டற் காலை
யொன்றொன் றுதவு கின்றது வுறுமெனி
லந்திய மறியா மன்னுயிர் பொறிபுலன்
றூன்றோ வறியா தலைவர்க் குலகினை
யானு வறிவா லறியவேண் டின்றே
௰ கொழுந்தழ லுருமெனி லழுந்திடு மவத்தையிற்
றிரியாத் தலைவர் தெரியாத் தன்மைவந்
தெய்த லாகா மெய்யுறு பொருட்கு
முன்னர்க் கீடந் தன்னை யெடுத்த
வேட்டுவ னியல்பு கூட்டல் பெறுதே
௰௫ வண்டிறும் பெடாவுட் கொண்டது தனக்கு
மந்திர வாதந் தந்தது மிலதே
யெடுத்திடு மதனு லடுத்ததென் றறையிற்
கருமயிர்க் குட்டி யிருசிறைப் பறவை
யாயின தெடுத்த தாயர்சாற் றிலரோ
௨௰ பிறவிப் பேதத் துறையிலை கிடக்க
வேயு மித்திற னுயுங் காலை
யோகத் தகுதி யாகத் தகுமே
ஞான மின்மையென் றோதுவ தெவனெனி
லுயிரு முணர்வும் பயிலுத லின்றி

வேட்டுவ னுருவ மென்புழு வுணர்வு
கூட்டுத லாலுருக் கூடுத லானு
முத்தியி லிறையிற் பற்றுத லின்றித்
தன்னுரு வணைந்த பின்னத னுணர்வு
மாறுத லானு மூறுடைத் தன்றே
யீசன தியல்பரு ளெய்துயி ரியற்றல்
பேசுத றவறெனப் பெருமறை யறைய
வைந்தொழி லுயிருந் தந்திட றகுமோ
யாவதென் முன்னோ *னாவலர் பெருமான்
பண்டொரு முதலை யுண்ட மைந்தனை
வரவழைத் தனனென் றுய்பிழைப் பிலததூஉந்
தந்திட வேண்டு மென்றன னன்றே
யின்னவை கிடக்க முன்னவன் றன்மை
யங்கின ரெல்லாச் செய்தியுஞ் செய்வ
ரிரும்பெரி யெய்தித் தருஞ்செய றகவெனிற்
பொருணிலை கிடக்க வொருதிட் டாந்தப்
பேறே யாயிற் சீறுக் கதுவிய
புனலொரு புடைசேர் கனறகு மாயினும்
வேறொரு பொருளை நீறுக் கிலதே
நெருப்பெனு மிதனி னுருத்தனி காட்டுக
வங்கியு மொன்றிற் றங்கின் றல்லது
தன்றொழி னடத்தா தென்றறி யினிநீ
யிரும்பனற் செய்தி தரும்பரி சுளதோ
வதுவெனோ ரலகை பொதிதருங் காலை
யதன்செய லனைத்து மிவன்செய லாமா
லவனிவ னாகி லிவனவன் செய்திக்
கென்னவை யென்னிற் பின்னுறு செயலு
மதன்செய லன்றி யிவன்செய லாகி

---

* நாவலர் பெருமான் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

லிவன்செயல் பேயின் றன்செய லாகி
யிருந்த வாறெனத் தெரிந்திட வேண்டுந்
௫௫ தெரியா தாகிற் பரியிற் கடுங்கன
லெரிந்த தென்னு மிதுதகு மன்றியு
மவனிவ னாகி யிவனவன் செய்தி
யென்று செய்வா னென்றிய மதத்தா
யெல்லா மறிதல் செல்லா துயிர்கள்
௬௰ சிற்றறி வெனுமிச் சொற்றவ ருரு
மென்பதே னல்கை தன்பத மடைந்தோர்
கொண்ட வாறு கண்டன மென்னின்
மூங்கை யந்தருந் தேங்கிய குணங்குறி
செய்வதே னின்னும் *பௌவமுற் றழுந்தினு
௬௫ நாழி கொள்ளா தாழியி னலைபுன
லதனாற் கருத்து முதலா தாக
வேண்டு மன்றே யீண்டினி யமையு
மெல்லா மெனுமிச் சொல்லாற் படும்பொரு
ளனைத்துந் தாக்கா தனிப்பரத் துற்றவர்க்
௭௰ கெவ்வகை யுணர்வு செய்வதென் செப்பக
வொன்றி னொன்று மொன்று துலகி
னின்ற போதுயிர் நேரா மன்றே
முத்தி யுற்ற நற்றவ ரவையிடைச்
சேர்வ ரென்றனை சார்தரு முத்தி
௭௫ சாலோக் கியமோ சாயுச் சியமெனிற்
பந்த முற்ற கந்தல கழித்த
வறிவினோ டறிவு பிரியாப் பெற்றி
வேண்டு மென்றதற் கீண்டிவ ரிவ்வா
திருப்ப ரென்பதற் குருத்தான் வேண்டு

*'ஆழ வமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி, னாழி முகவாது நானாழி'
என்னுஞ் செய்யுள்.

மண்ணல தருளி னண்ணி யிருப்பினுஞ்
சீவன் முத்தரென் றோதின ரகன்று
நீங்கியு முருவ நீங்கா தாயி
னோங்கிய முத்தி யாவதென் னுரைக்க
செடியுட லணுகாக் குடிலை கொடுக்குமென்
றோதினை நீயே பேதாய் பகட்டர
லொளிர்சினை முச்சித் தளிரொனு மிதுதகு
மிச்சா ரூபா நச்சின ரென்னின்
மும்மலத் தேது மின்மைய தன்றே
யிதுவளர் முத்திப் பதமென வியம்புவ
நீங்கிவை நிற்க நீங்கா தொளிருயிர்
விளக்கென நிற்கு மளப்புறு மறிவின்
றிறைவர்க் கேது மறியவேண் டின்றே
மன்னு மான்ம சந்நிதி யளவிற்
காந்த பசாசத் தேய்ப்ப வாய்ந்த
வுயிருட லியக்குஞ் செயலுறு பூட்டைப்
பலவகை யுறுப்பு மிலகிய தொழில்போ
லைம்பொறி புலன்க ளின்புறு மன்றே
யினைய வாய்தலி னிகழ்தரு பயனவை
யந்தக் கரண முந்தி யுணர்ந்திடு
மிவையகல் வுழீஇயைம் பொறிபுல னிகழா
வுயிர்நீங் கிடிலுடல் செயலில தன்றே
யிவ்வகை வினையின் செவ்விதி நடத்தும்
பழமல நீங்க நிகழுங் காலை
யேற்றோர் முகவொளி தோற்றுங் கலனெனத்
தலைவன தருளுயிர் நிலவிடு நிலவக்
காட்டத் தங்கி மாட்டத் தங்கிய
தன்மையு மளத்துப் புல்லவையி னீப்பும்
போன்றது வாகித் தோன்றிடு மதனாற்

பசுகர ணங்கள் சிவகர ணங்க
ளாக மாறி யறிவு
மேக மாமுயி ரியாமென னின்றே. அ

சங்கிராந்தவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும் ஈசுவரவவிகாரவாதி சங்கற்பமும்

இன்றுண துரையி னன்றி யுயிரொளிர்
தீபம் போலத் தாபந் தரினிருள்
செறியுந் தன்மைய னறிவில தாகி
லொளியென *வுரைத்த தெளிவதற் கேதாஞ்
சந்நிதி யளவின் மன்னுஞ் செயலுடல்
காந்தம் போல வாய்ந்த தென்ற
தன்மையு முணராப் புன்மைய தன்றே
யுயிருட லியக்கிற் றுயில்பெறுங் காலைச்
செய்ததென் மனுதி யெய்துயிர் பொறிபுல
னடத்த வாவியுஞ் சடத்தன வாயிற்
பூட்டையிற் பூணி கூட்டல் பெறாதே
புலனைம் பொறியி னிலவிடு மென்றனை
யஞ்சு மொருகாற் றுஞ்சா தறிதற்
கழிவென் றருச்செழு மலரிலை யொடுபலங்
கனிதரு வதுபோ லினையவை யைந்து
மொன்றொன் றாக நின்றறி வுறுமெனி
லொன்றின் பயனனி யொன்றறி யாதா
விதுவே யல்லது கதுமென விருசெவி
யிருகூற் றொருகாற் றெரியாத் தன்மைவந்
தெய்து மனுதியு மெய்யுயிர்ச் செயலுந்
தனக்கில தொருவற் கெனத்தெளி கிலையே
நோக்கு முகவொளி நீக்கா தாமெனக்

---

* உரைத்தல் என்பதும் பாடம்,

கவருந் தன்மை முருரம் போலக்
கொடுத்தது கோடற் கடுத்துண் டன்றே
காட்டத் தங்கி கூட்டக் கூடு
மிந்தனத் தியற்கை வெந்தழ ருங்கா
வுப்பளத் தடுத்த புற்பலா லங்கள்
சடத்த வேனுங் கொடுத்தது கொள்ளுந்
தன்மை யுண்டுனக் கின்மைய தன்றே
ஐவமுறு கருவி சிவமய மாமெனக்
கூறினை யாகம் வேறுருக் கவரா
தென்பதெ னவைமுற் றுன்பந் துடைக்குந்
திருவருண் மருவ வுரியன வென்னி
லருளுரு மாயா விருளின தாங்கொல்
சத்த பரிச ரூப ரசநறை
யெத்திறத் தினதரு ளியம்புக வன்றியு
*நிறைந்து நீயாய் நின்றனை யேனு
மறைந்தைம் புலனுய் வாரா யென்றுங்
†கரண மெல்லாங் கடந்தனை யென்று
‡மரணமை யைந்தி னப்புறத் தென்று
முன்னருட் டலைவர் பன்னின ரெனவு
மினையவை யொழிய வறிகுவ தெவ்வா
றென்ற நிற்கலிக் கொன்றிய வின்பங்
கூறுத றகுமருட் பேறினை யன்றே
ஏக முயிரறி வாக மொழிந்தனை
யிருபொரு ளொருமை மருவிய திலதே
யிவ்வகை கிடக்க மெய்வகை கேண்மதி

---

* கைலை பாதி காளத்தி பாதி யந்தாதி. ௩௮.
† திருக்கோத்தும்பி. ௧.
‡ திருநாவு: திருவாரூர். பண் - காந்தாரம். ௰.

பஃறுளைக் குடத்தி னுள்விளக் கேய்ப்ப
வறிவுள தாகு முருவுறு முயிர்கள்
கண்ணு லோசையுங் கந்தமுங் கருத
வொண்ணு தென்னு முணர்வுடை மையிரு
லவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகள்
செவ்விதி னிறுவிச் சேர்ந்தவை நுகரு
மூல மலத்தின் பாகம்வந் துதவுழீஇ
யிருடரு மிற்புக் கொருபொருள் கவரத்
தீபம் வேண்டு மானவர் போல
மோக மாமலம் போக ஞான
விளக்கா னருளாற் றுளக்கறப் பொருந்தி
நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச்
*சலமில னுகிச் சார்ந்தவர்க் கென்று
நலமிக நல்கு நாதனை யணைந்து
பூழி வெம்மை பொருந்தா துயர்ந்த
நீழல் வாழு நினைவினர் போலத்
திருவடி நீழல் சேர்ந்து
கருவுறு துயரங் களைந்திருந் திடுமே. ௯.

ஈசுவரவவிகாரவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும் நிமித்தகாரண பரிணுமவாதி சங்கற்பமும்

இருந்துன் கேள்வி திருந்திடு முயிர்க
ளறிவெனில் வாயிற் பொறிபுல னென்னை
மற்றவை பற்றி யுற்றறிந் திடுதலி
னறிவென வழங்கு முயிரென வுரைத்தல்
காணுங் கண்ணினன் கைகொடு தடவிப்

---

* 'சலமிலன் சங்கரன்' என்று தொடங்கும் தேவாரம - திருநாவுக்கரசு. பஞ்சாக்கரப்பதிகம்.

பூணும் பொருளின் பெயர்பல புகற
லென்னுங் கிளவி தன்னொடு தருமே
யவ்வப் புலன்கட் கவ்வப் பொறிகளைச்
செவ்விதி னிறுவலி னறிவெனச் செப்பினை
யறிவி லாமைகண் டனமனை புலற்குப்
பொறிக ளேவலி னறிவொடு பொருந்திற்
கண்டதோர் பொறியாற் கொண்டிட வேண்டு
மூதவிய தொன்றாற் கதுமென வியற்றின
ருண்டோ வென்னிற் கண்டன மேனாட்
கடவுளிற் கடிமலர் முடுகிய மதனை
னங்க மனங்கந் தங்கிடக் கிடந்தது
வையின் றிரளிற் செய்ய சிறுபொறி
மாட்டி மூட்டின தன்றே மீட்டுந்
தேனமர் தவிசி னான்முக னுச்சி
யறுத்ததுங் கருவி பொறுத்தோ வன்றே
யீசன தியல்பு பேசுத றவிர்க
காழி மாநகர்க் கவுணியர் கடவுண்
ஞான மாகிய நற்பதி கங்க
ளெழுதுறு மன்பர்த மின்புறு மொழியாற்
கனிறெனை வனைந்த கன்மனப் புத்தன்
முருட்டுச் சிரமொன் றுருட்டின நன்றி
வாய்ந்த வாளொன் றேந்தின ரிலரே
யென்றது மீர்வாள் கொன்றதென் பதுபோற்
றனித்துணை யருளாற் றுணித்தன ரென்ப
வாதலின் வாயி லளவினி லறிதலி
லேதமி லறிவுயிர்க் கெய்துத லிலதே
யிருட்கு விளக்கொன் றேந்தினர் போல
மருட்கு ஞான மன்னுத லுளதே
யென்றனை கருவிக ளியாவு மசேதனந்

தோன்றிய வுயிருந் துரியத் தன்மைய
ஞாதலி னந்த ரனைவருங் கூடித்
தீதற வருநெறி தெரியுமென் றற்றே
நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச்
சேர்ந்தவர்க் கின்பம் வாய்ந்திடு மென்றனை
பாதவ மென்றுஞ் சேதன மின்மையி
னிளைத்தோர் வம்மி னென்பதுந் துன்பம்
விளைத்தோர் தம்மில் வெறுப்புமொன் றிலதே
பொடித்திடு கொப்புள் வெடித்திடு பாதம்
வெய்ய பூழியி னுள்ளுற வழுங்கி
யாற்றுத லின்றி யாறியங் கினர்முன்
றோற்றிடு மென்று சொல்லவு மிலதா
லிவ்வகை கடவுட் கியம்புத றவறே
பாச ஞானப் பழிவழி யொழிக
வீசன தருள்வழி யியம்புவன் கேண்மதி
புவன மியாவையும் புனிதன துருவாஞ்
சிவமுஞ் சத்தியு மெனத்தெளி யவற்று
ளசேதன மென்றொன் றறைதற் கிலதது
சேதந னுகர்பொழு திரண்டுமோர் திறத்தே
யிதுவெனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
பொதுமையி னிற்கும் போதமென் றறிக
பொற்பணி பேதம் புரைவழி யொருவழி
நற்பொனிற் றிகழ்வென நயப்பதொன் றன்று
லாவது மாகா தொழிவது மெனுமிப்
பாவக முண்மை பாரா தோர்க்கே
பாரா தோரெனப் பல்லுயிர் பகர்தலி
னாய்ந் துரைக்கி னவைபிற வல்ல
பலபல பேத மிலவென் போருமில்
கண்ணின தொளியைக் கண்ணின தெனினது

திண்ணிய விருளிற் செறிபொரு டெரித்தலு
மின்மை மின்மினி யெனவிரு கண்மணித்
தன்மை தானுந் தாவில ததனுற்
கண்ணின துருவு மதிற்கதி ரொளியு
நண்ணருஞ் சத்தி சத்தர்க ணடிப்பே
1யுலகே ழெனத்திசை பத்தென வொருவன்
பலவாய் நின்ற படியிது வென்று
2ஊனு யுயிரா யுணர்வா யென்று
3மானக் கண்ணே மணியே யென்றுந்
4தாமே தாமாய்ச் செய்தன ரென்று
5நாமே சிவமாய் நண்ணின மென்றுங்
6காயாய்ப் பழமாய்ச் சுவையாய் நுகர்வு
மோயா துண்போன் றானே யென்று
7மறிவோன் றானு மறிவிப் போனு
மறிவா யறிகின் றானு மறிவுறு
மெய்ப்பொரு டானும் வியந்திது வெனப்படு
மப்பொரு ளியாவு மவனே யென்றுந்
8தாய்தலைப் பட்டங் கொன்றாய்த் தென்று
9மேதம தறநான் கெட்டே னென்று

---

1 திருவாசகம். திருத்தோணோக்கம். ௫.
2 திருநாவு. தே. திருவானைக்காத்தாண்டகம். ௨.
3 ஷை திருவாவடுதுறை. ஷை ௧.
4 (?)
5 திருவாசகம். திருத்தெள்ளேணம். ௪.
6 திருநாவு. தே. நின்ற திருத்தாண்டகம் ௫.
7 பதினோராந் திருமுறை. காரைக்காலம்மை. அற்புதத்திரு[வந்தாதி. ௨௰.
8 கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா. கங்கைகொண்ட சோ. ௭.
9 திருவாசகம். திருத்தெள்ளேணம் ௧௮.

மின்னு மின்னு மிறையோ னளித்தவை
பன்னி லெண்ணரும் பான்மைத் தாதலிற்
றருபொருள் கொள்பொரு டருவோன் கொள்வோ
னொருபொரு ளிவ்விய லுவப்பென வுணர்க
நுகர்பொருள் சத்தி நுகர்வோன் சத்தனென்
றிகலறு முணர்வுந் தெய்துத லரிதே
நானவ னெனுமிது நவைவழி நல்வழி
தானவ னாகை யிதுசா யுச்சிய
மித்திறன் றெளிய வுய்த்திடு மளவு
மியாதொரு வகையி னீதிய தாகத்
தானறி வழியே தலைநின் றென்று
மூனுயிர் சிவத்தி லொடுங்கிட நடத்தி
மூடு முழுமலம் வீடுங் காலைக்
கருவிக ளளவிற் பரிதரு மறிவு
சாக்கிரங் கனவு நீக்கமில் சழுனை
துரிய மென்றவை பயிறரு மறிவு
துரியா தீதந் திரியாத் தன்மையி
விறையரு ளுதவுங் கறையற மாறி
யறிவே யாகும் பிறியாக் கருவிக
ணிறைமுத லவத்தையி லறிவில தாகத்
துரியா தீதத் தோற்றந்
திரியா ததுநற் சிவகதித் திறனே.

நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி சங்கற்ப நிராகரணமும் சைவவாதி சங்கற்பமும்

திறம்பெற நீயிங் கறைந்தமை கருதிற்
புவன மியாவையும் புனிதன துருவெனி
லவன்முதற் காரண மன்று மென்னி
னிமித்த காரண நிகழ்த்துக வெனீ

யவனே காரண மனைத்துமென் றறைந்தனை
மண்டணிக் குலாலன் றண்டசக்க ராதி
காரண மூன்று மோர்பே ரணைந்தித்
தாரணி யதனிற் கண்டது சாற்றுக
வத்த னியற்று மித்தொழில் பிறர்க்கோ
தனக்கோ வீனோ வெனக்கி றியம்புக
வீணெனிற் பித்தர் மாண்பறுந் தொழில்போற்
றலைமையு மறிவு மிலதென விகழ்வர்
தனக்கெனி லஃதுமு னிற்பதொன் றன்றே
தன்போ லறிஞருந் தலைவரு மிலரான்
பின்போ னிலைமையை வேண்டலும் பழுதே
பிறர்க்கெனிற் பிறரும் பிறர்க்காம் பொருளும்
பொருட்கமை கருவியு மதற்குபா தானமுஞ்
செய்கையு மென்றோ ரைவகைத் தாநோடு
மாதுச் சைவர் கூறு மொன்று
னின்சித் தாந்த மவசித் தாந்த
மென்சித் தான்ற வசித்தைமற் றீனு
தசித்தில தென்னி லசித்ததென் னுலகி
லுலகா யதனும் பூதக் கூட்டஞ்
சலமேற் கொப்புட் டகுமெனச் சாற்றினன்
றீய கருமச் சினர்சா வகர்பிறர்
ஞேய மில்லென நிகழ்த்தின ரிலரோ
காண்டல் விரோத நிற்பிறர் கணித்தில
ரீண்டுனை துரைக்குமற் றியார்காரி யுடலுஞ்
சித்தோ சித்தின் சேர்வாற் சித்தெனிற்
கடப டாதியு முடற்கட் சிதைவென்
தாபர வுயிர்போற் றநுவொழிந் திவற்றின்
மேவிய வுணர்வு விரவிடு மென்னிற்
சடத்துயிர் போலெனச் சாற்றினை யாகலி

னுடற்குயி ரிறையை யொழிந்துண் டன்றே
தருதிட் டாந்தமுந் தாட்டாந் திகமு
மொருபொரு ளாகி யுவமை பெறாதே
யொன்றே யாகி யுடற்கிறை தாபரத்
தொன்றிய நிலையில் விசேடமென் றுரைக்க
பூதச் சேர்வைப் பேதமென் றறையிற்
சேர்வைப் பேத மென்கொடு செப்புக
கருமத் தளவில் வருமெனிற் பித்த
ருரையிற் றிகழு முணர்வொழிந் தனையே
கருமஞ் செய்வோன் கடவுளன் றுடலு
மருவினின் றிருவினை வளரா நுகரா
கடவுளே முடலின் கண்படா றுஞ்ச
விடர்நல முறுத விறங்குத லேறுத
லெவ்வகை யேனுஞ் செய்கையின் றாதலும்
பலகலை யுலகி னிலவுத லானும்
மெண்ணரும் பொருளு மிரவியு மொழியக்
கண்ணென வொன்று காண்கையி னாலும்
பாசப் பகுதியு மீசனு மொழியப்
பசுவு முண்டென் றிசையவேண் டின்றே
யிதுவெனு மொன்றை யதுவாய்ப் படுத்துப்
பொதுமையி னிற்கு மாயையின் பொற்பெனப்
பொற்பணி யாவும் பொன்னாந் தன்மையி
னிட்கள சகளத் திருவுரு நிலையு
மீச னேயெனப் பேசுவ ரன்றி
யருவுரு வாகி வருமல கென்னி
லனைத்து மாயை யெனத்தெளி கிலையே
யாவது மாகா தொழிவது மிலதெனும்
பாவக முலகா யதனது பான்மை
கட்கொலை வெகுளி காமங் களவுக

னுட்படு மிவைவிட மொழியா தாரிலர்
சோம பானஞ் சுராபா னங்க
ளாமென மறைக ளார்செவிப் பறைந்தன
மறையோன் புலைச்சியை மருவு மென்பது
முறையோ வெனிலது புனைமொழி யென்னிற்
சாதி பேத நீதிநீ தவறினு
மேதியை யேறு விழையா விரும்புங்
கண்ணின துருவு மதிற்கதி ரொளியு
நண்ணருஞ் சத்தி நாடக மெனிலதற்
கேதுவும் பயனு மோத வேண்டு
நின்மொழி விரோதமு நீடில வியற்கையந்
தன்மசாத் திரமுஞ் சகலமு மென்செயு
*மூலகே ழெனவிறை பலவாந் தன்மை
கடமொடு சாரவங் கலச மாதிக
ளடலுறு குயவ னாயின னென்றாற்
றானே யாகா வவைதா னாகா
னாயின னென்ப தாக்கின னனவே
யானா யென்ப தனைத்து மவ்வகை
தானா காமையைச் சாற்றிடு மென்க
தாமே யெனுமித் தனியே காரம்
அழிந்தில ரதுவே யாய்த்தில ரதுவிட்
டொழிந்திலர் பிரிவில ரெனுமிவை யுணர்த்துங்
காயும் பழமுஞ் சுவையு நுகர்வ
தாயவன் றானு மவன்முதற் றென்னு
மகிலமுந் தெளிய வறிவோன் றானு
மகிலமு மறிஞரை யறிவிப் போனு
மறிஞர்க் கறிவா யறிகின் றோனு
மறிவிற் கறிபொரு ளாவோன் றானு

* திருவாசகம் திருத்தோணோக்கம். ரு,

மகிலமு மேனி யானவ னென்னுந்
தருபொருள் கொள்பொருள் தருவோன் கொள்வோ
னொருபொரு ளாயி னுகப்புண் டென்க
நுகர்வோன் றனக்கு நுகர்பொருள் வேண்டிற்
றிகலறக் கிடையா திருந்தெத னிரையமும்
வேண்டா ராயினு மெய்யுறு வியாதிக
ளீண்டா தொழியா திறைக்கிவை யீட்டல
சத்தியுஞ் சிவமுந் தாமே நுகருமென்
றித்திற னுணர்வுத் தெய்துவ தெவர்க்கோ
தமக்கே யென்னிற் றூமண ராமையு
மமைப்புற வுணர்தலு மவர்க்கடை வன்றே
நானு மவனு மவையு மலனுந்
தானவ னைகயு மின்சா தனத்தில்
சகயோ கத்தைச் சாயுச் சியமெனப்
பகர்வது பதிபசு பாசத் தவர்க்கே
யாதொரு வகையென வோதிய திறைநூல்
சொன்னவற் றொன்றன் றென்னில்வீ டெளிதே
தானறி வழியே தலைப்பொருள் பிடித்து
மேனிகழ் பலமும் வீடளித் திடுமே
நிலையாக் கருவியை நிலையாக் கருதிப்
புலையா டுதலு முலகா யதன்பொருள்
குட்டிய மின்றிநற் கோல மெழுதுத
லிட்டம தாயிற் கருவியு மிடங்களுங்
கருத்துற வுரைக்கத் தெரித்திடு மதீதத்
தறிவொன் றில்லோர்க் கிறையரு ளுதவுதல்
பிறிவறி வரிய செறியிரு ளிடத்தோ
ரந்தகர் காண வந்தோ ரொம்மை
நீவிருங் காண வேண்டு மென்றுங்
கெடுத்தோர் தீபங் கொடுத்ததை யொக்கு

மிச்செயற் கிறைவன் கொச்சைய னன்றே
கருவி வசத்திற் றெரிவுறக் காண
வேண்டு ரிலரா னீண்டறி வியாவுஞ்
சிவமே யென்று செப்பினை யவமுறு
பொறிபுல னறியா வறிவது பிரம
மென்றோர்க் குன்போ லிடர்ப்பட லிலதே
யேற்றங் கருவி யிருபதோ டிரண்டும்
போற்றுமைந் தவத்தையும் புகறிரி மலமு
மீசனு முயிரும் பேசினை யஃதொழிந்
தொன்றே யாகு மென்றநின் னியல்பு
தாயர் மனைவியர் தாதியர் தவ்வைய
ராயவ ரெவரையு மோர்மையிற் காணுங்
கோகழி தூர்த்தர் கொடுந்தொழி றகுமே
யாக மற்றத னருணிலை தன்னிலை
யேக நாயக னாகிய விறைநிலை
நாசமில் பாசம் வீசிய வியனிலை
யினையவை யொன்று நினைவினு மின்றி
யுண்டெனு முணர்விற் கண்டது கருதி
விழுக்கெனும் புலன்வழி யொழுக்கமு மதுவாக்
கொண்டு பண்டையி லெண்டரு மடங்கு
வந்தவர் செய்த தந்தையை யன்றே
புன்மைக ணீங்க வுண்மை கேண்மதி
யறிவா யறியு மறிவுயிர் கேவலத்
தறிவில னிருளொடும் பிரிவில னண்ணல்
கலைமுத லாக நிலவிய கருவிகள்
விளக்கென வுதவுந் துளக்கறப் பொருந்தி
யிருவினை நுகர்வில் வருவினை செய்து
மாறிப் பிறந்து வருநெடுங் காலத்
திருண்மல பாகமுஞ் சத்தி நிபாதமு

மருவுழி யருளுரு மன்னவ னணைந்து
செல்கதி யாய்ந்து பல்பணி படுத்திக்
கருவியு மலமும் பிரிவுறப் பிரியா
ஞான நல்கலுந் தானது நோக்கித்
தன்னையு மதனையுந் தன்முதற் பொருளையு
மின்னவென் றறியா விருவரு மயங்கி
யொன்றா யுறுபய னுவப்பு
மின்றாய் நிற்கு மிதுசிவ கதியே. ௰௧

சைவவாதிசங்கற்ப நிராகரணமும் சித்தாந்த சைவாசாரியார் அநுக்கிரகமும்

இதுகதி யாக முதலறி வுயிரேற்
பொறிபுல னீங்க வறிவுயி ரன்றே
யடைகாய் நூறி னிடைசேர் சிவப்பென
விந்தியத் தொகையின் வந்தறி வொன்றுநின்
றின்று மென்ற லன்றே யெந்தை
யறிவில னதீதச் செறிவிலென் றுரைத்த
நின்மொழி விரோதமும் பின்முன் மலைவு
மன்வயி னிகழா மலமிரு ளிறையொளி
யான்மா விளக்கிற் றருமருட் கலாதிக
ளீனமி லிவனிடத் தெவ்வா றிசைந்தன
விசைந்த தாயினு மிசையா தாயினு
மசைந்திடு முத்தி சாதன மவமே
சத்தி நிபாதமோ தருமல பாகமோ
வுய்த்த காரண காரிய மோதுக
பாகங் காரண மாகின் மற்றது
காலா வதியிற் காயா வதியின்
மேலா மென்னும் வினையுறு மவதியிற்
றுயரென வுயிர்க்குத் தோன்றிடு மவதியி

னயமிகு மிறைவ னல்கிடு மவதியி
லேதிற் கூடு மோதுக விருவினை
யொத்த வெல்லையில் வைத்தன னென்னி
லருவினை தூக்க வருவினை நில்லா
வொருவினை புரிகா லிருவினை யாகா
வொப்புறு மாறு செப்புக தேசிக
னருளுரு வென்ற பொருளினை யாயின்
மாயா னொருவன் மாயா வருவினை
யேயா னெய்ந்தவ ரெம்ம னோரே
பல்பணி ஞான காரண மென்னிற்
றொல்பணி தொறும்பயன் றொடுப்பத னாலு
மொருபணி செய்யாச் சிரபுரச் சிறுவரு
மாச ரரய தருணத் தலைவரு
முதிர்பா சமயத் திதமுறு மாசரு
ஞானம் பெற்ற நன்மையி னாலு
மீனமில் பணியருட் கேதுவன் றென்றான்
ஞானோற் பத்தி நிமித்தமித் தொழிலென
வேறோர்க் கிறைநா லியம்பிற் றென்னாங்
கருவியு மலமும் பிரிவுற வருடரு
மென்றனை கேவலத் தேது மறிவிலன்
றுன்றிய சகலத் தருணிலை தோன்றா
வெவ்வ வத்தையி லிறையருள் பெறுகுவஞ்
செவ்விய ஞான தரிசந மாவது
நால்வகை மாயைப் பால்வரு ஞானம்
பண்டை ஞான மிதுவறி தாவாக்
கண்ட ஞான மிதுவாக் காணி
லீன ஞானிக ளென்போர் யாருமின்
ஞான வேற்றுமை நாடலு மரிதே
நின்று ஞானமுந் தலைவனு மென்றனை

யானபி னிவனு மிவனது ஞானமும்
பாசமும் பாச ஞானமு மென்றிவை
பேசுவ ரொன்றாப் பெற்றிய வாகலின்
மும்மைப் பொருட்கு மும்மைத் தன்மை
செம்மைத் தென்னிற் செலவுக ளெழுதுக
விருவருங் கூடி யொருபய னெய்த்தென்
றருளினை யிவ்வா றபேதிக னிலையே
பதிபசு பாச முதிரறி வுகளுட
னூறு முன்னர்க் கூறுப் பின்ன
ரிருபொரு ணீத்துமற் றொருநால் வகையு
மீனமின் ஞாதுரு ஞான ஞேயமென்
றிசைய மூன்றாய்ப் பசுபதி யென்றவற்
றிரண்டா யிரண்டு மொன்றினென் றாகத்
திரண்டாம் பயனெனுந் திருவரு டெளியிற்
*சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றா
மென்றிறை யியற்கை யியம்புத றகுமே
யொன்றா மென்ற லன்றியு முவப்பு
மின்றா மென்றா லென்பய னியம்புக
வென்றனை விறைவு மியாவும் விளங்க
வென்றிகொள் கருத்தின் விரும்பினை யாயி
னதிக்கரை யானெனக் கொதித்தல மந்து
வெண்ணெயம் பதிதிகழ் மெய்கண் டவனரு
ளுண்ணிலை யுடையோ னொருவ னுரைத்த
தவப்பிர காசத் தன்மையில் விரித்த
சிவப்பிர காசச் செழுந்தமி ழுண்மையை
யருளுட னெய்ந்து கொள்ளத்
திருவருள் வினவ திருந்திடு மன்றே. ௰௨

முற்றிற்று

---

* திருவாசகம்.

அனுபந்தம்

சிவஞானபோதம்

நூற் சிறப்பு

நேரிசை வெண்பா

வேதம் பசுவதன்பான் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி னுள்ளுறுநெய்—போதமிகு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் றிறம்.

நூற்கருத்து

முதற்பதி யானே யைந்து முன்னத்து விதமி ரண்டே
யிதற்பினே யனுமா னத்தா லெண்ணிலா வுயிர்கண் மூன்றே
யதற்பினே யவத்தை நான்கே யகமறுத் திடலே யைந்தே
செகற்பதி பிரித்த லாறே தெரிவித்த லுயிரை யேழே,

மறைப்பினை நீக்கி ஞான வாரியை நினைத்த லெட்டே
சிறப்புடை யுபாயந் தம்மாற் றெளிவித்த லுயிரை யொன்பா
னறுத்திடன் மலங்கள் பத்தே யழுந்தலே சிவத்தி லொன்றே
திறப்பணி கொளலி ரண்டே சிவஞான போதஞ் சித்தி.

உதாரண வெண்பாக்களின் றொகை

நேரிசை வெண்பா

ஐயொருப தேழெழு மாங்கமைந்த நாலாறு
மையொன்ப தோரெட்டோ டாறுறுந்—துய்யவெட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

சூர்ணை - சிவஞான போதத்துள்ள சூத்திரம் வெண்பாக்களாகிய இவற்றின் றொகை

நேரிசை வெண்பா

சூத்திரமீ ராறினுக்குச் சூர்ணைமுப் பானொன்பா
னேத்தவெண்பா வெண்பா னிரண்டனைத்துஞ்—சேர்த்ததொகை
நூற்றுமுப்பான் மூன்றிவற்றை நுண்ணுணர்வி னுய்ந்துணர்ந்தோர்
வேற்றுருக்கொள் ளாருறுவர் வீடு.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனையு முணர்த்துஞ் செய்யுள்

நேரிசை வெண்பா

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

திருவாவடுதுறைச் சுவாமிநாத தேசிகர்

அருளிச்செய்த

சிவஞான போதச் சூரணைக் கொத்து

முதற் சூத்திரம்.

க. சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலை யுடையது.

உ, அது அரனாலே யுடையது.

௩, மற்றிருவரு முத்தொழிற்படுவர்கள்.

உ-ம் சூத்திரம்.

க, அரனுயிர்களி லிரண்டற நிற்பன்,

உ, உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை யரனே கொடுப்பன்,

௩, உயிர்க ளச்சுமாறியே பிறக்கும்.

௪, அரன் சர்வ வியாபகன்,

௩-ம் சூத்திரம்.

க, இல்லையென்கின்ற வறிவுடனே சொல்லுகையினாலே யறிவயிருண்டு,

உ, எனதுட லென்ற பொருட் பிறிதின் கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே யுடற்கு வேறாயுயிருண்டு,

௩, ஐந்தையு மொருவனே யறிதலி னவ்வொன்றை மாத்திர மறிகின்ற வைந்திற்கும் வேறாயுயிருண்டு.

௪, கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே கனவுடலுக்கு வேறாயுயிருண்டு,

௫, நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழிற் பண்ணவுஞ் சரீரத்திற்குப் புசிப்புத் தொழிலு மில்லாதபடியி னாலே பிராண வாயுவுக்கு வேறாயுயிருண்டு.

௬. மறந்து மறந்து நினைக்கின்றபடியினாலே மறவாம லிருக்கிறவனுக்கு வேறாயுயிருண்டு.

௭. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வெவ்வேறு பெயரிருக்கிற படியினாலேயந்தத் தத்துவங்களுக்குவேறாயுயிருண்டு.

௪-ம் சூத்திரம்.

௧. அந்தக் கரணங்களுக் குயிருடனே கூடினா லன்றித் தொழிலில்லாதபடியினாலே யந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாயுயிருண்டு.

௨. மலமறைப்பாலுயிர்க்கறிவில்லை.

௩. உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

௫-ம் சூத்திரம்.

௧. உயிராலே தத்துவங்களெல்லாந் தொழில் செய்யும்.

௨. அரனாலே உயிர்களெல்லாமறியும்.

௬-ம் சூத்திரம்.

௧. உயிரறிவினாலே யறியப்பட்ட வெல்லாமழியும்.

௨. அப்பிரமேயமாக வறியப்பட்டவனே யரன்.

௭-ம் சூத்திரம்.

௧. அரன்பாசத்தை யனுபவியான்.

௨. பாசமரனை யனுபவியாது.

௩. உயிரவ்விரண்டினையு மனுபவிக்கும்.

௮-ம் சூத்திரம்.

௧. உயிர்க்கு நல்லறிவு தவத்தினாலேவரும்.

௨. உயிர்க்குச் சற்குருவாய் வருவதரனே.

௩, உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்னையு மறியமாட்டாது,

௪, உயிர்பஞ்சேந்திரியங்களிற்பற்றற்றாற்றன்னையுமறியும்.

௯-ம் சூத்திரம்.

௧. உயிர் அரன் ஞானத்திலே யரனைக்காணும்.

௨, உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றா லரன் வெளிப்படுவன்,

௩, பஞ்சாட்சர செபம் பண்ணினால் வாதனாமலம் போம்.

௰-ம் சூத்திரம்.

௧, அரனுட னொன்றாகி நில்.

௨, உன்றொழிலெல்லா மரன்பணி யென்றே கொள்.

௰௧-ம் சூத்திரம்.

௧, ஞானிக்குவருகின்றவிடயங்களை யரனே யனுபவிப்பன்.

௨, அரனை மறவாம லன்பிருந்தா லவ்வானிடத்திலே யைக்கமாய்ப் போவன்,

௰௨-ம் சூத்திரம்.

௧, மும்மலங்களையுங் களைக.

௨, சிவஞானிகளுடனே கூடுக,

௩. சிவ ஞானிகளையுஞ் சிவ லிங்கத்தையுஞ் சிவனென்றே தேறி வழிபடுக,

௪, வழிபடாமையை யொழிக,

சிவஞானசித்தியார்

பரபக்கத்தின் பாடற்றொகை.

முகவுரையிற் றசமெழுமூன் றதன்முப்பா னென்று
 மூதுலகன் முப்பானொன் றெண்ணைந்தாம் புத்தன்
றிகழ்மூவர்க் கோரெட்டா நிகண்டனுக்கெட் டீரேழ்
 சீவகனுக் கீரைந்தோ டிருமூன்றும் பாட்டன்
பகர்பதின்மூன் றீரைந்தே பாகரனீ ரிரண்டாம்
 பரிணாம நான்கிருநான் கேமாயா வாத
நிகழுமூன் றறுமூன்றும் பாற்கரியற் கேழா
 நிரீசுரற்குச் சதுராத்திரி யெழுமுப்பா னென்றே.

சுபக்கத்தின் பாடற்றொகை.

ஐந்துதுதி யீரேழு மளவை யாகு
 மாதிதனி லெழுபதுபின் றெண்ணூற் றாறு
நந்துசதுட் டயநாற்பா னவமும்பின் னவமு
 னனிநான்கு நாற்பதினி லொன்றிழிந்தீ ராறுங்
கந்தன்முக மோராறுங் கரமங்கீ ராறுங்
 கருதிடுவங் கணபதியைங் கரமுமிரு பதமுஞ்
சிந்தையிவை மூவொன்ப தொடுமுந் நூறுஞ்
 சிவஞான சித்திசுப பக்கமெனத் தெளியே.

செய்யுள் முதனிலை அகராதி

திருவுந்தியார்

திருக்களிற்றுப்படியார்

சிவஞானபோதம்

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்

இருபா இருபஃது

உண்மை விளக்கம்

சிவப்பிரகாசம்

திருவருட்பயன்

வினாவெண்பா

போற்றிப் பஃறொடை

உண்மைநெறி விளக்கம்

கொடிக்கவி

நெஞ்சுவிடுதூது

சங்கற்ப நிராகரணம்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௧௬	௧௫	நீத்தோகண்	நீத்தோர்கண்
௩௧	௪	ணிருடீர்ந	ணிருடீர்ந்
௪௧	௧௩	கனவின்கட்	நனவின்கட்
,,	௨௫	துன்பஞ்	இன்பத்துன்பஞ்
௬௨	௧௨	தன்னுருவை	தனதுருவை
௬௯	௬	வெண்ணெய்	வெண்ணே
௯௨	௨௧	நூலின்றிலறையா	நூலின்றியறையா
௯௫	௧௨	நினேந்து	நிறைந்து
௱௬ ,,	௧௩ } ௧௭ }	இகலினுத	இகலினுத்த
,,	௧௯	னின்ற	னின்ப
௱௰	௧௨	தருமலர்	தருமவர்
௧௩௪	௭	பொயம்மா	பொய்ம்மா
,,	௧௨	யாசறுத்தானே	யாசறுத்தானே
௧௪௧	௰	வெண்ணெய்	வெண்ணே
௧௫௰	௫	வித்தை ஈசர்	வித்தையீசர்
௧௫௬	௧௨	அத்திா	அத்திற
௧௫௯	௨௰	முன்ப	முன்ன
௧௬௨	௭	ணெங்கும்வாழ	ணெங்கும்வாழ்
,,	௨௧	மறைசளீ	மறைகளீ
,,	,,	வுயிறை	வுயிரை
௧௬௭	௰	முன்று	மூன்று
௧௬௮	௪	விடயமாத	விடயமாக
௧௬௯	௧௫	போக சயித்திரத்தோ	போசயித்திரத்தோ
௧௭௬	௨	வேம்மை	வெம்மை
௧௮௫	௩	அந்நியமாக	அகநியமாக
,,	௧௩	உறைப்ப	உரைப்ப
௧௮௭	௧௮	சந்தினி பாதத்தால்	சத்திநிபாதத்தால்
௧௯௧	௨௫	பெறும்பிதற்று	பெரும்பிதற்று
,,	௨௬	வீழந்திடுவ	வீழ்ந்திடுவ
௨௱௧	௪	முனத்தவன்றே	முனத்தவன்று
௨௱௫	௧௯	லாயழிந்ந	லாயழிந்து
௨௨௪	௨௨	வெண்ணேநல்லூர்	வெண்ணெய் நல்லூர்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௱௯	௧௭	ெதண்ணீருவிழச்	ெதண்ணீருவிவிழச்
௩௱௰	௧௫	சமையங்	சமயங்
௩௧௧	௩௰	ஞுர்ெளாளிவாய்	ஞுள்ெளாளியாய்
௩௧௨	௰	மாட்டாரும்	மட்டாரும்
௩௧௯	௨௧	தர்கமும் விடையமுங்	தர்க்கமும் விடயமுங்
௩௨௨	௧	ம...லை	மங்கிலை
,,	௨௩	முறுபியம்பாமற்	முறுமியம்பாமற்
௩௨௭	௨௫	தற்பணை	தர்ப்பணை
௩௩௭	௧௭	தாக்கா	தாக்காத்
௩௪௮	௧௪	சாரவங்	சாரவங்
௩௪௯	௫	னிரையமும்	னிரயமும்

சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடம், சென்னை.